

Cửu Thập

Contents

Cửu Thập	2
1. Tại Ly Sơn Lộ Tin Họa Đồ -khu Mộ Thập Khởi Đầu Bí Ẩn	2
2. Quần Ma Tụ Hội Tranh Họa Đồ -ly Sơn Chia Biệt Cảnh Tang Thương	8
3. Lâm Hiểm Cảnh Phó Thác Số Mệnh-do Ý Trời Thoát Kiếp Nạn Tai	18
4. Nhị Đại Phái Đến Viếng Dĩ An -một Lần Nửa Họa Đồ Gây Loạn	23
5. Trên Đường Thiên Lý Lầm Gian Truân-từ Ngộ Nhận Dẫn Đến Ngộ Nhận	31
6. Hết Ngộ Nhận Phát Hiện Thủ Phạm-là Cao Nhân Cũng Phải Thất Tung	37
7. Thế Sự Khôn Lường Mấy Ai Hiểu-trận Đồ Biến Hóa Mấy Ai Thông	46
8. Xem Thường Sinh Mạng Nhập Trận Đồ-cả Tin Kẻ Lạ Lầm Kẻ Độc	51
9. Trong Hiểm Cảnh Phát Hiện Thân Thế-kẻ Sâu Độc Hãm Hại Cao Nhân	58
10. Nhận Gia Thân Khổ Luyện Công Phu-phát Hiện Lệnh Bài Như Lệnh Tử	68
11. Do Phúc Phận Tìm Thêm Lục Lệnh-bởi Thời Cơ Thoát Khỏi Trận Đồ	79
12. U Minh Giáo Lần Đầu Xuất Hiện-là Tử Lệnh Hai U Minh Bài	82
13. Lúc Tình Cờ Tái Ngộ Cổ Nhân -chuyện Ngẫu Nhiên Đồng Hành Người Ngọc	90
14. Dĩ An Viện Lâm Cảnh Nguy Nan-mọi Bí Mật Dần Dần Hé Mở	99
15. Đơn Thân Đường Đầu U Minh Giáo -nhấn Nhục Nuốt Hận Chạy Tháo Thân	106
16. Chạm Ác Nhân Như Chạm Xạ Quỷ -người Với Người Sao Nỡ Nhấn Tâm	112
17. Trăm Đẳng Nghìn Cay Ngờ Chết Đi-kỳ Duyên Hân Thế Vẫn Đợi Chờ	122
18. Dùng Võ Học Thu Phục Nhân Tâm -thủ Đoạn Khó Lường U Minh Giáo	129
19. Bọn U Minh Bất Ngờ Xuất Hiện -lai Lịch Thần Bí - Chung Võ Công	134
20. Quay Lại Chốn Xưa Lòng Đau Quặn-dùng Lệnh Bài Dẫn Dụ Ác Nhân	142
21. Cùng Chung Cảnh Ngộ Đồng Số Phận-màn Bí Ẩn Hé Lộ Dần Dần	151
22. Là Chân Nhân Ất Bất Lộ Tướng -cao Nhân Hữu Tắc Cao Nhân Trị	157
23. Dùng Mưu Kế Chống Lại Mưu Kế-kẻ Tà Dâm Lâm Họa Sát Thân	164
24. Cục Diện Đổi Thay Kế Ngụy Ngập-đệ Nhất Ác Ma Nhất Độc Tâm	171
25. Tuyệt Kỹ Đổi Chánh Sang Tà -cao Bản Lãnh Nhưng Kém Kỳ Ảo	179
26. Tuyệt Kỹ Đổi Chánh Sang Tà -cao Bản Lãnh Nhưng Kém Kỳ Ảo (2)	187
27. Bộc Lộ Toàn Bộ Những Bí Ẩn -công Phu Kim Cương Bất Hoại Thân	195
28. Tham Công Phu Sinh Tâm Tạo Phản-kẻ Liên Thành Mưu Hại Võ Lâm	203
29. Vì Bất Phòng Phải Lâm Đại Nạn -tương Kế Tự Kế Phá Liên Minh	208
30. Công Năng Kỳ Diệu: Tử Nhiệt Hoa -đắc Thành Công Phu: Hợp Tam Phái	215
31. Đại Âm Mưu Độc Bá Võ Lâm -tử Chiến Cửu Môn U Minh Trận	225
32. Bích Huyết Bảo Lưu Mãn Địa -võ Mưu Đồ Tìm Đường Tháo Thân	232
33. Hiển Lộ Thân Công Hủy Bích Huyết-thu Hồi Y Kinh Giải Kiếp Nạn	241
34. Võ Liên Minh Tái Lập Liên Minh -người Thủ Đoạn Gặp Kẻ Thủ Đoạn	249
35. Quần Ma Ẩn Tích Khởi Mưu Đồ-võ Lâm Tề Tụ Hội Diệt Ác Ma	254
36. Chút Sai Lầm Trúng Kế Ác Ma -đạo Tiêu Ma Vương Loạn Giang Hồ	260
37. Trong Tử Cảnh Phát Sinh Kỳ Tích -kim Cương Bất Hoại Diệt Dâm Tà	274
38. Thần Công Tuyệt Đỉnh Diệt Ác Ma -thảm Trạng Kinh Hoàng Dĩ An Viện	283
39. Chút Sơ Suất Đưa Đến Thảm Cảnh-giang Hồ Yên Thoái Ẩn Lui Chân	293

Cửu Tháp

Giới thiệu

Đó là tên của một ngọn núi nằm về phía bắc Trung Nguyên. Ngọn núi này không có gì đặc biệt ngoại

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuu-thap>

1. Tại Ly Sơn Lộ Tin Họa Đồ -khu Mộ Tháp Khởi Đầu Bí Ẩn

Ly Sơn!

Đó là tên của một ngọn núi nằm về phía bắc Trung Nguyên.

Ngọn núi này không có gì đặc biệt ngoại trừ danh xưng và địa hình đặc thù của bản thân ngọn núi.

Gọi là địa hình đặc thù vì từ ngọn Ly Sơn trở đi, đi mãi về phương Bắc, nó chính là điểm khởi đầu cho nhiều dãy núi trùng điệp tiếp theo và tiếp nối mãi về phương Bắc xa xôi.

Để dễ hình dung, có thể hiểu theo cách khác, ngọn Ly Sơn chính là điểm chặn cuối cùng của những bình nguyên rộng bạt ngàn và trù phú của đất đai Trung Nguyên kể từ phương Nam đi lên.

Vậy là có sự phân biệt rạch ròi giữa vùng bình nguyên ở phương Nam với khu đồi núi chập chùng ở phía bắc. Và khởi điểm cho sự phân biệt, sự cách chia chính là ngọn núi Ly Sơn.

Có lẽ chính vì điểm này nên mới có tên gọi Ly Sơn (ly là ly biệt, chia ly...)

Và có phải chăng đây là điểm báo trước cho một nhân vật hiện ngụ cư tại chân ngọn Ly Sơn? Nhân vật này lâm phải cảnh ngộ sinh ly tử biệt do ngụ cư tại địa điểm có danh xưng như vậy.

* * * * *

Vào một buổi sáng nọ, cùng với những tia nắng đầu tiên trong ngày vừa ló dạng, một bóng nhân ảnh cũng nhẹ nhàng hiện thân cạnh chân ngọn Ly Sơn.

Như đã tìm hiểu kỹ địa hình, ngay khi bóng nhân ảnh này chậm bước lại cước trình, y ung dung men theo chân núi về phía tả và đến được nơi y cần đến.

Đó là một mái nhà đơn sơ, nép mình bình lặng dưới một cội du đã già cỗi.

Do lưng tựa vào vách núi, phía trước là cội cây cao to che khuất nên cho đến lúc này, lúc bóng nhân ảnh kia xuất hiện phía trước mái nhà nhỏ, những tia nắng ban mai vẫn chưa soi rọi đến mái nhà!

Vì thế mái nhà nhỏ đơn sơ mộc mạc nọ vẫn im lìm bất động, đang cố níu kéo thêm nữa giấc ngủ qua đêm muộn màng?

Bóng nhân ảnh nọ có vẻ nhận ra điều đó nên lộ vẻ ngáp ngừng, không biết có nên làm kinh động những ai đang ẩn mình bên trong mái nhà hay không vào lúc sớm sửa như thế này.

Y đứng yên, hòa mình vào khung cảnh thật bình lặng đang hiện hữu và hầu như là tôn trọng sự bình lặng đó.

Thời gian trôi vẫn trôi!

Mái nhà nhỏ rồi cũng bị đánh thức khi những tia nắng rót cuộc cũng tìm được cách chiếu rọi những vệt sáng lung linh đến tận cửa dẫn vào mái nhà.

Kẹt!

Cánh cửa bằng phen nửa bỗng xịch mở, từ bên trong để lộ một gương mặt non choẹt của một đứa bé trai có niên kỷ độ mười hai hoặc mười ba.

Nhìn thấy có người lạ ở bên ngoài đang nhìn chăm chăm vào nhà, đứa bé vụt kêu vọng vào trong. Và tiếng kêu chỉ hàm ý kinh ngạc chứ không phải sợ hãi hoặc hoảng hốt :

- Má má! Như có người đang muốn hỏi gì chúng ta kìa!

Ngay lập tức, sau tiếng kêu của đứa bé, từ phía sau có giọng nói của nữ nhân vang lên :

- Tiểu Đông! Hài tử lại bày trò, định gạt má má nữa ư?

Đôi mắt tinh anh linh lợi trên gương mặt thông minh và láu lỉnh của đứa bé vẫn cứ nhìn không hề chớp về phía người khách xa lạ :

- Hài nhi không gạt má má đâu! Má má ra xem này!

Y, vị khách xa lạ chợt hé miệng cười tủm tỉm với đứa bé!

Do là nụ cười thân thiện, đứa bé càng thêm rối rít :

- Mau lên má má! Có khi vị bá bá đây muốn hỏi đường nào ngược Bắc cho nhanh, như nhiều người đã hỏi! Hài nhi nói thật đấy!

Vị khách vẫn cười với đứa bé, cho dù định ý của y không như đứa bé đoán.

Y chỉ phần nào chỉnh dung khi nghe tiếng những bước chân đang tiến dần ra phía trước.

Và lúc này, đối diện với y, bên cạnh đứa bé, một nữ nhân dù đã tam tuần nhưng nhan sắc hãy còn mỹ miều như bao nữ nhân đương xuân đang nhìn vào vị khách xa lạ với ít nhiều bẽn lèn.

Nữ nhân như muốn thanh minh :

- Khách nhân lượng thứ cho! Tiểu Đông vẫn thường đùa nghịch, khó có thể biết lời nào là thật, lời nào là giả! Có phải khách nhân muốn hỏi...

Nữ nhân chưa dứt lời, y vội lên tiếng và kêu khẽ :

- Tiểu muội i Là ta đây? Tiểu muội không còn nhận ra ta sao?

Nữ nhân thoáng ngơ ngác :

- Khách nhân vừa gọi... tiểu muội? Khách nhân đây là...

- Hơn mười năm cách biệt, tiểu muội không còn nhớ chút gì đến ta là nhị sư bá của Tiểu Đông thật ư? Phần ta, ta hãy còn nhớ rất rõ. Khi đó, chẳng phải Tiểu Đông chỉ là một đứa bé vẫn luôn lẩn quẩn bên chân mọi người sao?

Nhìn sắc diện của vị khách nhân đang hàm chứa nhiều sự hối tiếc lẫn ân hận, nữ nhân chợt nhớ ra.

Bằng một cử chỉ hoàn toàn do bản năng xui khiến, nữ nhân vội đưa tay kéo đứa bé vào người như một con gà mẹ sẵn sàng ấp ủ và bảo vệ gà con!

Nữ nhân biến sắc :

- Nhị sư ca còn tìm đến đây để làm gì? Từ khi vong phu chẳng may lâm đại nạn, hàn nữ vì biết thân biết phận nên vội quay về kiếp thường nhân, nào dám tự nhận mình là người có chút quan hệ với giới võ lâm! Mười năm...

Nữ nhân thở dài rồi nói tiếp với lời lẽ đầy quyết tâm :

- Đó là thời gian đủ dài khiến hàn nữ quên đi chút bồng bột năm xưa, để hòa nhập trở lại với bao người không có võ công, không quan tâm đến ân oán giang hồ và cũng không phải phải phòng lo sợ cho cỗi chết không biết sẽ đến vào lúc nào.

Vừa bước lùi vừa kéo đứa bé lùi theo, nữ nhân nhanh tay khép cửa với một giọng nói quả quyết :

- Hàn nữ không là nhân vật thuộc giới giang hồ nên không tiện đón tiếp những nhân vật như khách nhân! Khách nhân về đi và từ nay xin đừng tìm đến quấy rầy hàn nữ nữa.

Vẫn giữ lễ, vẫn ôn hòa nhân vật nọ khẽ vươn tay chạm vào cánh cửa để cánh cửa không thể khép vội. Cùng với động tác đó, y vội kêu lên :

- Chậm đã nào! Ta thật sự trân trọng ý nguyện của muội, ta nào dám đến khuấy đảo cuộc sống bình lặng của muội và Tiểu Đông! Chỉ có điều, nếu muội không nghe ta giải thích, e khó tránh được đại họa.

Dù đã dùng hết sức nhưng vẫn không đóng được cửa với cái chạm khẽ của nhân vật nọ nguyên là người thuộc giới giang hồ, nữ nhân nọ cau mày :

- Lại còn đại họa gì nữa một khi hàn nữ chỉ là một dân dã bình thường, không chút liên hệ đến người võ lâm?

Biết nữ nhân đã chịu nghe, nhân vật nọ liền lên tiếng, không bỏ lỡ cơ hội! Y nói :

- Những gì ta nói đều là sự thật! Và vì quá lo lắng cho muội lẫn Tiểu Đông, ta đã trải qua không biết bao gian khổ mới tìm được nơi muội và Tiểu Đông lưu ngụ? Ta không nói dọa muội đâu!

Tuy chỉ là thường nhân như nữ nhân vừa thổ lộ, nhưng ánh mắt của nữ nhân cũng phải lóe lên những tia nhìn lấp lánh hung quang do quá cảm phần :

- Nhị sư ca có nói dọa hay không cùng bằng thừa! Mười năm qua tâm trạng của muội nào khác gì loài chim diều đã một lần bị trúng tên. Có ai phải khổ nhọc như muội không, mười năm dài luôn sống trong thắc thỏm lo âu với hơn mười lần thay đổi chỗ lưu ngụ? Chịu khổ như vậy vẫn còn chưa đủ sao?

Như đồng cảm với nữ nhân vốn là tiểu sư muội, nhân vật nọ cũng than :

- Sau bao ngày bôn ba tìm tung tích của muội và Tiểu Đông, sao ta lại không cảm nhận được những khổ nhọc của muội? Nghĩ mà cảm thương cho muội! Muội xuất thân là dân dã, sinh ra và lớn lên nơi thôn dã, quen sống một cuộc sống bình lặng? Vậy mà khi tiểu sư đệ phải lòng muội, xem muội là thê nhi, muội buộc phải tiếp nhận nhiều khổ lụy luôn xảy đến cho giới giang hồ! Cho đến khi tiểu sư đệ bị hãm hại.

Gương mặt vụt đanh lại, nữ nhân vội chuyển đề tài, như không muốn nghe vị nhị sư ca nhắc đến nữa cái chết thảm khốc của phu quân :

- Rốt cuộc là chuyện gì mà nhị sư ca bảo là đại họa?

Hít dài một hơi để giữ thái độ trầm tĩnh, vị nhị sư ca chợt hỏi :

- Theo ta được biết, lần đầu tiểu sư đệ gặp muội chính là lúc tiểu sư đệ bị ác nhân truy sát?

Không muốn nhắc lại đoạn dĩ vãng đau buồn, nữ nhân gật đầu rồi hỏi :

- Chuyện qua rồi, hầu như muội đã quên? Có gì không, nhị sư ca?

Cảm thông, vị nhị sư ca lại hỏi :

- Lần đó, lúc muội tận tình cứu mạng và chữa thương cho tiểu sư đệ, muội có nhìn thấy tiểu sư đệ mang theo bên người một vật gì khác lạ không?

Nữ nhân cau mày nghĩ ngợi :

- Vật gì ư? Ngân lượng? Những mũi phi châm mà giới giang hồ thường gọi là ám khí? Hay nhị sư ca muốn hỏi đến những lọ đựng linh dược mà vong phu lúc nào cũng mang theo?

Vị nhị sư ca lắc đầu :

- Đó là những vật dụng cần thiết, bất kỳ ai là nhân vật giang hồ phải mang theo để phòng thân! Ta không hỏi đến những vật đó.

Nữ nhân lộ vẻ hoang mang :

- Ngoài những vật dụng như muối vừng kể, trong người vong phu nào có thêm một vật gì khác lạ?

Đứa bé từ nãy giờ vẫn đứng yên để lắng nghe, bây giờ chợt lên tiếng :

- Má má! Hai nhi có lần nghe má má nói đến một bức họa xấu xí...

Vị nhị sư ca kêu lên :

- Bức họa xấu xí nào? Có phải là một bức họa có vẽ hình nhiều ngọn tháp và được vẽ trên một mảnh da dê đen đúa không?

Như không hài lòng việc đứa bé bỗng đứng nói leo vào, nữ nhân gắt gỏng :

- Tiểu Đông! Má má đã nhiều lần nhắc con là không được tự tiện xen lời kia mà?

Mau đi vào trong và tự quỳ xuống như những lần trước! Đi!

Nghe thế, đứa bé sợ thì có sợ nhưng nó vẫn đủ tỉnh khôn để đưa mắt nhìn vị nhị sư bá như cầu cứu.

Không thể nhịn cười trước thái độ láu lỉnh của Tiểu Đông, vị nhị sư ca cười nhẹ rồi lên tiếng khuyên giải :

- Dù sao Tiểu Đông cũng có công khi nhắc muối về bức Họa tháp, muối chớ nên trách phạt Tiểu Đông lần này!

Đứa bé cả mừng vội quay đầu nhìn và chờ đợi sự dung thứ của mẫu thân.

Nó vội tiu ngưu nét mặt khi nghe mẫu thân nó vẫn khẳng khái :

- Nhị sư ca xin đừng quá nuông chiều Tiểu Đông! Muối dù đã giáo huấn nghiêm ngặt nhưng không biết bao lần Tiểu Đông làm cho muối suýt phải chết vì tức.

Nhún vai ra vẻ thúc thủ, vì không thể nào cứu vãn, nhị sư bá bèn nhìn Tiểu Đông :

- Đành thôi, Tiểu Đông! Nhị sư bá đã hết cách rồi.

Tiểu Đông đi vào với nét mặt phụng phịu chứng tỏ đang giận dữ, và nó không hề tỏ vẻ vui mừng gì cho dù vị nhị sư bá, lần đầu tiên nó biết mặt đang nói với theo nó :

- Chờ sau này, khi mọi đại họa không còn nữa, nhị sư bá sẽ chuộc lại lỗi lầm hôm nay.

Ngay tức khắc, mẫu thân của đứa bé vội lên tiếng phủ nhận :

- Không có lần sau đâu, nhị sư ca? Một khi nơi này đã bị lộ, muối sẽ lập tức đăng trình, tìm nơi khác kín đáo hơn để ẩn thân!

Vị nhị sư ca nghiêm mặt :

- Ý của muối như thế nào, ta đã hiểu! Và ta sẽ không đứng khi nếu ta tự tiện xen vào và khuyên can muối! Tuy nhiên...

Ngưng lời như muốn nữ nhân nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề, vị nhị sư ca tiếp lời :

- Bức Họa Tháp kia hiện là vật khiến bao người thèm khát, muốn chiếm đoạt!

Ngày nào muối còn giữ bức Họa Tháp bên mình, đại họa vẫn luôn chờ chờ và phá vỡ ý định sống bình lặng của muối ngày ấy!

Nữ nhân bĩu môi :

- Muội có lời này tuy khó nghe nhưng không thể không nói! Những nhân vật thuộc giới giang hồ, trong đó có cả vọng phu và nhị sư ca, thường có những ý tưởng và hành động thập phần kỳ quái! Bức họa kia, đối với muội chỉ là một kỷ vật để giúp muội tưởng nhớ đến vọng phu? Ngoài ý nghĩa đó ra, nó chỉ như một phế vật không hơn không kém!

Muội không thể hiểu một bức họa xấu xí như vậy lại có điều gì quý báu khiến bao người phải thèm khát như nhị sư ca vừa nói.

Vị nhị sư ca một lần nữa phải nhún vai :

- Câu chuyện về bức Họa Tháp này quả thật là có điểm kỳ quái như muội vừa nhận định! Ta cũng chưa bao giờ biết rằng có một bức Họa Tháp như vậy tồn tại, cho dù nó đã được tiểu sư đệ giao cho muội từ ngày ấy! Và ta cũng tin rằng tiểu sư đệ khi vô tình có được bức Họa Tháp. Vẫn không hề biết nó có ý nghĩa gì!

- Vậy thì nó có ý nghĩa gì?

- Ta cũng đã nhiều lần tự hỏi như muội. Nhưng, một là ta không quan tâm, hai là ta không biết bức Họa Tháp do ai cất giữ nên ta không cần tìm hiểu! Cho đến khi...

- Vậy ai nói cho nhị sư ca biết vọng phu đã từng có bức họa đó?

Lộ vẻ bồn thần không yên, vị nhị sư ca cố tìm cách ngắn gọn nhất để giải thích :

- Ba năm trước, có người tình cờ lạc vào khu mộ địa nằm giữa Cửu Cung sơn và Nhất Trụ Phong? Và người đó suýt nữa phải thiệt mạng khi định bước vào phần trung tâm của khu mộ địa có khá nhiều ngọn tháp...

- Vậy thì có liên quan gì đến bức họa xấu xí do vọng phu lưu lại?

Muội không là người thuộc giới võ lâm nên ta cảm thấy khó giải thích! Chỉ biết rằng, từ sự phát hiện của nhân vật này, cũng là người giang hồ, sau đó có nhiều nhân vật vì quá tò mò đã tìm đến khu mộ địa nọ!

Thở ra một hơi dài, vị nhị sư ca vẫn tắt nói rõ hơn :

- Sau lần đó, có hai người hoàn toàn bị mất tích giữa khu mộ tháp, có lời đồn đại trên giang hồ rằng: khu mộ tháp vốn là nơi ẩn chứa những tuyệt tác võ học, do chủ nhân khu mộ tháp lưu lại...

Nữ nhân mất hết nhẫn nại, kêu lên :

- Lại là võ học? Giới giang hồ lúc nào cũng xem võ học trọng hơn sinh mạng! Hừ!

Họ đã nhận định như vậy sao họ không xông vào từng mộ tháp để tìm?

- Không sai! Phàm là nhân vật thuộc giới giang hồ. Kể cả ta, cũng xem võ học trọng hơn sinh mạng? Điều này vì muội không là người võ lâm nên muội không sao hiểu được! Còn việc xông vào từng mộ tháp ư?

Đưa mắt nhìn xa xăm, nhị sư ca bảo :

- Họ đã xông vào mộ tháp và đã thất bại!

- Thất bại? Tại sao?

- Ai xông vào mộ tháp đều mất tích! Đến một tiếng la cầu cứu cũng không kịp kêu lên!

- Nhưng họ có võ công kia mà? Là ai cố tình hãm hại họ?

Vị nhị sư ca lắc đầu :

- Có võ công cũng vô ích? Nhân vật nào có võ công thâm hậu thì sự mất tích ở khu mộ tháp còn nhanh hơn, lý kỳ hơn! Còn người hãm hại họ chính là những ngôi mộ tháp vô tri vô giác!

- Những ngôi mộ tháp làm sao hại được bọn giang hồ?

Vị nhị sư ca thở dài :

- Hà...! Vì những ngôi mộ tháp như được chủ nhân bố trí theo một trận đồ bí hiểm! Và bất kỳ ai sẩy chân, lạc bước vào trận đồ, lập tức bị giam hãm, không sao tìm được lối thoát lui!

- Trận đồ là gì?

Vị nhị sư ca chưa kịp đáp lời hoặc giải thích, nữ nhân vội cười ảo não :

- Mà thôi, nhị sư ca bắt tất phải giải thích! Muội không phải người thuộc giới võ lâm, có nghe nhị sư ca giải thích cũng vô ích?

Sau đó, nữ nhân lại hỏi :

- Như muội lẽ mờ hiểu, có phải bức họa xấu xí muội đang giữ hiện là mấu chốt của vấn đề?

Thán phục, vị nhị sư ca bảo :

- Muội nhanh hiểu như vậy chẳng trách Tiểu Đông có tư chất thông minh đỉnh ngộ khác thường.

Gật đầu, vị nhị sư ca giải thích :

- Lời đồn đại về khu mộ tháp bí hiểm sau khi được loan truyền, có người từng là bằng hữu của tiểu sư đệ chợt nhớ lại bức Họa Tháp mà tiểu sư đệ đã từng đưa y xem! Y bảo: Bức Họa Tháp chính là bức họa đồ để đưa người xâm nhập an toàn vào khu mộ tháp! Chuyện đúng sai thế nào chưa biết, ta chỉ nói được rằng ngay sau tin đó, có rất nhiều người tìm đến cửa, hỏi bọn ta về bức Họa Tháp! Qua đó, cũng đã xảy ra khá nhiều những trận xô xát đẫm máu!

Thở dài chán nản vị nhị sư ca chợt hạ thấp giọng :

- Bọn ta vì không tìm thấy Bức Họa Tháp, lại phải chịu cảnh quấy nhiễu liên miên, ta chợt nghĩ đến muội và lo lắng khôn xiết!

Nữ nhân tỏ vẻ hốt hoảng :

- Theo nhị sư ca, mọi người vì muốn tìm bức Họa Tháp sẽ tìm đến muội và gây khó dễ cho muội ư?

Không cần phải thừa nhận vì câu chuyện đã quá rõ ràng, vị nhị sư ca bảo :

- Trừ phi muội hủy bỏ bức Họa Tháp và lập tức cao bay xa chạy!

Nữ nhân nhìn chằm chằm vào vị nhị sư ca :

- Nhị sư ca bảo muội lập tức hủy bỏ thật sao?

Nhị sư ca giẫm chân :

- Còn thế nào nữa? Hay muội có cách nào khác hay hơn?

- Không phải nhị sư ca muốn muội giao bức Họa Tháp cho nhị sư ca sao?

- Kìa, muội! Muội cho ta là hạng người gì. Ta khó khăn tìm được muội để cảnh báo chứ nào có ý chiếm đoạt?

- Nhị sư ca những muốn là người đầu tiên đi vào khu mộ tháp để chiếm hữu tuyệt tác võ học ư?

- Hà...! Muội tin hay không là tùy muội! Đối với ta muội là muội của ta cho dù muội cố tình dứt áo ra đi từ khi tiểu sư đệ bị thù nhân hãm hại! Vả lại...

- Sao? Nhị sư ca nói tiếp đi!

- Trong khu mộ tháp thật sự có ẩn tàng võ học hay không, không một ai dám khẳng định! Ta dù có tham cũng đâu thể tự chuốc họa vào thân bằng cách bảo muội giao bức Họa Tháp kia cho ta?

Sắc diện có phần dịu lại, nữ nhân nói lời cảm kích :

- Không ngờ nhị sư ca lại có thịnh tình đến vậy với muội! Được rồi, muội sẽ lập tức hủy bỏ ngay bức họa kia để tránh mọi hậu họa!

Không sớm cũng không muộn, đúng lúc đó, trước khi nữ nhân kia quay người đi vào trong nhằm thực hiện ý định, một tràng cười như tiếng ma kêu quỷ khóc chợt vang lên :

- Ha... ha... ha...

2. Quần Ma Tụ Hội Tranh Họa Đồ -ly Sơn Chia Biệt Cảnh Tang Thương

Vừa phát hiện có tròng cười, vị nhị sư ca tái mặt :

- Nguy tai! Không ngờ ta đã vô tình dẫn đường cho bọn hung nhân!

Nữ nhân cũng hốt hoảng không kém :

- Là đại họa như sư ca vừa nói đấy sao?

Nữ nhân còn chưa biết phải làm gì trong tình huống khẩn trương này, vị nhị sư ca vụt kêu toáng lên :

- Mau lên, muội! Đại họa sẽ không còn nếu muội kịp thời hủy bỏ bức Họa Tháp!

Cảm nhận được sự đúng đắn của lời khuyên, nữ nhân kịp trấn tĩnh và quỳ quả bước vào trong!

Bên tai của nữ nhân chợt nghe một tiếng hét lồng lộng như tiếng sấm nổ giữa thính không :

- Người định hủy bỏ ư? Đã muộn rồi!

Vù... vù...

Toàn thân của nữ nhân như có một luồng quái phong cuộn đến, khiến bước chân đi của nữ nhân chùng như nhẹ nhàng và nhanh nhẹn hơn.

Và đến lượt vị nhị sư ca buông ra một tiếng gầm phẫn nộ :

- Mao Sơn tam quỷ! Bọn người không biết tệt muội là người không biết võ công sao? Lùi lại nào!

Ào... Ào...

Ầm! Ầm! Ầm!

Ba tiếng chấn kinh vang động liên vang lên như muốn che khuất đi ba lượt kinh phong vừa gào lên hung bạo!

Không kềm được tính tò mò vốn là bản chất của nữ nhân, mẫu thân của Tiểu Đông liền quay người nhìn lại phía sau?

Thoạt nhìn qua, nữ nhân vừa qua cơn hốt hoảng lại phải thất sắc và kinh tâm! Vì giữa đường trường, ngay bên ngoài mái nhà nhỏ đơn sơ, dưới cội du già, vị nhị sư ca đang đơn thân độc lực quyết ngăn chặn hành vi phi nhân của ba nhân vật có diện mạo dữ dằn chẳng khác nào bọn cường sơn thảo khấu.

Không những thế, ba nhân vật hung dữ kia được vị nhị sư ca gọi là Mao Sơn tam quỷ, tất, cả đều vũ lộng những loại binh khí còn quái dị hơn tướng mạo của chúng. Một tên dùng một sợi xích sắt khá dài làm binh khí, tên thứ hai thì loang loáng một cặp chùy tua tua những đầu gai nhọn, và tên cuối cùng thì dùng một thanh kiếm vừa ngắn vừa cong theo hình trăng lưỡi liềm!

Bình khí quái dị, tính tình hung dữ, bọn Mao Sơn tam quỷ lập tức vây kín lấp vị nhị sư ca bằng đủ loại chiêu thức vừa tàn độc vừa hiểm ác.

Cả ba tên còn buông lung dã tính bằng những loạt cười yêu quái :

- Ha... ha... ha...! Tiệt nhân kia không biết võ công càng tốt! Giết người xong, bọn ta lo gì không chiếm được Họa Tháp Đồ? Đỡ?

- Hắc... hắc... hắc...! Ngăn cản được Mao Sơn tam quỷ, một mình người làm sao đủ năng lực? Xem đây?

Veo... veo...

Viu... viu...

Ào... Ào...

Như đã biết thân thủ của bọn Mao Sơn tam quỷ là thế nào, vị nhị sư ca vẫn không hề bắn loạn trước binh khí quái dị và chiêu thức hiểm ác của chúng!

Ung dung vẫy tay xô chưởng, vị nhị sư ca còn nhanh nhẹn di hình hoán vị khi lớn tiếng gầm lên :

- Bằng vào bọn Mao Sơn các ngươi mà dám dòm ngó đến Họa Tháp Đồ sao? Xem chưởng!

Vù... vù...

Ào... Ào...

Ầm! Ầm! Ầm!

Chực nhìn thấy nữ nhân kia đến lúc này vẫn đứng nhìn trơ trơ, vị nhị sư ca vội kêu lên tiếng nhắc nhở :

- Tiểu muội sao còn đứng đấy?

Là cao thủ đang giao chiến, vị nhị sư ca chỉ một sát na phân thần liền bị đối phương tận dụng.

Bọn Mao Sơn tam quý gầm lên :

- Thất phu ngươi muốn chết! Đờ!

Vù...

Ngay tức khắc cả ba ngọn binh khí quái dị liền được bọn chúng vũ lộng, đưa vị nhị sư ca vào cảnh ngộ thập tử nhất sinh.

Nghiến chặt đôi hàm răng, vị nhị sư ca tận lực thi triển toàn bộ sở học qua tiếng rít phẫn nộ :

- Bọn ngươi thật không hổ với ác danh Mao Sơn tam quý! Tiếp chưởng?

Vù... vù...

Ào... Ầm!

Vù... Ầm!

Tuy nhiên, hậu quả của việc phân thần đang khi giao chiến không thể không xảy đến với vị nhị sư ca.

Bọn Mao Sơn tam quý tuy gặp phải sức kháng cự mãnh liệt của vị nhị sư ca, khiến ba loại binh khí quái dị đều bị chấn lùi. Nhưng sợi xích sắt trong tay một tên Mao Sơn đến lúc này mới có dịp phô diễn sự lợi hại. Đó là một loại binh khí kiêm cả cương nhu: là xích sắt nên nó là loại binh khí cứng rắn, nhưng nó lại là loại binh khí được cấu tạo từ mười ba vòng kim thiết nối kết liền nhau nên khả năng uyển chuyển linh hoạt đầu khác gì trường tiên hoặc nhuyễn tiên.

Vì thế, ngay khi sợi xích sắt bị kinh phong từ ngọn chưởng đẩy bật đi, tên cầm sợi xích sắt liền vươn tả thủ chop lấy đầu kia của binh khí và kịp buông hữu thủ khỏi đầu còn lại.

Sau một lượt uốn cổ tay, sợi xích sắt liền như độc xà vẫy đuôi, quật đầu vừa buông ra vào hậu tâm của vị nhị sư ca vào lúc bất ngờ.

Vù...

Tuy không nhận thức được tình thế hiểm nghèo này nhưng nhờ kịp thời nhìn thấy ánh mắt cười vừa độc ác vừa đắc ý của đối phương, vị nhị sư ca không sao tránh khỏi sự nghi kỵ và lo âu.

Theo bản năng của bậc cao thủ võ lâm, vị nhị sư ca bất ngờ tung người nhảy bật lên cao, không cần biết là nhảy để làm gì.

Vút!

Dẫu thế phản ứng của vị nhị sư ca vẫn là quá chậm so với chiêu thức độc địa của tên sử dụng sợi xích sắt là binh khí.

Vù...

Bung!

Sợi xích sắt lao đến và thay vì quật phải hậu tâm của vị nhị sư ca như ý định, chỉ chạm phải vào một bên chân mà thôi.

Nhục thể và kim thiết chạm nhau vị nhị sư ca đương nhiên phải nhăn mặt vì đau đớn khôn tả?

Cẩn rằng để đè nén cơn đau, không cho từ cửa miệng bật thốt ra tiếng kêu đau đớn ngoài ý muốn, vị nhị sư ca liền sau đó phải thét lên khi nhìn thấy bọn Mao Sơn tam quỷ đang có vẻ mặt dương dương tự đắc :

- Khí giới của bọn người đã được tắm độc?!

Cảm nhận một sự đau buốt kỳ lạ xuất phát từ nơi sợi xích sắt chạm vào, vị nhị sư ca toàn thân như bủn rủn, đành phải hạ xuống.

Đúng lúc đó, bọn Mao Sơn tam quỷ đều ngoác mồm cười man dại :

- Ha... ha... ha...!

- Hắc... hắc... hắc...!

Quan tâm đến nhị sư ca và lo rằng đại họa chắc chắn sẽ ập đến nếu như nhị sư ca bị thất thủ, nữ nhân nọ thêm một lần nữa phải đứng chôn chân một chỗ thay vì chạy vào trong để phá hủy bức Họa Thập Đồ!

Đúng lúc đó khi bọn Mao Sơn tam quỷ hãy còn cười đắc ý, vị nhị sư ca bỗng có một hành động quả cảm khiến mọi người đương diện cùng bàng hoàng.

Xoè bàn tay với năm ngón khép chặt như ngọn cường đao, vị nhị sư ca chớp động hữu thủ và hạ thủ nhanh như chớp vào tả cước ở phần gần thân. Chân tả của vị nhị sư ca ngay lập tức đứt lìa, khiến máu từ chỗ đó tuôn ra như suối.

Sau đó, không một chút thương xót cũng không một lần nhăn nhó mặt mày vì đau, vị nhị sư ca bèn chop luôn chân tả đã bị đứt lìa và sử dụng nó như một loại binh khí.

Trụ vững thân hình bằng chân hữu còn lại, vị nhị sư ca dồn tất cả cảm phần lẫn oán giận vào tiếng thét hãi hùng :

- Hãy xem thủ đoạn của ta đây!

Vụt... vụt...

Với binh khí thật sự khác thường này, vị nhị sư ca dễ dàng chặn ngay những loạt cười đắc ý của bọn Mao Sơn tam quỷ!

Không những thế, bọn chúng càng thêm khiếp đảm lúc nhận thấy rằng máu huyết từ chân tả đã bị nhiễm độc của vị nhị sư ca đang bắn tung tóe vào bọn chúng.

Kinh tâm động phách và kinh hãi khiếp sợ với độc của chính bọn chúng, bọn Mao Sơn tam quỷ lập tức cuống cuống nhảy lùi, hy vọng những giọt máu đã bị nhiễm độc kia sẽ không dây vào chúng.

Vút! Vút! Vút!

Tuy nhiên, với lòng căm phẫn tột độ nhất là khi tự mình phải đoạn bỏ một trong tứ chi của chính bản thân, vị nhị sư ca đâu dễ dàng buông tha bọn ác ma!

Với nội lực dồn vào hữu thủ, vị nhị sư ca bật thét lên :

- Trúng! Trúng!

Veo... veo...

Cái chân tả vô tri vô giác ngay sau tiếng thét liền bị nội lực dồn vào làm cho vỡ tung ra? Và với sự điều động một cách cố ý của vị nhị sư ca, những phần bị vỡ ra từ chân tả liền như những ngọn ám khí lao ào ào vào bọn Mao Sơn tam quỷ, dù chúng đang ở ba phương vị khác nhau, cách biệt nhau.

Sau một lúc hoảng loạn, bọn Mao Sơn tam quỷ do không còn cách nào khác bèn tận lực thi triển những ngọn khí giới kỳ dị của chúng?

Và đối tượng của chúng bây giờ không phải là vị nhị sư ca nữa, mà là những phần bị vỡ ra từ cái chân tả bị đoạn lìa của đối phương.

Viu... viu...

Ào... Ào...

Vút... vút...

Đến lúc này, nếu sợi xích sắt của tên kia lúc này đã làm hại vị nhị sư ca thì bây giờ nó lại hại chính chủ nhân của nó?

Hai tên kia nhờ vào song chùy và thanh Loan nguyệt kiếm hoặc là đẩy bật hoặc là ngăn chặn một cách hữu hiệu những mẩu thịt xương đã nhiễm độc, nhờ đó chúng vẫn vô sự. Ngược lại sợi xích sắt của tên thứ ba do có phần mềm mại uyển chuyển như ngọn trường tiên nên khi chạm phải những mẩu thịt độc và đẩy ra xa, lúc ngoặt trở lại đã cuộn theo không ít những mẩu thịt nhỏ li ti.

Những mẩu này vì bị lực từ sợi xích sắt tác động vào, chúng bay thật nhanh vào tên đang sử dụng sợi xích sắt.

- Ôi chao...

Tên nọ do bất ngờ nên đến việc nghiêng đầu né tránh cũng không thực hiện kịp!

Những mẩu thịt vụn nọ ngay khi chạm vào gương mặt đang kinh hãi của tên kia, độc chất có trong những mẩu thịt liền xâm nhập và công phạt hần, bắt đầu từ ngũ quan của hần (mắt tai, mũi, miệng).

Tên nọ phản ứng thật nhanh nhạy! Cho tay vào bọc áo, lôi một lọ nhỏ có chứa nhiều hoàn giải được, trút ra một nắm bắt kể số lượng, sau đó đưa số giải được đó lên mồm và định tống vào cả miệng đang há hốc của hần. Tuy nhiên, lúc miệng của hần vừa há ra, khi nắm giải được chưa kịp lọt vào, độc chất của chính hần ngay lập tức làm cho lưỡi và những phần thịt mềm bên trong miệng hần phải rữa ra và hóa thành những lớp lầy nhầy có màu đen sậm thật kinh khiếp.

Thế là thay vì hần tống cả nắm giải được vào mồm, hần lại bật kêu lên những tiếng kêu cực kỳ khủng khiếp :

- A... a... a...

Hai tên còn lại dù không muốn cũng phải nhắm mắt kinh tởm và lập tức nhảy lùi thật xa, để đừng chạm vào thân hình dần dần bị độc chất phá hủy của chính đồng bọn chúng!

Không bỏ lỡ thời cơ, vị nhị sư ca vội nhún chân còn lại để lao bắn vào hai tên trong Mao Sơn tam quỷ còn lại.

Vút!

- Nạp mạng đi nào!

Vù... vù...

Ào...

Bị công kích bất ngờ, hai tên này đành phải có phản ứng! Và phản ứng của chúng hoàn toàn khác biệt với nhau tùy theo tâm địa sẵn có của bọn chúng.

Một tên, là tên đang sử song chùy vội vũ lộng khí giới để hy vọng kịp thời chống trả ngọn chưởng quá ư thâm hậu của vị nhị sư ca.

Tên còn lại do tâm địa nham hiểm, đã bất ngờ tung ngược người về phía sau, lao thật nhanh về phía nữ nhân kia cho đến giờ vẫn đứng yên như hóa đá.

Vút!

Hần còn bật rống lên :

- Tiện nhân đúng là muốn nạp mạng? Đỡ!

Veo... veo...

Trước hành vi độc ác của tên nọ, vị nhị sư ca không sao tránh khỏi kinh hoàng!

Y gào to :

- Chạy đi, tiểu muện!

Lần thứ hai vị nhị sư ca vì ngoại cảnh chi phối buộc phải phân tâm!

Do đó, ngọn trùy có gai tua tủa của tên thứ hai liền có dịp quật thẳng vào cánh tay tả của vị nhị sư ca.

Vù...

Bộp!

Hai lần liên tiếp vương phải thương thế trầm trọng, toàn thân của vị nhị sư ca như bị phong ba vùi dập. Chấn động liên hồi.

Đau đến tận tâm can, vị nhị sư ca dẫu thế vẫn còn nhớ đến chất độc chắc chắn phải có trên những đầu gai tua tủa của ngọn chùy quái ác!

Cố nghiêng răng chịu đau, lần thứ hai vị nhị sư ca đành phải cam tâm đoạn bỏ thêm một phần thân thể nữa trước khi để cho chất độc theo máu huyết xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng.

Xoè hữu thủ như cung đao, vị nhị sư ca nhanh tốc đoạn bỏ cánh tay tả đến sát vào đầu vai!

Phập!

- Hừ...

Phịch!

Do thân thể vốn lạnh lặn, giờ mất hẳn hai chi ở cùng một bên là chân tả và tay tả, toàn thân vị nhị sư ca vì mất cân đối đành phải nặng nề ngã lăn xuống nền đất.

Bị du vào tình thế hoàn toàn bất lợi vị nhị sư ca dù nằm yên một chỗ vẫn bắn xạ hai tia nhìn hậm hực vào tên thứ ba, tên này chỉ cần một sát na nữa là có thể đoạn lìa hồn xác của nữ nhân, vốn là tiểu muội của vị nhị sư ca và là người hoàn toàn không biết võ công.

Hai mắt của vị nhị sư ca vì trợn trừng quá mức và vì quá căm phẫn khiến một trong những sợi huyết mạch nhỏ phải vỡ ra và làm lặn xuống hai giọt máu thay cho hai giọt lệ bi thương.

Khi cái chết của nữ nhân kia cơ hồ đã được định đoạt, một luồng quái phong không hiểu từ đâu bỗng dưng xuất hiện!

Vù... vù...

Tiếp đó là Bùng...

Oa!

Tên đang uy hiếp nữ nhân nọ lập tức ngã lăn và vạ hồn du địa phủ! Hẳn chết trước khi biết chết về tay ai!

Vị nhị sư ca dù đang bị hai giọt lệ máu che mờ thị tuyến nhưng sau cùng cũng nhận diện được ai là nhân vật vừa hạ thủ tên nọ.

Cùng lúc đó, tên cuối cùng trong Mao Sơn tam quỷ vì quá kinh hãi phải bật lên tiếng la hoảng loạn :

- Đoạn Hồn Ma Thủ Dương lão ác?

Vị nhị sư ca lúc đó cũng kêu thảm :

- “Không sai! Đúng là Đoạn Hồn Ma Thủ Dương Bất Nhượng! Làm thế nào lão ma lại hay tin và xuất hiện đúng lúc như vậy? Không lẽ hành tung của ta đã bị bọn yêu ma ngấm ngấm bám sát? Cao thiên ơi cao thiên! Là ta đã gây họa cho tiểu muội rồi.”

Đúng thế, Đoạn Hồn Ma Thủ vừa xuất hiện, không những chỉ với một chưởng hạ thủ được một tên trong bọn Mao Sơn tam quỷ mà còn ung dung tóm gọn nữ nhân nọ vào bàn tay hầy còn tanh máu của lão.

Sự biến này khiến nữ nhân suýt ngất đi vì quá khiếp đảm. Đã thấy Đoạn Hồn Ma Thủ Dương Bất Nhượng còn ngoác mồm cười đanh ác :

- Ha... ha... ha...

Biết chắc bản thân không thể tranh phần hơn với lão ma Đoạn Hồn Ma Thủ, tên duy nhất còn lại trong Mao Sơn tam quỷ vội rít nói lời tăng bốc bợ đỡ :

- Dương lão nhân gia đến thật đúng lúc? Họa Đồ Tháp ngoài lão nhân gia không ai khác đủ năng lực chiếm hữu!

Vừa dứt lời, tên nọ vụt biến sắc khi nghe Đoạn Hồn Ma Thủ trầm giọng bảo y :

- Lão phu đã xuất hiện, người chờ gì mà không kịp thời lui đi? Hừ! Bình sinh lão phu không chuộng những kẻ mồm mép, chuyên nói lời nịnh hót!

Y lắp bắp :

- Tiểu nhân... tiểu nhân nói là nói những lời tự đáy lòng! Dương lão nhân gia...

mới đáng là người chiếm hữu Họa Đồ Tháp Đồ!

Đoạn Hồn Ma Thủ hừ lạnh :

- Hừ!...

Đoạn Hồn Ma Thủ giật bắn thân mình quay người lại :

- Kẻ nào?

Lão hỏi xong, chính lão phải trả đáp lời khi nhìn thấy chủ nhân của tiếng hừ thứ hai :

- Huyết Thủ Đầu Đà?!!

Đúng với danh xưng, nhân vật vừa từ bên trong mái nhà nhỏ bước ra là một lão Đầu Đà với mái tóc xấp xỉa dơ dáy càng làm chỗ diện mạo của vị đầu đà thêm phần gớm tởm! Đã thế, song thủ của lão Đầu Đà do hai cánh tay áo bị rách nhiều chỗ để lộ ra nhiều mảnh da không hiểu sao lại đỏ như nhuộm huyết? Chẳng trách lão Đầu Đà có ngoại hiệu là Huyết Thủ Đầu Đà!

Vừa xuất hiện Huyết Thủ Đầu Đà không một lời đối đáp với Đoạn Hồn Ma Thủ, lão cứ nhìn chăm bẵm vào nữ nhân đang bị Đoạn Hồn Ma Thủ giữ trong tay!

Kinh nghi, Đoạn Hồn Ma Thủ bật ra tiếng gầm gừ từ cuống họng :

- Đầu Đà người đã đắc thủ Họa Đồ Tháp?

Đôi tròng mắt luôn vắn đỏ của Huyết Thủ Đầu Đà đột nhiên xoay chuyển! Sau đó, lão Đầu Đà the thé thốt lên :

- Nếu ta đắc thủ Họa Đồ Tháp theo lão Ma Thủ người, ta có cần xuất hiện không?

Đoạn Hồn Ma Thủ ngẩn người trong một thoáng, rồi hỏi nửa tin nửa ngờ :

- Người từ bên trong bước ra mà không tìm thấy Họa Đồ Tháp ư?

Huyết Thủ Đầu Đà phẫn hận vì sự nghi kỵ của Đoạn hồn Ma Thủ :

- Ma Thủ người nghĩ ta sợ người chăng? Ta...

Không để lão Đầu Đà nói hết lời, Đoạn Hồn Ma Thủ bật cười giả lả :

- Ha... ha... ha...! Ta hiểu rồi.

Lão Đầu Đà người cứ kể như ta chưa nói gì cả!

Đoạn, vừa bóp nhẹ hữu thủ, Đoạn Hồn Ma Thủ vừa rít hỏi nữ nhân đang bị lão uy hiếp :

- Tiệp tỳ khôn hồn khai ra mau! Họa Đồ Tháp thật ra được người cất giữ ở đâu?

Như vị nhị sư ca đã có lời khen trước đó, nữ nhân nọ sau khi nghe rõ mẩu đối thoại ngắn ngủi giữa hai lão ma Huyết Thủ và Ma Thủ, có phần nào đoán ra nguyên cớ! Vì thế khi nghe Đoạn Hồn Ma Thủ gặng hỏi, nữ nhân nọ bằng hết sức có thể có để kêu lên :

- Phá hủy! Ta đã phá hủy nó rồi!

Nghe thế, tên còn lại trong Mao Sơn tam quỷ có lẽ vì muốn lấy lòng hai lão ma đầu nên la toáng lên :

- Tiện nhân nói không đúng? Rõ ràng tiểu nhân có nghe tiện nhân nói...

Bằng một sức lực siêu nhiên không rõ từ đâu xuất hiện, nữ nhân nọ bất ngờ gào lên, át mất tiếng la toáng của tên nọ vốn là người có võ công :

- Ta đã bảo là phải phá hủy, người nghe chưa? Người cũng có tai, không lẽ người không nghe ta nói như vậy sao?

Tiếng gào của nữ nhân, thoát nghe cứ ngỡ nữ nhân đang cố tranh biện và quở mắng tên quỷ Mao Sơn, khiến Huyết Thủ và Ma Thủ phải ngơ ngơ ngác ngác!

Tuy thế hai lão ma độc thì có độc nhưng hiểm thì tên quỷ Mao Sơn lại có thừa thủ đoạn hiểm độc!

Y chợt hiểu ra và vội vàng cáo giác :

- Hãy còn một đứa bé! Đầu Đà lão gia có nhìn thấy đứa bé ở trong nhà không?

Không ngờ tên quỷ Mao Sơn vào lúc này lại có thể nhớ đến đứa bé, nữ nhân nọ phát hoảng hét to :

- Tiểu Đông! Hãy phá hủy bức Họa Tháp đi, nhanh...

Đang hét, nữ nhân nọ bị nghẹt lại giữa chừng vì bị Đoạn Hồn Ma Thủ bóp nghẹt yết hầu!

Lúc đó, vị nhị sư ca cũng ngầm hiểu được rằng có lẽ khi Tiểu Đông bị mẫu thân đuổi vào trong, nó vì hậm hực nên tự tiện tìm và chiếm giữ Họa Tháp Đồ! Và khi lão Huyết Thủ Đầu Đà âm thầm xuất hiện, đứa bé đủ linh lợi để tìm được chỗ ẩn thân, khiến lão Đầu Đà vừa không tìm được nó vừa không chiếm được Họa Tháp Đồ!

Vị nhị sư ca gắng gượng kêu to mong Tiểu Đông hiểu và kịp thời hành động.

- Mau phá hủy Họa Tháp Đồ rồi tìm đường tháo chạy đi, Tiểu Đông! Khi đã thoát thân, nhớ phải tìm đến...

Một tràng gầm kinh thiên động địa bỗng vang lên, cắt ngang lời ám thị của vị nhị sư ca nọ :

- Người muốn chết! Đờ!

- Vút!

Vù... vù...

Một bóng nhân ảnh lao đi và một cánh tay đỏ rực màu máu liền xuất hiện quật thẳng vào thân hình bất động của vị nhị sư ca!

Tiếng kinh phong rú rít khá lớn khiến một tiếng kêu bé hơn khó có thể vang đến tai mọi người! _ Dẫu thế, Đoạn Hồn Ma Thủ cũng phần nào nghe được trọn vẹn nội dung của tiếng kêu nhỏ bé đó :

- Đừng giết hại nhị sư bá của ta!

Bằng không, ta lập tức phá hủy Họa Tháp Đồ!

- Dừng tay, lão Đầu Đà!

Tuy nhiên, tất cả đều quá muộn so với ngọn huyết thủ của lão Đầu Đà.

Ầm!

Hự!

Vút...

Do lão Đầu Đà kịp thời thu bớt kinh lực nên vị nhị sư ca không đến nỗi phải thiệt mạng ngay lúc đó! Nhưng do lực đạo hầy còn nhiều, đủ khiến cho toàn thân của vị nhị sư ca phải tung bỗng lên cao và bay chênh chếch đi suốt đưng phải cội du già mọc ở phía trước.

Vì không có vật gì ngăn lại, toàn thân của vị nhị sư ca cứ theo đà bay càng lúc càng xa! Và vô tình rơi luôn vào một vực núi ở cách đưng trường chừng mười trượng!

Tiếng thét bi thương của Tiểu Đông từ đâu đó ở phía sau liên vang lên :

- Nhị sư bá...

Do đã hợm sẵn, Đoạn Hồn Ma Thủ vội chớp động thân hình và đưa luôn nữ nhân nọ bay vọt qua mái nhà nhỏ, lao vun vút về phía vách đá nằm ở phía sau mái nhà!

Tại vách đá, kề bên một tiểu động khẩu, một đứa bé đang lăm lăm trên hai tay một bức họa đồ da dê có màu đen kịt! Đó là Tiểu Đông và bức Họa Tháp Đồ mà mọi người ai ai cũng mong muốn chiếm hữu.

Nhìn thấy Tiểu Đông, nữ nhân nọ quá sợ phải buột miệng gào lên :

- Đông nhi...

Tiểu Đông do đang mãi nhìn theo bóng nhân ảnh của nhị sư bá đang khuất dần dưới vực núi nên không biết sự nguy hiểm đã ở cận kề! Tiếng gào của nữ nhân làm cho Tiểu Đông tỉnh ngộ!

Thông minh có thừa, Tiểu Đông vội dằng thẳng hai tay về hai phía khiến bức Họa Tháp Đồ phải căng ra.

Nó còn lớn tiếng dọa nạt :

- Ác ma chớ lại gần ta! Bằng không, xem đây?

Dù đó chỉ là lời dọa nạt của một đứa bé, không lấy gì làm chắc chắn, nhưng Đoạn Hồn Ma Thủ cũng phải kinh tâm! Lão vội trầm người xuống và vô tình hạ thân đứng vào phần cỏ khô để lợp mái nhà!

Soạt!

Thân hình của Đoạn Hồn Ma Thủ và nữ nhân liền rơi tõm vì xuyên qua mái nhà.

Ngay tức khắc Ầm!

Cả mái nhà nhỏ, nơi đã từng là nơi lưu ngụ của nữ nhân và Tiểu Đông, như bị một cơn gió lốc cuốn phăng đi! Đó là do lão Đoạn Hồn Ma Thủ khi rơi xuống đã vội tung chưởng xô bật đi!

Hành vi này như khiến cho cơn động nộ của Đoạn Hồn Ma Thủ dâng lên. Lão gầm gừ dữ tợn :

- Tiểu oa nhi! Nếu ngươi không giao ngay Họa Tháp Đồ cho lão phu, mẫu thân ngươi đừng mong toàn mạng.

Huyết Thủ Đầu Đà lập tức phụ họa :

- Ngoan ngoan nào, tiểu oa nhi! Ném Họa Tháp Đồ xuống đây.

Đoán được ý tứ của Huyết Thủ Đầu Đà, Đoạn Hồn Ma Thủ lại gầm lên :

- Không được ném xuống!

Đủ thông minh để hiểu sự lo ngại của Đoạn Hồn Ma Thủ, Tiểu Đông lợi dụng cơ hội để bắt chẹt lão :

- Lão mau thả gia mẫu. Sau đó, ta sẽ có cách giao Họa Tháp Đồ tận tay lão!

Đoạn Hồn Ma Thủ ngân người :

- Làm cách nào ngươi giao đến tay lão phu?

Tiểu Đông càng thêm trấn tĩnh :

- Rất dễ! Ta sẽ gói một hòn đá ở bên trong và dùng nó để ném về phía lão!

Huyết Thủ Đầu Đà vụt gầm lên the thé :

- Tiểu oa nhi, muốn chết!

Vút!

Đoạn Hồn Ma Thủ không ngờ Huyết Thủ Đầu Đà lại muốn phỗng tay trên, vội quát lên thịnh nộ :

- Lão Đầu Đà! Đỡ!

Vù... vù...

Định lao về phía Tiểu Đông, một là uy hiếp, hai là chiếm hữu Họa Tháp Đồ, Huyết Thủ Đầu Đà đành phải quay người lại, lo đối phó với ngọn chưởng thập phần lợi hại do Đoạn Hồn Ma Thủ bất ngờ tung ra.

- Ta sợ người sao, lão Ma Thủ? Xem này Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Tiếng chấn kinh lớn chưa từng có ngay lập tức hiển hiện. Và dư âm của sóng kinh cũng làm cho nữ nhân nọ phải chấn động toàn thân do lần đầu tiên lâm vào cảnh ngộ liên đới!

Sự nôn nao khó chịu liền khiến cho nữ nhân nọ phải thổ huyết!

Ọe!

Kinh hãi, Tiểu Đông vội gào to :

- Mau buông gia mẫu ra? Nếu chậm trễ, ta lập tức phá hủy Họa Tháp Đồ!

Nghe thế, cả Đoạn Hồn Ma Thủ lẫn Huyết Thủ Đầu Đà đành phải đình thủ!

Cả hai gườm gườm nhìn nhau rồi lại len lén nhìn để ước lượng khoảng cách đến chỗ Tiểu Đông đang đứng!

Đúng lúc đó, tất cả đều nhìn thấy một bóng nhân ảnh mờ ảo đang từ bên trên lao xuống chỗ Tiểu Đông!

Quá bất ngờ nên tất cả đều như hóa đá, không một ai lên tiếng để kêu dù chỉ là nửa lời! Kể cả tên quỷ Mao Sơn cũng không biết phải kêu như thế nào cho phù hợp hiện cảnh.

Chỉ có nữ nhân nọ, do mẫu tử tình thâm khiến xui, mới kịp kêu lên vốn vẹn hai tiếng :

- Đông nhi...

Đến lúc đó khi Tiểu Đông hoàn toàn không biết gì, bóng nhân ảnh mờ ảo nọ đã xuất hiện ngay bên trên! Và một ngọn kinh lẫn một bóng trảo liền xô đến người Tiểu Đông, nhanh không thể tả!

Vút Vù... vù...

Vụt Đoạn Hồn Ma Thủ và Huyết Thủ Đầu Đà đến lúc này mới có thể phát thoại :

- Ai?

- Kẻ nào to gan dám...

Soạt!

Ầm!

Bức Họa Tháp Đồ đang ở trên hai tay Tiểu Đông trong chớp mắt bị bóng nhân ảnh kia cướp mất! Đã thế, một luồng quái phong kinh dị cũng xuất hiện, nâng bổng toàn thân Tiểu Đông lên thật cao!

Đang cơn hoảng loạn trước tình thế này, Tiểu Đông càng thêm khiếp vía khi từ trên cao nhìn xuống!

Nó trông thấy Huyết Thủ Đầu Đà là nhân vật đầu tiên bắn người lao đi và lao đến vị trí mà trước đó nó đã đứng!

Tiếp theo sau là sự di chuyển nhanh nhạy của Đoạn Hồn Ma Thủ. Và vì Họa Tháp Đồ đã bị đệ tam nhân cướp đoạt, nữ nhân nọ ngoài việc là vật vô giá trị, còn ngăn trở hành động đang muốn nhanh của Đoạn Hồn Ma Thủ, lão ma trước khi động thân lao đi còn kịp thời giáng một cước sấm sét vào tám thân yếu ớt của nữ nhân.

Bùng!

Oa!

Phịch!

Tiểu Đông mục kích tận tường việc gia mẫu thăm tử bèn không kèm được tiếng thét cực kỳ đau thương :

- Mẫu thân...

Tiếng thét vẫn kéo dài cùng với thân hình của Tiểu Đông sau khi bay cao hết đà phải ào ào rơi xuống!

Họa vô đơn chí, Tiểu Đông lại rơi ngay vào vị trí của tên quỷ Mao Sơn đang đứng.

Việc đoạt giữ Họa Tháp Đồ bất thành, lại thêm hai cái chết thảm của hai tên đồng bọn làm cho tên quỷ Mao Sơn còn lại càng thêm độc ác.

Y chờ Tiểu Đông rơi xuống đứng tầm liền bất ngờ vung cao ngọn tả chùy đầy gai nhọn có tẩm độc!

- Người đáng chết!

Vụt... vụt...

Tiểu Đông chỉ là một đứa bé và là một đứa bé không hề biết võ công, sau cái chết của nhị sư bá rồi đến lượt thân mẫu, đối với ngọn chùy của ác ma, nó ngoài việc cam chịu số phận nào biết phải làm gì hơn!

Tuy nhiên, trong sát na cuối cùng, trước khi ngọn chùy của ác ma ập đến, Tiểu Đông bỗng cố xoay người!

Ước nguyện của nó là làm sao đưa đúng đỉnh đầu của nó vào ngọn chùy để nó có thể chết ngay, chết mà không đau đớn, để kịp theo chân mẫu thân bước xuống tuyền đài!

Nào ngờ, cử động của Tiểu Đông không phải là cử động của người luyện võ công do đó không thể nào thân hình của nó lại xoay chuyển như ý nguyện?

Điều này tuy có khiến cho tên quỷ Mao Sơn phải bất ngờ, nhưng đối với ác ma, chỉ cần một mẩu gai nhọn có tẩm độc cào nhẹ vào da thịt của Tiểu Đông là đã đủ khiến cho đứa bé phải vong mạng.

Vì thế, y vẫn giữ nguyên chiêu thức cho dù thân hình của Tiểu Đông do bất ngờ xoay chuyển phải dịch xa hơn!

Soạt!

Cuối cùng, ngọn chùy của ác ma sau khi làm rách y phục của Tiểu Đông và lưu vào bờ vai tả của nó năm sáu vết dài rướm máu, Tiểu Đông lại tiếp tục theo đà và bay đi xa thêm một đoạn.

Vẫn còn căm giận, tên quỷ Mao Sơn còn cố quật với theo Tiểu Đông một kinh :

- Phần của ngươi này, tiểu oa nhi?

Vù...

Bùng!

Vụt... vụt...

Như chiếc lá vàng bị luồng thu phong vùi dập, Tiểu Đông lập tức bị ngọn chưởng hốt lên cao và dịch chuyển xa hơn!

Cũng giống như điều đã xảy đến cho nhị sư bá, Tiểu Đông sau khi bị đẩy xa, lúc hết đà phải là đà rơi xuống.

Và một vực thẳm nữa vụt mở ra, nuốt chửng lấy tấm hình hài nhỏ bé của Tiểu Đông.

Có khác chăng, đây là vực thẳm như Tiểu Đông đã biết, một vực thẳm không thấy đáy.

Nó rơi càng lúc càng nhanh!

Và trong tâm trí của nó lúc này chỉ còn lại một ý nghĩ duy nhất :

“Ta sẽ ngấm độc và chết trước, hay phải tan xương nát thịt trước khi độc được hủy hoại?”

Với ý nghĩ này, Tiểu Đông cứ phân vân mãi vì không biết nó phải chết bằng cách nào?
Nhờ đó, nó quên đi bản thân nó đang rơi xuống càng lúc càng nhanh!
Vù... vù..

3. Lâm Hiểm Cảnh Phó Thác Số Mệnh-do Ý Trời Thoát Kiếp Nạn Tai

Không một ai quan tâm đến điều đang xảy ra cho Tiểu Đông!

Đoạn Hồn Ma Thủ và Huyết Thủ Đầu Đà cùng lưu tâm đến mỗi một điều duy nhất! Đó là làm sao chặn giữ bóng nhân ảnh mờ ảo kia để đoạt lại bức Họa Tháp Đồ đáng lẽ phải lọt vào tay một trong hai lão!

Bị Ma Thủ và Huyết Thủ phân khai chặn lối, bóng nhân ảnh mờ ảo kia bắt ngờ cười lên :

- Ha... ha... ha...! Thân thủ của bọn ngươi khá lắm! Nhưng để ngăn cản bản nhân, hai ngươi chưa đủ lực đâu! Xem đây!

Ào... Ào...

Rõ ràng bóng nhân ảnh mờ ảo kia sau khi vận dụng khinh thân pháp để bất ngờ đoạt lấy Họa Tháp Đồ, chân lực đáng lẽ phải cạn kiệt mới đứng. Nhưng vì một lý do nào đó khó hiểu ngay khi bóng nhân ảnh nọ dứt lời, hai luồng lực đạo do nhân vật nọ thi triển lại vẫn có đủ đầy chân nguyên! Điều này khiến cho Đoạn Hồn Ma Thủ và Huyết Thủ Đầu Đà phải tận lực bình sinh để đón đỡ phần chương lực dành cho mỗi lão!

Vù...

Ào...

Ầm! Ầm!

Vút! Vút! Vút!

Sau hai tiếng chấn kinh, cả ba nhân vật nọ đều bị chấn lùi mỗi người một hướng!

Chưa kịp nhận diện bóng nhân ảnh nọ là nhân vật nào, sao lại có bản lĩnh thâm hậu đủ đương đầu cùng một lúc những hai lão ác ma đương đại là Ma Thủ và Huyết Thủ Tên quỷ Mao Sơn càng thêm hoang mang khi nhìn thấy bóng nhân ảnh nọ lao biến đi mất.

Hắn và hai lão ác ma chỉ nghe được một câu nói do bóng nhân ảnh kỳ bí kia ném lại :

- Bọn ngươi nếu có đởm lược, ba ngày nữa hãy đến khu mộ tháp gặp lại bản nhân! Ha... ha... ha...

Ngơ ngẩn thần tình, Đoạn Hồn Ma Thủ chột than :

- Thân thủ như nhân vật này, lão phu thật sự chưa bao giờ nghe nói đến?

Huyết Thủ Đầu Đà cũng cất giọng the thé nói lời nghi hoặc :

- Y là ai? Mai hậu, nếu tàng thư võ học ở khu mộ tháp lọt vào tay y, chẳng phải y sẽ là thiên hạ đệ nhất nhân sao? _ Ngỡ chỉ có bản thân dò mục lực kém cỏi nên không kịp nhận ra nhân vật kỳ bí nọ là ai, tên quỷ Mao Sơn càng thêm hoang mang vì hai câu nói có phần ngơ ngác của hai lão ác ma!

Y bất ngờ lẩm bẩm :

- Thân pháp của nhân vật này chẳng phải là “Nhất Thốn Quá Hải” đã thất truyền từ lâu rồi sao?

Lời lẩm bẩm của y vang lên thật đột ngột khiến Đoạn Hồn Ma Thủ và Huyết Thủ Đầu Đà cùng giật mình sửng sốt!

Đoạn Hồn Ma Thủ nhìn y uy hiếp :

- Ngươi vừa nói cái gì? Sao lại là “Nhất Thốn Quá Hải” thân pháp?

Y bối rối và hoảng sợ :

- Tiểu nhân... Tiểu nhân chỉ bắt ngờ nhớ đến thôi!

Riêng Huyết Thủ Đầu Đà thì gật đầu vài lượt :

- Y nói có phần đúng đấy, lão Ma Thủ! Ta cũng ngờ ngờ đây chính là thân pháp “Nhất Thốn Quá Hải” đã thất truyền! Bằng không lão Ma Thủ người nghĩ xem, trên giang hồ đương đại còn có nhân vật nào dám ung dung một mình đối chưởng với ta và lão?

Đoạn Hồn Ma Thủ chau mày và lần lần tỏ vẻ kinh ngạc :

- Nói vậy, công phu kia cũng là “Di Hoa Tiếp Mộc” đã thất truyền cùng lúc với “Nhất Thốn Quá Hải” thân pháp?

Toàn thân bắt ngờ run bắn lên, tên quỷ Mao Sơn kêu hoảng :

- Là Cái Thế Ma Vương tái sinh hay có người tìm được di học của Ma Vương?

Hai lão ma đưa mắt nhìn nhau một lúc khá lâu, như muốn chiêm nghiệm thật kỹ lời nói vừa rồi của tên quỷ Mao Sơn!

Sau đó chính Đoạn Hồn Ma Thủ lên tiếng, tỏ rõ ý định :

- Thật giả thế nào, chúng ta cứ đến khu mộ tháp sẽ rõ! Hừ! Bình sinh lão phu cũng không ưa gì những kẻ giả thần giả quỷ, dám hí lộng lão phu!

Huyết Thủ Đầu Đà tán thành :

- Không sai! Nếu là Cái Thế Ma Vương thật, bọn ta chưa chắc đã toàn mạng!

Ngược lại, y chắc chắn phải có mưu đồ! Vả lại, tàng thư võ học ở khu mộ tháp, chúng ta đâu thể để ai muốn lấy thì lấy? Đi!

Vút!

Không chậm, Đoạn Hồn Ma Thủ cũng vội vàng lao theo!

Sau một lúc ngẫm nghĩ và cảm nhận đang có một âm mưu to lớn khiến quần hùng khắp Tam sơn ngũ nhạc phải chấn động, tên duy nhất còn lại trong Mao Sơn tam quỷ chợt nhe răng cười một mình và lập tức động thân lao đi? Y không kể gì đến thi thể của đồng bọn giờ đây phải phơi trắng nội đồng!

Vút!

* * * * *

Trong khi Tiểu Đông đang chờ một trong hai cái chết chắc chắn sẽ đến với nó, hoặc là nó sẽ bị độc chất công phạt khiến nó phải tan rã thân thi trước khi bị chạm vào đáy vực và phải tan thân vỡ cốt hoặc là nó sẽ chạm vào đáy vực rồi chết đi khi chất độc chưa kịp hoành hành, vậy mà điều xảy đến với nó, không như nó tưởng!

Đúng vào lúc toàn thân nó ngứa ngáy như có cả một đàn kiến đang chạy nhện nhạo và cắn bừa khắp các xương tủy, chúng tỏ độc chất bắt đầu công phạt Tiểu Đông liền va vào đáy vực.

Nó va vào đáy vực thật sự! Nhưng nó không hề tan xương nát thịt vì cái va này!

Ngược lại, điều mà nó không hề chờ đợi lại xảy đến.

Ngay khi sự giá lạnh đột ngột bao trùm toàn thân, cộng thêm vào đó là sự ngột ngạt và một sức ép càng lúc càng tăng cứ muốn làm cho lồng ngực nó phải vỡ toang, Tiểu Đông biết rằng nó vừa rơi vào một vũng nước ở dưới đáy vực.

Nó nghĩ :

- “Cũng hay chết như thế nào cũng là một lần chết? Bất quá, dưới đáy nước kín như bưng này lại thêm một bộ cốt khô vô danh nữa mà thôi!”

Sức ép càng tăng cao càng khiến Tiểu Đông quên đi những nhện nhạo khó chịu bởi chất độc của bọn Mao Sơn tam quỷ công phạt nó!

Và khi lượng nước ép vào quá nhiều và quá sức chịu đựng của nó, là một đứa bé, thần trí của nó bắt đầu mờ dần!

Dẫu thế, sức ép vẫn không suy giảm và buộc nó phải há miệng để thở ra tất cả những gì khiến nội thể của nó đang khó chịu :

Oẹ!

Tiểu Đông ngỡ như nó nghe được tiếng nôn oẹ của nó, nhưng không phải.

Dù thần trí đang lơ mơ nhưng nó cũng cảm nhận được phần nào sự dễ chịu đang lan tỏa khắp châu thân của nó ngay sau lúc nôn oẹ xong.

“Hà! Được dễ chịu rồi chết, ta cũng cam lòng!”

Nó lại nghĩ quẩn và sự thể lại xảy ra ngược với ý nghĩ của nó!

Sự dễ chịu mới xuất hiện chợt biến đi. Thay vào đó, nguyên cánh tay tả của nó càng lúc càng nóng lên, nóng đến rát da rát thịt!

Sau đó, như có một hấp lực đột nhiên xuất hiện, kéo dần cánh tay tả của nó về một bên.

Rắc!

Nó lại tưởng nó nghe được tiếng xương vỡ vụn khi lực kéo tác động càng lúc càng nhiều lên cánh tay tả!

Nhưng hoàn toàn không phải thế!

Đúng là có một sức lực mãnh liệt, đang kéo giãn cánh tay tả như muốn bứt lìa cánh tay đó ra khỏi thân, nhưng may thay, toàn thân của nó vì không có lực nào giữ lại nên dễ dàng chuyển động theo cánh tay tả đang bị ai đó dùng sức kéo đi!

Nó thảm kinh ngạc :

- “Chuyện gì thế này?”

Nói thì lâu nhưng tất cả chỉ xảy ra không đầy vài lượt chớp mắt! Bởi vì từ khi Tiểu Đông chìm ngập toàn thân vào làn nước, việc nó hụt hơi và phải hít nước vào lồng ngực thay cho không khí vẫn chưa xảy đến.

Và đến lúc này, khi toàn thân của nó buộc phải di chuyển theo cánh tay tả nó mới cảm thấy việc bị hụt hơi.

Nó há miệng theo bản năng! Nhưng trước khi nó tọt những tọt nước, việc xảy đến với nó còn nhanh hơn chỗ tưởng!

Áp lực đang đè nặng ngay lồng ngực của nó chợt giảm hẳn đi, cho nó biết lực kéo kia như đang đưa nó lên cao dần!

Và sau cùng...

Bôm!

Xòà...

Nó tọt vào bằng miệng và đó lại là một tọt không khí, không phải tọt nước như nó nghĩ.

Cùng lúc đó, sức kéo ở cánh tay tả chợt mất đi, khiến toàn thân của Tiểu Đông hoàn toàn lơ lửng nhẹ nhõm với sự thể như vậy, Tiểu Đông ngay lập tức tỉnh lại thần trí!

Nó nhìn quanh, nhìn mặt nước và nó không thể không kinh hoàng!

Bởi vì bản thân của nó giờ đang lơ lửng trên không trung và đang bay thẳng vào một phía vách đá!

Cùng với nhận định này, Tiểu Đông còn kịp nhìn thấy có một cánh tay vừa dài vừa to, vừa đen đúa vừa mềm mại đang vừa ngoe nguẩy vừa thụt sâu vào vùng nước, nơi nó đã vào và vừa mới từ đó thoát ra!

Diễn biến xảy ra khá nhanh và khi Tiểu Đông nhận thức được những gì vừa xảy đến thì cũng là lúc toàn thân của nó phải va khá mạnh vào vách đá.

Bộp!

Toàn thân chấn động và đau buốt, Tiểu Đông liền ngất đi! Nó không biết rằng dù nó đã ngất nhưng thân hình của nó sau khi va vào vách đá phải rơi xuống chân vách đá một lần nữa cũng không phải là nhẹ.

Bộp!

* * * * *

Đau đến mấy rồi cũng đến lúc hết đau! Ngất lâu đến thế nào cũng vậy, rồi sẽ có lúc không còn ngất nữa.

Tiểu Đông tỉnh lại!

Nó nhìn quanh và chồm dậy thật nhanh với tiếng kêu thác loạn :

- Uý! Ma!

Nó nhảy và giẫm chân xuống nền đá.

Rộp... rộp...

Những tiếng xương cốt vỡ vụn dưới chân nó liên vang lên càng khiến nó nhảy nhiều hơn!

Và càng nhảy, những đoạn xương chân xương tay, kể cả xương đầu có đầy khắp nền đá càng bị nó giẫm phải nhiều hơn.

Rộp... rộp...

Được một lúc, khi biết rằng tất cả chỉ là những bộ cốt khô vô hại chứ không phải là ma đang hiện về hí lộng, Tiểu Đông mới dần dần trấn tĩnh!

Nó len lén tìm một chỗ trống để đặt chân, cố tránh để không chạm thêm nữa vào những bộ cốt khô khiến chúng phải vỡ nát.

Một lần nữa, khi mục quang của nó tình cờ nhìn vào mặt vũng nước, nó lại cuống cuống nhảy lên và kêu đến lạc giọng :

- Ôi chao! Thủy quái!

Thế là những bộ cốt khô một lần nữa bị đôi chân bé nhỏ của Tiểu Đông giẫm bừa lên và liên tục phát ra những tiếng động khô giòn.

Rộp... rộp...

Phải một lúc khá lâu đủ cho Tiểu Đông nhìn thấy hình hài kỳ quái đang nổi lênh bênh trên mặt nước chỉ là một hình hài bất động, không thể gây phương hại đến bản thân nó, nó mới lấy lại sự trấn tĩnh nó vừa có!

Nhìn lại đáy vực: ở giữa là một vùng nước nhờ nhờ đen với một cái xác của loài thủy quái to lớn có đến tám cánh tay hiện đang bất động, xung quanh là một vòng bờ đá có khá nhiều những bộ cốt khô mà nó vừa tình cờ giẫm nát, còn lại chỉ là những vách đá cắm lạng đang lơ lửng bao bọc tứ bề, Tiểu Đông càng lúc càng thức ngộ những gì nó vừa gặp phải!

Tất cả, hoặc chết rồi hoặc hãy còn sống, đều rơi ngay vào vũng nước khiến thi thể còn nguyên vẹn.

Sau đó, cũng như nó đã trải, con thủy quái to lớn kia, vì bị những thân người rơi xuống làm kinh động, đã dùng một trong tám cánh tay to dài kia để quần lấy họ và hất tung lên khỏi vũng nước!

Kẻ nào đã chết từ trước thì với hành động này của thủy quái kẻ đó bất quá chỉ chịu thêm một lần nữa bị hành hạ hạ thể xác mà thôi! Còn những ai chưa chết khi bị thủy quái tóm phải và ném lên bờ đá, họ cũng phải chết vì lâm đúng vào tuyệt lộ!

Tiểu Đông rồi cũng vậy, nó không tìm được cái ăn cái uống trước sau gì nó cũng trở thành một trong những bộ cốt khô ở đây mà thôi!

Tuy nhiên, vốn sẵn thông minh, Tiểu Đông cứ ngó người hết nhìn con thủy quái rồi lại nhìn vào bản thân nó.

Kinh nghi khôn xiết, Tiểu Đông buộc phải lẩm bẩm thành tiếng :

- Tại sao con thủy quái lại chết? Không lẽ đúng vào lúc ta rơi xuống, cũng là lúc con thủy quái hưởng hết tuổi đời? Sao lại có sự trùng hợp quái lạ như vậy? Còn nữa, ta rõ ràng đã bị quái chùy gai tẩm độc và quệt vào, làm sao ta vẫn sống? Sao ta chưa bị độc chất công phạt như lão ác ma đã dùng sợi xích sắt làm binh khí từng bị? Lão chết thật mau, đến việc uống giải dược cũng không kịp, có lý nào ta lại thoát?

Ngẫm nghĩ thêm một lúc nữa, vẫn vừa nhìn xác con thủy quái đang nổi lềnh bềnh trên mặt nước vừa nhìn vào bản thân, sau cùng Tiểu Đông phải vỗ tay reo lên :

- Ta hiểu rồi! Hóa ra là như vậy! A ha! Đúng là hoàng thiên hữu nhãn, hoặc do số ta chưa tuyệt! Ha... ha... ha...

Sau một tràng cười sảng khoái Tiểu Đông nhìn xác con thủy quái, tỏ vẻ thương hại :

- Thủy quái! là tại ta ngươi phải uống mạng! Ta không ngờ toàn bộ độc thất trong nội thể của ta lúc thổ ra làm cho vũng nước phải nhiễm độc và khiến ngươi phải thế mạng cho ta! Ngươi an tâm sau này ta sẽ có cách ném lão ác ma đó xuống đúng nơi này bồi tội cho ngươi?

Tuy nhiên, hiểu thì hiểu như vậy nhưng vẫn có điều khiến Tiểu Đông băn khoăn!

Nó không tin rằng chỉ vì sức ép của một lượng nước khá lớn có thể giúp nó tống khứ toàn bộ độc chất trong nội thể.

Càng nhớ lại cái chết hãi hùng của lão ác ma sử dụng sợi xích sắt làm binh khí, Tiểu Đông càng thêm nghi ngờ.

Nó lại chậm mục quang vào những bộ cốt khô và rừng mình nghĩ thầm :

- “Họ, những người may mắn không chết ngay lúc rơi xuống đáy vực liệu có phải họ vì không có vật thực độ nhật mà phải chết không? Hay chính con thủy quái kia đã làm họ phải chết thảm?”

Muốn tìm hiểu cho tường tận một việc lần thứ ba, Tiểu Đông đưa mắt nhìn khắp đáy vực?

Rốt cuộc nó cũng tìm thấy một ngách đá! Và từ ngách đá đó, hầu như luôn xuất hiện những làn gió mát thoảng đưa vào.

Nó thêm nghi hoặc :

- “Nếu gió có thể đưa vào, không lẽ từ ngách đá này ta không thể tìm được lối thông thương dẫn ra bên ngoài? Nếu điều này là có thật họ đâu lẽ nào chịu hãm mình ở đây rồi phải chết vì đói và vì khát?”

Quyết tâm tìm rõ nguyên nhân, Tiểu Đông liền men theo bờ đá để tiến đến chỗ có ngách đá.

Càng đến gần, những làn gió mát càng xuất hiện rõ ràng hơn!

Nó dừng lại và quay đầu nhìn vào xác của con thủy quái :

- Câu nói “dĩ độc trị độc” mà ai ai cũng nói không lẽ ứng nghiệm đúng vào trường hợp của ta?

Nó lẩm bẩm như thế vì nó vừa ngờ ngợ hiệu rằng: khí một trong tám cánh tay to dài của con thủy quái quần vào nó, bản thân nó có cảm nhận một sự nóng đến rất bỏng!

Phải chăng đó là độc chất tự có của con thủy quái đã truyền sang nó?

Và như thế, có phải chăng nó đã gặp một sự may mắn hy hữu, một sự may mắn mà bao người trước nó không hề có? Do vậy họ đã bị chất độc của con thủy quái hủy diệt sinh mạng? Còn nó, do đang bị độc chất từ quả chùy gai công phạt gặp phải độc chất yếu hơn của thủy quái, nó không những không chết mà còn được dịp tiêu trừ toàn bộ độc chất?

Cùng với việc này, trước đó Tiểu Đông do sức ép vào của lượng nước lớn đã thổ ra phần nào độc chất! Nhờ đó toàn bộ độc chất của quả chùy gai đều được hóa giải và chính độc chất này di họa đến con thủy quái??

Càng ngẫm nghĩ càng tin, sau cùng Tiểu Đông không biết phải mang ơn hay phải có thái độ dừng đứng đối với cái chết của thủy quái!

Mang ơn vì nhờ độc chất của thủy quái mà nó tiêu trừ tận gốc rễ chất độc từ quả chùy gai. Còn dừng đứng, vì nhờ đó loài thủy quái đáng kinh tởm kia kể như gặp quả báo!

Chép miệng tỏ vẻ tán thán, Tiểu Đông với tâm trạng bồn thần liền lách người đi vào ngách đá.

Có làn gió mát luôn luôn xuất hiện dẫn đường, Tiểu Đông càng đi sâu vào ngách đá càng trấn ổn tâm trạng!

Không biết đã trải qua đoạn đường ngẫm dài bao nhiêu, cuối cùng Tiểu Đông cũng nhìn thấy ánh dương quang thực sự!

Nhận định kỹ phương hướng, Tiểu Đông tin rằng nó đang hiện diện ngay phía sau ngọn Ly Sơn và đang ở sâu hơn về phía Bắc Trung Nguyên!

Bùi ngùi nhìn lại nơi đã từng lưu ngụ, Tiểu Đông bất giác lẩm bầm :

- Khu mộ tháp! Cửu Cung sơn và Nhất Trụ Phong...! Họa Tháp Đồ...! Hừ! May mà ta còn giữ được Họa Tháp Đồ thật sự! Được! Gia thù không báo thù không làm người! Mẫu thân! Nhị sư bá! Tiên phụ! Hải nhi quyết báo thù cho tất cả.

Sau đó, vòng theo chân dãy Ly Sơn một bóng hình nhỏ bé cứ kiên gan dịch chuyển từng bước chân chậm chạp nhưng vững chắc.

Tiểu Đông quyết tâm xuôi Nam, muốn bằng mọi giá phải tìm đến khu mộ địa nằm giữa Cửu Cung sơn và Nhất Trụ Phong, như nó nghe nhị sư bá nói!

Vì rằng, bức Họa Tháp Đồ thật sự, chính Tiểu Đông đang cất giữ? Còn bức kia chỉ là một bức Họa Tháp Đồ giả do nó kịp thời nghĩ ra và ngụy tạo!

Nó mỉm cười mãn nguyện với định ý đang dần hình thành trong tâm trí chính nó!

4. Nhị Đại Phái Đến Viếng Dĩ An -một Lần Nữa Họa Đồ Gây Loạn

Không giống như sơn môn của các đại phái trên giang hồ, đa phần đều có sự bố phòng nghiêm ngặt để: “Nội nan xuất ngoại nan nhập!” - Hoặc “vào thì dễ nhưng ra rất khó nếu muốn thoát ra”, chung quanh Dĩ An viện rất bình lặng với những hàng trúc xanh được trồng đủ dày để tạo một ranh giới và là khá thưa để bất kỳ ai nếu đứng từ bên ngoài nhìn vào đều dễ dàng nhìn thấy một nếp nhà uy nghi cổ kính được gọi là Dĩ An viện!

Ngoài những hàng trúc xanh vừa nói, Dĩ An viện hầu như không hề có bất kỳ một sự bố phòng nào cả!

Ấy vậy, toàn thể những nhân vật giang hồ thuộc cả hai phe Hắc - Bạch, từ hàng cao thủ đệ nhất lưu cho đến những ai bước đầu tập tễnh luyện công phu, không một ai dám tơ hào nghĩ đến chuyện vượt qua hàng trúc xanh để gọi là thử xâm nhập một cách bất minh vào Dĩ An viện!

Và không phải ngẫu nhiên Dĩ An viện dám xưng là Giang Hồ Đệ Nhất Viện!

Cũng vậy, chính Viện chủ Dĩ An viện cũng chưa bao giờ dám tự nhận là Giang hồ đệ nhất nhân và càng cố tránh việc tự hào bản thân Dĩ An viện là Giang Hồ Đệ Nhất Viện!

Bởi vì, danh xưng đó là do quần hùng đồng đạo khắp võ lâm gán cho. Vả chăng, quần hùng gọi Dĩ An viện là Giang Hồ Đệ Nhất Viện dĩ nhiên phải có nguyên do! Và nguyên do đó là Viện chủ Dĩ An viện thật sự là một nhân vật có võ công cực kỳ cao minh, có nội công cực kỳ thâm hậu. Cho dù chưa bao giờ Viện chủ Dĩ An Viện thừa nhận điều này.

Tuy vậy, bất chấp Viện chủ Dĩ An viện thừa nhận hay phủ nhận điều này, quần hùng các võ phái thuộc hai phe Hắc - Bạch từ lâu rồi đã mặc nhiên công nhận phần địa giới của Dĩ An viện, ở bên trong vòng rào trúc, là vùng bất khả xâm phạm.

Một nhân vật bất kỳ nào đó, nếu có nhã hứng, được thôi, cứ tự tiện bước qua hàng trúc để gọi là ung dung thăm thú cho biết thế nào là Dĩ An viện! Và nhân vật đó nếu cao hứng nhiều hơn nữa thì xin mời, chỉ cần đặt bước chân đầu tiên để tiến vào khách sảnh hoặc đình viên của Dĩ An viện, ngay tức khắc sẽ có gia nhân của Dĩ An viện xuất hiện để bưng trà đãi khách đứng đạo chủ nhân! Còn như, nếu thật sự cần thiết, đích thân Viện chủ Dĩ An viện sẽ được thỉnh mời và rồi cùng khách tọa đàm bên chén trà thơm lừng nghi ngút khói!

Vậy đó, Dĩ An viện không những là nơi hiếu khách mà còn là nơi đem lại sự bình tĩnh trong tâm hồn cho bất kỳ ai muốn tìm đến.

Sự việc chỉ khác đi nếu kẻ đến là hạng háo danh, háo chiến, muốn so tài cao thấp với người của Dĩ An viện hoặc chính Viện chủ Dĩ An viện! Kẻ đó chắc chắn sẽ được một bài học nhớ đời và sẽ không bao giờ dám táo gan nghĩ đến chuyện tái phạm.

Kẻ đó không hề bị người của Dĩ An viện hạ thủ hoặc lấy mạng, vì Dĩ An viện là chỉ muốn cầu cho được sự an hòa, ở tại Dĩ An viện không phải là nơi để xảy ra những trận lưu huyết!

Thời gian trôi đi, hai chữ Dĩ An của Giang Hồ Đệ Nhất Viện dần dần trở thành câu niệm thật sự hữu hiệu để bất kỳ ai vừa nhìn thấy khu trang viện uy nghi cổ kính đều cảm nhận được sự an lành thơ thới trong tâm hồn! Cho dù nhân vật tìm đến là hạng đại ma đầu giết người không gớm tay cũng vậy, không khí và sự hiện hữu của Dĩ An viện ngay lập tức sẽ làm cho nhân vật đó có được tâm bình khí hòa, quên đi bao cảnh đẫm máu vừa trải qua!

Vì lẽ đó Dĩ An viện không cần đề phòng nhưng bất khả xâm phạm vẫn cứ là bất khả xâm phạm!

Trước giờ Ngọ của ngày hôm nay, một đoàn người khá đông thuộc hai giới tăng nhân và đạo nhân đang xăm xăm tiến đến Dĩ An viện.

Bọn họ, dù là những nhân vật chân tu quen với rau dưa kinh kệ để quyết diệt bỏ thất tình lục dục, nét mặt ai ai cũng lộ vẻ khẩn trương!

Về mặt khẩn trương đó càng lúc càng tăng cao cho đến khi bọn họ sắp sửa bước qua hàng trúc xanh được trồng quanh Dĩ An viện!

Và thật là bình thường, từng nhân vật một, ngay bước chân đầu tiên vượt qua hàng trúc xanh, sự khẩn trương ngay lập tức tan biến đi như họ chưa bao giờ khẩn trương!

Khi sự khẩn trương không còn, bọn họ không ai bảo ai đều tự động đứng nối đuôi nhau thành hai hàng.

Đứng đầu hai hàng người là một vị đạo trưởng và một vị cao tăng! Sau lưng hai nhân vật này, người nào vận tăng bào thì sắp sau vị cao tăng, nhân vật nào vận đạo bào thì nối gót vị đạo trưởng!

Họ chậm rãi tiến thẳng đến khách sảnh, vượt qua khu Đình viên theo đúng hai hàng người vừa được sắp.

Nhìn ngang, theo bước chân của hai hàng người, đếm từ đầu cho đến cuối, có tất cả mười hai lượt, vị chỉ bọn họ gồm hai mươi bốn người: mười hai tăng thân và cũng đúng mười hai đạo nhân!

Như đã nói, khi hai nhân vật đi đầu hai hàng người vừa đặt được một chân vào khách sảnh, từ bên trong khu nội sảnh ngay lập tức có người của Dĩ An viện bước ra đón chào.

Đó là một nhân vật trung niên có vóc người cao dong dong, mắt sáng, cử chỉ nhanh nhẹn nhưng đĩnh đạc, chân đi thoăn thoắt nhưng nhẹ nhàng, hai tay vung vẩy nhưng không hề có vẻ gì là thừa thãi!

Vị trung niên lên tiếng, cổ giầu sự kinh ngạc :

- Giác Hải đại sư, Thanh Mộc đạo trưởng! Đã lâu lắm rồi tệ viện mới được may mắn có nhị vị Chương môn nhị đại phái Thiếu Lâm và Võ Đang đến viếng!

Hai nhân vật kia một tăng một đạo vội vòng tay thủ lễ :

- Đã lâu không gặp, Thấm đại huynh vẫn giữ dáng vẻ như xưa, thật xứng danh là đại đệ tử của Lão viện chủ Dĩ An viện.

Vị trung niên họ Thấm cũng thủ lễ với miệng luôn luôn tươi cười!

Nhưng sau đó, kịp nhớ lại cương vị chủ nhân, vị trung niên họ Thắm à lên một tiếng :

- Nhị vị Chưởng môn nhân không ngại đường xa tìm đến tể viện hẳn phải có điều hệ trọng cần bàn? Nơi này thật không tiện, mời nhị vị theo Thắm vào trong!

Giác Hải đại sư gật nhẹ đầu :

- A di đà Phật! Tiệm đây Thắm đại huynh có thể dẫn tiến bần tăng và Thanh Mộc đạo huynh với lệnh sư Lão viện chủ được không?

Họ Thắm thoáng nhíu mày :

- Dĩ nhiên là được? Không lẽ đã có chuyện gì xảy ra ư, đại sư?

Thanh Mộc đạo trưởng lên tiếng :

- Vô lượng thọ Phật? Thắm đại huynh đoán không sai! Quả là có chuyện trọng đại.

Đưa tay ngăn lại, họ Thắm bảo :

- Được rồi! Chờ khi gia sư đến, tại hạ sẽ nghe luôn thể?

Quay người về bên tả, họ Thắm đưa tay ra phía trước :

- Mời đi lối này!

Giữ đúng đạo chủ khách, họ Thắm khẽ nép người qua một bên, chờ cho Giác Hải đại sư và Thanh Mộc đạo trưởng cùng sóng vai tiến lên mới dám đi sau hộ độ nửa bước!

Đi được hai bước, như cùng nhớ đến một việc, Giác Hải và Thanh Mộc cùng dừng lại!

Khẽ quay đầu về phía sau, Giác Hải căn dặn bọn đệ tử đang định theo chân :

- Tất cả hãy lưu lại đây chờ ta, không cần phải đi theo!

Thanh Mộc đạo trưởng cũng định dặn như thế với mười một đạo nhân đệ tử, họ Thắm đã nhanh miệng lên tiếng trước :

- Như vậy cũng phải! Tại hạ xin gọi tứ đệ và ngũ muội đến hầu trà chư vị.

Nói gọi là nói cho có nói, thật ra ngay khi họ Thắm dứt lời, từ nội sảnh liền có một nam một nữ xuất hiện!

Thán phục sự nhanh nhạy của Dĩ An viện, Thanh Mộc đạo trưởng vừa khen vừa hỏi :

- Người của quý viện, ai ai cũng có thân thủ bất phàm! Vậy còn lệnh nhị đệ Kha huynh và lệnh tam đệ Dư huynh, có phải cả hai đang theo hầu Lão viện chủ?

Họ Thắm lắc đầu :

- Chỉ có tam đệ là theo hầu gia sư. Còn Kha nhị đệ hiện có việc, đang vân du ở bên ngoài chưa về!

Chỉnh nghiêm sắc mặt, họ Thắm tiếp lời :

- Tuy vậy, nhị vị cứ yên tâm! Dĩ An viện vẫn là Dĩ An viện!

Quay sang một nam một nữ vừa đến, họ Thắm căn dặn :

- Chẳng mấy khi có người ở Thiếu Lâm, Võ Đang nhị phái quang lâm, phiền tứ đệ và ngũ muội tiếp đãi mọi người chu đáo!

- Đệ hiểu rồi đại ca!

- Muội sẽ không làm mọi người phật ý đâu, đại ca yên tâm!

Nghe tứ đệ và ngũ muội nói như thế, họ Thắm lại quay sang mời khách :

- Nhị vị Chưởng môn, mời!

Sau đó, mỗi lần đi đến một chỗ sẽ cần phải đổi hướng, họ Thắm vì đi ở sau chỉ nửa bước chân liền nhanh tay dẫn hướng và mời.

Đường đi tuy không phải là xa nhưng do cứ yên lặng mà đi nên Thanh Mộc đạo trưởng cảm thấy ngột ngạt!

Để phá tan sự yên lặng, đạo trưởng đột ngột hỏi :

- Cho đến giờ, lệnh sư Lão viện chủ đã có tin tức gì về kẻ đã hãm hại lệnh Thiếu viện chủ chưa, Thắm đại huynh?

Họ Thắm, sau tiếng thở dài, chợt hạ thấp giọng khẽ dặn :

- Ngoài mặt, gia sư làm như không muốn nghe ai nói đến việc này, thật ra bọn tại hạ vì là đệ tử vẫn đang ráo riết truy tìm hung thủ! Mong nhị vị nhớ cho trước mặt gia sư xin đừng gởi lại chuyện đã qua!

Giác Hải đại sư cũng thở dài, ra vẻ luyến tiếc :

- A di đà Phật! Phải khó khăn lắm, đến lúc cao niên, lệnh sư mới có được một hậu nhân duy nhất để nối dõi tông đường! Kẻ nào đã rắp tâm hãm hại Thiếu viện chủ, kẻ đó kẻ như bì vô lâm xem là công địch! Hà...! Cũng may, kẻ cận lệnh sư hãy còn Thắm đại huynh và chư đệ muội những năm người! Lệnh sư không đến nỗi phải buồn phiền vì cô tịch!

Họ Thắm chép miệng than :

- Chỉ tiếc rằng bọn tại hạ ai ai cũng có tư chất kém cỏi, không sao lĩnh hội được năm phần võ học của gia sư. Nếu sau này, đến lúc gia sư hưởng hết tuổi trời phải cỡi hạc quy tiên, tại hạ e rằng Dĩ An viện không còn là Giang Hồ Đệ Nhất Viện nữa!

Thanh Mộc đạo trưởng gật đầu :

- Bạc tài hoa như lệnh sư nếu không có một truyền nhân tiếp thọ hết chân truyền, đây sẽ là một tổn thất lớn cho võ lâm Trung Nguyên!

Khẽ hắng giọng, họ Thắm báo :

- Đến nơi rồi! Nhị vị hãy chờ tại hạ vào bẩm báo với...

Họ Thắm chưa nói dứt câu, từ bên trong một tịnh phòng nằm giữa khu hoạ viên trước mặt chợt có tiếng người hô hoán :

- Đại ca! Gia sư đã biết là có nhị vị Chương môn tìm đến! Đại ca bắt tất phải bẩm báo! Gia sư có lời mời nhị vị Chương môn quá bộ bước vào!

Gã họ Thắm tỏ vẻ kinh ngạc :

- Không ngờ gia sư lại mau thông tỏ đến vậy! lần tọa quan này, có lẽ võ công của gia sư lại thêm một lần tinh tiến!

Thanh Mộc đạo trưởng chợt thì thào hỏi :

- Đã có người đến thông báo trước với lệnh sư chẳng?

Họ Thắm lắc đầu :

- Gia sư đang thời kỳ tọa quan, đến tại hạ có muốn gặp người cũng phải thông qua tam đệ! không có chuyện này đâu!

Giác Hải đại sư thán phục :

- Chúng ta còn cách tịnh phòng những hai mươi trượng, và khi nói, chúng ta nào có nói lớn tiếng! Lệnh sư nghe được, không phải võ học của lệnh sư đã đạt mức đăng phong tạo cực rồi sao?

Những lời này, dĩ nhiên Giác Hải đại sư cũng chỉ dám nói thì thào!

Vậy mà, khi đại sư dứt lời, từ phía trong hoạ viên liền có tràng cười hào sảng vang ra :

- Ha... Ha... Ha! Đại sư nói chi những lời quá đáng như vậy? Trên đời này làm gì có người đạt được mức đăng phong tạo cực như đại sư bảo? Lão phu thật tình không dám nhận đâu!

Dù đã mặc nhiên công nhận bản lãnh của Lão viện chủ Dĩ An viện đạt mức thông huyền nhưng khi nghe xong câu nói này, cả Thanh Mộc đạo trưởng và Giác Hải đại sư cùng phải bàng hoàng sửng sốt?

Vì chẳng phải bọn họ vẫn còn cách tịnh phòng những hai mươi trượng, bọn họ thì thảo nói thật nhỏ và không hề có ai chuyển đi lời bình phẩm của Giác Hải đại sư vào bên trong, nhưng qua câu nói kia, rõ ràng là nhân vật đó đã nghe tỏ tường từng lời lẻo nhào của bọn họ!

Công phu này, dù đang tận mắt mục kích, tất cả đều kinh ngạc đến ngẩn người, cơ hồ không dám tin!

Nhị vị Chương môn nhân chỉ giặt mình tỉnh hồn khi nghe họ Thắm một lần nữa đưa tay mời họ :

- Nhị vị Chương môn nhân, mời vào!

Giữa tịnh phòng, bên cạnh một tấm bồ đoàn duy nhất có lẽ là nơi Viện chủ Dĩ An viện tọa công, có một bộ kỷ trà bằng gỗ đen?

Qua sự sắp đặt không cân xứng của bộ kỷ trà đối với gian tịnh phòng nhỏ hẹp, chứng tỏ có ai đó vừa mới đặt chúng vào đây một cách vội vàng! Và không chừng, đây là lần đầu tiên ở gian tịnh phòng này mới được đặt bộ kỷ trà?

Đúng như vậy, lúc Giác Hải đại sư và Thanh Mộc đạo trưởng được họ Thắm đưa đến gian tịnh phòng, một lão nhân dù đã cao niên nhưng hãy còn quắc thước minh mẫn đã nhanh chân ra đón tiếp :

- Vì không tiện đưa nhị vị Chương môn đi lại nhiều lần, lão phu đành phá lệ dùng một chỗ chật hẹp thế này để đãi khách. Mong nhị vị Chương môn nhân chớ lấy đó làm phiền.

Giác Hải đại sư vội nói :

- A di đà Phật! Được Lão viện chủ dùng chính nơi tọa quan để tiếp đón, bản tăng càng thêm vinh hạnh. Lão viện chủ nói chi những lời khó nghe như vậy?

Lão nhân bật cười :

- Ha... ha... ha...! Đại sư lại đề cao lão phu nữa rồi! Thôi được! Đại sư và đạo trưởng đã không chê trách, Thắm nhi dâng trà mời khách nào?

Thanh Mộc đạo trưởng vội xua tay :

- Ấy đâu có được? So về bối phận Thắm đại huynh còn là huynh trưởng của bản đạo và Giác Hải phật huynh đây? Bản đạo nào dám trông chờ được chính Thắm đại huynh dâng trà?

Lão nhân mỉm cười trấn an :

- Như vậy không phải rồi! Nhị vị đến đây đương nhiên là thượng khách của lão phu! Hẳn là đại đệ tử, hẳn thay lão phu dâng trà hầu khách, có gì không phải nào?

Họ Thắm vốn quen với bản tính dung dị của sư phụ vội rót trà và lên tiếng mời :

- Mong nhị vị nể tình cho! Nhị vị hiện là khách của gia sư, nếu nhị vị không ưng thuận việc Thắm mạo hầu trà, phải chăng nhị vị muốn Thắm mạo bị gia sư trách phạt?

Đại sư, mời! Đạo trưởng, mời!

Chờ cho Giác Hải và Thanh Mộc nhận lấy chén trà được họ Thắm trao tận tay, lão nhân mới bảo :

- Do lão phu đang muốn thoát xuất giang hồ, nhị vị chắc không ngại nếu lão phải cho nhị đồ là Thắm nhi và Dư nhi cùng đàm đạo?

Giác Hải đại sư ứng tiếng đáp :

- Dĩ An viện vốn danh bất hư truyền, nhị cao đồ vốn được Lão viện chủ là minh sư giáo huấn được nhị vị cùng đàm đạo đó là đại phúc cho võ lâm!

Lão nhân cau mày :

- Đại phúc cho võ lâm? Đại sư có ý gì khi phải dùng lời lẽ to tát như vậy?

Thanh Mộc cướp lời :

- Lão viện chủ đã hỏi, bản đạo nào dám giấu! Chính vì có chuyện hệ trọng, liên can đến toàn cục võ lâm, bản đạo mới cùng Phương trưởng Thiếu Lâm phải đến quấy quả Lão viện chủ!

Biết là sắp nói vào chính đề, lão nhân vội hắt mặt và hỏi :

- Thấm nhi, Dư nhi! Hai người không cần phải đứng nữa! Mau ngồi xuống để đạo trưởng Chuồng môn Võ Đang phái giải bày!

Đến lúc đó, họ Thấm và một người nữa cũng là một nhân vật cỡ trung niên mới dám tọa vị ở hai bên lão nhân!

Thanh Mộc nhìn sang người kia :

- Dư tam huynh xin chớ khấn trương! Mọi việc hãy còn kịp, nếu Lão viện chủ kịp thời có chủ trương.

Nhận vật kia chính là người họ Dư, đồ đệ thứ ba của lão nhân, cười nhẹ và nói :

- Tại hạ không khấn trương sao được một khi nghe đạo trưởng bảo đây là chuyện có liên can đến toàn cục võ lâm?

Giác Hải đại sư đột nhiên niệm Phật :

- A di đà Phật! Dư tam huynh nói cũng phải. Hẳn Lão viện chủ và nhị vị đã từng nghe nói đến những câu chuyện kỳ bí liên can đến một khu mộ tháp vừa được quần hùng phát hiện?

Họ Thấm cười lạnh :

- Nào chỉ nghe không thôi! Ba năm qua, có không ít người tìm đến tề viện để quấy nhiễu cũng vì chuyện có liên can đến khu mộ tháp đó.

Họ Dư chợt hỏi :

- Hóa ra nhị vị Chuồng môn tìm đến cũng là vì khu mộ tháp?

Thanh Mộc gật đầu và đột nhiên hỏi lại :

- Như Thấm đại huynh vừa nói, có nhiều người tìm đến quấy nhiễu quý viện sao?

Hỏi là hỏi họ Thấm, nhưng người đáp lại chính là họ Dư :

- Đúng là có chuyện này? Có phải nhị vị cũng vì Họa Tháp Đồ nên tìm đến đây Giác Hải đại sư kinh ngạc :

- A di đà Phật! Như Dư tam huynh hỏi, không lẽ ở quý viện có Họa Tháp Đồ?

Thanh Mộc cũng tỏ vẻ kinh ngạc :

- Sao lại vậy? Nếu Họa Tháp Đồ là do quý viện cất giữ sao bây giờ lại lưu lạc trên giang hồ? Có ai đó dám vào tận quý viện để đánh cắp sao?

Đến lượt họ Thấm kinh nghi :

- Đạo trưởng có ý gì khi nói Họa Tháp Đồ đang lưu lạc trên giang hồ? Là ai đang giữ Họa Tháp Đồ?

Họ Dư cũng hỏi :

- Rốt cuộc nhị vị tìm đến tề viện để thông tin hay để hỏi Họa Tháp Đồ?

Sự kinh ngạc lần lượt xảy đến cho cả chủ lẫn khách khiến lão nhân phải xen lời :

- Lão phu hiểu rồi! Có phải vì Họa Tháp Đồ đã thực sự xuất hiện, nhị vị sợ tàng thư võ học ở khu mộ tháp nếu có sẽ lọt vào tay ác nhân, gây họa cho võ lâm nên mới tìm đến báo tin cho lão phu?

Giác Hải gật đầu :

- A di đà Phật!? Lão viện chủ quả là thần cơ diệu toán? ý của bản tăng và Thanh Mộc đạo huynh đúng là như vậy!

Dẫu thế, Thanh Mộc đạo trưởng vẫn phần nào hoài nghi :

- Vô lượng thọ Phật! Bản đạo mong được Lão viện chủ chỉ giáo cho một lời? Họa Thập Đồ thật sự có phải là vật sở hữu của quý viện không?

Lão nhân khẽ chớp mắt rồi đáp :

- Tại Dĩ An viện này chưa hề tồn tại một bức họa nào gọi là Họa Thập Đồ! Nếu nhị vị muốn tường tận hơn, hãy nghe đại đệ tử của lão phụ giải thích!

Được lệnh, họ Thắm vội lên tiếng :

- Không hiểu từ đâu bỗng xuất hiện một tin sai lạc, cho tệ viện có tàng trữ bức họa đồ của khu mộ tháp! Từ đó, ba năm qua, có rất nhiều nhân vật cả hữu danh lẫn vô danh đều tìm đến tệ viện để hỏi! Thật sự, bản thân mỗi cũng chưa một lần nhìn thấy thế nào là Họa Thập Đồ!

Gật đầu Thanh Mộc đạo trưởng than vãn :

- Hóa ra là như vậy! Chẳng trách Thắm đại huynh và Dư tam huynh có cử chỉ khác lạ khi nghe bản đạo đề cập đến Họa Thập Đồ?

Họ Dư nôn nóng :

- Nghĩa là, Họa Thập Đồ là vật có thật? Hiện ai đang giữ Họa Thập Đồ?

Hỏi xong, họ Dư có phần nào kiêng kỵ khi đưa mắt liếc nhìn sư phụ và đại sư huynh họ Thắm!

Vẫn tỉnh như không có chuyện gì, họ Thắm ung dung nhắc lại câu hỏi của Dư tam đệ và chờ nghe lời đáp của Giác Hải và Thanh mộc!

Thanh Mộc sau một lúc đắn đo mới mở miệng đáp :

- Cách đây vài ngày, tệ sư đệ Thanh Vân có lên nghe được một câu chuyện! Và câu chuyện này dù là khó tin nhưng theo bản đạo, chúng ta nên tin là có còn hơn là để chuyện xảy ra rồi hối hận cũng đã muộn!

Giác Hải đại sư lầu bầu :

- A di đà Phật! Lão viện chủ vốn là tuyệt đại cao nhân, đúng sai thế nào Lão viện chủ thừa tâm trí để phán quyết phân định! Đạo huynh hà tất phải rào trước đón sau.

Họ Thắm mỉm cười :

- Gia sư chưa bao giờ tự nhận là tuyệt đại cao nhân. Đạo trưởng, ở đây chúng ta có đến năm người, việc như thế nào không lẽ chúng ta không đủ tỉnh táo để suy xét? Chuyện ra sao mà đạo trưởng bảo là khó tin?

Thanh Mộc được khuyến khích liền chậm rãi kể lại :

- Chuyện bắt đầu từ Mao Sơn tam quý. Một trong bọn chúng lúc tình cờ đã phát hiện được nơi lưu giữ Họa Thập Đồ! Trong lúc chúng hành sự lại bị ác ma Đoạn Hồn Ma thủ và Huyết Thủ Đầu Đà phát giác. Sau đó, khi suýt nữa Họa Thập Đồ rơi vào tay Đoạn Hồn Ma Thủ, một nhân vật kỳ bí bỗng xuất hiện và phồng tay trên! Nhân vật nọ trước khi bỏ đi còn nói rằng...

Họ Dư không chịu được buột miệng lên tiếng :

- Một nhân vật kỳ bí ư? Y là ai? Tìm được người dám phồng tay trên của Đoạn Hồn Ma Thủ và còn có Huyết Thủ Đầu Đà ngay bên cạnh nào phải chuyện dễ?

Họ Thắm tiếp lời, phụ họa :

- Đúng vậy! Như nhị vị thì không kể, đến tại hạ cũng không dám một mình đương đầu cùng một lúc với Ma Thủ và Huyết Thủ.

Thanh Mộc thở dài :

- Bần đạo nào có hơn gì Thảm đại hiệp. Nếu bản lãnh của Ma - Huyết nhị thủ mà kém, quần hùng đâu dễ gì để cho ha kẻ ác ma đó ung dung hoành hành? Nhưng sự thật đã có một nhân vật như vậy xuất hiện!

Giác Hải đạo sư không muốn phí thời gian, vội nói :

- A di đà Phật! Kẻ đó không những dám phổng tay trên của Ma Thủ, y còn cả gan nhấn lại rằng: nếu muốn tìm y, sau đó ba ngày hãy đến khu mộ tháp.

Họ Thảm thoáng lặng người, một lúc đoạn hỏi :

- Đã đủ ba ngày chưa, đạo trưởng?

Do người thuật lại là Thanh Mộc đạo trưởng nên khi hỏi họ Thảm đương nhiên phải hỏi đích danh Thanh Mộc.

Thanh Mộc đáp :

- Đến ngày mai là đủ ba ngày!

Họ Dư lộ vẻ bồn chồn đưa mắt nhìn đại sư huynh :

- Từ đây đi đến khu mộ tháp nằm giữa Cửu Cung sơn và Nhất Trụ Phong...

Đưa tay chặn lại, họ Thảm quay sang hỏi ý sư phụ :

- Đúng như nhị vị Chưởng môn ngay từ đầu đã nói, đây quả là chuyện, có liên quan đến toàn cục võ lâm! Sư phụ vừa tọa quan xong nhân cơ hội này, theo đệ tử...

Ngắm ngẫm hiểu ý tứ của họ Thảm, lão nhân vừa cười vừa đưa tay vân vê chòm râu bạc :

- Ngay từ khi có người phát hiện khu mộ tháp, lão phu cũng muốn một lần đến tận nơi xem xét! Như vậy cũng hay, lão phu sẽ đi! Vậy là nhất cử lưỡng tiện!

Giác Hải đại sư tỏ ý hài lòng khi xoa hai tay vào nhau :

- A di đà Phật! Thật là ngoài dự liệu của bản tăng! Khi đến đây, bản tăng chưa dám mơ tưởng được đích thân Lão viện chủ xuất đầu lộ diện! Nào ngờ... A di đà Phật!

Thanh Mộc cũng mãn nguyện :

- Được Lão viện chủ thân chinh dò xét phen này, những gì kỳ bí ở khu mộ tháp chắc chắn sẽ bị phơi bày! Tránh cho quần hùng khỏi cảnh xôn xao, khiến giang hồ náo loạn?

Lão nhân vụt đứng lên :

- Đa tạ nhị vị Chưởng môn nhân đã đến tận nơi để thông tri! Đúng ngọ ngày mai, lão phu chắc chắn sẽ có mặt tại khu mộ tháp?

Hiểu được hiệu lệnh tiễn khách của sư phụ, họ Thảm cũng đứng lên :

- Nhị vị đi đường xa chắc phải cần nghỉ ngơi! Thảm mỗ sẽ sai người đưa nhị vị đến...

Giác Hải đại sư và Thanh Mộc đạo trưởng nhìn nhau! Và Giác Hải đại sư chợt thở dài khước từ :

- A di đà Phật! Thịnh tình của Thảm đại hiệp, bản tăng xin tâm lĩnh! Thời gian đã cận kề, bản tăng phải đi ngay lúc này mới kịp đến khu mộ tháp vào ngày mai!

Thanh Mộc cũng nói :

- Vô lượng thọ Phật! Cước trình của Lão viện chủ và chư vị cao đồ, bọn bản đạo nào dám sánh bằng! Chờ khi quay trở lại, bọn bản đạo nhất định đến quây quả quý viện, cho thỏa lòng ngưỡng mộ bấy lâu nay?

Họ Thảm cười vang :

- Ha... ha... ha...! Chỉ sợ nhị vị quen thanh tịnh không để tẻ viện hết lòng trong cương vị chủ nhân? Bằng không, nhị vị dù có lưu lại đôi ba năm tẻ viện nhất mực hoan nghênh!

Vừa cười, họ Thảm và Dư tam đã vội bước theo Giác Hải và Thanh Mộc để đưa cả hai trở ra bên ngoài.

Chờ khi hai mươi bốn người thuộc hại phái Thiếu Lâm và Võ Đang đã rời xa Dĩ An viện, họ Thảm chốt hạ giọng bảo mọi người :

- Câu chuyện khá hệ trọng đó. Dích thân sư phụ lão nhân gia lần này xuất chinh!

Mọi người mau theo ta vào trong để nghe sư phụ sắp xếp!

Đêm đó, chưa đến canh ba có bốn bóng người lần lượt lao ra từ Dĩ An viện.

Và đến khi canh năm điểm, một lão nhân dù đã cao niên nhưng vẫn nhanh nhẹn ly khai Dĩ An viện.

5. Trên Đường Thiên Lý Lảo Gian Truân-từ Ngộ Nhận Dẫn Đến Ngộ Nhận

Có là một đứa bé, có là người cô thân độc lực nhưng cần phải vượt một chặng đường thiên lý mới hiểu hết nỗi thống khổ nhọc nhằn của Tiểu Đông!

Không phải là Tiểu Đông không từng bốn ba vượt chặng đường dài!

Vì như mẫu thân nó đã từng nói với nhị sư bá, nó và mẫu thân nó trong vòng mười năm đã năm lần bảy lượt thay đổi chỗ lưu ngụ!

Lần đi ngắn nhất cũng là ngoài trăm dặm! Còn lần đi xa, cao xanh ơi, nó và mẫu thân phải đi đến năm trăm dặm là ít!

Tuy vậy, vào những lần đó, đi bên cạnh nó lúc nào cũng có mẫu thân! Nó mệt, mẫu thân công nó đi! Nó đói hoặc khát, mẫu thân lo tìm vật thực cho nó.

Chứ nào phải như lần này, nó chỉ có một thân đơn độc.

Tuy nhiên, cái mệt cái đói, cái khát, tất cả đều không làm cho nó nản chí. Vì nó ra đi lần này còn có lòng hận thù nung nấu, hun đúc, giúp nó bền chí kiên gan!

Ngày đi, đêm cũng đi! Chỉ khi nào mệt lắm, đói khát lắm, nó mới dám tạm nghỉ!

Rau rừng trái dại là thức ăn cho nó, nước suối hoặc nước đọng ao tù là thức uống của nó.

Và khi mệt, đất làm gối, trời làm chăn, nó bạ đầu ngủ đó!

Chính vì vậy, sẽ không lấy gì làm lạ khi chỉ có hai ngày bốn hành, Tiểu Đông từ một đứa bé khôi ngô tuấn tú lần sạch sẽ đã biến thành một tên tiểu khát cái.

Từ đó, những ngộ nhận bắt đầu nảy sinh!

Sáng ngày thứ ba, kể từ lúc nó thoát chết dưới đáy vực, Tiểu Đông buộc phải đi ngang một tiểu trấn.

Vào tiểu trấn thấy lượng người đông đảo, Tiểu Đông cảm thấy hồi hận.

Không phải nó e dè khi thấy có quá đông người! Ngược lại, vì bộ dạng nhơ bẩn của nó, khiến nhiều người nhìn nó bằng những ánh mắt dè phòng, chính điều đó làm nó phải nghi ngại!

Đã thế, từ một tiểu điểm gần đó mùi thức ăn thơm lừng chốt xộc vào mũi, buộc Tiểu Đông không nhịn được phải nhìn vào!

Hành động này của nó ngay lập tức dẫn đến đại họa!

Một tên điểm nhị cao to trong một lúc bất ngờ đa mắt nhìn ra và bắt gặp ánh mắt thèm khát của Tiểu Đông! Hấn bước nhanh với quả phạt thủ to đùng, hướng về phía Tiểu Đông.

- Tên ăm mày hôi thối này! Người định tìm dịp trỏ tài trộm vật hử! Cút!

Bộp!

Hự!

Vô cớ nhận phải một quyền, Tiểu Đông loạng choạng, xiêu xiêu té về một bên!

Họa vô đơn chí, Tiểu Đông do muốn gượng lại đành phải đưa tay chống về phía sau! Bàn tay như bản của nó không chộp vào đâu, lại chộp vào quần một khách nhân đang vội bước!

Chát! Chát! Chát!

- Súc sinh! Người dám làm bẩn phục của lão gia à?

Một bên mặt của Tiểu Đông liền sưng vù lên khi bị khách nhân nọ giang thẳng tay đánh vào!

Cái đánh làm cho Tiểu Đông hoa mắt và choáng váng! Không sao gượng được Tiểu Đông phải chấp chới về một bên.

- Hay nhỉ! Người còn dám tự đặt chân vào bốn điểm ư? Đáng chết này! Xéo đi này!

Mỗi một lần gần giọng tên điểm nhị lại cất lực vung quyền, thoi vào người Tiểu Đông!

Bung! Bung!

Đau không chịu được, tuy nhiên, Tiểu Đông thừa thông minh để hiểu rằng nó không nên lên tiếng biện minh vào lúc này? Vì nó đang trong tình trạng tình ngay lý gian, sẽ không ai tin vào lời kêu oan của nó, một đứa bé lồi thoi lệch thếch!

Không ngờ, việc nó không mở miệng van xin lại làm cho tên điểm nhị diên tiết!

Hắn rống lên :

- Lần thứ nhất ta gặp một kẻ ương bướng như ngươi! Đáng đánh này! Đồ thối tha này! Ương ngạnh này!

Bung! Bung! Bung!

Tên điểm nhị chắc chắn sẽ còn đánh nữa nếu như từ trong người Tiểu Đông không văng ra một vật!

Phịch!

Đến lúc này, Tiểu Đông mới có phản ứng! Bất chấp thân thể đang đau như, Tiểu Đông vội nhào tới, vò cả hai tay vào vật đó!

Tên điểm nhị lệ mắt hơn. Hắn nhìn thấy và đưa chân giẫm vào vật đó.

Tiểu Đông mở miệng thốt lên :

- Vật này là của đệ! Nhân huynh đừng làm cho nó bị rách!

Tên điểm nhị há miệng cười hô hố :

- Đây! Hạng tứ cổ vô thân như ngươi làm gì có vật nào là vật của ngươi! Chà...

Chà...! Lại là trò ma mãnh của ngươi chứ gì? Xem nào, ta chỉ cần nhìn qua, lập tức có thể nói ra chủ nhân của vật này là ai!

Hắn khom người xuống, khê dịch chân, đưa tay chộp vào vật đó, cùng tranh với Tiểu Đông!

Tiểu Đông bật thét lên :

- Đây là vật truyền gia của tiểu đệ! Đệ không hề đánh cắp của ai! Nhân huynh đừng làm rách của đệ!

Bị Tiểu Đông giữ khư khư lấy một đầu, tên điểm nhị vừa giằng vừa quát :

- Ngươi không buông, ta lập tức xé nát cho xem!

Thất kinh, Tiểu Đông buộc phải mở miệng van nài :

- Đừng mà, nhân huynh! Đệ xin nhân huynh đó, hãy trả lại cho đệ!

Không giằng được lại sợ làm rách vật đó thì uống, tên điểm nhị đưa một tay còn lại thộp vào gáy Tiểu Đông!

Hắn nhấc bổng Tiểu Đông lên và dọa nạt :

- Ngươi có tin là ta sẽ quật ngươi chết tươi không?

Tiểu Đông bất ngờ ứa lệ! Và đó là những giọt lệ uất ức chứ không phải vì sợ mà nó ứa lệ!

Đúng vào lúc nó định buông tay khỏi vật đó - Miễn nó không chết nó sẽ có cách lấy lại - Từ phía sau tên điểm nhị có tiếng người thách thức :

- Người thử quật cho ta xem nào?

Giận dữ, tên điểm nhị quay người thật nhanh. Hắn muốn nhìn xem, là ai dám can dự vào việc của hắn.

Không ngờ, vừa nhìn thấy nhân vật đó tên điểm nhị co rúm người lại và thẳng thốt :

- Đồng thiếu gia!

Vì nhân vật đó ngay từ đầu xuất hiện ở phía sau tên điểm nhị, Tiểu Đông dễ dàng nhìn thấy nhân vật đó trước!

Đó là một vị công tử có phong tư tao nhã, y phục sang trọng, nhất là giọng nói cứ như mệnh lệnh khiến người nghe không thể không tuân theo!

Vị công tử họ Đồng đồng dạ bảo tên điểm nhị :

- Buông y ra! Cả vật kia nữa?

Tên điểm nhị lú lú làm theo! Tuy nhiên, hắn cũng tìm lời biện bạch :

- Đồng thiếu gia không biết đấy thôi! Loại ăn mày hôi thối như thằng lỏi này, thiếu gia tuyệt nhiên không thể tin được.

Đồng thiếu gia hừ mũi :

- Người không phải dạy bốn thiếu gia cách nhìn người!

Tên điểm nhị không còn cách nào khác đành phải bước dịch người sang một bên!

Tiểu Đông vừa được cứu vừa bảo toàn được vật kia đương nhiên phải cảm kích. Nó lên tiếng :

- Đa tạ Đồng thiếu gia cứu mạng! Tiểu đệ...

Tiểu Đông chưa dứt lời, vị thiếu gia họ Đồng bỗng hỏi ngắt ngang :

- Vật kia là của người?

Tiểu Đông gật đầu thừa nhận :

- Không sai! Đó vốn dĩ là vật truyền gia của tiểu đệ!

Đồng thiếu gia nhăn mặt chun mũi :

- Này, người đừng tưởng bốn thiếu gia cứu người là người muốn xưng hô với bốn thiếu gia như thế nào cũng được? Hừ! Đó là vật gì? Nếu là vật của người, hẳn người phải biết?

Tiểu Đông lúng túng! Vì nó đâu thể cứ gặp ai là phải nói rõ ra vật đó là vật gì?

Thấy điệu bộ của Tiểu Đông, tên điểm nhị vội xen vào :

- Loại ăn cắp như rươi và nói dối quen miệng như thằng lỏi, làm sao mà biết được đó là vật gì?

Đồng thiếu gia lần này không mắng tên điểm nhị nữa. Hướng về Tiểu Đông, vị thiếu gia họ Đồng xòe tay ra :

- Đưa bốn thiếu gia xem nào?

Tiểu Đông giật mình đánh thót! Nó nhét vội vật đó vào người!

Vù...

Mắt nó chợt hoa lên và tay của nó liền bị vị thiếu gia họ Đồng chụp cứng :

- Đồ ăn mày hôi thối! Buông ra nào.

Tiếng quát của họ Đổng vừa dứt, một tiếng quát thứ hai liền xuất hiện :

- Là người buông ra mới phải, Đổng Đại Lâm!

Họ Đổng giật mình nhưng vẫn đứng nguyên vị! Hắn chỉ quát vọng về phía sau nơi có tiếng quát vừa rồi vang lên :

- Kẻ nào dám gọi thẳng húy danh của bốn thiếu gia?

Tiếng nói kia lập tức đáp lại :

- Là hạng người mà người vừa thóa mạ!

Đổng Đại Lâm sa sầm nét mặt :

- Là ai?

- Là ta! Đại lão gia của họ Đổng người!

- Người dám...

Vừa rít, Đổng Đại Lâm vừa xoa người, đồng thời như muốn kéo Tiểu Đông cùng xoay lại.

Tuy nhiên, tại Linh đài huyết của y bỗng có một vật chạm khê vào :

- Buông đứa bé ra trước đã?

Tính mạng bị uy hiếp, Đổng Đại Lâm đành phải buông tay Tiểu Đông!

Tuy thế, y cũng tìm lời thóa mạ cho hả giận :

- Các hạ chỉ dám ám toán từ phía sau thôi sao?

Vật chạm vào Linh đài huyết của y liền rời đi, y quay người lại thật nhanh cùng một lúc với lời đối đáp của nhân vật nọ :

- Dù người ở phía trước, ta vẫn bắt người phải khuất phục như thường!

Đổng Đại Lâm đang hậm hực nên càng hậm hực!

Y nâng cao hữu thủ định quật chưởng nhưng còn may cho y, vì y kịp nhìn ra nhân vật vừa nói với y lời vừa rồi!

Y dừng lại kịp lúc và kêu lên :

- Túy Lúy Cái! là lão nhân gia ư? Tiểu nhân thật có mắt mà không có trông, mong lão nhân gia tha nạng!

Đó là một lão ăn mày có thể nói là quá già! Lão cười nửa miệng :

- Người không còn gọi là hạng ăn mày hôi thối nữa? Sao vậy?

Đổng Đại Lâm cả sợ :

- Tiểu nhân đáng tội chết! Tiểu nhân đã lỡ lời, mong Túy Lúy lão nhân gia tha tiểu nhân một lần làm phúc.

Tiểu Đông mục kích được cảnh tượng này, suýt nữa phải phì cười!

Chẳng trách thiện hạ có câu: Lớn hiếp bé, mạnh hiếp yếu! Hay như cổ nhân thường dạy: Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

Họ Đông vừa uy uy lẩm lẩm, bắt nạt tên điểm nhị là kẻ vừa sừng sộ đòi giết Tiểu Đông, giờ đây họ Đổng phải quỳ lụy và van xin mong lão khất cái tội tàn kia tha mạng.

Như diễn biến này giờ, Tiểu Đông đang chờ xem, sau lão khất cái được gọi là Túy Lúy Cái kia, rồi sẽ có ai khác mạnh hơn, uy dũng hơn xuất hiện không! Đồng thời, Tiểu Đông cũng muốn chờ xem, liệu Túy Lúy Cái có tra hỏi nó về nguồn gốc xuất xứ của vật kia không, là vật mà hiện giờ nó cố tình nhét sâu hơn nữa vào bọc áo và quý như sinh mạng của chính nó.

Nào ngờ, lão Túy Lúy Cái có thái độ hoàn toàn khác với lòng ngờ vực của Tiểu Đông!

Lão bữu môi khinh thị nhìn Đồng Đại Lâm :

- Xem ra ngươi không khác gì thân phụ ngươi Đồng Đại Thừa! Mau cút đi chớ đứng đó làm bẩn mắt ta! Hừ!

Không còn gì mừng rỡ hơn, Đồng Đại Lâm vội vọt người lao đi, như chó bị trúng đòn phải cụp đuôi bỏ chạy!

Chờ cho họ Đồng đi khuất, Túy Lúy Cái sau cái lắc đầu nhiều ẩn ý dành cho Tiểu Đông, cũng quay lưng bỏ đi.

Tiểu Đông chưng hửng vì không ngờ lão khất cái kia hầu như không nhòm ngó gì đến cái vật mà vì nó, Tiểu Đông suýt phải mất mạng!

Tiểu Đông đưa mắt nhìn theo Túy Lúy Cái và hoang mang.

Bất ngờ lão Túy Lúy Cái vụt quay lại và nạt lớn :

- Súc sinh, ngươi dám...

Cùng với tiếng nạt của Túy Lúy Cái một làn gió chợt xuất hiện, thổi thốc vào Tiểu Đông!

Vù...

Tiểu Đông tái sắc và có phần kinh hoàng khi nhìn thấy lão Túy Lúy Cái đột nhiên nhảy xổ vào nó!

Vút!

Toàn thân của Tiểu Đông ngay khi có làn gió thổi áp vào bỗng như bị ai đó chạm nhẹ vào!

Sau đó Tiểu Đông càng thêm hoang mang khi nghe tiếng quát của Túy Lúy Cái vang ngay bên tai :

- Loài chuột nhắt! Còn muốn chạy ư? Đứng lại nào!

Cảm nhận một sự bất an, Tiểu Đông vội cho tay vào bọc áo!

Vật đó, rõ ràng là nó đã nhét thật sâu vào học áo giờ đã không cánh mà bay. Tiểu Đông biến sắc đến tái nhợt gương mặt!

Đúng lúc đó, Tiểu Đông nhìn thấy lão Túy Lúy Cái lách người qua một bên như muốn tung người bỏ đi!

Tiểu Đông thần hồn bất định vội kêu toáng bên :

- Lão ăn mày kia, trả Họa Thập Đồ cho ta!

Và khi Túy Lúy Cái định tung người bỏ đi thật, Tiểu Đông càng thêm hốt hoảng :

- Lão đừng chạy! Trả Họa Thập Đồ cho ta! Già như lão mà lấy cắp của người, lão không biết thẹn sao?

Túy Lúy Cái dừng lại và qua đầu nhìn nó :

- Này! Là ngươi vừa mắng ta phải không tiểu oa nhi?

Không kể gì đến bản thân không hề biết võ công, Tiểu Đông khi nhìn thấy lão Túy Lúy Cái dừng lại, vội chạy ào đến túm chặt tay vào y phục vừa nhàu bẩn vừa rách như tổ đĩa của lão :

- Không phải lão thì còn ai vào đây? Hãy trả Họa Thập Đồ cho ta nào! Lão không trả ta quyết liều chết với lão!

Bộ mặt của Túy Lúy Cái chợt nhăn nhó, sau đó cứ đỏ dần vì giận và vì ngượng :

- Tiểu oa nhi? Cái gì là Họa Thập Đồ? Ta trước sau vẫn chưa chạm vào ngươi, sao ngươi bảo ta lấy cắp Họa Thập Đồ quái quỷ gì đó của ngươi?

Tiểu Đông trừng mắt nhìn lão đầy uất ức :

- Lão đừng có giả vờ! Họa Thập Đồ là vật gì, không lẽ lão không biết? Trước lão, không phải tên giả công tử họ Đồng đã muốn đoạt Họa Thập Đồ của ta đó sao? Còn nữa, vừa rồi nếu không phải lão chạm vào ta, nhân đó đã lấy đi Họa Thập Đồ, thì còn ai vào đây? Ta... ta...

Quá uất ức, Tiểu Đông lấp bắp mãi mới nói tiếp được :

- Ta nhất định không buông tha lão đâu.

Diện mạo của Túy Lúy Cái sau một lúc đỏ nhừ, giờ sạm hẳn lại! Lão hất tay Tiểu Đông ra và quát :

- Súc sinh? Người là đệ tử của tên khốn nào trong Cái bang? Bang quy của bốn bang có chỗ nào cho phép người xúc phạm đến ta là bậc trưởng bối, hả? Cút!

Từ người của lão Túy Lúy Cái bỗng toát ra một chấn động, lan truyền đến hai tay của Tiểu Đông đang tóm vào y phục của lão! Khiến Tiểu Đông phải rùng mình vừa rời tay khỏi người lão vừa bị hất bắn sang một bên.

Vẫn chưa hả giận lão Túy Lúy Cái còn hừ lên một tiếng khô khan :

- May cho người, vì người là kẻ không biết nên không có tội! Hừ! Lần sau, hãy bảo sư phụ người dạy cho biết thế nào là tôn kính đối với bậc trưởng thượng.

Nhưng, lão chưa kịp bỏ đi, Tiểu Đông đã bù lu bù loa kêu toáng lên :

- Ta không cần biết lão là ai, lão đã lấy Họa Thập Đồ của ta, lão không thể không trả cho ta! Trưởng bối gì lão, khi lão không biết thẹn lấy đi vật không phải của lão.

Lần thứ hai Túy Lúy Cái tung người nhảy bổ vào Tiểu Đông :

Nhắc bỗng Tiểu Đông lên, Túy Lúy Cái quát toáng vào tai nó :

- Người thứ lập lại một lần nữa xem nào! Ta mà không giết người, đừng kể ta là Thủ Tịch trưởng lão của Cái bang.

Cái bang là gì, Tiểu Đông không biết! Do đó, nó cũng đâu cần biết Túy Lúy Cái có là Thủ tịch trưởng lão gì đó hay là không?

Chết thì chết, Tiểu Đông nào sợ gì mà không dám lập lại :

- Ta bảo lão đã lấy cắp Họa Thập Đồ của ta! Lão là hạng người...

Túy Lúy Cái giận đến run người! Lão rít lên dữ tợn :

- Người...

Lạc thần, thất sắc, Tiểu Đông buộc phải dừng lời giữa chừng và chợt hiểu ra rằng phen này nó chắc chắn phải chết nếu lão Túy Lúy Cái thật sự xuống tay!

Bộ dạng của Tiểu Đông như thế nào Túy Lúy Cái đương nhiên phải nhìn thấy! Có phần nào hồ nghi, Túy Lúy Cái chợt đổi giọng hỏi nó :

- Người không phải là đệ tử Cái bang?

Vẫn còn kinh hoàng tột độ, Tiểu Đông lắc đầu quầy quậy, nhưng để lên tiếng đáp lại nó không sao mở miệng được!

Càng thêm kinh nghi, Túy Lúy Cái khề đặt nó xuống đất.

Nhưng khi hai chân của Tiểu Đông vừa được Túy Lúy Cái để cho chạm đất, do nghĩ lại, lão lại nhắc Tiểu Đông lên!

Đưa mắt nhìn quanh, thấy có nhiều kẻ hiếu kỳ đang đứng xa xa nhìn vào Túy Lúy Cái khề nạt :

- Đi!

Tiểu Đông nhìn thấy rõ ràng, Túy Lúy Cái đến cái lắc vai hoặc nhún chân cũng không có, vậy mà sau tiếng nạt của lão, cả lão và bản thân Tiểu Đông bỗng bay bắn lên không trung.

Vút!

Sau đó, những luồng gió thật mạnh cứ thổi ào ào vào nó, cho nó biết rằng lão Túy Lúy Cái đang dùng thuật khinh thân như những nhân vật võ lâm thường sử dụng để đưa nó đi càng lúc càng nhanh.

Được đưa đi như thế này là lần đầu, đáng lẽ Tiểu Đông phải lấy làm thích thú mới đúng! Nhưng do tin rằng, sau khi đưa nó đi đến một nơi hoang vắng, hạng người như lão ắt không bao giờ tha mạng cho nó, nên Tiểu Đông càng lúc càng sợ! Vì thế, do đây là chuyến đi về cõi âm ty, Tiểu Đông làm sao thích thú nổi!

Vút!

Quả nhiên không ngoài dự đoán của nó, vừa đến cạnh một bìa rừng - Là chỗ hoang vắng nhất mà lão Túy Lúy Cái nhanh chóng tìm được - Lão dừng lại và buông Tiểu Đông xuống.

Lão nhìn nó - Nó cúi đầu lẩn trốn.

Lão háng giọng - Nó ngẩng mắt lên nhìn lão!

Lão trừng nó - Nó trừng mắt nhìn lại!

Và sau cùng, đến lượt Túy Lúy Cái phải nhấp nháy mắt như muốn lẩn tránh hai tia nhìn đầy uất hận của nó chỉ là một đứa bé

6. Hết Ngộ Nhận Phát Hiện Thủ Phạm-là Cao Nhân Cũng Phải Thất Tung

Sau cùng, Túy Lúy Cái nhìn ngay vào mắt Tiểu Đông :

- Được rồi! Việc ngươi có là đệ tử Cái bang hay không, ta chưa hỏi đến vội!

Ngươi vẫn cho rằng, chính ta đây lấy mất của ngươi một vật, phải không?

Tiểu Đông vẫn nhìn lão bằng ánh mắt oán hận :

- Không sai! Đó là Họa Tháp Đồ! Lão không cần phải nói tránh đi!

Lão trừng mắt nhìn nó, chứng tỏ lão đang giận đến bầm gan tím ruột!

Tuy nhiên, nhớ lại định ý vừa nghĩ rồi khiến lão phải đưa Tiểu Đông đến chốn hoang vắng này, Túy Lúy Cái hít dài một hơi để đè nén cơn thịnh nộ chực tuôn trào.

Lão giang rộng hai tay về hai bên và bảo nó :

- Thủy chung ta và ngươi vẫn chưa rời nhau nửa bước, để tránh những lăm lẩn đáng tiếc khiến ta phải mang tiếng thị phi, tiểu oa nhi, ngươi cứ đến mà soát xét khắp người của ta!

Không ngờ lão lại có thái độ này, Tiểu Đông nhìn sững lão Thấy nó vẫn chần chờ, lão cố dụ giọng khuyến khích nó :

- Đừng sợ! Chỉ cần ngươi tìm được vật đó, dù là ta cất giấu ở đâu, ta sẽ tự sát ngay tức khắc! Mau lên nào!

Nó rúng động! Nó hiểu rằng lời của lão kể như có hai ẩn ý. Thứ nhất: nếu nó tìm được Họa Tháp Đồ trong người lão, để chuộc lại tiếng nhơ, lão sẽ tự hủy hoại mình? Thứ hai là điều ngược lại, nếu vật đó không có trong người lão, nghĩa là lão vừa bị nó vu khống, lão sẽ giết nó vì nó đáng chết!

Phân vân, nó vẫn nguyên vị và nhìn vào lão.

Mắt dần nhắm nạy, lão khe khẽ rít lên :

- Thế nào, tiểu oa nhi? Người giang hồ rất trọng thanh danh, ta cam chịu nhục cho ngươi mặc tình soát xét ta như thế này, ngươi còn cố tình lẩn lưa, định tằm ta thêm nhục sao?

Nghe lão nói, Tiểu Đông thêm tỉnh ngộ! Đừng nói chi đến nhân vật giang hồ, như bản thân nó, nó đâu dễ gì chịu cho kẻ khác làm nhục! Vì đó, thanh danh của một người thường khi được xem trọng hơn cả tính mạng! Chẳng trách lão Túy Lúy Cái vừa quả quyết với nó: chỉ cần ngươi tìm được vật đó, lão tức khắc sẽ tự sát!

Không những chỉ có thể thôi, nội việc lão cam chịu cho Tiểu Đông mặc tình soát xét đã là nhục nhã lắm rồi!

Cứ nhìn sắc diện của lão vào lúc này cũng đủ biết, nét mặt của lão đang thể hiện sự đau đớn tột cùng?

Lão vừa nói gì nhỉ? Lão là Thủ tịch trưởng lão của Cái bang, thân phận này đâu phải là thấp hèn nếu không muốn nói là cực kỳ cao trọng nếu mọi người biết chuyện có một đứa bé là nó dám soát xét khắp người của nhân vật có thân phận như vậy, lão làm sao chịu nổi tiếng đời dâm tiếu?

Xem kia, dường như sự đau đớn của lão đã đến điểm tột cùng thì phải! Từ hai bên khóe miệng của lão chợt rỉ ra những giọt máu nhỏ li ti.

Qua đó, Tiểu Đông thừa thông minh để hiểu rằng: nếu lão cho nó soát xét nghĩa là lão không có lấy đi Họa Thập Đồ! Hay ngược lại, nếu lão có lấy, lão đâu cần bảo nó soát xét? Lão chỉ cần đưa nhẹ một ngón tay không phải Tiểu Đông sẽ chết và mọi việc sẽ chấm dứt sao?

Bất nhẫn lẫn uất hận, Tiểu Đông bật gào lên :

- Thôi! Ta không cần làm như lão nói nữa, lão không thất thì lão đi đi!

Ngẩng mặt nhìn lên trời cao, Tiểu Đông thét to :

- Hoàng thiên ơi, hoàng thiên! Phải đến kiếp nào mới đại thù sâu tợ bể cao tợ núi kia hài nhi mới báo được? Mẫu thân! Tiên phụ! Hài nhi quả là vô dụng. Hài nhi làm sao sống được đây?

Tiếng kêu thét của nó thoát tiên làm cho lão Túy Lúy Cái hoang mang! Sau đó, khi nổi nhục nhã rồi cũng qua đi, lão bắt đầu mủi lòng và xúc động trước tiếng khóc thầm và lặng lẽ của Tiểu Đông!

Đúng là Tiểu Đông đang khóc thầm! Hai vai nó chốc chốc khê rung lên cho dù hai mắt nó vẫn ráo hoảnh! Chỉ có những ai đang chất chứa mối đại thù đại hận mới có những biểu hiện như Tiểu Đông lúc này!

Túy Lúy Cái lẳng lặng tiến đến gần. Lão khẽ chạm vào Tiểu Đông và cất giọng ôn nhu hỏi nó :

- Hài tử! Nếu khóc được sao hài tử không khóc đi? Càng nín nhịn càng thêm tai hại, hài tử?

Tiểu Đông lùi lại như muốn né tránh sự động chạm giữa nó và Túy Lúy Cái! Và nó đưa mắt nhìn lão như muốn quát rằng :

- “Ta khóc hay không mặc ta!”

Tuy nhiên, trước mặt nó, diện mạo của Túy Lúy Cái đang để lộ một sự quan tâm đồng cảm, không thể lẫn lẩn với lòng thương hại hoặc một sự vỗ về ngụy tạo.

Sự quan tâm đồng cảm này, Tiểu Đông đã một lần cảm nhận được lúc nhị sư bá của nó bất ngờ tìm đến và tìm cách xin mẫu thân nó hãy tha nó, đừng trừng phạt nó.

Biểu hiện đó tuy chỉ xảy ra thoáng qua nhưng đó là lần đầu tiên nó cảm nhận được nên nó đâu dễ gì quên!

Giờ đây, lão Túy Lúy Cái là người hoàn toàn xa lạ đối với nó, lão có biểu hiện này phải chăng là lão đang có điều gì muốn nói?

Lão nói thật :

- Hài tử! Người nên tin ta! Tuy ta chỉ là một lão khất cái, nhưng ta không thể không xem trọng thanh danh! Do đó, ta...

Tiểu Đông gật nhẹ đầu và đáp khẽ :

- Hậu bối hiểu rồi! Mong lão trượng tha cho hậu bối đã lỡ lời xúc phạm.

Túy Lúy Cái mỉm cười từ hòa :

- Ngoan lắm, hài tử! Nào, hài tử nói cho ta nghe nào, Họa Thập Đồ là vật gì vậy?

Động chạm đến điều này, Tiểu Đông không khỏi dè dặt.

Đoán được sự dè dặt của nó, Túy Lúy Cái xua tay :

- Nói hay không là tùy hài tử, ta không miễn cưỡng.

Tiểu Đông chợt hỏi :

- Lão trượng không biết thật ư?

Túy Lúy Cái lộ vẻ đứng đưng :

- Ta buộc phải biết sao?

Nó kinh ngạc :

- Đã là người giang hồ, ai lại không biết Họa Tháp Đồ là vật gì?

Lão nhún vai :

- Không hề gì! Ta không biết thì ta nói là ta không biết! Hoặc là ta là người hủ lậu hoặc đó là vật không lấy gì làm trọng!

Tiểu Đông lập tức có phản ứng :

- Sao lại không quan trọng? Nếu không có Họa Tháp Đồ, lão trượng dù có muốn cũng không thể nào xâm nhập vào khu mộ tháp một cách an toàn!

Lão giật mình :

- Hải tử vừa nhắc đến khu mộ tháp! Đó có phải là khu mộ tháp nằm giữa Cửu Cung sơn và Nhật Trụ Phong không?

- Đúng rồi! Sao lão trượng lại nói __ là không biết?.

Túy Lúy Cái chợt khom người, đưa mặt lão kề sát mặt Tiểu Đông :

- Có thật Họa Tháp Đồ là vật dẫn đường vào khu mộ tháp không?

Tiểu Đông gật đầu nghi kỵ :

- Mọi người đều nói như vậy!

Túy Lúy Cái khom người gần hơn :

- Ở đâu hải tử có Họa Tháp Đồ?

Tiểu Đông bỗng dịch người về phía sau.

Chợt hiểu ra điều khiến Tiểu Đông lo sợ, Túy Lúy Cái đứng ngay người lên, thở ra nhẹ nhẹ :

- Được! Ta không cần hỏi hải tử điều đó nữa! Ta chỉ muốn biết, có thật hải tử vừa để mất Họa Tháp Đồ không?

Tiểu Đông cong cớn hai môi :

- Không mất thật thì giả sao?

Soạt!

Phanh rộng toàn bộ y phục, Tiểu Đông còn hỏi :

- Tên giả công tử họ Đồng đã có thái độ như thế nào, hần lão trượng đã nhìn rõ!

Lão trượng nhìn kỹ đi, vật mà họ Đồng định lấy, có còn trong người hậu bối không?

Đang khi lão Túy Lúy Cái vẫn còn ngăn người trước thái độ của nó, Tiểu Đông lại nói :

- Hậu bối dù chỉ là một đứa bé nhưng hậu bối vẫn phải bảo trọng thanh danh!

Đây là chuyện hệ trọng, hậu bối nào dám cho là chuyện đùa.

Vỡ lẽ, cho Tiểu Đông tìm cách chuộc lại lần xúc phạm vừa rồi nên mới có lời này, Túy Lúy Cái bỗng chính dung nghiêm mặt :

- Hóa ra là do hần...

Tiểu Đông còn chưa hiểu lão Túy Lúy Cái muốn ám chỉ ai, lão bất ngờ đặt một chiếc còi tre lên miệng.

Toe... toe... toét...

Tiếng rít của chiếc còi tre lập tức vang bồng lên không trung.

Tiểu Đông càng thêm ngơ ngác!

Vút... Vút...

Có đến năm bóng người bồng từ nhiều phương hướng lao đến.

Họ dừng lại trước mặt Túy Lúy Cái!

Tiểu Đông nhận ra tất cả đều là những kẻ khát cái, như lão Túy Lúy và như bản thân nó lúc này!

Năm nhân vật khát cái kia ngay sau đó đồng loạt lên tiếng :

- Đệ tử xin chờ lệnh Thủ Tịch trưởng lão!

Qua thái độ của họ, không một ai có vẻ mặt kinh ngạc khi nhìn thấy sự hiện diện của Tiểu Đông, Túy Lúy Cái ngấm ngầm hiểu rằng Tiểu Đông quả nhiên không là đệ tử Cái bang, cho dù về ngoài của nó hoàn toàn giống với các đệ tử của Cái bang!

Túy Lúy Cái gật đầu hỏi :

- Những ngày gần đây, ở phân đàn các người có nhân vật nào lạ xuất hiện?

Một trong năm nhân vật nọ sau cái liếc nhìn Tiểu Đông, chợt hỏi lại :

- Trưởng lão muốn đề cập đến nhân vật võ lâm?

Túy Lúy Cái qua đó càng thêm tin rằng Tiểu Đông vì quá cơ khổ nên mới có bộ dạng như đệ tử Cái bang, bằng không nếu Tiểu Đông đúng là đệ tử Cái bang, nó phải có sư phụ và đương nhiên phải được kể là nhân vật võ lâm! Lão gật đầu :

- Đương nhiên!

Nhân vật kia đáp :

- Có ba nhân vật vì muốn đi đến Cửu Cung sơn buộc phải đi vào địa giới này!

- Là những ai?

- Đồng Đại Thừa, Bảo chủ Bích Huyết bảo và nhi tử Đồng Đại Lâm!

- Hãy còn một nhân vật thứ ba nữa!

- Là Tam Thủ Khoái Cước Tra Bách Phong :

Túy Lúy Cái rít lên :

- Đúng là hắn?

Năm nhân vật kia cùng giật mình :

- Hắn đã xúc phạm trưởng lão ư?

Túy Lúy Cái cười lạnh :

- Hắn mà dám ư? Nhưng chính tên Tam Thủ này đã xúc phạm đến vị tiểu huynh đệ kia!

Họ cùng nhìn vào Tiểu Đông! Và có người buột miệng hỏi :

- Có phải hắn đã ngứa ngáy tay chân và gỡ trỏ diệu thủ không? Hắn đã lấy mất vật gì từ... từ vị tiểu nhân huynh này? _ Mơ hồ hiểu ra nguyên nhân khiến lão Túy Lúy Cái phải hạch hỏi, Tiểu Đông vụt lên tiếng :

- Là...

Túy Lúy Cái đưa tay ngăn lại kịp lúc :

- Là vật gì, bọn người bắt tất phải hỏi! Hắn đâu rồi?

Có một người nhanh nhẹn đáp :

- Cách đây hơn một khắc, Tam Thủ Khoái Cước đã xuôi nam!

Một khắc, đó là thời gian kể từ lúc Tiểu Đông phát hiện Họa Thập Đồ không còn cho đến thời điểm bây giờ!

Nó càng thêm tin tưởng khi nghe Túy Lúy Cái cười thành tiếng :

- Ha... ha...ha... hắn đúng là Khoái Cước! Hừ! Ta muốn xem hắn trốn chạy được bao lâu!

Phẩy tay, Túy Lúy Cái bảo năm nhân vật kia :

- Không còn gì nữa, tất cả hãy lui đi! Việc ta xuất hiện ở đây, không cần làm cho bang chúng xao động!

Quay sang Tiểu Đông lão hỏi :

- Hài tử có hiểu chút nào không?

Thấy nó gật đầu lão vội bảo :

- Ta sẽ đưa hài tử đuổi theo hắn! Và ta nhất định thu hồi vật đó cho hài tử!

Lão chộp vào tay Tiểu Đông và tung người lao thanh về hướng nam.

Vút!

* * * * *

Mặt trời vừa quá Ngọ, Túy Lúy Cái bỗng giữ Tiểu Đông dừng lại!

Đưa tay chỉ vào một vết máu bên vệ đường, lão sinh nghi :

- Có người vừa bị hạ thủ.

Đưa Tiểu Đông đi theo dấu máu, Túy Lúy Cái lầu bầu :

- Hy vọng kẻ đó không phải Tam Thủ Khoái Cước!

Nhưng lúc cả hai cùng nhìn thấy một thi thể bê bết máu, Túy Lúy Cái giẫm chân :

- Ai chà! ta đến chậm một bước rồi.

Tiến đến gần hơn lão bảo :

- Đúng là Tam Thủ Khoái rồi! Hắn có võ công không cao nhưng lại có danh vi tài diệu thủ.

Đưa tay sờ sục khắp người thi thể, Túy Lúy Cái ngẩn người :

- Mất rồi!

Tiểu Đông hiểu lão muốn nói gì! Nó lặng người nhìn vào thi thể kia không chớp mắt! Túy Lúy Cái tìm cách giải thích :

- Lúc ta đuổi tên họ Đồng, ta phát hiện có người lao vào hài tử! Ta chỉ tưởng họ Đồng sinh hận nên làm liều. Nào ngờ đó là lúc Tam Thủ Khoái Cước trở tài!

Lão thở ra :

- Hà... nếu không phải hài tử vì nghi cho ta và la toáng lên, hắn dù có là Khoái Cước cũng đâu dễ gì thoát! Thật đáng tiếc!

Đó là điều Tiểu Đông đã ngầm ngầm hiểu, nó chợt hỏi :

- Lão trượng có thể giúp hậu bối một việc không?

- Việc gì?

Nó đáp :

- Đưa hậu bối đến khu mộ tháp!

Lão cười khê :

- Đương nhiên! Ta cũng muốn đến đó để tìm xem là ai đã hạ thủ Tra Bách Phong và chiếm đoạt Họa Tháp Đồ!

Định đưa Tiểu Đông đi ngay, bất ngờ Túy Lúy Cái nghe nó kêu lên :

- Lão trượng nhìn kìa! Hình như người này chưa chết hẳn?

Kinh ngạc, Túy Lúy Cái nhìn lại thấy hai mi mắt của Tam Thủ Khoái Cước như đang lay động, Túy Lúy Cái vội ngồi xuống bên cạnh!

Xem qua mạch tượng của Tam Thủ Khoái, lão lắc đầu :

- Mười phần kể như chết cả mười?

Bất ngờ, từ mũi của tên Tam Thủ Khoái bỗng buông ra một làn hơi.

Phì...

Túy Lúy Cái động tâm, đưa tay áp vào một nơi gần với bụng! (Đây là Túy Lúy Cái muốn trút một ít chân lực, giúp Tam Thủ Khoái Cước hồi sinh, cho dù là tạm! Vì Tiểu Đông không biết nên không hiểu định ý của lão).

Sau đó, lão đột nhiên kề miệng vào tai Tam Thủ hỏi :

- Họa Tháp Đồ đâu?

Tiểu Đông đứng trần người, chờ nghe từ cửa miệng của Tam Thủ một lời giải đáp!

Nào ngờ Tam thủ tuy có lên tiếng nhưng chỉ thốt ra vền vện có mỗi một từ duy nhất :

- Thanh...! Hự!

“Thế là hết!”

Cùng một lúc với ý nghĩ của Tiểu Đông, Túy Lúy Cái vừa thu tay về vừa lầm bầm :

- Hắn đã chết! Thanh...? Hắn muốn nói gì?

Hoang mang không kém, Tiểu Đông đành bảo :

- Chúng ta cứ đến khu mộ tháp khắc rõ.

Túy Lúy Cái đành phải gật đầu :

- Không sai! Cứ đến đó sẽ rõ! Đi nào!

Vút...

* * * * *

Khu mộ vẫn tĩnh lặng như thuở nào nó vẫn tĩnh lặng vì nó vốn là một khu mộ địa!

Có chăng sự tĩnh lặng lần này đột nhiên thêm sự kỳ bí, khảm trương, lúc có khá nhiều nhân vật giang hồ xuất hiện!

Tin tức được loan truyền không ngờ lại nhanh đến như vậy.

Lúc mặt trời vừa đứng ngọ, điểm mặt lại số quần hào hiện diện, ngoài Thiếu Lâm, Võ Đang hai đại phái, các phái như Nga My, Điểm Thương, Hoa Sơn, Không Động, Côn Luân, Tuyết sơn và Thanh Thành đều đủ mặt.

Và tất cả những nhân vật thuộc cửu đại phái đều lộ vẻ hoan hỉ khi trông thấy Viện chủ Dĩ An viện và bốn vị cao đồ đang thông dong tiến đến chỗ mọi người!

Sau một lúc chào hỏi râm ran, Lão viện chủ Dĩ An viện đưa mắt nhìn Thanh Mộc đạo trưởng :

- Có ai khác xuất hiện không đạo trưởng?

Thanh Mộc lắc đầu :

- Vô lượng thọ Phật! Đều là người của Cửu đại phái? Tịnh không có bóng dáng một nhân vật nào thuộc Hắc đạo.

Họ Thắm, đại đệ tử của Lão viện chủ Dĩ An viện cau mày :

- Sao lại như vậy? Phải chăng vì Bạch phái đến quá đông, nhân vật nọ sợ nên không xuất hiện?

Giác Hải đại sư lên tiếng :

- A di đà Phật! Hoặc như Thắm đại huynh vừa nói, hoặc như thế này, nhân vật đó đã đến và đã tiến vào khu mộ tháp!

Nghe thế, bốn vị đệ tử của Dĩ An viện cùng lo lắng, đưa mắt nhìn nhau!

Sau đó họ lại lén lén đưa mắt nhìn sư phụ Lão viện chủ!

Không ngờ đúng lúc đó Lão viện chủ trầm giọng bảo :

- Có người đang đi đến từ phía nam!

Nghe Lão viện chủ nói có vẻ chắc chắn, quần hùng đều đưa mắt nhìn về phía nam.

Quả nhiên, từ phía nam liền có một chấm đen, thoạt đầu thì nhỏ sau lớn dần.

Họ Thắm chép miệng :

- Thính lực như thế này, đệ tử không sao sánh kịp?

Họ Dư, đệ tử thứ ba của Lão viện chủ lên tiếng :

- Có thể là hắc, kẻ đã...

Thanh Mộc đạo trưởng bất ngờ kêu lên :

- Thanh Vân? Là sư đệ đang đến phải không?

Mọi người có phần nản lòng khi nghe từ phía chấm đen có tiếng đáp lại :

- Chưởng môn sư huynh! Là đệ đây!

Vút!...

Giữa đường trường một đạo nhân có niên kỷ trạc tam tuần liền xuất hiện!

Đó là Thanh Vân đạo trưởng.

Đưa mắt nhìn mọi người, vòng tay thi lễ với Lão viện chủ Dĩ An viện, Thanh Vân đạo trưởng lên tiếng :

- Vô lượng thọ Phật! Có lẽ được tin Lão viện chủ thân chinh xuất hiện, bọn chúng không dám lộ diện.

Đoạn quay sang Thanh Mộc, Thanh Vân vội bẩm báo :

- Bẩm Chưởng môn! Chung quanh nơi này suốt một phạm vi mười dặm vuông, không hề có bóng dáng bất kỳ ai!

Nghe thế mọi người thuộc Cửu đại phái đều xôn xao! Điều khiến họ quan tâm là liệu có một Họa Tháp Đồ thật sự không? Nếu có sao Đoạn Hồn Ma Thủ và Huyết Thủ Đầu Đà lại dễ dàng để cho một nhân vật kỳ bí nào đó đoạt mất? Nhân vật kỳ bí đó là ai? Chiếm được thượng phong đối với hai lão ác ma kia đâu phải bất kỳ ai cũng có bản lĩnh?

Với bản lĩnh đó, ngoài Lão viện chủ Dĩ An viện còn ai vào đây?

Vậy thì có phải chính Lão viện chủ dù đã có một bản lãnh phi phạm nhưng vì tham, vẫn muốn chiếm đoạt tàng thư võ học trong khu mộ tháp nên đã ẩn danh giấu mặt, xuất hiện và đoạt mất Họa Tháp Đồ trên tay hai lão ác ma kia không?

Đối với những lời xì xầm bàn tán này đương nhiên Lão viện chủ và bốn vị đệ tử đều nghe không sót một lời nào.

Thanh Mộc đạo trưởng, vì sợ Lão viện chủ động nộ, vội lớn tiếng biện bạch :

- Vô lượng thọ Phật! Chư vị xin hãy nghe bản đạo nói một lời! Lúc bản đạo và Phương trưởng Thiếu Lâm phải tìm đến Dĩ An viện, quả thật người của Dĩ An viện hoàn toàn không biết gì về tin này! Vả lại, theo bản đạo nghĩ, nếu đúng là do Lão viện chủ hàng động, ngay hôm nay Lão viện chủ không cần phải cất công tìm đến khu mộ tháp.

Mọi người còn đang bán tín bán nghi, Giác Hải đại sư lại nói thêm vào :

- A di đà Phật! lời của Chưởng môn Võ Đang phải thật không sai, nếu là do Lão viện chủ, Lão viện chủ đâu cần ra cái hẹn ba ngày. Một khi đã đoạt được Họa Tháp Đồ, Lão viện chủ chỉ cần âm thầm đi vào khu mộ tháp, lấy đi tàng thư võ học, rồi quay về Dĩ An viện! Như vậy chẳng dễ dàng hơn sao? Đến lúc đó, cho dù quần hùng có phát hiện, liệu có vị nào dám tìm đến tận cửa Dĩ An viện để nêu nghi vấn không? Chư vị xin chớ hồ nghi!

Lão viện chủ bỗng cười lên sang sảng :

- Ha... ha... ha... Dù có hay không có Họa Tháp Đồ, lão phu thật sự khâm phục âm mưu của kẻ bí ẩn nào đó! Hoặc là hấn mạo tin tạo sự nghi kỵ cho quần hùng. Hoặc là hấn thật sự đã có Họa Tháp Đồ trong tay, hấn định nhân cơ hội này khiến quần hùng hoang mang!

Đưa mắt nhìn quanh và nhìn vào từng người, Lão viện chủ bỗng đưa ra một quyết định :

- Cho là có Họa Tháp Đồ, lão phu nhất định xông vào khu mộ tháp, lôi hấn ra cho đồng đạo võ lâm xét xử! Họ Thấm lo sợ kêu lên :

- Sư phụ...

Đưa tay ngăn lại, Lão viện chủ nói tiếp :

- Còn như chuyện về Họa Tháp Đồ là không có thật lão phu muốn nhân cơ hội này dò xét và khám phá những bí ẩn của khu mộ tháp! Được như vậy từ nay về sau quần hùng sẽ không còn náo loạn về khu mộ tháp này nữa!

Nhìn sang họ Thấm và ba vị đệ tử, Lão viện chủ cả quyết :

- Thấm nhi! Ngươi là đại đệ tử, ta giao Dĩ An viện cho ngươi! Bốn người bọn ngươi chờ khi Kha nhi quay về, hãy cùng nhau chăm sóc Dĩ An viện!

Nhìn mọi người Lão viện chủ tiếp :

- Chờ khi mọi bí ẩn của khu mộ tháp không còn nữa, tự thân lão phu sẽ cáo tri đến quần hùng!

Vút!

Hạng người có thân phận như Lão viện chủ Dĩ An viện đâu phải hạng nói lời rồi lại nuốt lời! Biết rõ như vậy, họ Thấm và ba vị đồ đệ của Lão viện chủ dù thật lòng không muốn nhưng đành phải lấy mắt nhìn theo bóng nhân ảnh của Lão viện chủ mà thôi!

Dẫu vậy, dù họ có muốn ngăn cản cũng không sao kịp! Vì thân pháp của Lão viện chủ thật sự nhanh đến vô tưởng.

Quần hùng ai cũng phải thừa nhận điều này!

Trước mắt họ, khu mộ tháp gồm chín ngọn tháp cao sừng sững được hàng hàng lớp lớp những ngôi mộ, tạm gọi là bình thường vây bọc xung quanh!

Từ nơi quần hùng đang đứng đến khu mộ tháp có khoảng cách không dưới mười lăm trượng! Và nếu tính luôn ngọn tháp cao nhất nằm ngay chính giữa khu mộ tháp, khoảng cách phải là hai mươi trượng, không thể gần hơn! Vậy mà chỉ cần một lượt nhún mình rồi thêm một lượt đảo người trên không như thần long cuộn mình, Lão viện chủ đã ung dung vượt qua khoảng cách đó!

Kinh thân pháp như Lão viện chủ vừa phô diễn đủ minh chứng bản lãnh của Dĩ An viện là danh bất hư truyền!

Việc Lão viện chủ không hề dính líu gì đến Họa Tháp Đồ như Thanh Mộc đạo trưởng và Giác Hải đại sư vừa nói quả là điều không hề sai ngoa.

Mọi người nhìn theo và không ngớt tấm tắc khen thầm!

Tiếp đó, lúc mọi người chưa kịp tán dương bản lãnh của Lão viện chủ Dĩ An viện thành lời, tất cả cùng kêu ồ lên khi nhìn thấy từ khu mộ tháp có sự biến đổi xảy ra!

Đúng vào lúc Lão viện chủ đặt chân vào đỉnh tháp cao nhất ở chính giữa, toàn bộ khu mộ tháp chợt nhòa đi như vừa có một màn sương vụ mờ ảo bất ngờ xuất hiện, khiến mọi người phải hoa mắt.

Không sao trầm tĩnh được, họ Thảm buột miệng kêu thảng thốt :

- Sư phụ! Đề phòng trận đồ đang biến hóa!

Tiếng kêu của họ Thảm rõ ràng là lời đề tỉnh dành cho người đang lâm trận là Lão viện chủ, tuy nhiên tiếng gọi đó dường như bị lạc mất vào cõi hư vô! Hoặc giả vì bóng nhân ảnh của Lão viện chủ ngay sau đó liền mất hút, khiến quần hùng đều ngỡ rằng, dù Lão viện chủ có nghe thấy cũng không biết phải làm gì, một khi trận đồ của mộ tháp đã phát động.

Mọi cặp mắt đều nhìn trừng trừng vào khu mộ tháp, hy vọng với thân thủ như Lão viện chủ trận đồ đó sẽ không thể giam hãm được Lão viện chủ.

Không đầy nửa khắc, màn sương vụ vốn đang làm cho khu mộ tháp nhoè đi chợt tan dần! Và khu mộ tháp liền trở lại dáng vẻ bình thường của chúng như không hề có chuyện gì xảy ra!

Lúc đó một nhân vật chợt lên tiếng khiến mọi người tỉnh ngộ :

- Ô! Vẫn là những diễn biến y như vậy! Hai năm trước gia huynh khi xông vào cũng lâm vào cảnh ngộ y như vậy, và sau đó gia huynh mãi mãi biệt tăm.

Bốn vị đồ đệ của Lão viện chủ ngay lập tức trừng mắt nhìn nhân vật vừa lên tiếng!

Nhưng họ chưa kịp phát tán vì cho lời nói của nhân vật đó là những lời nói đem lại điềm gở! Một giọng nói thứ hai liền vang lên :

- Hóa ra bấy lâu nay lệnh huynh Kim Sa Chương thất tung là do bị giam hãm trong khu mộ tháp sao? á chà! Vậy mà mỗ đã tưởng...

Nhân vật đầu tiên lên lên tiếng bèn ngó về người vừa nói :

- Đàm chương môn lượng thứ cho! Ngay khi được tin lệnh sư thúc cũng mất tích vì xông vào khu mộ tháp, mỗ đã mấy lần định nói thật nhưng cuối cùng...

Nhân vật nọ buông lửng câu nói và nhún vai!

Hiểu ra, vị Chương môn họ Đàm gật đầu tỏ ý đồng cảm :

- Tình thế như Cổ chương môn đúng là khó nói! Hà... nghĩ cũng phải, một khi mọi người biết việc lệnh huynh thất tung, Cổ chương môn khó lòng tránh được việc bị nghi rằng đã cố tình hãm hại lệnh huynh, nhằm chiếm đoạt cương vị Chương môn phái Thanh Thành.

Đưa mắt nhìn mọi người như muốn tự biện minh, vị Chương môn họ Đàm tiếp :

- Đàm mỗ cũng vậy! Lúc gia sư thúc không thể quay lại được nữa, mỗ cũng không tránh khỏi việc bị nghi ngờ, tuy nhiên việc mỗ làm mỗ biết! Miễn bản thân mỗ không cảm thấy hổ thẹn với tiền nhân, với tổ sư khai sáng Tuyết Sơn phái là được rồi.

Được sự đồng cảm, Cổ chương môn của phái Thanh Thành ưỡn ngực lên tiếng :

- Nghe Đàm chương môn nói còn hơn đọc hàng trăm quyển sách! Không sai! Tự xét lòng mình cũng không có gì đáng phải hổ thẹn! Hay lắm, dù gia huynh không còn, mình quyết không để bản phái Thanh Thành vì mình phải đi đến chỗ diệt vong!

Ngay sau đó, cửu đại môn phái mỗi người góp một lời! Tự trung, hầu như ở phái nào cũng có ít lắm là một người vì quá hiếu kỳ đã bị trận đồ của khu mộ tháp làm cho thất tung! Đó là chưa kể đại ý của họ muốn nói, rồi đây đến lượt Lão viện chủ cũng phải lặn ít dữ nhiều! Chờ Lão viện chủ thoát khỏi trận đồ của khu mộ tháp chỉ là một hành động huyền hoặc viễn vông và là vô ích!

Do đó thoát đầu thì ít sau đông dần người của các phái lần lượt bỏ đi! Chỉ còn lại bốn vị đệ tử của Lão viện chủ Dĩ An viện và người của hai phái Vô Đang và Thiếu Lâm là lưu lại.

Tất cả cùng đứng yên đợi chờ!

Đang khi đó, đến một tiếng động cũng không hề xuất hiện từ khu mộ tháp đã trở lại bình lặng Vắng dương xế dần rồi chìm khuất vào chân trời phía tây! Mọi người vẫn đợi và chờ trong vô dạng.

7. Thế Sự Khôn Lường Mấy Ai Hiểu-trận Đồ Biến Hóa Mấy Ai Thông

Túy Lúy Cái chợt đảo người lôi Tiểu Đông lao tuốt lên một đỉnh đá chót vót gần đó!

Tiểu Đông vì bất ngờ định lên tiếng hỏi, nhưng cũng may lão Túy Lúy Cái kịp thời ngăn lại.

- Suyt... Có rất nhiều người đang đi lại phía chúng ta! Hài tử đừng lên tiếng!

Lão bảo Tiểu Đông đừng lên tiếng nhưng chính lão sau đó lại không ngớt miệng lẩm bẩm :

- Lạ thật! Tuyết Sơn phái và Thanh Thành phái sao cùng một lúc xuất hiện ở đây?

Xem nào! Kia là Đàm Vô Luận, Chương môn của phái Tuyết Sơn kẻ bị nghi là đã hãm hại sư thúc! Kế bên là Cổ Bất Nghi Chương môn của phái Thanh Thành, là người đang bị tình nghi là đã âm thầm hạ thủ bào huynh Kim Sa Chương!

Tự biết thân biết phận, Tiểu Đông chỉ dám lấy mắt ngó vào đoàn người khá đông ở phía dưới chứ không dám lên tiếng, bởi lão Túy Lúy Cái lên tiếng thì được, do lão là nhân vật vô lâm biết cách làm cho giọng nói chỉ nhỏ như tiếng muỗi kêu, không làm cho đoàn người ở phía dưới bị kinh động!

Tiểu Đông lại nghe lão Túy Lúy Cái lẩm nhẩm tự hỏi :

- Họ từ phía trước đi ngược lại, không lẽ họ vừa từ khu mộ tháp quay về? Hừ! Chắc chắn đã có chuyện tày đình vừa xảy ra ở khu mộ tháp! Bằng không, nét mặt của họ sao lại có vẻ khẩn trương?

Tiếp nối theo sau đoàn người của hai phái Thanh Thành và Tuyết Sơn, vẫn còn khá nhiều người đang lục tục nối theo!

Túy Lúy Cái lại làu bàu :

- Chao ôi! Đúng là quần long hội tụ, chứ chẳng phải không! Hoa Sơn phái, Tịch Dương Vũ Kiếm Bàng Tiêu, Nga My phái Thiết Phất Loan sư thái, Không Động phái Bát Tý Du Long La Thiên Địch! Chà chà! ở phía sau còn nữa!

Tiểu Đông nhận diện từng nhân vật đều là Chương môn nhân của những đại phái hữu danh trên giang hồ? Kể cả hai vị Chương môn sau đó, được Túy Lúy Cái nêu đích danh :

- Trang Kỳ, Chương môn nhân của phái Côn Luân; Khúc Hà Sa, Chương môn của phái Điểm Thương! Hừ! Chỉ còn thiếu hai phái Vô Đang và Thiếu Lâm nữa là cửu đại môn phái đều đủ mặt! Lạ thật! bọn họ có hẹn trước hay sao vậy? Về cùng lúc, ắt hẳn phải đến cùng một lúc! Đúng là lạ thật đấy!

Chờ cho tất cả đi đủ xa, đến bảy giờ Tiểu Đông mới dám mở miệng :

- Như lão trượng vừa kể, trong số họ, không có ai có tính danh bắt đầu bằng chữ Thanh sao?

Túy Lúy Cái ngẩn người :

- Chữ Thanh? Sao hài tử lại nhắc đến chữ này?

Không ngờ lão lại mau quên đến vậy Tiểu Đông vội nhắc lão :

- Đó là do Tam Thủ Khoái Cước trước khi chết đã nhắc đến!

Lão à lên :

- Phải rồi! Vậy mà ta quên mất!

Lão chợt nhăn mặt :

- Hài tử cho rằng đó là do Tam Thủ nói đến tính danh của kẻ đã giết hấn sao?

Tiểu Đông đáp :

- Ngoài điều đó ra, hậu bối không thể hiểu khác!

Lão ngập ngừng một lúc mới nói :

- Nếu đã vậy, nhưng nhân vật có tính danh hoặc ngoại hiệu có dính líu đến chữ Thanh chỉ có ba người.

Tiểu Đông vội hỏi :

- Là những ai, lão trưởng?

Là ba vị đạo trưởng đồng môn sư huynh đệ: Thanh Mộc, Thanh Hà, Thanh Vân!

Thanh Mộc là Chương môn của phái Võ Đang!

Tiểu Đông ngơ ngẩn :

- Đều là đạo trưởng cả sao?

Túy Lúy Cái cười mũi :

- Nếu đúng như Tam Thủ Khoái Cước trời lại, họ chính là những nhân vật đầu tiên bị tình nghi là đã lấy đi Họa Tháp Đồ?

Tiểu Đông nôn nóng :

- Theo lão trưởng nghĩ, liệu hai phái Võ Đang và Thiếu Lâm có đến khu mộ tháp như bảy phái vừa rồi không?

Túy Lúy Cái trầm giọng :

- Muốn biết rõ chúng ta cứ đi ngay đến khu mộ tháp là xong! Thế nào?

Dù chỉ còn một chút ít hy vọng, dẫu sao Tiểu Đông cũng muốn một lần nhìn tận mắt khu mộ tháp cho biết!

Nó đáp :

- Hậu bối cũng nghĩ như vậy!

- Được! Vậy thì đi!

Vút!

Đoạn đường dẫn đến khu mộ tháp không còn bao xa, tuy nhiên, với đoạn đường ngắn như vậy, lão Túy Lúy Cái lại có quá nhiều nghi vấn.

Ngoài việc muốn tìm hiểu xem, tại sao nhân vật của các phái cùng một lúc xuất hiện ở tại đây, điều khiến lão nghi ngờ nhất chính là việc có liên quan đến Tiểu Đông!

Lão đã từng dò hỏi, nhưng cho đến tận lúc này, lão vẫn chưa rõ gia thế của Tiểu Đông!

Đến thân thế và lai lịch, Tiểu Đông còn che giấu, do vậy việc tại sao nó có Họa Tháp Đồ, đương nhiên Tiểu Đông không một lần hở môi!

Cũng vậy, dù đã biết Tiểu Đông đang có mối đại thù, nhưng đó là thù gì, ai là kẻ thù, lão Túy Lúy Cái lại càng không biết.

- “Xem ra” - Lão trầm nghĩ - “Đứa bé này không những có đờm lược hơn người, qua việc nó cố nén nhịn, không chấp nhận việc phải rơi lệ, mà nó còn kín tiếng, không cho ai biết trong thâm tâm nó đang nghĩ gì”.

Nhớ đến chữ “Thanh” do Tam Thủ Khoái Cước buột miệng nói ra ngay trước lúc lâm chung, Túy Lúy Cái trầm than :

- “Võ Đang phái bao đời nay đều có hành sự quang minh lỗi lạc, luôn được xem là Thái Sơn bắc đầu của võ lâm, ngang hàng với phái Thiếu Lâm? Mai hậu, nếu đứa bé này may mắn, có thân thủ hơn người, ta e Võ Đang khó tránh được đại nạn! Gã Tam Thủ Khoái Cước Tra Bách Phong này cũng tệ? Muốn nói gì không chịu nói cho rõ ràng! Lấp lửng chỉ mỗi một chữ có khác nào kể ”Di họa Giang Đông” của người xưa? Đúng là quá đáng!”

Lần thứ hai, đang dùng khinh thân pháp đưa Tiểu Đông đi vun vút, lão Túy Lúy Cái đột nhiên đảo người đổi hướng.

Vút!

Do vừa trải qua một lần y như vậy, Tiểu Đông không cần nghe lão căn dặn cũng đủ biết là phải cẩn trọng, đừng lên tiếng! Vì ở phía trước chắc chắn phải có người!

Tiểu Đông được lão Túy Lúy Cái đưa vào một nơi lẩn khuất! Từ vị trí đó, nó nhìn ra!

Không nhịn được sự sững sờ kinh ngạc, Tiểu Đông hé miệng hỏi ào ào :

- Ngay phía trước có phải là khu mộ tháp không, lão trượng?

Túy Lúy Cái lại đặt một ngón tay lên môi :

- Đừng lên tiếng, hải tử? Phía trước toàn là hảo thủ võ lâm, là cao nhân tuyệt đỉnh của giang hồ hiện nay. Với khoảng cách này hải tử đừng tưởng họ không nghe được những tiếng động khẽ!

Có lẽ lão nói đúng! Vì lần này khi lên tiếng, chính lão còn phải hạ thật thấp giọng, chứng tỏ lão cũng phần nào kiêng dè!

Hướng ánh mắt nhìn vào gần ba mươi nhân vật đang dôi mắt nhìn chăm chăm vào khu mộ tháp, Tiểu Đông có ý muốn được lão Túy Lúy Cái nói rõ tính danh của họ!

Hiểu ý, lão ào ào :

- Võ Đang và Thiếu Lâm cũng có mặt! Ba vị đạo nhân đứng đầu chính là Thanh Mộc, Thanh Hà và Thanh Vân! Vị đại sư kia là Phương trượng Thiếu Lâm phái, có pháp hiệu là Giác Hải! Còn bốn nhân vật đứng riêng biệt kia! Chà...! Không ngờ người của Dĩ An viện cũng quan tâm đến khu mộ tháp!

Tiểu Đông khẽ đụng vào tay lão, vì lão vẫn chưa nói rõ tính danh của bốn nhân vật gồm ba nam một nữ kia.

Túy Lúy Cái cố tình nhỏ giọng hơn :

- Họ là bốn trong năm vị đệ tử của Viện chủ Dĩ An viện! Công phu của họ, từng người, đều cao hơn Giác Hải đại sư vốn là đại cao thủ võ lâm! Họ là: lão đại Thẩm Như Bích, lão nhị Kha Như Lục, lão này không có ở đây, lão tam Dư Như Xích, lão tứ Tậ Như Hoàng, còn đệ ngũ là vị cô cô Đoàn Như Hồng Bạch!

Lúc Túy Lúy Cái và Tiểu Đông xuất hiện cũng là lúc trời dần xế chiều!

Do đó, bọn người đang kiên tâm chờ đợi Lão viện chủ từ bên trong khu mộ tháp quay trở ra càng khiến cho lão Túy Lúy Cái và Tiểu Đông phải hoang mang và nôn nóng!

Cả hai hoang mang vì không hiểu tại sao những người kia cứ đứng yên bất động không ai lên tiếng cả!

Và nôn nóng vì cả hai đang muốn tất cả mau bỏ đi để họ có dịp tận mắt nhìn thấy khu mộ tháp.

Trời tối dần rồi bóng đêm thật sự phủ kín vạn vật, tất cả vẫn im lìm như những pho tượng đá! Những ngọn tháp câm lặng và người cũng câm lặng.

Hai mắt díp lại, những sự mỗi mệt của bao ngày qua rốt cuộc đã quật ngã Tiểu Đông và hơn hết, khi bọn người ở khu mộ tháp bỏ đi vì sự chờ đợi quá dài và đã đến lúc mỗi mòn kiệt lực, Tiểu Đông phải chìm vào giấc ngủ nồng say.

Tiểu Đông choàng tỉnh vì có người lay nó dậy!

Túy Lúy Cái nhìn nó với nét mặt rất trầm trọng :

- Viện chủ Dĩ An viện hiện đang bị trận đồ của khu mộ tháp giam hãm!

Tin này nếu đối với lão Túy Lúy Cái là hệ trọng theo một ý nghĩ nào đó thì cũng là hệ trọng theo cách nghĩ của Tiểu Đông!

Nó đưa mắt nhìn thẳng vào khu mộ tháp :

- Tất cả đã rời đi rồi sao, lão trượng?

Lão đáp nhẹ :

- Trời vừa tảng sáng, họ đã bỏ đi! Chỉ còn lại mỗi một mình Lão viện chủ Dĩ An viện hiện đang bị...

Tiểu Đông chợt ngắt lời :

- Như lão trượng nói, trong số người đem qua, có bốn nhân vật là đệ tử của Viện chủ Dĩ An viện?

- Đúng! Đó là Thẩm...

Lần thứ hai, Tiểu Đông không để Túy Lúy Cái nói tròn câu :

- Và lão trượng tin rằng Viện chủ Dĩ An viện thật sự bị trận đồ kia giam hãm?

- Chứ còn gì nữa? Ta đã nghe bọn họ trước lúc bỏ đi đã nói rõ như vậy?

Như không quan tâm đến thái độ có phần ngạc nhiên của Túy Lúy Cái, Tiểu Đông bảo :

- Theo hậu bối, chưa chắc đã đúng như vậy?

- Tại sao? Không lẽ hài tử cho rằng nhưng điều ta nghe là không đúng?

Lão nhếch môi và hất mặt về phía khu mộ tháp :

- Hài tử đừng tưởng những ngọn tháp đang sừng sững một cách bình tĩnh kia là vô hại! Hừ! Sự thật đó là một trận đồ bí hiểm, đã có nhiều người tưởng như hài tử, rồi tự tiện xông vào. Cuối cùng, tất cả đều bật vô âm tín!

Thấy Tiểu Đông vẫn lặng im và nhìn chăm chăm vào khu mộ tháp, Túy Lúy Cái ngờ nó vẫn chưa tin bèn giải thích rõ hơn với hy vọng: dù nó là một đứa bé không biết võ công nhưng có thể nó sẽ hiểu!

Lão nói :

- Hài tử có biết thế nào là một trận đồ không? Đó là thế này: trời đất có Âm Dương tất phải có Ngũ Hành, Bát Quái! Mọi thứ trong vũ trụ này đều có sinh có khắc, thứ này khi biến hóa sẽ sinh ra thứ kia, ngược lại, cũng vì sự biến hóa nên có thứ này khắc chế và hủy diệt thứ nọ! Là một trận đồ do được bố trí theo thiên tượng, và thiên tượng lại được địa hình phù hợp hỗ trợ, việc sinh sinh khắc khắc tất nhiên phải xảy ra, đó gọi là biến hóa! Và một khi có ai đó tự tiện xâm nhập nhưng không thông hiểu sự biến hóa của trận đồ, việc bị loạn bộ loạn nhãn rồi phải bị giam hãm là điều không sao tránh khỏi!

Tiểu Đông dù đang nhìn về phía trước nhưng những gì lão Túy Lúy Cái vừa nói, nó đều nghe rõ!

Lão vừa dừng lời, nó liền hỏi :

- Dù trận đồ có biến hóa như thế nào đi nữa, phải chăng những ngọn tháp kia thủy chung vẫn không hề dịch chuyển?

Túy Lúy Cái gật đầu :

- Đó là điều đương nhiên! Chúng vẫn nguyên vị vì không thể dịch chuyển cho dù trận đồ có biến hóa đến thế nào đi nữa.

- Vậy lấy gì làm bằng để lão trượng tin rằng Viện chủ Dĩ An viện đang bị giam hãm trong khu mộ tháp?

Lão thần nhiên đáp :

- Vì cho đến lúc này, viện chủ Dĩ An viện vẫn chưa từ khu mộ tháp đi ra!

Tiểu Đông phản bác :

- Khu mộ tháp vẫn không thay đổi, ai dám chắc Viện chủ Dĩ An viện hãy còn ở trong hay đã thoát ra rồi?

Lão bắt đầu ngạc nhiên :

- Ý của hài tử là...

- Là rất có thể Viện chủ Dĩ An viện đã thoát đi. Nguyên do, có thể chính Viện chủ Dĩ An viện là người đã đoạt mất Họa Tháp Đồ.

Túy Lúy Cái trong lúc nhất thời phải lúng túng vì nhận định của Tiểu Đông! Lão tìm lời chống chế :

- Hài tử đừng nghĩ quấy cho Viện chủ Dĩ An viện. Đương thời Viện chủ là nhân vật duy nhất được quần hùng cả hai phe Hắc Bạch cùng ngưỡng mộ. Hành động này nhất định Viện chủ Dĩ An viện không bao giờ có.

Tiểu Đông vẫn khẳng khái :

- Lòng người vốn tham, chưa chắc đã đúng như lão trượng nghĩ!

Túy Lúy Cái đột nhiên nổi giận :

- Hừ! Người chỉ là một tiểu oa nhi máu đầu còn chưa ráo, người biết gì về lòng người mà dám nhận định bừa?

Tiểu Đông hoàn toàn kinh ngạc trước phản ứng của lão! Nó nhìn sững lão và không thể thốt lên bất kỳ một lời nào!

Sau đó Tiểu Đông cảm thấy hoang mang vô tả lúc lão Túy Lúy Cái đột ngột bỏ đi!

Đi hơn hai trượng, lão dừng lại rồi ném cho Tiểu Đông một câu :

- Suy cho cùng, nghĩ như thế nào là tùy người, ta không thể miễn cưỡng! Chỉ có điều, hà... việc của Họa Tháp Đồ thế là đã xong! Người có nghĩ ngờ gì ta nữa không?

Tiểu Đông buột kêu lên :

- Lão trượng...

Túy Lúy Cái bật cười :

- Ha... ha... ha...! Đủ rồi! Từ nay về sau, đường người người đi, ta không còn trách nhiệm nào cả! Ha... ha... ha...

Vút!

Tiểu Đông vội lao ra từ chỗ ẩn và gào lên thật :

- Khoan đã nào, lão trượng? Hậu bối...

Tiểu Đông buộc phải bỏ ngang câu nói, do bóng nhân ảnh của lão Túy Lúy Cái đã loạn toàn biệt dạng!

Thật tâm, nó muốn gọi lão quay lại để nói rằng rất có thể sự nghi ngờ của nó là không đúng và để nói rằng bản thân nó hãy còn có nhiều điều muốn tỏ bày và thương lượng với lão!

Tuy nhiên mọi việc kể như đã muộn! Túy Lúy Cái đã bỏ đi còn lại nó một mình trơ trọi tại khu mộ tháp hoang liêu cô tịch!

Ngần người một lúc thật lâu dưới ánh dương quang chan hòa vạn vật, sau đó Tiểu Đông vì nghĩ đến định ý của nó bèn quay người nhìn vào khu mộ tháp với trận đồ bí hiểm

8. Xem Thường Sinh Mạng Nhập Trận Đồ-cả Tin Kẻ Lạ Lâm Kế Độc

Với kiến văn thật sự ít ỏi về trận đồ, đến lúc này Tiểu Đông mới hiểu thế nào là sự lợi hại của trận đồ tại khu mộ tháp.

Hoang mang vô tưởng trước đủ mọi loại ảo giác, Tiểu Đông dù cố trấn tĩnh vẫn cảm thấy tứ chi bủn rủn và thần trí càng lúc càng mơ hồ!

Tính về thời gian, phải có đến ít lắm là một canh giờ kể từ lúc Tiểu Đông cố ý bước vào khu mộ tháp!

Khu mộ tháp hầu như hoàn toàn biến đổi ngay khi Tiểu Đông đặt bước chân đầu tiên đi vào.

Cũng may, trước lúc đi đến quyết định này, Tiểu Đông đã nhắm lại thật kỹ cho đến khi nó tin rằng những gì có khắc họa trên Họa Tháp Đồ nó đến nhớ không sót.

Vậy mà hoặc do nó đã nhớ lầm một vài chi tiết hoặc nhớ hết nhưng không thấu triệt, đã hơn một canh giờ trôi qua, nó vẫn chưa nhìn thấy chữ đừng nói đến việc đặt chân vào một trong chín ngọn tháp ở đây.

Cảm nhận được hiểm nguy, có thể dẫn đến việc bản thân bị giam cầm vĩnh viễn, Tiểu Đông không những không dám loạn động mà còn gắng sức tự trấn định thần hồn.

Thế nhưng như đã nói dù cố đến đâu tứ chi của nó vẫn bủn rủn và thần trí của nó cứ càng lúc càng mơ hồ.

Sau cùng Tiểu Đông đành phải buông người té ngổ và nhắm tịt hai mắt! Có như thế, dần dần bản thân nó mới tìm được sự thư thái, hay như người giang hồ thường gọi là tâm bình khí hòa.

Những biến đổi liên tục của trận đồ cũng nhờ vào việc nó ngồi yên nên không làm cho nó phải hoang mang nữa.

Khi mở mắt ra, ngay trước mặt nó giờ đây chỉ còn là một bức tường thành vừa cao sừng sững vừa kéo dài về hai phía đến vô tận.

Hiểu ngay đó chỉ là ảo giác là do trận đồ biến hóa mà thành, vì từ bên ngoài nhìn vào, ở khu mộ tháp làm gì có bức tường thành nào? Tiểu Đông thầm nhủ :

- "Đây chỉ là ảo giác và ảo giác sẽ biến đổi nếu ta cứ tiếp tục đi bừa về các phía!

Chắc... chắc.. ta phải làm gì bây giờ để một là thoát ra, hai là tìm đến được một trong chín ngọn tháp cả thấy".

Nhắm mắt lại, Tiểu Đông một lần nữa cố tưởng tượng toàn bộ những nét khắc họa trên bức Họa Tháp Đồ!

Cách đây không lâu, ngay khi nhị sư bá tìm đến và đề cập đến Họa Tháp Đồ, một bức họa xấu xí mà trước kia chính mẫu thân nó không hề ngó ngang đến.

Và khi Mao Sơn tam quỷ xuất hiện với ý đồ chiếm đoạt Họa Tháp Đồ, và một ý niệm bất ngờ nảy sinh, Tiểu Đông vận dụng sự minh mẫn thiên phú và ngẫu tạo một bức Họa Tháp Đồ khác!

Diễn biến của sự việc xảy ra quá nhanh, cho dù Tiểu Đông sẵn sàng dùng Họa Tháp Đồ thật, nếu cần, để bảo toàn sinh mạng cho gia mẫu! Thế nhưng ngay lúc bức Họa Tháp Đồ giả bị đệ tam nhân bất ngờ xuất hiện và đoạt mất, lão ma Đoạn Hồn đã quá nhanh trong việc hạ thủ thân mẫu nó!

Từ đó, Tiểu Đông quyết lòng dựa vào Họa Tháp Đồ thật để đi vào khu mộ tháp, để tìm thấy tàng thư võ học, để cố công khổ luyện một thân thủ hơn người và để báo thù cho gia mẫu, cho tiên phụ và cho nhị sư bá!

Và không ít lần Tiểu Đông tìm cách xem và ghi nhớ trong tâm khảm mọi đường nét có khắc họa trên bức Họa Tháp Đồ, trước khi Họa Tháp Đồ bị gã Tam Thủ Khoái Cước trổ tài diệu thủ và lấy cắp của nó.

Tin rằng một khi đã nhớ kỹ mọi đường nét có trong bức Họa Tháp Đồ bản thân sẽ là người thứ hai dễ dàng đi vào và thoát khỏi trận đồ, sau người thứ nhất là nhân vật đã hạ thủ gã Tam Thủ và lấy đi Họa Tháp Đồ. Tiểu Đông mới dám ung dung tiến vào khu mộ tháp!

Nào ngờ mọi việc lại không như Tiểu Đông tưởng.

Giờ đây khi cổ mừng tượng toàn bộ bức Họa Tháp Đồ, Tiểu Đông cũng nghĩ đến những giải thích của Túy Lúy Cái về những biến hóa phải có của trận đồ.

Càng nhớ, càng nghĩ, Tiểu Đông càng cảm thấy những hiểu biết của nó quả là quá mơ hồ vì sai lạc!

Vả chẳng, thế nào là âm dương, sinh khắc, thế nào là Bát quái với Ngũ hành, bản thân nó còn chưa biết tường tận thì lấy gì để hiểu đến thấu triệt?

Vì thế sau một lúc được thư thái, lúc này đây, toàn thân nó vì quá kinh hoàng nên phải xuất hạn đầm đìa, khiến y phục phải ướt đầm.

Sự kinh hoàng càng tăng thêm bội phần khi nó mở mắt ra nhìn xung quanh!

Có thể nói trận đồ không chỉ biến hóa vì sự loạn động mà thôi, chính tâm trạng đang hoang của nó cũng làm cho ảo giác phát sinh, cứ như trận đồ đang tiếp tục biến hóa!

Trước mắt nó, bức tường thành kia cứ luôn lay động chập chờn, như sẵn sàng đổ ụp vào đầu nó trong chớp mắt.

Đã vậy Tiểu Đông càng hoảng loạn bao nhiêu bức tường thành kia càng lay động nhiều bấy nhiêu, và từ dưới chân của bức tường thành, từng làn sương vụ mờ ảo cứ chốc chốc lại bốc lên khiến bức tường thành phải lung linh, mờ ảo, làm mất nó phải hoa đi.

Kinh tâm tán đởm, Tiểu Đông vội nhắm chặt hai mắt và lẩm nhẩm tự trấn an :

- Chỉ là ảo giác mà thôi? Thạch Hiểu Đông, người chớ nên thần hồn nát thần tình và rồi tự hành hạ vì những ảo giác đáng sợ đó! Bình tâm lại nào Hiểu Đông! Có gì đáng sợ đâu chứ? Chỉ là ảo giác thôi mà!

Cứ thế Tiểu Đông lẩm bẩm mãi những lời này như phù chú linh nghiệm giúp nó tự trấn định!

Lần thứ hai, khi tâm đã định, khí đã hòa Tiểu Đông lại mở mắt ra.

Lần này nó dường như không tin vào mắt mình nữa! Màn đêm đã về từ lâu, trên đầu nó tít trên cao là một bầu trời đen thẫm với hàng vạn hàng vạn vị tinh tú, chúng đang lấp la lấp lánh như muốn sà xuống để đùa vui với Tiểu Đông đang đơn thân độc lực giữa khu mộ tháp! Cùng với sự xuất hiện của bầu trời đêm, bức tường thành mà nó đã từng nhìn thấy giờ không còn nữa.

Tiểu Đông mừng thầm :

- “Có khi nào do đây là hiện tượng âm thịnh dương suy nên ảo giác không tồn tại, liệu ta có thể nhân lúc trời đêm để tìm cách thoát ra không?”

Tiểu Đông vụt đứng lên và co chân chạy thục mạng về phía trước.

Thịch... thịch...

Ào... Ào...

Từng cơn gió liên xuất hiện kể từ những bước chạy đầu tiên khiến Tiểu Đông ngỡ ngàng. Vì còn đà, phải đôi ba bước chân nữa Tiểu Đông mới dừng lại được.

Và khi dừng lại rồi, cảnh quang chung quanh nó lúc này ngay lập tức làm cho nó phải kinh tâm động phách.

Nó không kinh tâm sao được khi bầu trời đêm ở trên cao giờ đang bị những lớp mây đen dày đặc che khuất? Không những thế, những lớp mây nặng nề đó còn luôn chao đảo và cuộn lên cuộn xuống như chuẩn bị cho một cơn phong ba bão táp chắc chắn sẽ đổ trút xuống đến nơi!

Và nó không thể không động phách khi vây bọc xung quanh nó lúc này là những tầng cây dày đặc đang thả sức uốn vặn như bị những luồng cuồng phong thổi đến thịnh nộ.

Nó kêu lên thảng thốt :

- Chao ôi! Đây là điều đang diễn ra thật hay lại là ảo giác?

Kêu xong nghĩ lại Tiểu Đông cười như mỉa! Nó tin rằng tất cả lại chỉ là ảo giác, bởi từ bên ngoài nhìn vào bên trong khu mộ tháp làm gì có những cội cây cao to như nó đang nhìn thấy.

Và nếu là ảo giác nó nghĩ ảo giác của ban đêm xem ra còn đáng sợ hơn những ảo giác xuất hiện ban ngày, vì rằng với những bóng cây cao to chập chờn kia, một đứa bé có nhiều trí tưởng tượng như nó làm sao không thể tưởng tượng những bóng đó thành những hình thù khác nhau.

Như hình dáng của cái bóng cây nghiêng ngả ở bên tả chẳng hạn, Tiểu Đông dễ dàng nghĩ đó là một quái vật cực kỳ to lớn đang giương cao đôi vuốt nhọn khoằm khoằm chuẩn bị vỗ vập vào nó!

Còn bóng cây ở bên hữu ư, đâu khác gì một đại khô lâu có màu đen sì đang nhe nanh hé miệng định tọt vào nó.

Đã thế ở phía trước và ở phía sau hãy còn nhiều tầng cây dày đặc đang mặc tình chao đảo ngả nghiêng cùng với nhiều lượt quái phong cứ thổi ào ào qua người Tiểu Đông.

Càng nhìn càng sợ và khi nhắm mắt lại những hình ảnh kỳ quái đó vẫn không buông tha tâm trí khiến Tiểu Đông càng nghĩ càng sợ.

Tứ chi lại bủn rủn, Tiểu Đông ngã phịch xuống mà không hay.

Và theo bản năng, một bản năng mà bất kỳ một đứa bé nào như nó đều có lúc gặp chuyện quá hãi hùng, Tiểu Đông trườn dài trên nền đất lạnh!

Mắt nhắm, miệng méo xệch, hai tay cứ chồm chồm về phía trước, hai chân lại giãy đạp liên hồi và thân hình thì uốn éo vặn vẹo, Tiểu Đông cứ thế trườn mãi! Bản năng thúc đẩy nó phải trườn và trườn đến một nơi nào đó cảm quan cho rằng đó là một chỗ an toàn, như bất kỳ đứa bé nào cần sự bảo bọc của nghiêm phụ hoặc từ mẫu.

Đang lúc thần trí thác loạn như vậy, những tiếng quát tháo từ một nơi xa xăm nào đó bất ngờ vang đến, Tiểu Đông cũng còn phần nào lý trí để nhận định thẳm :

- Hóa ra trong mộ tháp trận đồ không phải chỉ có mỗi mình ta! Thảo nào trận đồ lại biến hóa đến mức độ kinh khiếp đến vậy?

Cùng với nhận định này, Tiểu Đông khi tin rằng nó không hề đơn độc trong trận đồ mộ tháp, dần dần có lại sự trấn tĩnh!

Cho dù quanh nó, ở tứ phía lẫn ở bên trên, hàng loạt những luồng cuồng phong quái dị vẫn luôn rú rít và những bóng cây vẫn đang tiếp tục nghiêng ngả nhưng Tiểu Đông không khiếp hãi như lúc trước nữa!

Vừa trườn đi, vừa định thần, những tiếng quát tháo kia vang đến tai nó càng lúc càng rõ dần!

Được một lúc khi những tiếng quát tháo có dấu hiệu mơ hồ, lúc có lúc không, Tiểu Đông biết rằng đó là do nó vừa dịch chuyển sai với phương vị trong trận đồ, khiến những thanh âm nọ phải biến dạng, nó vội trườn lùi lại!

Lùi một chút, nhích về phía tả một chút, lại trườn về phía trước một ít, cuối cùng những thanh âm đó bắt đầu vang đến tai nó với một âm sắc và cường độ rõ ràng nhất!

Đó là lúc có tiếng người gầm vang :

- Người tưởng lão phu tin người sao? Nếu người đúng là chủ nhân khu mộ tháp, tại sao người không hiện thân ngay từ đầu để ngăn cản lão phu? Cuồng đồ, đồ!

Viu...

Âm thanh thứ hai với ngữ điệu đầy ngạo mạn và với âm sắc của một nhân vật có niên kỷ rõ ràng là trẻ hơn âm thanh lúc mới rồi liền vang lên :

- Hừ! Phi Vân chỉ của Dĩ An viện quả danh bất hư truyền! Nhưng, ha... ha... ha...! Phi Vân chỉ vẫn không làm gì được bản nhân!

Tiếng gầm giận dữ của nhân vật thứ nhất ngay tức khắc vọng đến tai Tiểu Đông :

- Người không dám đương đầu với lão phu à? Người đâu rồi? Hiện thân đi! Hóa ra người chỉ là hạng miệng hùm gan sứa! Người tưởng lão phu không đoán được người chính là kẻ đã đắc thủ Họa Thập Đồ từ tay Đoạn Hồn Ma Thủ và Huyết Thủ Đầu Đà sao?

Sau tiếng gầm thét của nhân vật này trận đồ mộ thập liên có được một lúc tĩnh lặng! Và trong sự tĩnh lặng này, Tiểu Đông được dịp cười thầm :

- Nhân vật tự xưng là lão phu chắc hẳn phải là Viện chủ Dĩ An viện, như lão Túy Lúy Cái có nói! Hà... hà...!

Nếu lão biết rõ Họa Thập Đồ mà lão vừa đề cập chỉ là một Họa Thập Đồ giả, do ta tự tay ngụy tạo, không hiểu lão phải nói sao đây? Tức cười thật!

Ý nghĩ vừa dứt, Tiểu Đông lại nghe Viện chủ Dĩ An viện quát âm lên :

- Lão phu nghe nói một mình người có thể ung dung đả bại Đoạn Hồn Ma Thủ và Huyết Thủ Đầu Đà, người có bản lĩnh như vậy sao không dám xuất hiện và giao đấu với lão phu?

Sự khích bác của Viện chủ Dĩ An viện ngay lập tức thu được kết quả! Âm thanh của nhân vật thứ hai vang lên :

- Hừ! Ai bảo lão nhân không dám? Chỉ có điều, ha... ha... ha... Bản nhân vốn biết thân thủ của Viện chủ Dĩ An viện đang là thiên hạ đệ nhất nhân, chỉ là kẻ kém trí mới dạn dặt đương đầu với lão! Chẳng bằng như bản nhân đây...

- Thất phu muốn chết! Đỡ chiêu!

Vù... vù...

Nhân vật thứ hai bật cười :

- Ha...ha... ha...! Lão có vận dụng Phi Vân thập nhị chương cũng chỉ vô ích thôi! Lão xem này!

Vì không thể nào nhìn được Tiểu Đông đành hài lòng với suy đoán :

- “Nhân vật thứ hai dám nói những lời xem thường Phi Vân thập nhị chương gì đó, phách chẳng là vì lão ta tinh thông mộ thập liên đồ nên dựa vào đó để lẫn tránh?”

Không ngoài sự suy đoán của nó, Viện chủ Dĩ An viện tỏ vẻ giận dữ :

- Lại là thủ đoạn này?! Hạng hèn nhát như người sao đáng là anh hùng hảo hán?

- Hừ! Bản nhân có là anh hùng hảo hán hay không đâu có gì là quan trọng? Đối với bản nhân chỉ có một điều đáng xem là quan trọng mà thôi!

- Người muốn ám chỉ điều gì?

- Ha... ha... ha...! Đó là: đạt mục đích bất chấp thủ đoạn! Ha... ha... ha...

- Đỡ!

Viu...

- Ha... ha... ha...! Bản nhân đã nói rồi, lão đừng nuôi hy vọng chạm được vào bản nhân, một khi bản nhân được U Minh Hồn Mang trận hỗ trợ!

Viện chủ Dĩ An viện chợt kêu lên, chứng tỏ đang cực kỳ kinh ngạc :

- Là U Minh Hồn Mang trận à?

Đến lượt nhân vật thứ hai cũng có dấu hiệu kinh ngạc trong câu hỏi tiếp liền sau đó :

- Đường như lão có biết danh xưng của trận đồ U Minh này?

- Người là hậu nhân của U Minh Thần Quân?

- U Minh Thần Quân?!!

Nghe đến đây, Tiểu Đông chau mày :

- “Nhân vật này như thể chưa từng nghe nói đến U Minh Thần Quân, sao lạ vậy?”

Như đồng một ý nghĩ với Tiểu Đông, Viện chủ Dĩ An viện đột nhiên buông ra một tràng cười dài thật dài :

- Ha... ha... ha...

Tràng cười khiến nhân vật kia phải động nộ quát lên :

- Có gì đáng cho lão cười? Lão tưởng bản nhân không có cách gì giết lão sao?

Âm thanh của Viện chủ Dĩ An viện đáp lại :

- Lão phu cười chuyện gì, người không hiểu sao? Người tự nghĩ xem: người bảo người là chủ nhân khu mộ thấp, người bảo danh xưng của trận đồ là U Minh Hồn Mang trận, và rồi người tỏ vẻ kinh ngạc khi nghe đến bốn chữ U Minh Thần Quân! Chuyện mâu thuẫn như thế này bảo sao lão phu không cười? Ha... Ha... Ha...

- Câm! Lão...

- Đờ!

Viu...

Tiểu Đông nhăn mặt :

- Viện chủ Dĩ An viện lại nhân cơ hội định hạ thủ đối phương!! Chắc... Chắc...

Nhưng nhân vật kia một khi đã biết đây là U Minh Hồn Mang trận dĩ nhiên phải tinh thông trận đồ, Viện chủ Dĩ An viện có hành động cũng vô ích!

Đúng với nhận định của Tiểu Đông, tiếng gầm hậm hực của Viện chủ Dĩ An viện liền vang lên :

- Thất phu! Khôn hồn thì người đừng bao giờ hiện thân nữa! Bằng không...

Viện chủ Dĩ An viện đột nhiên ngừng lời, không nói tiếp định ý của lão là sẽ có thái độ như thế nào nếu như nhân vật kia lại tiếp tục lộ diện!

Tiếp theo đó là sự yên lặng! Và sự yên lặng lần này kéo dài khá lâu, khiến Tiểu Đông dù cố mừng tượng cũng không hiểu là chuyện gì vừa xảy ra! Là Viện chủ Dĩ An viện đã bị nhân vật kia lợi dụng trận đồ hạ thủ nên lão buộc phải dừng lời? Hay ngay sau đó, nhân vật kia vì khinh suất đã bị Viện chủ Dĩ An viện hạ sát?

Cuối cùng, có một ý nghĩ bật lóe trong tâm trí Tiểu Đông :

- Hay Viện chủ Dĩ An viện đã lẳng lặng bám theo nhân vật kia và cả hai cùng thoát khỏi U Minh Hồn Mang trận? Nguy mất! Nếu cả hai thật sự bỏ đi, còn lại một mình ta ở đây, e rằng...

Không dám nghĩ tiếp, Tiểu Đông vụt nhồm dậy và kêu âm lên :

- Lão viện chủ! Lão còn ở đây không? Còn vị tiên bối kia nữa, tiên bối còn ở đây không vậy? Nhị vị đừng bỏ đi! Chờ tiểu sinh đi với?

Đáp lại tiếng kêu của Tiểu Đông chỉ là một khoảng không trầm lặng!

Càng thêm lo sợ, Tiểu Đông càng gào :

- Tiểu sinh vô tình bị giam hãm nơi này, ai trong nhị vị hãy giúp tiểu sinh với! Nhị vị tiên...

Tiểu Đông chưa dứt lời, một bàn tay khê chạm vào đầu vai khiến nó giật nảy mình!

Quay ngược về phía sau, dưới bóng đêm hầy còn mờ ảo, Tiểu Đông nhìn thấy một bóng đen trù trù có vóc dáng dong dỏng cao và có đôi mục quang sáng quắc.

Quá kinh hãi Tiểu Đông gào lên :

- Ma!

Nhưng từ bóng đen kia bất ngờ có tiếng phát thoại giúp Tiểu Đông mau chóng tỉnh hồn :

- Suyt! Không phải ngươi vừa kêu bản nhân đến giúp ngươi sao? Việc gì ngươi phải kinh hãi đến vậy?

Nghe được âm thanh quen thuộc của nhân vật này, nhất là qua cách tự xưng là “bản nhân”, Tiểu Đông kêu thầm :

- Là nhân vật vừa cùng Viện chủ Dĩ An viện giao đấu?

Tuy nhiên, sự xuất hiện của nhân vật này cũng khiến Tiểu Đông mừng rỡ!

Nó gật đầu và lấp bắp hỏi :

- Tiền... tiền bối vẫn chưa đi khỏi nơi này?

Đôi mục quang của nhân vật kia cứ nhìn chăm chăm vào Tiểu Đông :

- Những gì vừa xảy ra ở đằng kia, ngươi đều nghe rõ?

Nó đáp :

- Có! Tiểu sinh có nghe! Nhưng...

Nó định nói là nó chỉ nghe được phần sau, không phải nghe trọn vẹn nhưng nhân vật kia vội ngắt lời :

- Cũng tốt! Vậy ngươi đã biết nhân vật đối đầu với ta là Viện chủ Dĩ An viện?

Nó gật đầu :

- Tiểu sinh biết!

- Được, vậy ngươi có muốn ta giúp ngươi ra khỏi nơi này không?

Nó gật đầu mạnh hơn :

- Đương nhiên rồi? Tiền bối hãy giúp...

Có vẻ nóng nảy, nhân vật nọ lại ngắt lời :

- Ngươi bắt tất phải phí lời! Vì muốn giúp ngươi nên ta mới xuất hiện, không thôi, ta đến để làm gì?

Không ngờ nhân vật nọ lại cục tính đến vậy, Tiểu Đông vì lo sợ bỏ lỡ cơ may nên không dám tùy tiện lên tiếng nữa!

Nhân vật nọ lộ vẻ hài lòng :

- Ngoan lắm, tiểu tử! Giờ thì nghe đây, nếu ta chịu giúp ngươi, ngươi sẽ đền đáp ta thế nào?

Tiểu Đông sững sốt. Nó vẫn nghe rằng nhân vật giang hồ thường có câu nói: thi ân bất cầu báo! Nhưng chưa gì nhân vật này đã đặt câu hỏi một cách thẳng thừng như vậy, ngược lại với câu nói kia!

Không nghe Tiểu Đông đáp, nhân vật nọ dẫn giọng :

- Thế nào? Hay ngươi không cần ta giúp ngươi nữa?

Lo lắng, Tiểu Đông đành đáp bừa :

- Tiền bối muốn tiểu sinh phải đáp tạ như thế nào?

Nhân vật nọ gật đầu lộ ý mãn nguyện :

- Hỡi hay lắm! Ta muốn người giúp lại ta một việc, việc nhỏ thôi!

Nghi hoặc, nó hỏi lại :

- Việc nhỏ ư? Việc mà tiền bối không làm được, đó đâu phải là việc nhỏ?

Nhân vật nọ hừ lạnh :

- Người chưa nghe ta nói rõ làm sao biết ta nói sai?

Sợ làm cho nhân vật nọ nổi giận thì khôn, Tiểu Đông đành im lặng, chờ nghe lời giải thích!

Và nhân vật nọ giải thích thật :

- Đây là một trận đồ, người biết rồi. Và ta là nhân vật duy nhất biết cách xuyên trận, điều này chắc chắn người cũng biết! Ta sẽ chỉ người cách di chuyển trong trận nếu người chịu giúp ta đưa Lão viện chủ Dĩ An viện cùng đi.

- Giúp Viện chủ Dĩ An viện cùng đi? Tiền bối tự làm không phải dễ hơn là nhờ tiểu sinh sao?

Nhân vật nọ lắc đầu quầy quậy :

- Người chỉ biết một mà không biết hai? Đương nhiên trong việc này phải có ẩn tình khó nói, ta mới nhờ đến người! Vả lại, có như vậy ta mới chịu giúp người thoát trận!

Người không muốn sao?

Muốn thì có muốn, nhưng Tiểu Đông vẫn nghi ngờ :

- Chẳng hay tiền bối có thể nói cho tiểu sinh biết đó là ẩn tình gì không?

Nghe thế, nhân vật nọ chực phát tác. Qua đôi mục quang ngời chiếu của nhân vật nọ, Tiểu Đông biết rõ như vậy. Nhưng kịp nghĩ lại, nhân vật nọ khẽ thở dài :

- Hà...! Đành vậy! Nếu không, phải chi có người là kẻ duy nhất giúp được, ta sẽ không bao giờ thổ lộ chuyện này cho ai biết!

Háu háu nhìn vào đối phương, Tiểu Đông lắng nghe :

- Viện chủ Dĩ An viện là bậc cao nhân đương đại, lão chết đi sẽ là một tổn thất lớn cho giang hồ! Ta không nỡ giết lão và càng không muốn lão cứ lưu lại đây, phá hỏng đại sự của ta!

Ngừng lời một lúc, nhân vật nọ lại nói :

- Người cũng đã nghe rồi đó, ta đã hết sức khích nộ lão để lão theo ta! Nhân đó, ta sẽ lừa cách đưa lão ra ngoài trận! Nhưng, cứ mỗi lần lão thấy ta, lão lại tìm cách hạ thủ! Còn như để lão không nhìn thấy ta, dù có muốn giúp lão thoát trận, ta cũng thúc thủ! Người hiểu chưa?

Tiểu Đông gật đầu :

- Hiểu! Nói như tiền bối cũng đúng! Vừa muốn giúp người vừa muốn bảo lưu điều bí mật, quả là khó khăn!

Nhân vật nọ mỉm cười :

- Người hiểu được là tốt rồi! Nghĩa là người đồng ý giúp ta?

Thấy Tiểu Đông lại gật đầu nhân vật nọ vội nói cho nó nghe cách di chuyển trong trận! Sau đó, nhân vật nọ hồi thục :

- Người cứ làm đúng như ta dặn, cùng Lão viện chủ đi thoát khỏi trận đồ và đừng quay lại nữa! Người đi đi!

Không chút nghi ngờ, Tiểu Đông liền ung dung tiến đi! Bước về phía tả hai bước, dịch sang hữu năm bước rồi lại thối lùi cũng hai bước, cứ như thế, theo Tiểu Đông suy tính sau mỗi một lượt như vậy nó chỉ nhích về phía trước có nửa bước nhưng lại đi về phía hữu được ba bước! Rất có thể với cách di chuyển này, phía hữu chính là phía ngoài của khu mộ tháp!

Tiểu Đông hoàn toàn không biết rằng ngay khi nó vừa dịch chuyển, nhân vật nọ liền nhìn theo bằng đôi mục quang vừa nham hiểm vừa đặc ý.

9. Trong Hiểm Cảnh Phát Hiện Thân Thế-kế Sâu Độc Hãm Hại Cao Nhân

Tiểu Đông làm sao có thể nghi ngờ khi chỉ sau hai lượt dịch chuyển như vậy một ngọn tháp sừng sững liền xuất hiện ngay phía trước.

Cùng với việc nhìn thấy ngọn tháp, Tiểu Đông cũng đồng thời nhìn thấy một vóc dáng cao to với chòm râu bạc trắng lộ rõ dưới trời đêm!

Tiểu Đông chưa kịp lên tiếng thì...

- Thất phu! Đỡ!

Vù... Vù...

Một luồng cuồng phong cực kỳ mãnh liệt đột nhiên xuất hiện từ hữu thủ đang xô ra của nhân vật kia, lao ầm ầm vào Tiểu Đông.

Quá bất ngờ, Tiểu Đông chỉ kịp há miệng kêu lên ngẩn ngui :

- Lão trượng...

Ào... Ào...

Ầm!

Hự!

Cả một bầu trời như đổ ụp vào người Tiểu Đông khiến đôi mắt nó bỗng hoa lên và toàn thân như bị vỡ tung thành nghìn mảnh vụn!

* * * * *

Sự đau nhức tan dần, thay vào đó là sự nhộn nhạo khó chịu càng lúc càng tăng dần khiến Tiểu Đông phải choàng tỉnh!

Đối diện với Tiểu Đông là một khuôn mặt già nua, nhăn nheo và cứ mờ mờ ảo ảo rồi lại chớp chớp ẩn hiện như bóng một u linh khiến nó phải há miệng định kêu lên :

- Oẹ!

Nó định kêu nhưng không ngờ từ miệng nó lại thổ ra một ngụm huyết tanh hôi!

Còn đang kinh ngạc, Tiểu Đông bỗng nghe có tiếng phát thoại :

- Thổ huyết được là tốt rồi! Hài tử! Nếu ngươi hãy còn cảm thấy khó chịu, nôn được nữa thì cứ nôn! Đừng nén lại e hậu họa khó lường!

Cái gì là tốt rồi? Cái gì là hậu họa khó lường? Tiểu Đông không những không hiểu mà còn nhận thức được rằng nó đang nằm dài trên nền đá lạnh và bóng hình mờ ảo kia chính là lão nhân có chòm râu bạc đã từng tung ra một luồng cuồng phong khiến nó phải kinh tâm tán đởm!

Không cần biết lão nhân đang làm gì cho nó, nó lật đật nhóng người ngồi lên và lại há miệng...

Lão nhân nọ đoán được điều nó định làm bèn đưa tay chặn lại!

- Oẹ...! ọe...!

Lần thứ hai, lúc Tiểu Đông định mở miệng lên tiếng lại phải thổ huyết ra thay cho lời nói!

Và lần này, do lão nhân vì chặn nó lại, không cho ngồi lên, lão nhân phải khom sát người xuống khá gần nó! Hai lượt thổ huyết của nó lập tức bắn xối xả vào mặt, vào y phục của lão nhân!

Thoáng ân hận vì điều này, Tiểu Đông chưa kịp nói thì lão nhân nọ đành nói trước :

- Hay lắm! Lần này hài tử ngươi mới thật sự thoát nạn!Phì...! Nếu lão phu không kịp thu bớt kinh lực về, nếu lão phu không nhanh tay truyền lực cho ngươi, hài tử, ngươi mà chết đi, lão phu sẽ phải ân hận suốt đời.

Thu kinh? Truyền lực? Chết? Dù Tiểu Đông không thể hiểu rõ những ngữ nghĩa lạ tai này, nhưng nó cũng hiểu rằng: việc lão nhân tung cuồng phong mãnh liệt vào nó chỉ là một hành vi lầm lẫn! Và vì lầm lẫn, lão nhân đang tìm cách vãn hồi sinh mạng, không để cho nó phải chết! Bằng không, lão nhân nọ sẽ phải ân hận suốt đời!

- “Rốt cuộc, ta nên mang ơn lão hay phải oán hận lão?”

Như đọc được ý nghĩ của nó lão nhân chợt hỏi :

- Hài tử là ai? Gia thế ra sao? Vì sao lại bất ngờ xuất hiện ở nơi này? Vì lầm hài tử với hung đồ, suýt nữa lão phu đã giết lầm hài tử rồi!

Tiểu Đông thận trọng mở miệng. Nó sợ lần này nó lại thổ huyết nữa, nên có phần đề phòng! Nào ngờ, nó phát thoại dễ dàng :

- Lão trưởng có phải là Viện chủ Dĩ An viện?

Nhìn nó một cách kinh ngạc, lão nhân đáp :

- Chính là lão phu? Sao hài tử biết?

Nó lại hỏi :

- Lão trưởng ở đây, có phải đang bị trận đồ nơi này giam giữ không?

Lão nhân càng thêm kinh ngạc :

- Đúng rồi 1 Bằng cách nào hài tử biết?

Tiểu Đông vờ thản nhiên :

- Lão trưởng đã có ân cứu mạng, tiểu sinh muốn đáp lại bằng cách đưa lão trưởng ra ngoài! Lão trưởng nghĩ sao?

Nhìn sững vào Tiểu Đông, lão nhân hỏi thật chậm rãi :

- Hài tử am tường trận đồ này ư? Làm sao hài tử biết?

Không thể thẳng thường giải thích như nhân vật kia đã thổ lộ Tiểu Đông đành phải tìm cách giải thích :

- Trong một lần tình cờ tiểu sinh có trông thấy một bức họa và bức họa đó chính là Họa Thập Đồ! Qua đó tiểu sinh biết cách xuất nhập trận đồ này!

Nửa tin nửa ngờ, lão nhân hỏi :

- Cứ cho là đúng, vậy danh xưng của trận đồ là gì, hài tử biết không?

Nó đáp, nhưng trong bụng cười thầm :

- Là U Minh Hồn Mang trận!

Càng thêm nghi hoặc, lão nhân tiếp tục hỏi :

- Trong Họa Thập Đồ có vẽ những gì?

Nếu nhờ việc lên nghe trước đó, Tiểu Đông có thể nêu đích danh của trận đồ thì lần này, nó càng ung dung khi phải nói lại từng chi tiết trên bức Họa Thập Đồ cho lão nhân nghe! Vì chính nó đã từng có và đã từng nhìn thật kỹ Họa Thập Đồ thật sự?

Không biết lão nhân nghe mà có hiểu được gì không, chỉ biết rằng càng nghe lão nhân càng kinh ngạc!

Vì suy cho cùng, nếu là bịa thì Tiểu Đông không thể nói một cách thông suốt như vậy?

Do đó, khi Tiểu Đông phác họa xong Họa Thập Đồ, lão nhân sau một lúc ngẫm nghĩ liền bảo :

- Rất có thể đây là dịp may cho lão phu cũng nên! Được! Để phòng bất trắc, vì nơi này đã từng xuất hiện một nhân vật khá thần bí, hài tử hãy ngồi yên, chờ lão phu một lúc đã!

Tiểu Đông những tưởng khi nghe xong lão nhân phải mừng rỡ và vội vàng cùng nó thoát trận mới đúng! Nào ngờ, lão nhân không những không đi ngay mà còn có ý chần chờ như vậy, chẳng phải nó đã sai lời với nhân vật kia sao?

Nó tỏ vẻ lo lắng :

- Lão trượng định làm gì mà không đi ngay?

Lão nhân cười nhẹ :

- Lão phu cần tọa công để phục hồi chân nguyên nội lực! Hài tử có biết, để cứu vãn sinh mạng cho hài tử, lão phu vừa phải hao tổn chân nguyên vừa không được ngơi nghỉ đã ba ngày ba đêm sao?

Nó thật sự kinh ngạc :

- Đã lâu đến thế ư?

Lão nhân gật đầu bảo nó :

- Bình sinh lão phu chưa từng nói dối ai, dù chỉ là nửa lời! Hài tử nghe đây, đang khi lão phu tọa công, rất kiêng kỵ những sự kinh động! Hài tử hãy gắng ngồi cho thật yên, được không?

Không biết thì thôi, một khi đã biết lão nhân đã phải hao phí nhiều tâm lực để cứu mạng, Tiểu Đông không thể không cảm kích! Nó gật đầu :

- Tiểu sinh biết rồi! Lão trượng yên tâm! Nhất định tiểu sinh không làm kinh động đến lão trượng!

Ngồi xếp bằng đối diện với Tiểu Đông, trước khi lão nhân nhắm hờ hai mắt, lão còn mỉm cười với nó!

Dù không hiểu lão nhân có ý gì khi nói đến hai chữ tọa công nhưng Tiểu Đông cũng thầm đoán được rằng đó một trong những hành vi khác lạ cần phải có của những nhân vật thuộc giới giang hồ! Và có như thế, họ mới có võ công, mới có năng lực chạy nhanh hơn tuần mã, bay cao như điều cầm và có thể vung tay tạo ra những ngọn cuồng phong uy mãnh như nó đã từng nhìn thấy?

Do đó, vì đây là lần đầu tiên mục kích được cách thức tọa công của giới giang hồ, Tiểu Đông vừa ngồi yên như đã hứa vừa nhìn chăm chăm vào từng cử chỉ của lão nhân!

Nó thấy thoát tiên là tư thế ngồi khá kỳ dị của lão nhân, lưng thẳng đầu thẳng với hai lòng bàn chân dù được khoanh lại nhưng vẫn ngửa lên trên! Giữa hai lòng bàn chân là hai lòng bàn tay cũng để ngửa với tay nọ trên tay kia! Chiều theo phương hướng của lòng bàn chân, lòng bàn tay, lưng và đầu của lão nhân như cũng được giữ cho ngay và cùng hướng thượng!

Ngược với phương hướng đó, hai mắt của lão nhân dù đang khép hờ nhưng như đang cố tình nhìn vào đầu mũi? Mũi lại nhìn vào miệng, mắt mũi miệng như thuận chiều cùng nhìn xuống lòng bàn tay và lòng bàn chân!

Tiếp đó, nó nghe hơi thở của lão nhân luôn giữ một nhịp điệu đều đều, dù là thở ra hay hít vào! Có khác chẳng thoát đầu thì hơi thở vừa nhẹ vừa ngắn! Nhưng càng lúc hơi thở càng dài hơn nhanh hơn!

Vì không thể làm kinh động đến lão nhân nên Tiểu Đông chỉ còn cách ngồi yên và thầm hỏi :

- Chỉ cần ngồi như thế này và hô hấp như thế này mà gọi là tọa công sao? Nếu chỉ cần thực hiện y như vậy là có võ công, ai mà không làm được?

Còn đang ngẫm nghĩ là có nên bắt chước theo hay không, mắt của Tiểu Đông chợt hoa lên! Ngay tức khắc có bóng người lọt vào tháp và đứng nhìn lão nhân!

Nhận ra bóng đó chính là nhân vật đã bảo nó phải tìm cách giúp lão nhân thoát trận, Tiểu Đông sợ nhân vật nọ trách nó sao chậm trễ trong việc thực hiện lời hứa bèn chống tay định đứng lên!

Nhưng, nó chưa kịp thực hiện theo ý định, nhân vật nọ bỗng đặt một ngón tay lên miệng và nhìn nó!

Hiểu rằng nhân vật nọ đã biết nguyên nhân nào khiến nó chậm trễ và không những không trách nhân vật nọ còn ra hiệu, bảo đừng làm kinh động đến lão nhân đang tọa công - là Viện chủ Dĩ An viện - Tiểu Đông bèn ngồi yên, đúng như nó hiểu!

Tiểu Đông chỉ lấy làm lạ lúc nhân vật nọ khê khằng dịch chuyển dần về phía sau của Viện chủ Dĩ An viện.

Cách di chuyển có phần thâm lén này như không hợp lắm với lời nói :

“Lão là cao nhân đương đại... Ta không nỡ giết lão... Chỉ muốn lão mau đi khỏi nơi này đừng làm hỏng đại sự của ta”

Vì thế, Tiểu Đông chuyển dần sự ngạc nhiên sang nghi ngờ!

Không những vậy, ngay khi nhân vật nọ đã bước vòng ra phía sau Viện chủ Dĩ An viện, Tiểu Đông nhìn thấy hữu thủ của nhân vật nọ cứ chậm rãi đưa dần ra và như muốn áp chưởng tay vào hậu tâm của Lão viện chủ! Đồng thời với hành động kỳ quặc này, Tiểu Đông còn bất ngờ phát hiện trong đôi mục quang của nhân vật nọ như ánh lên tia nhìn độc ác!

Chực nhớ lại hành vi của lão Túy Lúy Cái trước kia, lão cũng áp tay vào nơi nào đó ở phía sau tên công tử Đồng Đại Lâm và ngay lập tức làm cho tên họ Đồng phải kinh hoàng, Tiểu Đông tin chắc là nhân vật nọ đang có ý đồ đề tiện đối với Lão viện chủ Dĩ An viện!

Tiểu Đông bất ngờ kêu toáng lên :

- Đừng làm kinh động đến Lão viện chủ!!

Tiếng kêu của Tiểu Đông vừa vang lên, ngay lập tức diễn biến của sự việc xảy ra nhanh không thể tả!

Đó là sự chớp động hữu thủ của nhân vật nọ, là đôi mắt chớp ngời và đôi tay cùng một lúc chớp động của Viện chủ Dĩ An viện.

Không những chỉ có những sự việc xảy ra thật nhanh, mọi âm thanh, những tiếng quát tháo và nhiều tiếng chấn động như cùng một lúc vỡ òa ra, khiến bên trong lòng tháp đều hỗn loạn!

- Thạch lão tặc! C... h... ể... t?

- Thất phu đề tiện! Dám ám toán lão phu à? Đi!

Bung! Bung!

Ào... Ào...

Ầm! Ầm!

Vút!

Và nếu trước đó độ một sát na cả nhân vật nọ lẫn Lão viện chủ Dĩ An viện đều nguyên vị như hóa đá thì một chớp mắt sau đó cả hai chỉ còn là hai bóng nhân ảnh mờ ảo quện chặt vào nhau! Tiểu Đông dù cố nhìn cũng không thể nào nhìn ra bóng dáng nào là của nhân vật nào!

Cũng vậy, rất có thể cả hai hãy còn đang quát tháo - Vì có mấy ai cùng người khác giao chiến mà không quát tháo - Nhưng do thính nhĩ của Tiểu Đông sau loạt huyền não vừa rồi đang bị văng vất nên nó không còn nghe tỏ tường bất kỳ âm thanh nào nữa!

Tiếp đó, họ đang quện vào nhau liền bất ngờ phân khai!

Và một trong hai người, Tiểu Đông không nhận ra là ai, bất ngờ lao thật nhanh vào nó như tia chớp lóe!

Cùng với hành động này, Tiểu Đông chợt có cảm nhận là đang có một áp lực cực kỳ to lớn ép toàn thân nó vào vách tháp bằng đá!

Nội thể của nó, dưới áp lực này, cơ hồ bị bẹp dí vào vách đá! Và nó lại nhìn thấy hai tia nhìn độc ác là của nhân vật vừa xuất hiện, lần này là dành cho bản thân nó, trước lúc nó ngất đi và khụy xuống!

* * * * *

Tiểu Đông lai tỉnh khi có người lay gọi :

- Tỉnh nào, hài tử! Mọi nguy hiểm đã qua rồi!

Tiểu Đông nhận ra đó là thanh âm của lão nhân Viện chủ Dĩ An viện! Nó mở mắt ra và đột ngột kêu :

- Ôi chao! Đây là nơi nào, lão trượng?

Thanh âm từ hòa của lão nhân vang lên :

- Vẫn là bên trong tháp đó thôi hài tử!

Nghe xong, Tiểu Đông càng kêu to hơn :

- Nguy tai! Mắt của tiểu sinh...

Giọng nói của lão nhân có phần hốt hoảng :

- Mắt của hài tử làm sao?

Nó khua loạn đôi tay ra trước mặt :

- Tiểu sinh không nhìn thấy gì nữa!

Lão nhân thật sự hoảng hốt :

- Thật sao? Hài tử cố nhìn thử xem!

Tiểu Đông làm theo! Và bất ngờ, nó chớp mắt khi thấy một vật gì khá to bỗng lao vào sát mặt!

Nó đưa tay chớp vào vật đó theo bản năng! Và nó nhận ra đó là bàn tay của lão nhân! Chính lúc đó lão nhân cũng lên tiếng trấn an nó :

- Là ta đây, hài tử!

Và một bàn tay nữa bỗng áp chặt vào đôi tay bé xú của nó! Nó cảm thấy ấm áp lạ, nên bảo :

- Tốt rồi, lão trượng! Tiểu sinh vừa nhìn thấy bàn tay của lão trượng!

Có tiếng thở ra nhẹ nhõm của lão nhân :

- May quá? Vậy mà ta ngỡ tên dê tiện kia đã làm cho hài tử...! Hà...!

Nghe nhắc đến nhân vật nọ, Tiểu Đông vụt hỏi :

- Nhân vật đó đâu rồi, lão trượng?

Lần này, tiếng thở ra của lão nhân có phần nhẫn nhục :

- Hấn ư? Hà...! Hấn đi rồi! Chỉ mong sao hấn đừng quay lại!

Kinh nghi, nó hỏi :

- Dường như nhân vật đó không muốn hãm hại lão trượng phải?

- Hừ! Sao hài tử lại nói như vậy?

Đừng nói là ta, đến như hài tử suýt nữa cũng bị hấn lấy mạng rồi?

- Tiểu sinh ư?

Lão nhân lên tiếng quả quyết :

- Còn không ư? Nếu ta không liều chết để giải nguy cho hài tử, hài tử đâu còn cùng ta đối thoại!

Lúc này, Tiểu Đông đã phần nào lơ mờ nhìn thấy nhân dạng của lão nhân. Do đó nó biết rằng vì trong lòng tháp quá tối, lại do nó vừa tỉnh lại sau khi bị ngất, nó nhìn chưa quen mắt nên tưởng đôi mắt đã bị hỏng!

Nghe lão nhân nói như vậy, Tiểu Đông kêu lên :

- Tiểu sinh nhớ lại rồi Thì ra nhân vật đó chỉ muốn lừa gạt tiểu sinh.

Nó nhìn thấy lão nhân nghiêng người nhìn nó :

- Lừa gạt? Hài tử muốn ám chỉ điều gì?

Nó chớp nhẹ đôi mắt :

- Y đã bảo là y muốn giúp lão trượng thoát khỏi trận đồ này! Chính y điểm chỉ cho tiểu sinh cách thức di chuyển trong trận!

Nó thuật cho lão nhân nghe tất cả những gì đã diễn ra giữa nó và nhân vật nọ!

Lão nhân nhìn nó, lần này nó như được rõ hơn nên có phần ngượng ngùng khi nghe lão nhân hỏi :

- Ta hiểu rồi! Thế còn những gì hài tử nói về Họa Thập Đồ thì sao? Là hài tử đã bịa ra để rồi gạt ta à?

Cảm thấy có lỗi vì đã tiếp tay cho ác tặc hãm hại lão nhân, người đã hai lần cứu nguy cho nó, nó vừa ngồi dậy vừa khẳng định :

- Không phải! Những gì tiểu sinh đã nói về Họa Thập Đồ đều là nói thật!

- Vì sao?

- Vì nguyên thủy, Họa Thập Đồ là di vật truyền gia của tiểu sinh!

- Di vật truyền gia? Không lẽ hài tử đúng là người như ác nhân đã nói?

Nó hoang mang :

- Là lão trượng muốn đề cập đến nhân vật lừa dối tiểu sinh? Y đã nói gì?

- Trước khi định sát hại hài tử, ta nghe hắc quái: “Ta phải giết người tên tiểu oa nhi ở Ly Sơn dám dùng Họa Thập Đồ giả để lừa ta”. Có đúng như vậy không hài tử?

Nó bàng hoàng :

- Y có nói sao? Không lẽ y chính là kẻ đó?

Giọng nói của lão nhân càng lúc càng nhu hòa :

- Chuyện xảy ra như thế nào, hài tử? Sao lại có hai Họa Thập Đồ, một thật một giả?

Dù đây có là ẩn tình mà nó đã nguyện với lòng là không bao giờ nói ra, nhưng đối với đại ân cứu mạng của lão nhân, nó không dám che giấu!

Cố nhìn cho rõ sắc diện của lão nhân nhưng không được, Tiểu Đông tuân tợ thuật lại cho lão nhân nghe những gì đã xảy ra ở Ly Sơn?

Toàn thân của lão nhân dường như có đôi lần run lên nhẹ nhẹ - Nó không chắc chắn lắm - Nhưng khi nó dứt lời, lão nhân hỏi với giọng không giấu được sự kích động :

- Vị nhị sư bá mà hài tử kể có danh xưng như thế nào?

Nó lắc đầu :

- Tiểu sinh không hỏi và nhị sư bá cũng không nhắc đến!

- Vậy còn vóc dáng, hài tử có thể tả lại không?

Nó gật đầu :

- Được! Là thế này...

Nó tả lại tỉ mỉ từ diện mạo đến nhân dạng của vị nhị sư bá!

Lão nhân ra chiều thẳng thốt :

- Kha nhi! Người chết thảm quá!

Nó kinh nghi :

- Lão trượng biết nhị sư bá của tiểu sinh?

Lão nhân không đáp! Và khi lên tiếng giọng nói của lão nhân hầu như lạc đi :

- Hài tử! Vậy còn tính danh của lệnh tôn, hài tử có thể cho ta biết không?

Cảm nhận có điều bất thường đang xảy đến, Tiểu Đông dè dặt đáp :

- Như gia mẫu nói, tiên phụ ở họ Thạch, có tên là Thừa Phong!

Giọng nói của lão nhân chợt khàn đi vì xúc động :

- Thạch Thừa Phong? Vậy lệnh đường có phải là Hoa Thu Thảo?

Nó giật mình :

- Sao lão trượng biết?

Lão nhân đưa tay chộp vào hai đầu vai của nó :

- Hài tử! Ta chính là nội tổ của hài tử đây! Ta thật không ngờ lại có ngày ta và hài tử được hội ngộ?

Tiểu Đông bị chấn động :

- Nội tổ?

Lão nhân lập lại :

- Phải rồi! Ta là Thạch Hồ Lăng! Thạch Thừa Phong, phụ thân của hài tử chính là giọt máu duy nhất của Thạch gia?

Nó vội dịch lùi về phía sau, đến khi lưng chạm vào vách tháp bằng đá :

- Không đúng! Lão trượng là Viện chủ Dĩ An viện, một nhân vật danh chấn võ lâm muôn người ngưỡng mộ! Lão trượng sao lại là nội tổ của hài nhi?

Lão nhân lộ vẻ hoang mang :

- Có gì không đúng, hài tử?

Nó lập luận :

- Vì nếu lão trượng là gia nội tổ, sao bấy lâu nay lão trượng không hề tìm tiểu sinh và mẫu thân? Lão trượng có biết gia mẫu và tiểu sinh phải lênh đênh cơ khổ như thế nào từ khi gia phụ không còn không?

Lão nhân lắp bắp :

- Đương nhiên là ta biết! Nhưng hài tử có biết rằng...

Nó ngắt lời và quát lên theo sức của nó có thể quát :

- Lão trượng bảo lão trượng biết? Biết mà không bảo bọc, cứu mang? Hành vi này đâu phải là hành vi của một nội tổ?

Lão lắp bắp nhiều hơn :

- Hài tử! Người hãy nghe... nghe ta giải thích... giải thích đã nào! Ta đâu thể...

đâu thể làm khác được.

Nó vì không có chỗ lùi bèn đứng lên, lưng vẫn tựa vào vách đá. Nó thét hỏi :

- Lão trượng nói gì lạ vậy? Là nội tổ, sao lão trượng bảo không thể làm khác? Tiểu sinh không tin! Tiểu sinh nhất định không tin!

Tiểu Đông không tin điều gì chỉ có bản thân nó rõ! Nhưng trong lúc thét, nó có đưa chân dịch chuyển theo vách đá và bước về phía hữu. Và khi thét xong, nó bất ngờ đặt chân vào một chỗ trống không và rơi ào xuống!

Đang lúc rơi xuống, tai nó nghe tiếng kêu hoảng loạn của lão nhân :

- Hài... tử...!

Thịch... thịch...

Bình!

Nhiều lần bị va chạm, Tiểu Đông hiểu rằng vì nó đang ở tầng trên của ngọn tháp nên khi rơi xuống nó bị va vào những tam cấp bằng đá có ở trong lòng ngọn tháp tối đen!

Và sau cùng, khi nó bị va thật mạnh và không còn rơi xuống nữa, tảng đá ở kề bên lưng nó chột lung lay và rời khỏi vị trí.

Ngay tức khắc, một luồng sáng chan hòa liền ủa vào lòng tháp, khiến bên trong ngọn tháp không còn tối nữa.

Và nhờ có ánh sáng bất chợt xuất hiện, Tiểu Đông kịp nhìn thấy nét mặt kinh hoàng của lão nhân trước khi toàn thân nó như bị ai chụp cứng và lôi ra ngoài, theo chỗ tảng đá vừa long ra.

Lão nhân bất ngờ gầm lên vang dội :

- Thất phu muốn chết!

Vút!

Lão nhân lập tức lao ra bên ngoài ngọn tháp, theo lối mà Tiểu Đông bị ai đó lôi ra..

Và khi hiện thân, Tiểu Đông nhìn thấy lão nhân giương cao một ngón tay và rít lên kinh khiếp :

- Đờ!

Viu...

Người đang chụp giữ Tiểu Đông bỗng lên tiếng, cho Tiểu Đông biết đó chính là nhân vật đã từng đối gạt nó :

- Ha... ha... ha...! Hóa ra tiểu oa nhi lại là nội tôn của Thạch lão! Được! Lão có gan cứ hạ thủ! Xem này!

Toàn thân của Tiểu Đông bất ngờ bị ác nhân nâng lên và nó nhận thấy ác nhân đang cố tình đưa thân hình nó vào ngay luồng gió mãnh như sợi chỉ do lão nhân kia giương tay phát xạ!

Nó kêu thầm :

- “Ác nhân quả hiểm độc! Lâm vào tình thế này nếu Viện chủ Dĩ An viện hoàn toàn không là nội tổ như ta vừa phủ nhận, ta e chết mất.”

Dù không biết gì về võ công nhưng Tiểu Đông cũng phải thán phục cách ứng xử lưỡng toàn kỳ mỹ của Viện chủ Dĩ An viện!

Ngay trước khi luồng gió mãnh nhỏ kia chạm vào nó, Viện chủ Dĩ An viện bất ngờ uốn đầu ngón tay cho chếch xuống. Liền theo đó, luồng gió mãnh kia thay vì xuyên vào nó lại đổi hướng và nhắm vào đầu đó ở phần hạ thân của ác nhân!

Tiểu Đông dễ dàng tưởng tượng rằng vì thân hình nó thấp bé, đang được ác nhân nâng cao ngang ngực, do đó chắc chắn là phần hạ thân của ác nhân phải lộ ra và không còn vật gì che chắn.

Tiểu Đông nghe ác nhân rít lên đầy giận dữ :

- Thạch lão có công phụ quá bất phàm! Nếu lão không mau chóng đình thủ, đừng trách bản nhân đang tay hạ thủ nội tôn của lão?

Viu...

Vút!

Có lẽ vì lo sợ cho sinh mạng của Tiểu Đông, Tiểu Đông thầm suy đoán, Viện chủ Dĩ An viện quả nhiên phải thu hồi làn quái phong mỏng manh kia như lời hăm dọa của ác nhân. Tiểu Đông có phần bồn loạn vì qua thái độ này của Viện chủ, nó phải là nội tôn thật sự nên Lão viện chủ mới chịu để cho ác nhân uy hiếp! Và tâm trạng của nó càng thêm hoang mang khi nhớ lại đôi ba phen nó được Lão viện chủ cứu mạng!

Nó lại nghe ác nhân quát :

- Thạch lão tặc! Lão đừng hòng giở trò với bản nhân! Thân pháp của lão dù có cao minh đến mức thượng thừa, lão chưa kịp làm gì bản nhân, bản nhân chỉ cần bức dồn nội lực, nội tôn của lão lập tức biến thành một cái xác không hồn!

Tiểu Đông không còn nhìn thấy bóng nhân ảnh của Lão viện chủ nữa!

Qua câu nói của ác nhân, nó hiểu rằng Lão viện chủ đang dùng thân pháp thượng thừa có lẽ để tập kích ác nhân và tìm cách cứu mạng nó một lần nữa!

Nó vừa nghĩ xong, có tiếng gầm đầy uy lực của Lão viện chủ vang lên :

- Có thật như ngươi nói không? Xem này!

Vù... Vù...

Từ đâu đó ở phía sau ác nhân, Tiểu Đông nghe có tiếng rú rít của một luồng cuồng phong uy mãnh.

Đúng lúc đó, Tiểu Đông liền có cảm nhận bàn tay của ác nhân đang chộp giữ nó đột nhiên nóng ran lên, khiến mọi huyết mạch trong người nó phải căng phồng lên tưởng chừng phải vỡ tung đến nơi!

Và ác nhân thật sự đang thực hiện như lời hăm dọa trước đó. Ác nhân còn rít lên quỷ quyệt :

- Lão tướng bản nhân không dám hạ thủ thẳng lối này sao? Xem đây!

- "Thế là hết! Không ngờ vận số của Thạch Hiểu Đông ta lại ngắn ngủi đến vậy!

Mẫu thân! Hải nhi sắp gặp lại mẫu thân rồi!"

Còn đang thán oán, tự trách thân trách phận, một tiếng nổ cực lớn bỗng vang lên làm Tiểu Đông giật nảy người!

Xem đó là tiếng gầm thu hồn do chính diêm vương phát ra để bắt hồn nó vào cửu tuyền, thần trí của Tiểu Đông như bị tê liệt và không sao tìm được bất kỳ một ý nghĩ nào khác.

Có lẽ đúng như cảm nhận của Tiểu Đông, vì toàn thân nó ngay sau đó chợt lơ lửng trong khoảng không - Đó không phải là những hình thức đầu tiên trong việc Tiểu Đông sắp phải bước qua Nại Hà Kiều để đi đến cõi U Minh sao? - Đúng như người đời thường nói: sau khi chết vong linh của kẻ chết sẽ phải phiêu hốt, vất vờ vật vờ và đi đến một nơi vô định.

Đúng hay sai, Tiểu Đông còn chưa nhận thức được! Nhưng một tiếng quát thất thanh chợt vang lên làm Tiểu Đông tỉnh ngộ :

- Áo Áo Phi Vân thất thức? Lão chưa hề bị nội thương sao?

Tiếp đó là tiếng cười đầy uy lực của Viện chủ Dĩ An viện, như đáp lại tiếng quát thất thanh đầy kinh ngạc của ác nhân mới buông ra :

- Ha... ha... ha...! Lão phu đâu phải hạng dễ bị ngươi là tiểu nhân ám toán. Xem Đệ nhị thức Phi Vân đây!

Do kịp tỉnh ngộ, Tiểu Đông cứ ngỡ là đang có một sự nhầm lẫn nào đó, hiện giờ người đang giữ nó là Viện chủ Dĩ An viện, không còn là ác nhân nữa.

Còn nếu đây là sự thật, không hề có bất kỳ một nhầm lẫn nào, việc nó được chuyển từ ác nhân sang Lão viện chủ đã xảy ra như thế nào và vào lúc nào nó không sao hiểu được.

Tiểu Đông có phần vui mừng và đặc ý khi nghe ác nhân gào lên kinh hoàng :

- Lại là Áo Áo Phi Vân thất thức?! Lão... lão là quỷ chứ nào phải là người? A... a...

Vút!

Được Lão viện chủ nâng trên tay, Tiểu Đông ngỡ ngàng vì nhìn thấy khung cảnh ngay trước mặt chợt nhòa đi và trong chớp mắt khung cảnh nhập nhòa đó như nuốt chửng thân hình của ác nhân, khiến ác nhân biến mất như không hề tồn tại!

Nó kêu thầm :

- “Ác nhân lại lợi dụng U Minh Hồn Mang trận để trốn chạy?”

Viện chủ buông ra một tiếng cười lạnh như thừa nhận điều mà Tiểu Đông đang thầm nghĩ :

- Hừ! Khôn hồn người đứng bao giờ để lão phu nhìn thấy một lần nữa. Bằng không....

Tiểu Đông lại nghe lão viện chủ bỏ lửng câu nói như trước kia! Và lần này thay cho lời nói, Lão viện chủ vẫn giữ nó trên tay và ung dung đi một vòng quanh chân ngọn tháp!

Vừa đi Viện chủ Dĩ An viện vừa lầm bầm, không hiểu là nói cho ai nghe :

- Dù lão phu không thể đi thoát khỏi trận đồ, nhưng bất kỳ kẻ nào to gan dám bước vào phạm vi lão phu vừa vạch, lão phu nhất định không để cho sống! Hừ!

Nghe thế, Tiểu Đông vội đưa mắt nhìn xuống đất.

Đúng như lời nói, trong lúc di chuyển quanh chân ngọn tháp Lão viện chủ vừa đi vừa dùng đầu ngón chân để vạch trên nền đất một vạch vừa sâu vừa rộng! Và vạch này khi kết thúc đã tạo nên một vòng tròn, có phạm vi ước đến sáu trượng vuông! Trong phạm vi đó có cả ngọn tháp là nơi trước đó nó được Viện chủ đưa vào chữa thương.

Cảm kích Lão viện chủ đến tột cùng, Tiểu Đông lên tiếng :

- Chúng ta có thể đi thoát được, lão trượng! Tiểu sinh đã được ác nhân điểm chỉ cách di chuyển rồi kia mà?

Lão nhếch miệng cười lạt :

- Hừ! Dễ như người nói sao hài tử? Hắn chỉ muốn lợi dụng người dụ ta rời xa nơi này và lạc vào trận đồ thập phần hiểm trở. Người tưởng cách thức hắn chỉ cho người sẽ giúp người đi thoát nơi này thật sao?

Dù không muốn tin vào lời Lão viện chủ, nhưng qua những hành vi hạ tiện và bất chấp thủ đoạn của ác nhân, Tiểu Đông đành phải tin!

Sau đó, đột nhiên hưng phấn hẳn lên, Tiểu Đông kêu :

- Tiểu sinh vẫn còn nhớ kỹ mọi nét vẽ trong Họa Tháp Đồ! Lão trượng nếu suy nghĩ theo đó chắc chắn sẽ tìm được cách thoát trận.

Lão gật đầu quả quyết :

- Đó là điều hiển nhiên! Hừ! Chờ khi lão phu thấu triệt cách thoát trận, hẳn đừng mong thoát khỏi tay lão phu!

Với câu nói này, Tiểu Đông hiểu rằng những gì Lão viện chủ đã nói này giờ là cố ý nói cho ác nhân nghe! Rất có thể Lão viện chủ cho rằng ác nhân dù sợ nhưng chưa phải bỏ đi hẳn! Và quanh đây, nhờ U Minh Hồn Mang trận che chở, ác nhân rất có thể đang âm thầm nhìn dò xét từng động tĩnh của Lão viện chủ!

Hiểu như thế, Tiểu Đông vờ kêu lên :

- Nội tổ! Sao nội tổ không truyền võ công cho hài nhi? Phải chi hài nhi có võ công, hài nhi và nội tổ có những hai người, y dù có ba đầu sáu tay cũng đừng hòng lần trốn như vừa rồi.

Thích thú, không hiểu là thích vì được Tiểu Đông gọi là nội tổ, hay thích vì lời nói giả vờ cực kỳ thông minh của Tiểu Đông? Lão viện chủ buông một tràng cười dài cao hứng :

- Ha... ha... ha...

Sau khi cười một thôi dài, Lão viện chủ vừa đặt nó xuống đứng cạnh lão, vừa nghiêm nghị gật đầu :

- Hay lắm! Nội tổ nhất định sẽ truyền thụ võ công cho hài tử! Với Ảo Ảo Phi Vân thất thức, một tuyệt kỹ khiến quần hùng luôn xem Dĩ An viện là giang hồ đệ nhất viện, tên tiểu nhân kia dù có trốn lên trời hay chui đầu xuống đất cũng phải trả lại những gì hắn đã gây cho chúng ta lần này.

Nói xong, Lão viện chủ còn quắc mắt nhìn quanh như muốn cho tên ác nhân kia hiểu rằng đó là những lời dành cho hắn.

Sau đó, một tay nắm lấy tay Tiểu Đông, Lão viện chủ ung dung đi vào lòng tháp!

Phong độ của Lão viện chủ khiến Tiểu Đông thán phục! Nó hớn hở theo chân.

10. Nhận Gia Thân Khổ Luyện Công Phu-phát Hiện Lệnh Bài Như Lệnh Tử

Chỉ khi lên đến tầng trên của ngọn tháp, sự thán phục và hớn hở của Tiểu Đông liền biến mất, như bọt bể tan theo sóng nước.

Bàn tay của Lão viện chủ đang nắm giữ tay nó chợt run bắn lên và lạnh toát và tiếp đó Lão viện chủ bỗng chắp chới như muốn ngã sấp, Tiểu Đông phát hoảng :

- Lão trượng...

- Suyt...

Sau thủ hiệu, ngấm ngầm bảo Tiểu Đông phải im lặng, Lão viện chủ từ từ khụy xuống thật sự.

Bằng sức lực của một đứa bé, Tiểu Đông cố gượng giữ lão lại! Nhưng sau cùng, do thân hình của Lão viện chủ khá nặng, sự nâng đỡ của Tiểu Đông chỉ đạt một kết quả duy nhất! Đó là Lão viện chủ tuy có ngã nhưng chỉ là một cái ngã nhẹ nhàng.

Chờ một lúc, thấy Lão viện chủ vẫn nằm im như người đã chết, Tiểu Đông càng thêm hoảng loạn!

Nếu không nhớ đến thủ hiệu báo phải im lặng của lão, có lẽ Tiểu Đông không sao nén được, buộc phải kêu gào và tình thế lập tức sẽ thay đổi dẫn đến bất lợi.

Gặp những lúc như thế này, Tiểu Đông mới có dịp biểu lộ sự thông minh nhanh nhạy của nó!

Đoán được ý đồ của lão viên chủ qua những diễn biến vừa qua, Tiểu Đông vừa cố vực lão dậy, đặt lão nằm ngửa và ngay ngắn nó vừa cố tình lên tiếng nói rõ to :

- Nội tổ vừa bảo gì hài nhi? Ngày mai mới bắt đầu luyện công à? Sao nội tổ không nhân lúc hài nhi cao hứng, truyền thụ võ công cho hài nhi?

Giả vờ lặng im một lúc, và Tiểu Đông cũng phải ngừng lời thật sự, vì nó đang mệt sau một lúc gắng sức sửa lại tư thế cho Lão viện chủ, Tiểu Đông lại lên tiếng :

- Được rồi! Nội tổ nói cũng đúng! Ngày mai sẽ bắt đầu luyện công! Thôi, hài nhi đi nghỉ đây!

Nó rón rén bước đến chỗ trống, nơi có những bậc đá thông thương từ tầng dưới đến tầng trên và đưa mắt nhìn xuống!

Lúc này, giá như ác nhân có điều nghi ngờ và đột ngột xuất hiện, có lẽ nhân không cần ra tay, Tiểu Đông chỉ cần nhìn thấy bóng dáng của ác nhân sẽ phải chết vì vỡ mật.

May cho nó, phong thái ung dung của Lão viện chủ trước khi cầm tay nó đưa vào lòng tháp có lẽ đã làm cho ác nhân khiếp sợ đến tột độ! Vì thế dù là Viện chủ đã ngắt đi một lúc khá lâu bên trong lòng tháp và cả ở bên ngoài nữa không hề có một động tĩnh cho biết có ác nhân lai vãng.

Mừng vì điều này, Tiểu Đông lại phải lo lắng vì điều khác.

Nó lại len lén đi đến chỗ Lão viện chủ vẫn nằm bất động. Ngồi cạnh lão nó vừa lay mạnh vừa gọi khe khẽ :

- Lão trượng! Tỉnh lại nào, lão trượng!

Lão vẫn không tỉnh.

Tiểu Đông lại lay, lại gọi! Và lần này nó lay đầu lão :

- Tỉnh lại mau lên, lão trượng! Lão trượng cứ hôn mê như thế này, nhờ ác nhân xuất hiện thì sao? Dậy đi nào, lão trượng!

Vẫn vậy, Lão viện chủ vẫn hôn mê trầm trầm.

Không còn nhẫn nại được nữa. Lần thứ ba Tiểu Đông vừa gọi vừa túm vào chòm râu của lão và giật mạnh :

- Nội tổ! Hãy tỉnh lại với hài nhi nào, nội tổ?

Hoặc do quá đau vì bị nó giật mạnh chòm râu, hoặc do được Tiểu Đông gọi là nội tổ, với một trong hai nguyên nhân này Lão viện chủ bất ngờ tỉnh lại :

- Hừ... ừ...

Mừng quá đổi, Tiểu Đông lại thêm rối rít, dĩ nhiên là nó vẫn chỉ dám gọi khe khẽ :

- Nội tổ! Hài nhi đây! Nội tổ có nghe hài nhi gọi không?

Cuối cùng Lão viện chủ cũng mở miệng :

- Hài tử! Thật cơ khổ cho hài tử! Nội tổ không sao đâu!

Lão ngóc đầu định ngồi dậy!

Nhưng có lẽ do thương thế khá trầm trọng, lão phải buông người trở lại với tiếng thở dài :

- Hà! Đúng lúc như thế này, không ngờ nội tổ lại lâm cảnh lực bất tòng tâm!

Ngừng lời một lúc, lão chợt hỏi :

- Mà này, hần có phát hiện...

Biết lão muốn hỏi gì, Tiểu Đông vội thuật cho lão nghe kể mọn của nó! Sau khi thuật xong, nó tiếp :

- Trong lúc cấp bách tiểu sinh đành phải dụng kế nghi binh! Nếu lão trượng vẫn không tỉnh lại, hậu quả chưa biết phải như thế nào!

Lão nhìn chằm chằm vào nó :

- Không phải hài tử đã gọi ta là nội tổ sao? Bây giờ, sao hài tử lại thay đổi?

Nó ngăn người nhìn lại lão. Được một lúc nó mới đáp :

- Nếu lão trượng không giải thích rõ những gì tiểu sinh đã nghi ngờ, sẽ là đắc tội khi tiểu sinh không dám nhìn lão trượng là nội tổ!

Dù đang cần nghỉ ngơi nhưng Lão viện chủ vì một lý do chưa thể nói đành phải nhân cơ hội này giải thích cho Tiểu Đông hiểu. Lão nói trong nỗi niềm ân hận :

- Ta không hề trách thân phụ của hài tử vì quá si tình một nữ nhân tâm thường đến phải ly khai Dĩ An viện! Ngược lại, bất chấp bao lời khuyên can của ta và của chư vị huynh tỷ, thân phụ của hài nhi vẫn cùng nội thê ẩn tích giang hồ! Khi thân phụ của hài tử bị hung nhân hãm hại, ta đã tìm đến và muốn đưa hài tử và mẫu thân về Dĩ An viện.

Nhưng với định kiến không tốt về người giang hồ, mẫu thân của hài tử vẫn khẳng khái khước từ! Từ đó, cho dù mẫu thân của hài tử đã bao lần chuyển đổi nơi lưu ngụ, ta vẫn cho Kha nhi sư bá của hài tử âm thầm ám trợ. Không ngờ, hà... lần này Kha nhi phải thảm tử.

Lão nói nhiều và Tiểu Đông nghe đã đủ. Nó nhớ lại những lời lẽ gay gắt của mẫu thân lúc đối đáp với nhị sư bá. Và nó hiểu những gì Lão viện chủ nói đều là sự thật.

Thành ý của Lão viện chủ đã quá rõ ràng! Nó không thể không gọi Lão viện chủ một tiếng :

- Nội tổ! Hài nhi đã trách lầm nội tổ!

Miệng của Lão viện chủ liền nở một nụ cười, Lão viện chủ bất ngờ nghiêng đầu và thổ huyết lênh láng :

- Qe!

Thất kinh, Tiểu Đông định kêu lên. Nhưng nghĩ lại, nó nói khẽ :

- Thôi nội tổ đừng nói nữa! Nội tổ mau ngồi dậy và tọa công đi!

Vừa nói nó vừa đỡ nội tổ ngồi lên. Với chút sức lực còn lại, Lão viện chủ cũng gắng gượng ngồi lên, để dựa lưng vào vách tháp bằng đá.

Nhưng thay vì tọa công như lời Tiểu Đông vừa khuyên, lão khẽ khàng hỏi :

- Hải tử có định luyện công thật không?

Nó đáp :

- Là thật, nội tổ!

Lão mỉm cười :

- Hải tử không muốn làm người bình thường như mẫu thân sao?

Nó lắc đầu :

- Dù có đi ngược lại giáo huấn của mẫu thân, hải nhi không thể không luyện công!

- Tại sao?

- Là vì đạo hiếu! Hải nhi nếu không báo thù cho tiên phụ cho gia mẫu và cho nhị sư bá hải nhi chỉ là một bất hiếu tử.

Lão viện chủ gật đầu rồi hỏi :

- Ngoài việc báo thù, hải tử còn muốn luyện công để làm điều gì khác không?

Để đáp lại câu hỏi này của nội tổ Tiểu Đông như thấy lại sự hung dữ của tên điểm nhị, thấy lại sự ngạo mạn của tên giả công tử họ Đồng, và thấy lại dáng vẻ đường đường chính chính của lão khát cái Túy Lúy, nó đáp :

- Còn! Vì công đạo, vì chính nghĩa, hải nhi muốn có một thân võ học hơn người để duy trì đạo nghĩa.

Lão viện chủ gật đầu hài lòng :

- Tốt lắm! Như vậy mới không hổ danh hậu nhân của Thạch gia! Nội tổ an tâm rồi?

* * * * *

Có một lần, sau khi tọa công, mở mắt ra nhìn thấy nội tổ đang nhìn lại và vẫn ung dung như thuở nào, Thạch Hiểu Đông chợt dừng bí pháp truyền âm nhập mật hỏi nội tổ :

- “Đã lâu lắm rồi, dường như hải nhi chưa nhìn thấy nội tổ tọa công! Sao vậy, nội tổ?”

Lão viện chủ không đáp! Lão cứ nhìn chàng chăm chăm với ánh mắt dần dần thay đổi! Sau cùng lão đứng lên đỉnh đặc đi vào lòng tháp.

Lấy làm lạ, Thạch Hiểu Đông vội bước theo!

Trong lòng ngọn tháp có tất cả ba tầng, lần này Thạch Hiểu Đông do quyết lòng tìm hiểu thực hư bèn theo chân nội tổ lên đến tầng thứ ba!

Từ những ngày đầu, nội tổ đã ra nghiêm lệnh: nếu không phải lúc thật cần thiết, tuyệt đối cấm Thạch Hiểu Đông đặt chân đến tầng thứ ba. Với lý do: tránh làm kinh động những lúc nội tổ cần sự yên tĩnh tuyệt đối.

Do đó, đây kể là lần đầu tiên Thạch Hiểu Đông tận mắt nhìn thấy nơi ngụ cư của nội tổ.

Những gì Thạch Hiểu Đông nhìn thấy chỉ là những viên cuội và những mẫu cây khô mục được nội tổ đặt để loạn xạ trên nền đá.

Như đã biết có Thạch Hiểu Đông theo chân, Lão viện chủ nói mà không quay lại :

- Hải tử vào đi và đừng giẫm chân vào những vật này!

Lão thận trọng bước tránh sang một bên và ngồi vào phía bên kia những mẫu vật.

Thạch Hiểu Đông cũng thận trọng y như vậy, tìm chỗ ngồi đối diện với nội tổ.

Nhìn vào những mẫu vật, Thạch Hiểu Đông há miệng chực hỏi. Nhưng Lão viện chủ lên tiếng trước :

- Hải tử khoan hãy nói! Hãy nghe ngóng xem có động tĩnh gì không?

Thạch Hiểu Đông kinh nghi :

- “Nội tổ làm sao vậy? Bản lãnh của nội tổ cao minh hơn, ta nghe ngóng sao bằng chính nội tổ nghe ngóng?”

Tuy hỏi thăm như vậy, nhưng Thạch Hiểu Đông nào dám trái lời.

Sau một lúc ngưng thần vận dụng thánh lực, Hiểu Đông lắc đầu :

- Vẫn như trước đây, không một động tĩnh nào cả! Nội tổ...

Hiểu Đông định hỏi như vừa nghĩ nhưng Lão viện chủ kịp xua tay ngăn lại :

- Đã đến lúc ta phải nói tất cả sự thật cho hai tử biết?

Bất chấp Thạch Hiểu Đông đang hoang mang, sau một hơi thở dài, Lão viện chủ căn dặn :

- Hà...! Năm năm rồi, hải tử nay đã thành nhân! Dù có gặp phải chuyện kinh tâm hải tử cũng phải kèm lòng, đừng làm nội tổ thất vọng.

Lão nhìn Hiểu Đông qua một khoảng cách ngắn ngủi mà trên nền đá chỉ là những mẫu vật vật vãnh vô dụng nhưng tưởng chừng như đó là một khoảng cách thật xa xăm :

- Hải tử có hỏi là đã lâu sao không thấy nội tổ tọa công? Không sai, trừ lần đầu tiên hải tử nhìn thấy, đã năm năm rồi nội tổ đâu còn dịp nào nữa để tọa công!

Thạch Hiểu Đông kinh nghi :

- Nghĩa là...

- Nội tổ đã là một phế nhân!

Thạch Hiểu Đông bây giờ đã là người có bản lãnh tạm gọi là cao minh, tuy nhiên, nếu chàng vẫn sẽ bình chân như vại trước bất kỳ một chuyện kinh tâm động phách nào nào đi nữa thì đối với việc mà nội tổ vừa thổ lộ, chàng không tài nào giữ được bình tâm.

Thạch Hiểu Đông há hốc mồm nhìn nội tổ! Và chỉ nhờ có ánh mắt nghiêm khắc của nội tổ đang nhìn, chàng mới kềm được và không buông ra tiếng kêu thảng thốt.

Có phần hải lòng vì Hiểu Đông không đến nỗi quá vô dụng, Lão viện chủ cười nhẹ với lời giải thích :

- Sau lần đầu tiên hội ngộ, vì buộc phải dụng lực chữa thương cho hải tử, mà nội thương là do nội tổ gây ra, hai chúng ta đã trúng phải kế nhất tiễn xạ song điều của hần!

Hần hiểu rõ tính khí của nội tổ nên đã lừa hải tử và dùng hải tử để nội tổ phải hao phí chân nguyên! Và hần đã xuất hiện đúng lúc! May thay, hải tử đã làm nội tổ tỉnh lại kịp thời, nhờ đó nội tổ bảo lưu được tính mạng! Nhưng sau đó, do hần bắt hải tử rồi định sát hại hải tử, nội tổ vì hậu nhân của Thạch gia buộc phải có một hành động mà giới võ lâm xem là tối đại kỵ! Đã thế, lúc cứu được hải tử rồi, vì muốn điều võ giương oai khiến hần phải thật sự khiếp sợ, nội tổ đã chậm trễ trong việc tọa công chữa thương dẫn đến chân nguyên hoàn toàn suy kiệt! Và khi kiểm tra lại kinh mạch, nội tổ mới biết rằng trong bát đại kinh mạch có đến ba đã bị đứt vỡ! Hải tử có biết đó là thể nào không?

Thạch hiểu Đông không những là biết mà còn là quá biết thì đúng hơn.

Chàng lặng người nhìn nội tổ và ngấm ngấm mắng bản thân :

- Tất cả chỉ vì ngươi, Hiểu Đông! Nếu ngươi đừng nhẹ dạ, dễ bị người lừa gạt, nội tổ đâu bị ác nhân ám toán. Và nếu không phải vì cứu ngươi, nội tổ đâu phải ra nông nổi này! Hiểu Đông! Tội của ngươi nặng lắm, ngươi có biết không?

Như đoán được tâm trạng của chàng, Lão viện chủ bảo :

- Hải tử hà tất phải tự thống trách! Nội tổ cũng vậy, nội tổ không hề oán trách hải tử! Trái lại nội tổ còn mừng vì nhờ đó chúng ta mới hội ngộ và Dĩ An viện còn có người chấp chưởng.

Dù được Lão viện chủ nói lời khoan dung, Thạch Hiểu Đông vì quá uất hận buộc phải phát tiết bằng cách vịn lực vào hữu chưởng và vỗ mạnh vào vách tháp bằng đá!

Bình...!

Âm thanh hãy còn rền vang, nhìn thấy nội tổ đang quắc mắt nhìn vào chàng, Thạch Hiểu Đông thoáng ân hận. Chàng đã không kiềm chế bản thân khiến nội tổ chắc chắn phải thất vọng.

Thạch Hiểu Đông lúng túng nhìn nội tổ :

- Nội tổ! Vì hải nhi...

Nhưng không phải như chàng nghĩ!

Lão viện chủ vẫn quắc mắt nhìn chàng nhưng miệng lại bảo :

- Quái lạ! Hải tử thứ vỗ lại một lần nữa xem nào! Ồ không! Không phải vị trí đó!

Hãy vỗ vào vị trí khác!

Ầm!

Theo lời, Thạch Hiểu Đông bèn vung hữu thủ vỗ vào vách tháp.

Và chàng chợt tỉnh ngộ khi nghe nội tổ lẩm bẩm :

- Hai lần phát ra với hai âm sắc khác biệt, phải chăng ở ngọn tháp này có điều chi bí ẩn?

Thạch Hiểu Đông nhớ lại, lần đầu vỗ vào vách đá, tiếng kêu vừa trầm ấm vừa vang mãi không thôi; còn ở lần thứ hai âm thanh phát ra có phần sắc nhọn và khô khan.

Như nhận định của nội tổ, âm thanh thứ hai mới đúng là âm thanh của cường lực chạm vào đá cứng! Ngược lại âm thanh thứ nhất như dấu hiệu cho biết rằng ở vị trí đó không phải nguyên tuyến là đá.

Không đợi nội tổ thúc giục, Thạch Hiểu Đông liền dò xét khắp vách đá một cách thận trọng, nhất là xung quanh vị trí thứ nhất, nơi vang ra âm thanh trầm ấm.

Được một lúc, khi Thạch Hiểu Đông phát hiện có một vuông đá như chỉ được ai đó cô tình lấp vào, không liên quan gì đến sự vững bền của ngọn tháp, chàng liền tìm cách lấy ra.

Cạch!

Vuông đá không còn nữa, ở bên trong liền lộ ra một hốc đá nhỏ hơn có chứa một mảnh thiết bài màu đen và to hơn một bàn tay.

Chàng kêu khẽ :

- Nội tổ nhìn này! Quả nhiên ở ngọn tháp có điều bí ẩn!

Nội tổ chàng cười nhẹ :

- Mục lực của nội tổ đâu còn tinh tường như xưa! Hải tử nhìn thấy gì, cứ nói cho nội tổ nghe cũng được!

Chàng nghe thế, thềm cay đắng :

- “Thật trớ trêu! Trước kia, nếu ta không nhìn được gì, lúc nội tổ vẫn có mục lực tinh tường, bây giờ lại đổi ngược, ta thì nhìn được còn nội tổ thì không! Ác nhân! Sau này ta sẽ bắt ngươi trả lại gấp trăm, gấp ngàn lần những gì ngươi đã gây cho nội tổ!”

Thấy chàng vằn chân chừ, nội tổ chàng lo lắng :

- Có điều gì bất ổn sao, hài tử?

Chàng sức tỉnh :

- À... Không! Nội tổ xem đây! Có một tấm thiết bài, ở bên trên có khắc họa một khô lâu với hai chữ U Minh...

Lão viện chủ kêu :

- U Minh cứu bài?! Đó là Tử lệnh bài của U Minh Thần Quân! Hai trăm năm trước, bất kỳ ai chạm phải Tử lệnh bài kể như chết chắc! Hài tử đừng đụng vào vật đó!

Không thể không nghĩ đến độc dược, chàng biến sắc và vội vàng vận khí để xem qua kinh mạch.

Vẫn không thấy gì khác lạ, chàng hỏi :

- Trên Tử lệnh bài có thoa chất kịch độc sao nội tổ?

Lão Viện chủ kinh ngạc :

- đương nhiên phải có! Hài tử không cảm thấy gì sao?

Thạch Hiểu Đông ngấm ngấm rung động nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ tươi tỉnh :

- Có lẽ do thời gian đã lâu chất độc chất hết hiệu nghiệm, hoặc giả do hài nhi có năng lực kháng độc nên vẫn không hề gì! Nội tổ cứ an tâm.

Đã từng nghe Thạch Hiểu Đông nói qua việc chàng bị nhiễm độc của Mao Sơn tam quỷ, sau đó nhờ tính dĩ độc trị độc, chất độc của thủy quái dưới đáy vực đã giúp chàng bảo toàn sinh mạng, Lão viện chủ có phần yên tâm nhưng vẫn bảo chàng :

- Dù sao đi nữa, hài tử cũng đừng giữ Tử lệnh bài trên tay lâu như vậy!

Chàng đặt U Minh cứu bài xuống, va vào nền đá gây thành một tiếng động khô khan.

Keng!

Nhân đó, Cửu bài U Minh bị lật ngửa, đưa mặt dưới lên trên và úp mặt trên xuống dưới.

- Nội tổ! ở phía sau Tử lệnh bài có tự dạng.

Lão viện chủ kinh ngạc :

- Có chữ ư? Hài tử thử đọc xem!

Chàng bắt đầu đọc, từ phải sang trái và từ trên xuống dưới :

“Cửu Môn U Minh chương lưu lại người hữu duyên”

Lão viện chủ sửng sốt :

- Đây là tuyệt kỹ của U Minh Thần Quân - U Minh Cửu Môn chương! Hài tử khoan hãy đọc, cứ xem lướt qua, có tất cả bao nhiêu chiêu?

Chàng đáp sau khi đã làm theo lời nội tổ :

- Ngoài khẩu quyết của U Minh Cửu Môn chương Đệ ngũ chiêu, còn có một đoạn ngắn nói về U Minh Hồn Mang trận?

Lão viện chủ bất ngờ vỗ hai tay vào nhau :

- Ta hiểu rồi! Thảo nào hần không muốn chúng ta lưu mãi ở đây!

Thạch Hiểu Đông dù thông minh nhưng do kinh lịch còn kém nên không hiểu nội tổ muốn nói gì. Chàng chưa kịp hỏi, Lão viện chủ đã nhanh miệng giải thích :

- Tử lệnh bài gồm chín tấm, gọi là U Minh cửu bài! U Minh chương của U Minh Thần Quân cũng có chín chiêu, gọi là Cửu Môn U Minh chương! Và ở đây có tất cả là chín ngọn tháp! Ngọn tháp chúng ta đang chiếm ngụ nằm ở trung tâm, kể là ngọn tháp thứ năm cũng được. ở đây hài tử vừa tìm được Đệ ngũ Tử lệnh bài, có lưu lại chiêu thứ năm của U Minh chương và một phần của U Minh Hồn Mang trận! Qua những điều này, theo nội tổ...

Thạch Hiểu Đông cũng vừa thấu suốt những gì nội tổ định nói, chàng vội tiếp lời :

- Hài nhi hiểu rồi? Dựa vào Họa Tháp Đồ hần đã vào được một ngọn tháp nào đó và đã tìm được một trong chín tấm Tử lệnh bài. Qua đó, hần mới biết đây là trận đồ U Minh Hồn Mang nhưng lại không biết gì về U Minh Thần Quân! Đồng thời, vì muốn độc chiếm cả chín chiêu Cửu Môn U Minh chương, hần đã cố tình dúi gạt hài nhi để dẫn dụ nội tổ đi khỏi tháp!

Lão viện chủ gạt đầu :

- Hài tử nói không sai! Nhưng chưa hết đâu, theo nội tổ, có lẽ để luyện Cửu Môn U Minh chương hần phải thu thập đủ U Minh cửu bài! Bằng không cứ cho rằng hần nhờ Họa Tháp Đồ mà lấy được một vài tấm Tử lệnh bài, tại sao năm năm đã trôi qua hần vẫn không một lần tìm đến?

Theo lập luận của nội tổ, Thạch Hiểu Đông phỏng đoán :

- Ý của nội tổ là vì hần khiếp oai nội tổ và vì chưa luyện được Cửu Môn U Minh chương nên không dám xuất hiện?

- Đúng vậy! trừ phi hần lấy được tất cả tám Tử lệnh bài còn lại và nếu hần thật sự có tâm trí đỉnh ngộ, dù còn thiếu Đệ ngũ Tử lệnh bài nhưng hần sẽ dựa theo đó mà suy ra chỗ khiếm khuyết. Đến lúc đó, Cửu Môn U Minh chương của hần dù không có đủ đầy uy lực thật sự nhưng cũng đủ khuyh đoạt giang hồ, bá chủ vô lâm.

Nghe thế, Thạch Hiểu Đông định tìm cách phá hủy Đệ ngũ Tử lệnh bài. Nhưng Lão viện chủ kịp thời khuyên ngăn :

- Đừng hành động như vậy. Thứ nhất, hài tử có thể dùng Đệ ngũ Tử lệnh bài để sau này dẫn dụ ác nhân xuất đầu lộ diện. Thứ hai, chỉ có lòng dạ con người xấu xa chứ võ công không hề làm cho lòng người biến đổi. Theo nội tổ, hài tử nên xem qua khẩu quyết của Cửu Môn U Minh chương Đệ ngũ chiêu! Rồi với sự thông minh hơn người của hài tử, không biết chừng khẩu quyết này sẽ đem lại điều lợi cho hài tử sau này :

Ngừng lời chờ Thạch Hiểu Đông thấm hiểu, Lão viện chủ lại nói :

- Đó là nội tổ còn chưa nói đến một phần biến hóa của U Minh Hồn Mang trận có ghi trên Đệ ngũ Tử lệnh bài.

Đưa tay chỉ những viên cuội và nhiều mẫu cây khô mục nằm loạn xạ trên nền đá, Lão viện chủ cười nhẹ :

- Đây là toàn bộ U Minh Hồn Mang trận, nội tổ đã dựa vào những phác họa trên bức Họa Tháp Đồ do hài tử nói ra để lập thành. Hà...! Đã năm năm trời nghiền ngẫm chiêm niệm, nội tổ vẫn chưa tìm được cách đi thoát khỏi trận đồ.

Thán phục và xót xa cho bao tâm huyết của nội tổ, Thạch Hiểu Đông tự trách :

- Cũng dựa vào Họa Tháp Đồ hần đã ung dung xuất nhập trận đồ! Hần không thể có cơ trí hơn nội tổ! Điều này chỉ xảy ra khi có những điểm nào đó hài nhi đã lầm lẫn.

Lão viện chủ lắc đầu, trấn an chàng :

- Hài tử không nhớ lắm đâu! Thật ra nội tổ cũng đã từng nghĩ như vậy nhưng sau khi thấu triệt nội tổ nhận ra rằng...

- Như thế nào, nội tổ?

- Ở Họa Tháp Đồ chắc chắn phải có phần chú giải! Và rất có thể phần chú giải đó đã được U Minh Thần Quân tìm cách giấu kín trong chính Họa Tháp Đồ nên hài tử vì còn bé đã không nhận ra.

Ngẩn người một lúc trước nhận định này, Thạch Hiểu Đông sau đó chợt hỏi :

- Từ đâu nội tổ đoán được điều này?

Lão viện chủ đưa tay vung loạn vào những mẫu vật trên nền đá và giải thích :

- Gọi là Hồn Mang trận vì trận đồ này được U Minh Thần Quân bố trí theo nhiều loại trận đồ! Chúng được bố trí rất khéo, khiến bất kỳ ai tinh thông trận đồ cũng phải lúng túng và phải bó tay. Đây này, đây là cửu cung trận với chín ngọn tháp là chú vị!

Đây là bát quái trận nếu không kể đến ngọn tháp ở trung tâm. Còn đây là ngũ hành phản trận với lưỡng nghi biến hóa! Rồi lại còn có lục hợp và tứ tượng trận kết hợp lẫn nhau với thất tinh bắc đẩu trận là tác động! Qua đó, nội tổ tin chắc rằng những gì có khắc họa trên Họa Tháp Đồ hài tử đều ghi nhớ chính xác không hề sai sót.

Dẫu thế, chàng vẫn hoang mang :

- Nếu cần phải có phần chú giải, liệu đến bao giờ chúng ta mới phá giải được U Minh Hồn Mang trận?

Lão viện chủ đưa tay chỉ vào Đệ ngũ Tử lệnh bài :

- Phải nhờ vào phần biến hóa của trận đồ được ghi trên đó. Hài tử nghĩ xem, U Minh Thần Quân phải có ý gì mới lưu mỗi phần biến hóa của U Minh Hồn Mang trận vào từng tấm Tử lệnh bài chứ?

Phấn khích, Thạch Hiểu Đông vội đọc cho nội tổ nghe những lưu tự có liên quan đến U Minh Hồn Mang trận trên U Minh cửu bài.

Sau khi bảo Thạch Hiểu Đông đọc đi đọc lại vài lượt Lão viện chủ bảo :

- Bây giờ, phần của hài tử là nghiền ngẫm Đệ ngũ chiêu U Minh chương! Phần trận đồ cứ để cho nội tổ.

Dùng một mảnh vải bọc bên ngoài Đệ ngũ Tử lệnh bài, Thạch Hiểu Đông đi xuống tầng dưới cùng của ngọn tháp.

Bước chân của chàng vừa đặt xuống nền đá của đáy tháp một làn gió nhẹ chợt thoảng qua ngang mặt! Thạch Hiểu Đông kinh nghi, lên tiếng quát hỏi :

- Kẻ nào?

Vù...

Vù!

Một luồng lực đạo cực mạnh liền ập vào chàng, cùng một lúc với bóng nhân ảnh của một người lướt qua.

Thạch Hiểu Đông sau năm năm dài khổ luyện, bản lĩnh nào kém cao thủ đệ nhất lưu. Chàng xô vội hữu chương.

Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Luồng chấn kinh đẩy bật chàng sang một bên. Không những thế, mảnh U Minh cửu bài trên tay không cũng bị nhân vật đó cướp mất.

Đoán được đối phương là ai, chàng gầm lên vang dội :

- Ác nhân! Không ngờ ngươi lại dám xuất hiện. Đờ!

Vù...

Tuy nhiên, ngọn chương kinh vừa được tung ra, Thạch Hiểu Đông bàng hoàng thất sắc khi nhận thấy đối phương không có ý định cùng chàng giao đấu.

Nhân vật đó thản nhiên tung người lên phần trên của ngọn tháp.

Vút!

Động tâm, chàng gào lên kinh hoàng :

- Nội tổ! Ác ma! Đờ!

Với Phi Vân thân pháp, Thạch Hiểu Đông vội lao theo, quyết không để đối phương toại nguyện ý đồ là tìm cách sát hại nội tổ chàng.

Vút!

Vù...

Sự quyết liệt của chàng như khích nộ đối phương. Hấn gầm vang :

- Được! Bản nhân sẽ lấy mạng ngươi trước. Sau sẽ kết liễu lão già độc ác ty tiện kia! Xem này Cửu Môn U Minh đệ nhất chiêu đây?

Ào... Ào...

Ầm!

Hự!

Thân chủ của đối phương không ngờ quá cao minh. Với Cửu Môn U Minh đệ nhất chiêu, như hấn vừa ngạo mạn tự đắc, Thạch Hiểu Đông ngay lập tức bị đẩy lùi trở lại.

Nhân đó, không như đối phương vừa đe dọa, hấn lập tức tung người lên một lần nữa và ung dung xuất hiện trên tầng thứ ba của ngọn tháp, nơi Lão viện chủ đang lưu ngụ :

Kinh tâm động phách và lo cho tính mạng của nội tổ. Thạch Hiểu Đông dù biết là kém đối phương nhưng vẫn vội vã tung người bám theo.

Vút!

Thân hình còn đang lơ lửng giữa không trung, Thạch Hiểu Đông nghe có tiếng kêu thất thanh của nội tổ :

- Thì ra ngươi là...

Tiếng kêu đó liền bị tiếng gầm phẫn nộ của ác nhân che lấp :

- Thạch lão tặc! Đến lúc lão phải đền tội rồi! Nạp mạng!

Vù... Vù...

Hồn bất phụ thể, Thạch Hiểu Đông dù chưa lao đến nhưng miệng đã gào lên cuồng nộ :

- Chớ hại mạng gia tổ!

Thế nhưng, mặc cho chàng kêu gào, chàng kịp thời hiện thân để nhìn thấy một thảm cảnh vô nhân.

Oa!

Toàn thân Lão viện chủ lập tức bị chấn vỡ! Lão chết ngay đương trường, trước khi thân thể bất động đó phải va vào vách đá một cái cực mạnh.

Bình!

Phịch!

Đang đắc ý trước cái chết của Viện chủ Dĩ An viện, nhân vật nọ cũng kịp quay người tung chưởng, chống đỡ lại ngọn kinh tận lực bình sinh do Thạch Hiểu Đông đang quạt ra trong cơn cuồng nộ :

- Ác ma! Ta giết ngươi! Đờ!

Vù...

- Hừ! lão thất phu vẫn đang chờ ngươi theo chân đó, tiểu tử! Đờ!

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Hự!

Dù đã lường trước nhưng Thạch Hiếu Đông vẫn bị đối phương chấn lùi, buộc phải rơi xuống tầng giữa của ngọn tháp Đối phương ung dung nhảy xuống theo :

- Cứu Môn U Minh đệ nhị chiêu! Đỡ!

Vù...

Do cước bộ chưa ổn định và nguyên khí còn đang sôi trào, Thạch Hiếu Đông theo bản năng liền nhảy luôn xuống tầng dưới cùng để tránh ngọn kinh u minh kia.

Vút!

Ngọn kinh mất mục tiêu, va luôn vào vách tháp!

Bung!

Đối phương lần thứ hai lại nhảy theo, quyết không buông tha chàng.

- Tiểu tử mau nạp mạng!

Vù... vù...

Nhờ tránh được chiêu chưởng vừa rồi, lần này Thạch Hiếu Đông do kịp thời ổn định bèn trụ người xuất lực đối phó!

- Ác ma! Đỡ!

Vù...

Ào... Ào...

Đã hai lần đối chiêu đều thảm bại, Thạch Hiếu Đông vì quá căm phẫn bởi cái chết của nội tổ nên ra chiêu mà không lượng sức.

Do đó, ở lần chạm chiêu thứ ba này, kẻ bị thảm bại cũng là chàng, chàng bị dư kinh đẩy bay ra ngoài ngọn tháp.

Đối phương đuổi theo với tiếng quát không hiểu là tán dương hay phẫn nộ :

- Không ngờ tiêu tử ngươi vẫn toàn mạng sau Cứu Môn U Minh chưởng của bản nhân. Lần này đồ ngươi thoát! Đỡ!

Vù... Vù...

Do đang ở bên ngoài tháp, địa thế rộng rãi hơn, Thạch Hiếu Đông bắt đầu thận trọng trong giao chiến.

Tránh đối đầu trực diện, chàng dịch bộ tránh chiêu và nhanh tốc thi triển sở học.

Vút!

- Ác ma! Hãy xem Ảo Ảo Phi Vân đệ nhất thức đây!

Vù...

Ào... Ào...

Đối phương hoành thân tung kinh :

- Là Phi Vân công phu ư? Ngươi chưa đủ năng lực đâu! Đỡ!

Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Do nội lực không bằng, Thạch Hiểu Đông thức ngộ như vậy, chàng nhanh nhẹn nương theo sóng kinh để lạng người địch bộ!

Quyết không để đối phương chiếm mất tiên cơ, Thạch Hiểu Đông vội lựa thế lao đến với hai loại công phu của Dĩ An viện :

- Ác ma! Xem nào! Đờ nào!

Viu... viu...

Vù...

Đối phương tự thị nội công hơn người nên ung dung đối phó :

- Phi Vân chỉ và Ảo Ảo thất thức à? Bản nhân đâu còn úy kỵ hai công phu này nữa! Đờ!

Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Đến lúc đó Thạch Hiểu Đông mới thấu hiểu sự việc. Đúng như nội tổ nhận định bấy lâu nay đối phương không dám xuất đầu lộ diện là vì khiếp oai nội tổ - Hắn cũng như chàng đều không biết việc nội tổ bị nội thương đến thất tán công phu - Và vì hắn chưa luyện đến thập thành Cửu Môn U Minh chương do chưa thu thập đủ chín tấm Tử lệnh bài.

Và cũng như sự lo ngại của nội tổ, hắn nhờ lén nghe và biết công phu của Lão viện chủ, đại kinh địch của hắn đã bị thất tán, và hắn nhờ cơ trí hơn người đã tự nghĩ ra luyện được Cửu Môn U Minh chương bằng vào những tấm Tử lệnh bài lấy được. Do đó, lần này xuất hiện, hắn không những sát hại nội tổ của chàng mà còn thừa bản lĩnh để ung dung đối phó với Phi Vân công phu trước kia đã từng làm hắn kinh tâm vỡ mật.

Chỉ với năm năm khổ luyện, bản lĩnh của Thạch Hiểu Đông nếu so với đối phương đâu khác nào ánh sáng mờ ảo của minh nguyệt so với ánh sáng chói chang của vầng dương.

Nhưng đâu phải vì thế chàng vội quên việc báo thù cho nội tổ.

Chàng vận toàn lực lao đến :

- Ác ma! Ta liều mạng với ngươi! Đờ!

Vù... Vù...

Ảo Ảo Phi Vân đệ lục và Đệ thất thức được chàng cùng lúc thi triển, khí thế như lấp bể rời non.

Đối phương buông ra tràng cười hiểm độc :

- Tiểu tử quả không lượng sức! Đờ nào!

Vù...Vù...

Cũng như chàng, đối phương muốn hạ thủ chàng ngay đương trường nên khi xuất chiêu cũng thi triển hai luồng lực đạo khác nhau từ song thủ.

Hai tiếng chấn kinh liên vang lên.

Ào... Ầm!

Vù... Ầm!!

Hự! Vút!

Như chiếc lá vàng khô bị quái phong cuốn đi, toàn thân Thạch Hiểu Đông bị kinh lực quái ác của đối phương đẩy đi xa hơn mười trượng, vượt quá phạm vi sáu trượng vòng quanh chân ngọn tháp do nội tổ chàng trước kia đã vạch ra.

Tiếng quát đuổi theo của đối phương chỉ có một đoạn ngắn lọt đến tai chàng :

- Phen này ngươi rơi vào U Minh Hồn Mang trận, để xem...

Thay cho phần sau của câu quát, tai chàng lại nghe tiếng rú rít của nhiều luồng cuồng phong vang đến.

U... U...

Vù... Vù...

Biết đây là do U Minh Hồn Mang trận biến hóa, Thạch Hiểu Đông kinh hoàng và không dám nhích động dù chỉ là nửa bước.

Tuy nhiên, dù chàng có muốn nhích động đi chẳng nữa, với thương thể đang trầm trọng mà chàng đang gánh chịu, chàng đâu thể nhích động theo mong muốn của chàng.

Phịch!

Bay hết đà chàng té dài trên nền đất lạnh với toàn bộ lực phủ ngũ tạng đều bị chấn động.

Nằm bất động với nhịp hô hấp trì trệ, Thạch Hiểu Đông nghĩ rằng đè nén cơn đau tận xương tủy để khỏi bật lên những tiếng kêu nhức nhối.

Dẫu thế, từ hai khoé mắt của chàng, những dòng lệ thấm vẫn tuôn trào ngoài sự tự chủ của bản thân.

Biết rằng giọt lệ anh hùng đâu dễ để tràn mi, nhưng nghĩ đến bao tâm huyết, bao hi sinh của nội tổ đều tan như bọt nước và nghĩ đến mối gia thù không sao gột rửa được, giọt lệ thấm của chàng cứ thả sức dâng trào.

Và chưa hết, chàng tuy nằm im bất động nhưng vẫn biết rằng đối phương do tinh thông U Minh Hồn Mang trận, không bao lâu sẽ xuất hiện và sinh mạng của chàng kể như đến lúc tận tuyệt.

Mỗi mồn vi khóc hận, mệt nhọc vì nội thương, một lúc sau Thạch Hiểu Đông hoàn toàn mê man bất tỉnh.

11. Do Phúc Phận Tìm Thêm Lục Lệnh-bởi Thời Cơ Thoát Khỏi Trận Đồ

Một giấc mộng kinh hoàng khiến Thạch Hiểu Đông bật lên những tiếng kêu ú ớ và tỉnh lại!

Toàn thân dù đang nhóp nhúa vì cơn xuất hạn trong lúc mê loạn nhưng nhận thức việc bản thân hãy còn tại thế đủ trấn áp nỗi sợ hãi vẫn đây áp tâm trí Thạch Hiểu Đông Chàng nhìn quanh :

- “Ta vẫn nằm nguyên vị. Ta chưa chết! Ác nhân không đến giết ta như ta nghĩ. Tại sao? Phải chăng đối với U Minh Hồn Mang trận, ác nhân hãy còn mù mờ? Và nếu là như vậy phải chăng ở Họa Tháp Đồ không hề ẩn tàng phần chú giải như nội tổ đã nghĩ ngờ?”

Nghĩ đến nội tổ, chàng không tự chủ phải buột miệng kêu than :

- Nội tổ! Không lẽ hài nhi đành cam chịu và để nội tổ chết nhưng không nhắm mắt sao? Lẽ nào hài nhi đành để mối gia thù mãi mãi bị chôn vùi tại khu mộ tháp này?

Đang kêu than, chàng vì nhắc đến khu mộ tháp nên giật mình, một nhận định mới nảy sinh!

Chàng nghĩ :

- “Ác nhân vẫn chưa tỉnh tường U Minh Hồn Mang trận, bằng chứng là ta vẫn sống, có phải hãy còn nhiều ngọn tháp hẩn vẫn chưa tìm đến?”

Miệng lẩm bẩm, chàng chống tay ngồi lên :

- Rất có thể là vậy! Và phải chăng nơi ta vừa rơi vào là một khu vực mà ác nhân vẫn chưa tìm được cách xuất nhập?

Nhớ lại giấc mộng kinh hoàng vừa xảy đến - Chàng mơ thấy nội tổ của chàng với thân hình đầm huyết vẫn đưa tay chỉ vào những mẫu vật nằm loạn trên nền đá và giải thích từng loại trận đồ cho chàng hiểu - Thạch Hiểu Đông đưa nhanh hai tay ra quanh thân và vợ về một nắm đất đá có lẫn những mẫu cây khô mục.

Chàng nhanh chóng tái hiện từng vị trí theo những phác họa trên Họa Thập Đồ, như nội tổ của chàng đã tái lập.

Ngồi nhìn chăm chăm vào bức Họa Thập Đồ bằng nhiều loại mẫu vật, chàng lẩm nhẩm như những gì nội tổ đã giải thích :

- Đây là Cửu Cung trận với chín ngọn tháp làm chủ vị...! Đây là Bát Quái trận với tám cửa không kể ngọn tháp ở trung tâm là: càn, khôn, chấn,坎, ly, tốn, đoài!

Đây là Thất Tinh Bắc Đẩu với Lục Hợp, Tứ Tượng hợp thành! Còn đây là phản Ngũ Hành với Lưỡng Nghi âm dương biến hóa...

Lẩm nhẩm đôi ba lần, Thạch Hiểu Đông lại xem xét U Minh Hồn Mang trận từ phần biến hóa có trên Đế ngũ Tử lệnh bài! Lệnh bài này tuy đã bị ác nhân nhanh tay chiếm mất, nhưng nhờ chàng đã đôi ba lần đọc cho nội tổ nghe nên chàng còn nhớ rất rõ!

Vì trận đồ có thể ví như Huyền Cơ của Hóa Công qua Càn Khôn vũ trụ và Thiên tinh địa hình biến hóa nên đối với một kẻ tạm gọi là mới nhập môn như Thạch Hiểu Đông, việc chàng chỉ hiểu qua loa và hãy còn mù mờ là việc không sao tránh khỏi!

Tuy nhiên, Thạch Hiểu Đông có cái may hơn người là thiên bẩm vốn thông minh!

Vả lại, với những gì nội tổ đã giảng giải, với phần biến hóa trên Tử lệnh bài đệ ngũ và với cách thức dịch chuyển bên trong trận do chính ác nhân đã điểm chỉ cho chàng trước kia, một lúc lâu sau đó chàng ngỡ ngợ kêu lên :

- Nếu ta hiểu không lầm thì từ ngọn tháp trung tâm, nơi ta cùng nội tổ lưu ngụ, cho đến vị trí ta đang ở đây chính là đoài vị của Bát Quái trận tám cửa? Và phải, chẳng nếu ta tiếp tục dịch chuyển sang càn vị, như trên Tử lệnh bài đệ ngũ đã điểm chỉ, ta sẽ đến được ngọn tháp ở vòng ngoài nằm về tây phương?

Ngẫm đi nghĩ lại thật lâu, sau cùng chàng chép miệng :

- Lưu lại cũng chết, sao bằng ta cứ đi. Nếu đúng là Hoàng thiên bắt phụ khổ nhân tâm, ta có cơ thoát nạn. Và việc báo phục gia thù sẽ có lúc ta toại nguyện!

Bất chấp nội thương vẫn đang ngăn cản việc hô hấp, bất chấp sẽ gặp nguy nếu tình cờ chạm trán ác nhân, Thạch Hiểu Đông vì quá nôn nóng cứ thực hiện theo ý định.

Chàng đứng lên và gượng đau đi luôn về phía tả những sáu bước!

Sau khi tự xoay vòng để chuyển đổi phương hướng sang Càn vị, chàng tiến về phía hữu hai bước! Lùi một ngoặt tả ba, và tiến thẳng về phía trước bốn bước. Thạch Hiểu Đông dịch chuyển tất cả là tám bước phù hợp với phương vị của Bát Quái trận đồ!

Lập lại y như vậy, tất cả trước sau là tám lần - Tám bước cho mỗi lần Bát Bát Lục Thập tứ: là sáu mươi bốn quả Phục Hi - Ngay trước mặt Thạch Hiểu Đông chính là một ngọn tháp!

Do dáng vẻ bên ngoài của ngọn tháp này hoàn toàn giống với ngọn tháp mà chàng và nội tổ đã lưu ngụ năm năm qua, Thạch Hiểu Đông cứ ngỡ ngợ, không hiểu là chàng vừa quay lại ngọn tháp ở trung tâm hay vừa tìm được một ngọn tháp khác?

Tuy nhiên, vì quanh ngọn tháp không hề có một ranh giới tròn vành vạch do nội tổ từng vạch ra, Thạch Hiểu Đông phấn khích kêu lên trong miệng :

- Ta đã thành công! Rồi ta sẽ đi thoát U Minh Hồn Mang trận!

Định đi qua ngọn tháp - Vì biết rằng bên kia ngọn tháp chính là khu mộ địa, một nơi nằm ngoài phạm vi của U Minh Hồn Mang trận - Một ý nghĩ vụt xuất hiện khiến chàng đổi ý.

Thạch Hiểu Đông đi luôn vào bên trong lòng ngọn tháp!

Dù di chuyển một cách khó khăn nhưng Thạch Hiểu Đông vẫn tận lực để leo lên tầng trên cùng! Bỏ qua tầng dưới và tầng giữa Thạch Hiểu Đông bắt đầu dò xét bên trong tháp từ từ tầng trên cùng. Ở nơi này vách đá bằng đá vẫn nguyên vẹn, chứng tỏ đúng như chàng nhận định: ác nhân vẫn chưa tìm đến ngọn tháp này nghĩa là đối với U Minh Hồn Mang trận ác nhân vẫn chưa thật sự thông tỏ.

Vì không còn nội lực để vỗ vào từng vị trí ở vách tháp Thạch Hiểu Đông đành dùng một hòn đá thay thế chướng kính.

Cạch! Cạch!

Năm bảy lượt như vậy với tiếng động phát ra thật khô khan của đá và đá gõ vào nhau, lần kế tiếp Thạch Hiểu Đông phải mừng rỡ reo lên.

Boong...

- Ta đã tìm được rồi!

Không dám diên trì, Thạch Hiểu Đông dùng một đầu nhọn của hòn đá trên tay để cố nạy vuông đá kia ra, nơi vừa phát ra một âm sắc chứng tỏ sau vuông đá là một chỗ rỗng!

Bộp!

Vuông đá rời ra, Thạch Hiểu Đông vừa cố đè nén nỗi xúc động vừa xé từ y phục ra một mảnh vải.

Soạt!

Bọc tay bằng mảnh vải vừa xé Thạch Hiểu Đông cho tay vào hốc đá rỗng!

- Đây rồi! Là Đệ lục Tử lệnh bài! Càng vội vàng hơn, Thạch Hiểu Đông suýt vấp ngã mấy lần khi lập cập bước ra bên ngoài ngọn tháp.

Chỉ khi phơi mình dưới ánh dương quang Thạch Hiểu Đông mới dám dò xét thận trọng Tử lệnh bài đệ lục.

Cũng như Đệ ngũ Tử lệnh bài một phần biến hóa của U Minh Hồn Mang trận và Cửu Môn U Minh chuông đệ Lục chiêu, đó là những gì được U Minh Thần Quân lưu trên U Minh Đệ lục Tử lệnh bài!

Nhắm thật nhanh cho lâu thông kinh văn Đệ lục chiêu Cửu Môn U Minh chuông, Thạch Hiểu Đông sau đó dồn toàn tâm toàn ý vào phần biến hóa của U Minh Hồn Mang trận.

Một tiếng quát cực lớn bỗng vang lên khiến Thạch Hiểu Đông phái bủn rủn cả tứ chi và suýt nữa phải đánh rơi Đệ lục Tử lệnh bài.

- Súc sinh! Bản nhân đã đánh giá người quá thấp! Nộp mạng!

Vù...

Không cần biết tiếng quát và ngọn chuông uy mãnh kia được xuất phát từ phương vị nào Thạch Hiểu Đông trong lúc thập tử nhất sinh chỉ còn biết mím chặt đôi môi và áp chặt Đệ lục Tử lệnh bài vào người?

Để rồi, chàng đột ngột buông người, té xuống phía trước và tận lực bình sinh lăn người qua một bên!

Ầm!

Cùng với hành động của chàng, ngọn kinh kia lúc va vào nền đất lập tức phát sinh dư lực và thổi thốc vào chàng!

Chàng nhờ đó lăn nhanh hơn, dễ dàng hơn!

Ào... Ào...

Ác nhân thịnh nộ gầm vang :

- Thạch tiểu tử! Người đừng mong toàn mạng!

Véo...

Phập!

Không hiểu đối phương đã rút kiếm từ lúc nào, sau tiếng gầm thịnh nộ, sát sạt ngay bên thân Thạch Hiểu Đông là một thanh trường kiếm vừa cắm phập vào nền đất với phần chuôi hẩy còn run bần bật.

Đưa mắt lướt qua thanh kiếm suýt nữa đã đoạt mạng chàng, Thạch Hiểu Đông vừa kinh hoàng vừa cổ dốc tàn lực lặn nhanh hơn Tiếng gầm của ác nhân lại vang lên :

- Thạch súc sinh! Ta ___...

Tiếng gầm chỉ vang đến tai chàng được nửa vơi rồi bị tiếng rú rít của quái phong từ trong U Minh Hồn Mang trận che lấp!

Nằm bất động với nhịp hô hấp dồn dập, Thạch Hiểu Đông hoang mang chờ đợi ác nhân rồi sẽ xuất hiện.

Một khắc trôi qua, nhịp hô hấp của chàng dần ổn định, ác nhân chưa xuất hiện!

- “Không lẽ ta gặp may? Ta tình cờ rơi vào khu vực của U Minh Hồn Mang trận mà ác nhân chưa thấu triệt?”

Nửa canh giờ trôi qua, Thạch Hiểu Đông đã ngồi lên, ác nhân vẫn chưa xuất hiện!

- “Hoàng Thiên hữu nhân! Ta có cơ thoát thân rồi! Mối thù này Thạch Hiểu Đông ta có cơ báo phục rồi!”

Bất chấp mọi hung hiểm có thể xảy đến nếu ác nhân thật sự xuất hiện, Thạch Hiểu Đông sau khi tìm chỗ chôn giấu Đệ lục Tử lệnh bài liền nhanh nhẹn tọa công chữa thương!

Thời khắc dần trôi, cuối cùng, khi Thạch Hiểu Đông đã hoàn toàn khôi phục chân nguyên, quanh chàng vẫn là sự yên lặng của khu mộ tháp.

- “Hắn không đến? Ta nên tiếp tục đi tìm một hoặc hai Tử lệnh bài nữa hay nên nhân cơ hội này lo việc tháo thân?”

Sau lúc phân vân lưỡng lự, chàng đắc ý nghĩ thầm :

- “Nếu không có Đệ lục Tử lệnh bài, hắn chưa tìm được những Tử lệnh bài còn lại thì trước sau hắn cũng không tìm được! Thông thường hắn sẽ nghĩ ta tiếp tục tìm kiếm Tử lệnh bài! Tương kế tựu kế, ta cứ thoát trước sau sẽ tìm cách quay lại”

Thực hiện đúng ý đồ, không bao lâu sau khi thấu triệt thêm phần biến hóa của U Minh Hồn Mang trận ở Đệ lục Tử lệnh bài, Thạch Hiểu Đông đã an toàn xuất hiện ngay bên ngoài khu mộ tháp!

Năm năm tách biệt từ lần đầu xuất hiện và nhập trận cho đến lần xuất trận này, Thạch Hiểu Đông không những là nhân vật đầu tiên đi thoát khu mộ tháp bí hiểm mà còn biến đổi từ một đứa bé không biết võ công để trở thành trang nam tử hán vừa thành nhân.

Không một lần nhìn lại quang cảnh xung quanh khu mộ địa. Nơi chàng phải nhờ lão Túy Lúy Cái mới đến được, Thạch Hiểu Đông nhanh nhẹn tung người lao đi hòa lẫn vào vách núi đá của Cửu Cung sơn.

Cùng với bóng chiều nhập nhòa, chẳng mấy chốc bóng hình của Thạch Hiểu Đông như tan biến vào muôn vàn khối đá to lớn của Cửu Cung sơn.

Ác nhân mãi vẫn không xuất hiện. Hoặc giả, vì hắn vì không tinh thông trận đồ, phải chấp nhận bị giam hãm như bao nhân vật trước kia. Hoặc hắn có tinh thông, nhưng vì chưa thu thập đủ U Minh Lệnh Bài gồm chín tấm, nên vẫn lưu lại và tìm cách bắt cho được Thạch Hiểu Đông.

Hành sự của hắn, chỉ có hắn biết rõ?

Còn Thạch Hiểu Đông, chàng đã có sẵn chủ trương của chàng! Đó là...

12. U Minh Giáo Lần Đầu Xuất Hiện-là Tử Lệnh Hai U Minh Bài

Ngay phía trước một sạn đạo, là lối đi duy nhất đến Thượng Thanh cung của Võ Đang phái, một cổ kiệu sắc sỡ màu do bốn kiệu phu có cách phục sức quái lạ mang trên vai đột nhiên xuất hiện!

Võ Đang phái tuy không phải là nơi phụng tự thờ cúng nhưng việc có khách thập phương vắng lai cúng tế không phải là không từng có.

Tuy nhiên, có một biết lệ mà ai ai cũng phải biết. Võ Đang phái chưa bao giờ chấp nhận việc nữ nhân đến tận Thượng Thanh cung để cúng đường. Cho dù nữ nhân đó có là bậc mẫu nghi thiên hạ hoặc số ngân lượng dùng để cúng đường có là thiên muôn vạn ức, Võ Đang phái cũng không phá lệ.

Do vậy, việc có cổ kiệu xuất hiện ngay lối dẫn đến Thượng Thanh cung ngay lập tức được các đạo nhân có phận sự tuần phòng phát hiện.

Theo lối truyền tin vừa kín đáo vừa khẩn cấp, mẫu tin được ba vị đạo nhân tuần phòng truyền đến Thượng Thanh cung là :

“Một cổ kiệu có sắc màu sắc sỡ mà chủ nhân đương nhiên là nữ nhân vừa được bốn kiệu phu có y phục nửa hắc nửa bạch đưa đến!”

Mẫu tin cô đọng và ngắn gọn nhưng hàm chứa đủ những điều cần phải khẩn báo, kể cả nhận định về chủ nhân của cổ kiệu phải là nữ nhân!

Tuy nhiên, khi mẫu tin kia còn đang trên đường truyền đến Thượng Thanh cung, ba vị đạo nhân tuần phòng lại phải vội vã truyền tiếp tin khẩn thứ hai :

“Tuy chủ nhân cổ kiệu chưa xuất hiện nhưng vừa mới có chín nữ nhân có lẽ là a hoàn của chủ nhân cổ kiệu đi đến!”

Mẫu tin thứ hai này, có lẽ do truyền đi khẩn cấp nên đã bỏ sót một chi tiết rất đáng được lưu tâm, mỗi ả có xiêm y với chín loại sắc màu khác nhau! Ắ đi đầu vận bạch y, ả đi cuối là hắc y, bảy ả ở giữa nếu hợp lại thì đó là bảy sắc màu của cầu vồng.

(Thường xuất hiện ở chân trời khi có một cơn mưa bất chợt đi qua và trời lại hửng nắng).

Đồng thời, sắc màu xiêm y của chín nữ nhân hoàn toàn đủ và đúng với những sắc màu có trên cổ kiệu.

Từ đầu bên kia sạn đạo, ba vị đạo nhân khi trông thấy chín nữ nhân xuất hiện, họ không thể không cười thầm - Quá đáng thật, việc nữ nhân tìm đến Thượng Thanh cung đã là điều đại cấm kỵ, những nữ nhân này lại còn muốn phô trương! Liệu họ là quan nha hay tự thị là hàng quyền quý vọng tộc nên không để tâm đến điều cấm kỵ?

Tuy nhiên, ngay sau đó ba vị đạo nhân lại phải hỏa tốc đưa tiếp một tin khẩn thứ ba lên đến Thượng Thanh cung :

“Chủ nhân cổ kiệu là nhân vật thuộc giới giang hồ. Bên cạnh họ vừa xuất hiện hai nhân vật võ lâm có ác danh là Đoạn Hồn Ma Thủ và Huyết Thủ Đầu Đà!”

Đang lúc chờ chỉ thị từ trên đưa xuống, là chủ trương cùng biện pháp của Chuồng môn nhân để đối phó với bọn người có hành tung thật sự đáng ngờ này, ba vị đạo nhân thanh chóng tuốt kiếm cầm tay và uy nghi xuất hiện, bịt kín sạn đạo!

Sự xuất đầu lộ diện của ba vị đạo nhân - Trước đó họ vẫn che giấu hành tung - Dường như không gây bất ngờ cho bọn kia gồm mười lăm nhân vật với một cổ kiệu vẫn còn ẩn giấu vị chủ nhân!

Vì liên lúc đó, Đoạn Hồn Ma Thủ và Huyết Thủ Đầu Đà, cả hai lập tức song song tiến lên với khinh thân pháp được cố ý phô diễn.

Vút! Vút!

Sắc mặt trầm trọng, ba vị đạo nhân do đã từng luyện tập nhằm đối phó với tình thế như bây giờ liền có phản ứng.

Cả ba tuy phản ứng nhanh nhạy nhưng thần thái của họ vẫn giữ được mức độ trầm ổn cần thiết!

Vị đạo nhân đứng giữa vẫn nguyên vị. Hai vị đạo nhân ở hai bên nhanh nhẹn dịch chuyển, mỗi người tiến về phía trước đứng nửa trượng!

Và khi hai vị đạo nhân này dừng chân, bộ vị của cả ba liền hợp thành hình chữ phẩm với hai vị đạo nhân ở hai bên và ở phía trước, còn vị đạo nhân kia thì ở giữa và thủ ở phía sau.

Thoạt nhìn qua ai cũng nhận ra ý đồ của ba vị đạo nhân với bộ vị tưởng chừng như lơ lửng này! Đó chính là Tam Tài kiếm trận với ba tay kiếm thượng thặng.

Với Tam Tài kiếm trận đó, tuy chỉ có ba vị đạo nhân nhưng do họ bít ngang sạt đạo nên có thể ngang nhiên ngăn chặn cả một đạo quân hùng hậu. Huống hồ gì bọn người cổ kiêu chỉ tiến lên có hai người?!

Do đó, khi Đoạn Hồn Ma Thủ và Huyết Thủ Đầu Đà vì không còn lối đi buộc phải dừng lại, diện đối diện với ba vị đạo nhân, hai vị đạo nhân ở phía trước và ở hai bên liền quay người lại cùng nhìn vào Đoạn Hồn Ma Thủ và Huyết Thủ Đầu Đà!

Tam Tài kiếm trận kể như đã hình thành, vây kín Đoạn Hồn Ma Thủ và Huyết Thủ Đầu Đà vào giữa trận! Và kiếm trận này, chỉ cần hai nhân vật đối phương tỏ ý muốn đối địch hoặc chỉ cần có hiệu lệnh của vị đạo nhân ở giữa, kiếm trận sẽ phát động ngay tức khắc!

Và thật lạ, cả Đoạn Hồn Ma Thủ lẫn Huyết Thủ Đầu Đà vẫn bình chân như vại, không tỏ ý sợ hãi dù biết rằng họ vừa lọt vào sự vây khốn của kiếm trận Tam tài!

Đã thế, Đoạn Hồn Ma Thủ còn ung dung chậm rãi lấy từ ống tay áo bên tả ra một bức thiếp!

Nâng bức thiếp bằng hai tay, Đoạn Hồn Ma Thủ ôn tồn lên tiếng, khiến bầu không khí khẩn trương như chùng lại :

- Tề Giáo U Minh, lão phu nhân Thái lão Giáo chủ có chút việc khẩn cần cầu kiến Chương môn Võ Đang phái! Phiền tam vị đạo trưởng chuyển thiếp cầu kiến đến quý Chương môn.

“Thế này là thế nào đây?” - Ba vị đạo nhân thầm hỏi - “U Minh giáo? Một danh xưng chưa hề xuất hiện ở võ lâm Trung Nguyên. Đoạn Hồn Ma Thủ và Huyết Thủ Đầu Đà nguyên là giáo đồ U Minh giáo hay chỉ mới đầu nhập mấy lúc gần đây? Bọn U Minh giáo có thiện ý hay ác ý khi đưa thiếp bái phỏng? Và có nên nhận thiếp kia hay không?”

Vì rằng, nếu nhận thiếp, việc ba vị đạo nhân chưa gì đã lập kiếm trận Tam Tài chẳng hóa ra là hành vi hoàn toàn thừa thãi sao?

Còn không nhận, lấy lý do gì để từ chối một khi bọn U Minh giáo có thái độ minh bạch là đưa thiếp cầu kiến?

Bị du vào tình thế lỡ khóc lỡ cười, ba vị đạo nhân nhìn nhau với tâm trạng tiến thoái lưỡng nan.

May sao, từ phía sau ba vị đạo nhân bỗng có tiếng người vang lên :

- Vô lượng thọ Phật! Chương môn nhân có lệnh: Mộc Đao sư huynh mau nhận thiếp và bẩm trình đến Chương môn.

Keng!

Vị đạo nhân đứng giữa, chính là Mộc Đao đạo trưởng, vội cho kiếm vào bao và tiến lên ba bước để nhận thiếp từ tay Đoạn Hồn Ma Thủ.

Trong khi đó, hai vị đạo nhân còn lại chờ đến khi Mộc Đao nhận thiếp xong và thấy không có chuyện gì xảy ra mới dám thu kiếm như Mộc Đao.

Keng! Keng!

Quay lại, Mộc Đao đạo trưởng ngay lập tức nhận ra rằng từ lúc nào đã xuất hiện hai hàng đạo nhân sư huynh đệ đồng môn đang đứng ngăn lối dẫn đến Thượng Thanh cung.

Và ở chỗ tận cùng của hai hàng đạo nhân chính là Thanh Hà và Thanh Vân đạo trưởng, nhị sư đệ và Tam sư đệ của Chương môn nhân Võ Đang phái, Thanh Mộc đạo trưởng.

Như mệnh lệnh vừa nghe, Mộc Đao đạo trưởng vội sải từng bước chân dài, đi giữa hai hàng đạo nhân và đi đến tận cuối hàng.

Đúng lúc đó, bốn đồng tử - Cũng là đạo nhân - Hộ vệ cho Thanh Mộc đạo trưởng liền xuất hiện!

Chờ Mộc Đoan đến gần, bốn đồng tử mới tạt người sang hai bên, nhượng lối đi cho Mộc Đoan!

Nhìn thấy Chưởng môn, Mộc Đoan đạo trưởng vội khom người thật thấp với hai tay nâng cao bức thiếp :

- Bẩm Chưởng môn? Đây là thiếp cầu kiến do đích thân lão phu nhân Thái giáo chủ U Minh giáo đưa đến!

Bằng vào lời bẩm báo, Mộc Đoan đã khéo léo nói cho Chưởng môn nhân biết thân phận của nhân vật muốn cầu kiến.

Thanh Mộc đạo trưởng vội nhẹ tay :

- Bốn chương môn đã biết rồi! Lui lại đi!

Vù...

Sau câu nói, do Thanh Mộc đạo trưởng cố tình thi triển thủ pháp Hư Không Nhiếp Vật, bức thiếp từ tay Mộc Đoan liền bay là là đến chỗ Thanh Mộc đang đứng!

Liếc nhanh bức thiếp, với sắc mặt không đổi, Thanh Mộc đạo trưởng sang sảng ra lệnh :

- Mở lối!

Tất cả đạo nhân nghe lệnh truyền vội né người sang hai bên sạt đạo!

Cùng lúc đó, Đoan Hồn Ma Thủ và Huyết Thủ Đầu Đà cũng nép qua hai bên!

Đoan Hồn Ma Thủ còn vẫy tay về phía bốn tên kiệu phu :

- Đưa lão phu nhân vào!

Bốn tên kiệu phu thủy chung vẫn giữ kiệu trên vai nên khi có lệnh của Đoan Hồn Ma Thủ, cỗ kiệu liền tiến lên!

Thanh Mộc đạo trưởng khẽ nhăn mặt, tỏ ý không hài lòng!

Biết rõ quy điều của bản phái, Thanh Hà đạo trưởng vội lớn tiếng ngăn lại :

- Vô lượng thọ Phật! Để khỏi phiền chư vị, tề Chưởng môn sẽ đến tận nơi.

Đoan Hồn Ma Thủ liền có sắc mặt sừng sốt, hỏi lại Thanh Hà :

- Như vậy sao phải? Tề giáo nào dám kinh động đến quý Chưởng môn?

Đang khi đó, cỗ kiệu vẫn được bốn tên kiệu phu đưa đến và họ vừa vượt qua ba trượng đường sạt đạo.

Thanh Hà đạo trưởng cũng nhăn mặt, buộc phải nói rõ :

- Bao đời nay, tề phải vẫn có lệ không cho nữ nhân nhập điện! Mong lão phu nhân Thái giáo chủ lượng thứ.

Cỗ kiệu liền dừng lại! Và từ bên trong cỗ kiệu liền vang ra âm sắc đúng là của một nữ nhân! Tuy nhiên, bằng vào âm sắc thật trong trẻo, khó có thể tin nữ nhân trong kiệu lại có niên kỷ khá cao để Đoan Hồn Ma Thủ phải gọi là lão phu nhân :

- Chuyện khẩn mà tề giáo muốn bẩm trình chỉ khi vào tận Thượng Thanh cung mới nói được! Mong Chưởng môn nhân lượng xét!

Nghi có chuyện lắm lẫn, không loại trừ khả năng có điều mờ ám, Thanh Hà đạo trưởng quay sang Đoan Hồn Ma Thủ :

- Có thật người trong kiệu là lão phu nhân của quý giáo?

Đoan Hồn Ma Thủ chưa kịp đáp, giọng nói của một nữ nhân bên trong kiệu lại vang lên :

- Đạo trưởng xin đừng hiểu lầm! Lão phu nhân chính là Tổ mẫu của tiểu nữ - Người vẫn ở trong kiệu và đang chờ tiếp kiến quý Chưởng môn.

Như để minh thị cho câu nói, bức rèm che bên tả cổ kiệu liền vệt ra, tạo lối cho một nữ nhân cực kỳ xinh đẹp bước xuống.

Thân thủ của nữ lang quả bất phàm!

Cổ kiệu vẫn ở trên vai bọn kiệu phu, là cao hơn mặt đất những năm thước (là thước mộc) nhưng nữ lang khi bước ra đúng là ung dung bước xuống chứ không phải tung người nhảy xuống.

Nói rõ hơn, tư thế của nữ lang cứ như là từ cổ kiệu vẫn có những nấc thang và là những nấc thang vô hình để nữ lang theo đó mà bước xuống.

Mục kích được thân pháp này, Thanh Hà đạo trưởng hiểu ngay ý đồ thị uy của nữ lang.

Đồng thời, cao minh hơn Thanh Hà một bậc, Thanh Mộc đạo trưởng thầm kêu lên tiếng kêu chỉ có Mộc Đoan đứng ngay phía sau nghe rõ :

- “Nhất Thốn Quá Hải” thân pháp?

Do không biết điều này, Thanh Hà đạo trưởng vẫn tiếp tục đối thoại với nữ lang và giữ nguyên chủ ý :

- Không nói riêng gì ở ngay đây, quanh sơn môn tề phái trong phạm vi mười dặm, vốn là lãnh địa bất khả xâm phạm của tề phái. Quý lão phu nhân bắt tất phải lo ngại việc tai vách mạch rừng! Vả lại...

Quay đầu nhìn lại Chưởng môn sư huynh, dù có phần nghi ngờ vì sắc diện trầm trọng của Thanh Mộc, nhưng Thanh Hà vẫn tiếp lời :

- Dích thân tề Chưởng môn đã xuất hiện, lão phu nhân hà tất phải câu nệ, quả xem trọng nghi tiết!

Trước lời từ chối thẳng thừng của đạo trưởng Thanh Hà, nữ lang có phần hoang mang. Nàng ta quay đầu về phía cổ kiệu như chờ nghe lời phân phó của người bên trong kiệu là Tổ mẫu của nàng, như nàng tự miệng nói ra.

Nhanh chóng tìm được chủ trương vừa bảo vệ điều nghiêm ngặt của môn phái vừa không để bọn U Minh giáo - mà ai nấy đều tỏ ra có bản lĩnh cao cường - Xem là cường địch, Thanh mộc đạo trưởng liền nhanh chân tiến thẳng đến chỗ cổ kiệu đang dừng!

Bốn gã phu kiệu tuy không he phô diễn công phu nhưng chỉ riêng việc họ vẫn nguyên vị với cổ kiệu trên vai, và trước đó ở bên trong cổ kiệu không phải chỉ có một người, cước bộ cho đến giờ vẫn vững vàng, điều đó đủ minh chứng thân thủ của bốn gã kiệu phu cũng thuộc hạng cao thủ.

Hướng về cổ kiệu, Thanh Mộc đạo trưởng lên tiếng :

- Vô lượng thọ Phật! Để đại giá lão phu nhân phái chờ đợi, bản đạo mong lão phu nhân đại xá?

Hít một hơi thanh khí, Thanh Mộc đạo trưởng tiếp :

- Lão phu nhân có điều gì muốn chỉ giáo, bản đạo xin hầu nghe!

Biện pháp dung hòa của Thanh Mộc tỏ ra hữu hiệu.

Một giọng nói già nua từ trong cổ kiệu lần đầu vang ra :

- Buộc Chưởng môn phải di giá như thế này, lão thân thật sự ái ngại! Lão thân cũng muốn tin rằng lời của lệnh sư đệ Thanh Hà vừa nói là sự thật! Vả lại, lão thân một khi đã xuất đầu lộ diện sau nhiều năm dài ẩn tích lão thân nào sợ chuyện tai vách mạch rừng.

Toàn thân như hóa đá, Thanh Mộc đương nhiên hiểu ẩn nghĩa qua câu nói của chủ nhân cổ kiệu. Vì thế, tuy Thanh Mộc lấy làm mừng vì bọn U Minh giáo tạm thời chưa có địch ý nhưng vẫn khẩn trương đề phòng, chờ nghe chuyện khẩn gì đó khiến Thái giáo chủ lão phu nhân phải tự thân tìm đến Vô Đang phái.

Và ngay câu kế tiếp của lão phu nhân, Thanh Mộc đạo trưởng cảm thấy chấn động! Lão phu nhân hỏi :

- Chưởng môn nhân có lẽ hãy còn nhớ đến danh xưng U Minh Thần Quân?

Thanh Mộc rúng động :

- Chẳng phải U Minh Thần Quân là nhân vật của hai trăm năm trước và đã...

Lão phu nhân vẫn ẩn thân bên trong cỗ kiệu nói vọng ra :

- Đó là tổ sư của bốn giáo! Chương môn bất tất phải úy kỵ! Hai trăm năm trước việc Tổ sư bốn giáo náo loạn giang hồ, phải chuốc lấy thảm họa. Lần tái hiện này bốn giáo không phải muốn truy cứu việc đó!

Thanh Mộc đạo trưởng vừa nghe xong liền cảm thấy nhẹ nhõm.

Vì đối với đạo trưởng, thân thủ cao cường của U Minh giáo như đạo trưởng vừa thấy đã là điều đem đến lo ngại cho phái Võ Đang! Và khi biết U Minh giáo có quan hệ sâu sa với U Minh Thần Quân, một nhân vật đã từng gây đại kiếp nạn cho võ lâm Trung Nguyên hai trăm năm trước, mối lo ngại của Thanh Mộc đạo trưởng thật sự không bút mực nào tả xiết. Bởi đó, khi nghe đối phương nói là không hề muốn truy cứu chuyện trước kia, Thanh Mộc đạo trưởng không khỏi nhẹ nhõm vì an tâm.

Do vậy, ngay khi tiếng nói bên trong cỗ kiệu không còn nữa, Thanh Mộc đạo trưởng nhanh nhẩu hỏi :

- Vậy cho hỏi, lão phu nhân có ý gì khi nhắc đến danh xưng quý Tổ sư U Minh Thần Quân?

Lão phu nhân ứng tiếng đáp lại :

- Lão thân chỉ muốn quý phái giúp Bốn giáo đòi lại công đạo!

Thần sắc biến đổi, Thanh Mộc đạo trưởng thêm một phen nữa phải rúng động :

- Chủ trì công đạo về việc gì?

Lão phu nhân không đáp. Ngược lại đó là lời giải thích có kèm theo sự đe dọa rõ ràng của lão phu nhân :

- Bốn giáo bấy lâu nay vẫn có chủ trương: giữa Bốn giáo và võ lâm Trung Nguyên nước sông nước giếng không đụng nhau! Vì thế, thay vì trực tiếp đòi lại sự công bằng, Bốn giáo thừa năng lực để hành động như vậy, Bốn giáo muốn có thái độ ôn hòa là nhờ quần hào đồng đạo đứng ra xử lý cho! Ý của lão nhân thế nào hẳn Chương môn đã rõ?

Thanh Mộc đáp :

- Nếu quả lão phu nhân thật sự có thái độ này, bản đạo sẽ là người đầu tiên cảm kích quý giáo.

Vẫn nhìn vào cỗ kiệu, cho dù không biết phải làm thế nào để được diện kiến dung mạo của Thái giáo chủ U Minh giáo lão phu nhân, Thanh Mộc lặp lại câu đã hỏi :

- Sự việc như thế nào, mong lão phu nhân hạ cố nói rõ thực hư?

Đến bấy giờ, lão phu nhân mới lên tiếng đề cập đến chính đề :

- Bốn giáo có bị thất lạc một báu vật! Báu vật này có lẽ Chương môn đã nghe qua.

Đó là một bức họa.

- Bức họa?

- Phải! Là bức Họa Tháp Đồ!

Thanh Mộc bàng hoàng :

- Là Họa Tháp Đồ?

Lão phu nhân lên tiếng thừa nhận ra :

- Không sai! Có lẽ Chương môn đã rõ Bốn giáo muốn ám chỉ ai?

Thanh Mộc lộ vẻ dự dự :

- Là ai, lão phu nhân?

Có tiếng cười nhẹ từ cỗ kiệu vang ra :

- Chưởng môn thật khéo giả bộ. Nhưng không sao, lão thân đương nhiên phải rõ sự úy kỵ của võ lâm Trung Nguyên đối với nhân vật đó và lão thân chẳng hề trách Chưởng môn.

Ý của lão phu nhân kể như đã rõ, Thanh Mộc không thể không hỏi thẳng :

- Người mà lão phu nhân muốn ám chỉ phải chăng chính là Thạch Thừa Phong, hậu nhân duy nhất của Lão viện chủ Dĩ An viện Phi Vân Chiêu Dương Thạch Hồ Lăng tiền bối?

Lại có tiếng cười khẩy từ cổ kiệu vang ra :

- Thạch Thừa Phong chỉ là kẻ thừa hành? Lão thân muốn nói là Thạch Hồ Lăng, Viện chủ Dĩ An viện!

Có kèm nén tiếng thở dài nhẹ nhõm, Thanh Mộc hỏi :

- Lão phu nhân đề quyết chính Thạch lão viện chủ đã chiếm đoạt Họa Tháp Đồ của quý giáo?

- Không sai!

Đến lúc này, Thanh Mộc mới cho phép bản thân buông ra tiếng thở dài cực kỳ nhẹ nhõm :

- Chuyện đúng sai như thế nào, bản đạo chưa vội đề cập đến! Bản đạo chỉ biết nói rằng lão phu nhân bắt tất phải phí công đòi lại sự công bằng.

Giọng nói trong cổ kiệu vang ra đầy kinh ngạc :

- Chưởng môn nói như thế là có ý gì?

- Là thế này, cứ cho Họa Tháp Đồ là vật của quý giáo...

- Không đúng! Họa Tháp Đồ thật sự là bảo vật truyền giáo của Bốn giáo.

Cổ nhân nhượng cho dù vừa bị lão phu nhân nói ngắt quãng, Thanh Mộc tiếp :

- Cũng vậy mà thôi! Là vật của ai không thành vấn đề. Và Thạch lão viện chủ chỉ vì muốn tìm hiểu những bí ẩn trong khu mộ tháp nên bất chấp không có Họa Tháp Đồ đã tự tiện xông vào khu mộ tháp rồi!

Một câu hỏi, khó biết là kinh ngạc hay không liền vang ra từ cổ kiệu :

- Hậu quả là thế nào?

Thanh Mộc vội đáp :

- Năm năm đã trôi qua, Thạch lão viện chủ cho đến giờ vẫn bất vô âm tín. Có lẽ Thạch lão viện chủ vẫn còn bị giam hãm giữa khu mộ tháp.

- Hừ! Chưởng môn tin như vậy ư?

Thanh Mộc kinh ngạc :

- Không phải như thế sao?

- Đương nhiên là không. Vì bất cứ ai, nếu có Họa Tháp Đồ mà Thạch Hồ Lăng chắc chắn phải có nên mới dám xông vào khu mộ tháp, việc vào và ra khỏi khu mộ tháp chỉ là việc dễ như trở ở bàn tay.

- Ý của lão phu nhân là...

- Tổ sư bốn giáo vì một ý riêng đã kiến tạo khu mộ tháp tại đất Trung Nguyên. Với Họa Tháp Đồ, Thạch Hồ Lăng không những đã khinh thường bốn giáo qua việc chiếm hữu Họa Tháp Đồ, lão còn ngang nhiên xem bốn giáo là cừ địch khi tìm cách đoạt mất tàng thư võ học không phải của lão.

Thanh Mộc lại hỏi :

- Việc lão phu nhân muốn đòi công đạo, nghĩa là...

- Võ học của bốn giáo phải giao hoàn cho bốn giáo. Lão thân muốn nói rõ hơn do Thạch Hồ Lăng đã luyện võ công của bốn giáo, lão chỉ có hai con đường để chọn. Một, lão phải đầu nhập vào làm môn hạ của bốn giáo, Dĩ An viện phải đổi thành một phân đà của bốn giáo, có như thế, lão thân sẽ bỏ qua hành vi học trộm võ công của lão.

Thanh Mộc chấn động khắp châu thân :

- Biền Dĩ An viện thành một phân đà của quý giáo ư? Điều này...

- Sao?

- Bần đạo e Dĩ An viện không khứng nhận.

Lão phu nhân lạnh giọng :

- Hừ! Vậy thì chỉ còn con đường thứ hai.

- Đó là gì, lão phu nhân?

- Theo đạo lý, kẻ học trộm võ công của người khác phải trừng phạt. Lúc đó, lão thân chỉ mong đồng đạo giang hồ tụ thủ bàng quang đừng xen vào việc của lão thân.

- Ý của lão phu nhân là...

- Huỷ diệt Dĩ An viện.

- Nhưng Thạch lão viện chủ thật sự không có Hoạ Thập Đồ.

- Lão không có? Vậy lão vào khu mộ tháp để làm gì?

- Như bần đạo vừa nói, Thạch lão viện chủ chỉ là muốn...

- Ha... ha... ha... Khám phá những bí ẩn ư? Chưởng môn sao lại cả tin vào lời của Thạch Hồ Lăng như vậy?

Thanh Mộc đỏ mặt :

- Đó là sự thật. Bần đạo chỉ tin vào bần đạo và không hề cả tin như lão phu nhân vừa chê trách.

- Thật ư? Vậy nếu lão thân bảo, bên trong khu mộ tháp không hề có Thạch Hồ Lăng, Chưởng môn nghĩ thế sao?

Thanh Mộc lúng túng :

- Không có ư?

- Đương nhiên. Nếu cần, lão thân sẽ sai thuộc hạ đưa Chưởng môn đi vào khu mộ tháp để rõ thực hư.

Thanh Mộc hoang mang :

- Vậy Thạch lão viện chủ hiện ở đâu?

- Ở Dĩ An viện. Lão thân tin như vậy.

- Và ý của lão phu nhân khi tìm đến tệ phái là...

- Như lão thân đã nói, chỉ cần quý phái đứng ngoài vụ này và đừng cho thái độ của bốn giáo đối với Dĩ An viện là gây nguy hại cho võ lâm, bấy nhiêu đó cũng đủ làm cho bốn giáo cảm kích Võ Đang phái.

Thanh Mộc nhất thời phân vân :

- Nhưng võ lâm Trung Nguyên đâu phải chỉ có tệ phái? Hãy còn...

- Chưởng môn yên tâm! Trước quý phái, lão thân có đến Thiếu Lâm rồi. Bấy nhiêu còn lại, lão thân sau đây sẽ tuân tự tìm đến.

Thanh Mộc sửng sốt :

- Lão phu nhân đã đến Thiếu Lâm phái rồi sao? Giác Hải đại sư có chủ ý như thế nào?

- Cũng như Chưởng môn, Phương trượng phái Thiếu Lâm cũng có phần bất bình về hành vi man trá của Thạch Hồ Lăng.

Thanh Mộc quan tâm :

- Giác Hải đại sư đã chấp thuận việc đứng ngoài sự tranh chấp giữa quý giáo và Dĩ An viện ư?

- Phương trượng Thiếu Lâm phái không nói thẳng như vậy. Nhưng lời nói của Giác Hải xem ra cũng có ý đó.

Thanh Mộc nhíu mày :

- Giác Hai đại sư đã nói như thế nào?

- Là đại sư sẽ đến và nếu được, chính đại sư sẽ cắt vắn Thạch Hồ Lăng để minh bạch thực hư.

Thanh Mộc thở ra :

- Nếu đã vậy, bần đạo cũng có chung ý với Giác Hải đại sư.

Có phần vui mừng, giọng nói của lão phu nhân vang ra thật êm tai :

- Được như vậy lão thân không dám có đòi hỏi nào khác hơn. Hành vi của quý phái, bổn giáo xin ghi nhớ.

Đổi giọng, lão phu nhân hạ lệnh :

- Tiểu Mai chuyển lệnh bài cho Chương môn!

Tiểu Mai là tên của nữ lang cùng ở trong kiệu với lão phu nhân, nàng ta bước đến và đưa cho Thanh Mộc đạo trưởng một lệnh bài.

Nàng còn nói :

- Đạo trưởng! Đối với bằng hữu thì đây là U Minh lệnh bài, thỉnh đạo trưởng vào ngày đoàn ngộ đến Dĩ An viện.

Nhìn U Minh lệnh bài trên tay, Thanh Mộc buột miệng hỏi :

- Vậy đối với kẻ thù, đây là...

Đoàn người U Minh giáo mới đó đã lui đi thật xa, nhưng tiếng của Tiểu Mai vẫn vọng lại ba chữ :

- Tử lệnh bài...

13. Lúc Tình Cờ Tái Ngộ Cổ Nhân -chuyện Ngẫu Nhiên Đồng Hành Người Ngọc

Một cỗ xa mã do hai thốt tuần mã cùng kéo vắn thản nhiên buông từng nước kiệu và dập dềnh trên quan đạo.

Gương mặt rắn rỏi của lão xa phu vẫn điềm nhiên, cho dù đoạn đường phía trước trong tầm thị tuyến của lão xa phu rõ ràng là có một khu rừng chắn ngang.

Gặp rừng chớ vào!

Câu nói này không chỉ là câu nói ngoài môi miệng của giới giang hồ mà bất kỳ ai ai nếu thường khi vắn dong ruổi khắp các nẻo đường cũng đều nhập tâm.

Lão xa phu nếu thật sự lão là một xa phu, với cỗ xe song mã, đây là điều minh chứng rằng ít nhiều gì lão cũng đã từng ngược xuôi với nghiệp dĩ của lão. Vậy mà, qua dáng vẻ của lão, khu rừng ở phía trước đường như không có gì đáng phải bận tâm.

Cũng có câu: Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng. Hoặc lão xa phu ỷ trượng vào tài cao mật lớn hoặc lão đã quên mất câu nói đó. Vì thế, phạm bất kỳ ai cũng vậy, mỗi khi thấy trước mặt là một khu rừng dù chưa biết là có cường sơn đại đạo hay không họ một là quay đầu lại, hai là phi ngựa đi cho thật nhanh. Còn dềnh dàng và cho cỗ xe song mã đi nước kiệu như lão xa phu dường như chưa có ai dám.

Hay lão xa phu trước khi đi đến khu vực này đã thăm hỏi cẩn thận và biết đây là nơi không hề có cường sơn đại đạo, cũng không có bọn thảo khấu lẫn lữ Hắc đạo lục lâm?

Điều đó thì không chắc chắn lắm. Chỉ có một điều thật sự chắc chắn mà thôi, đó là cỗ xe song mã vắn thản nhiên tiến càng lúc càng gần với khu rừng trước mặt.

Véo...

Phập!

- Hí... í...

Một mũi trường tiên từ bìa rừng bất chợt lao ra và cắm ngập đến tận chuôi ngay phía trước tám vó chân của hai thốt tuần mã.

Chúng, hai tuần mã đó hoặc có bản chất thông linh hoặc bị lão xa phu ghì cương lại, cả hai cùng dứng đứng bốn vó trửa trước và cất cao đầu hí lên inh ỏi!

Ngồi phía phía sau lão xa phu, bên trong một thùng xe được buông rèm cẩn thận giọng nói của một nữ nhân liền vang lên :

- Có chuyện gì xảy ra vậy, đại thúc?

Lão xa phu dù đang đánh vật với hai con tuần mã cứ lồng lên không thôi nhưng khi lên tiếng vẫn giữ được âm điệu trầm ổn :

- Không có gì đâu tiểu chủ nhân! A Huỳnh và A Hắc không hiểu sao lại giở chứng.

Lão nô lại phải dỗ dành bọn chúng đây.

Nói thế nào làm thế ấy, lão xa phu cố giữ hai thốt tuần mã bằng đôi dây cương chụp vào túi cỏ khô vẫn đặt bên cạnh lão. Lão lập cập tìm thế nhảy xuống và cố tránh việc làm cho hai con ngựa đang quá kinh hoảng thêm hoảng sợ, khiến cỗ xe có thể bị bật tung ra và gây hệ lụy đến vị tiểu chủ nhân ở trong xe.

Và lão phải dỗ dành hai con tuần mã thật sự. Lão vừa dúm túi cỏ khô vào mõm hai con ngựa vừa nài nỉ :

- Được rồi. A Huỳnh! Ngoan nào! A Hắc! Lão biết bọn ngươi lại vò vĩnh đòi ăn phải không? May cho bọn ngươi, vì có tiểu chủ nhân ở đây, lão phải nhân nhượng bọn ngươi vậy!

Ngửi được mùi cỏ khô hai con tuần mã, một vàng một đen, vội quên đi cơn hãi sợ.

Chúng không còn lồng lên nữa và bắt đầu chui đầu chụm mõm vào túi cỏ khô.

Lão xa phu bật cười :

- Đúng là lũ háu ăn. Xem ra không cho bọn ngươi ăn không được.

Đang cười, miệng lão xa phu cứ méo dần đi.

Sau cùng lão kêu hót hải :

- Úy! Cha mẹ ơi! Phen này hài nhi chắc phải theo hầu nhị vị mất?

Giọng nói thánh thót của nữ nhân bên trong xe lại vang lên :

- Việc gì nữa vậy đại thúc? A Huỳnh và A Hắc vẫn còn giở chứng sao?

Lão xa phu đưa mắt nhìn nhón nhác, và lão lại nhìn vào phần chuôi ngọn trường tiên mà chỉ lúc mới rồi khi dỗ dành hai con tuần mã xong, lão mới nhìn thấy. Lão lầu bầu trong miệng :

- Nào phải chỉ có A Huỳnh và A Hắc muốn giở chứng. Còn có...

Vút!

Vút!

Năm hắc y nhân với diện mạo bị che kín bằng những vuông lụa buộc ngang bỗng từ trong rừng lao ra.

Một tên cất giọng trầm trầm hỏi :

- Lão kia! Lão thật to gan. Sao lão dám ví bọn ta với lũ ngựa kia?

Lão xa phu giật mình, nhìn lăm lét năm nhân vật vừa xuất hiện :

- Lão nô nào dám! Ngũ vị đại gia xin minh xét cho!

Vị tiểu chủ nhân bên trong cỗ xe lại lên tiếng lần này là giọng nói ra chiều sững sốt :

- Đại thúc đang đối thoại với ai vậy, đại thúc?

Lão xa phu lấp bắp đáp lại :

- Không có... không có gì đâu tiểu... tiểu chủ nhân!

Ngược với lời trấn an giả vờ của lão xa phu, hắc y nhân kia chợt gầm lên :

- Ai bảo là không có gì? Ta đang chờ nghe lời giải thích của lão đây?

Một bên rèm cửa cỗ xe bỗng từ từ được vén lên.

Lão xa phu nhìn thấy vội lớn tiếng ngăn lại :

- Tiểu chủ nhân bước xuống để làm gì? Cứ ẩn thân trong xe thì hơn!

Tuy nhiên, bức rèm vẫn được mở và một trang giai nhân tuyệt sắc rốt cuộc cũng xuất hiện. Sự xuất hiện của nàng nếu có làm cho bọn hắc y nhân sững sốt, thì lại khiến sắc diện của lão xa phu phải nhăn nhó thật khó coi.

Đã thế, lúc phát hiện bọn hắc y nhân, nàng ta có phần lo lắng, sau đó khi nhìn lại lão xa phu nàng ta cau có vàng trán thanh tú khiến sắc diện của lão xa phu càng thêm khó coi.

Nàng hỏi :

- Như vậy mà đại thúc bảo là không có gì được ư?

Sau câu trách hỏi, nàng lấy lại vẻ mặt lo lắng nhìn lần lượt năm tên hắc y nhân :

- Chư vị! Nghĩ lại, lời lẽ của tỳ đại thúc quả nhiên có phần xúc phạm đến chư vị.

Tiểu nữ xin thay tỳ đại thúc có lời tạ lỗi với chư vị, mong chư vị lượng thứ cho?

Khẩu ngữ của trang giai nhân tuyệt sắc hoàn toàn không phù hợp với vẻ mặt lo lắng đang có của nàng, bọn hắc y nhân nhìn rõ điều quái dị này.

Do đó, ngay khi nàng dứt lời, tên hắc y nhân lại gầm lên vang dội :

- Người bất tất phải phí lời! Bằng vào một câu nói, người tưởng bọn ta dễ dàng buông tha cho người sao?

Hắn đưa tay lên, ra hiệu cho đồng bọn cùng tiến lên.

Lão xa phu biến sắc, rồi rít gọi tiểu chủ nhân :

- Tiểu chủ nhân mau lui lại!

Tuy nhiên, nữ lang nọ tuy hãy còn lo lắng nhưng vẫn ung dung đối thoại với tên nọ, có vẻ là đầu lĩnh của cả bọn :

- Tiểu nữ biết chư vị chỉ cần ngân lượng. Được rồi, hà tất chư vị phải động thủ.

Tiểu nữ có một ít ngân lượng ở bên mình. Chư vị hãy nhận lấy và đi ngay cho!

Lần thứ hai thần thái của trang giai nhân tuyệt sắc dĩ nhiên là mâu thuẫn với vẻ mặt thật sự lo lắng của nàng. Chính điều này khiến tên hắc y nhân đầu lĩnh động tâm.

Hắn giương mắt nhìn nàng dò xét.

Khi vẫn thấy nàng cứ thản nhiên đưa túi ngân lượng vừa lấy từ trong bọc áo ra, hắn chớp mắt một lượt và nhanh tay chớp động.

Vụt!

- Ôi chao!

Tên kia không những chớp vào túi ngân lượng mà còn khóa chặt uyển mạch của nữ lang. Bị đau, nữ lang phải buột miệng kêu lên thật to.

Lão xa phu bật thét :

- Tiểu chủ nhân.

Dù bị đau nhưng nữ lang vẫn gắng gượng lên tiếng :

- Đừng mà, đại thúc!

Sắc diện của lão xa phu lúc này mới thật là khó coi. Lão như muốn làm một điều gì đó nhưng phải phân vân vì bị tiểu chủ nhân vừa lên tiếng ngăn lại.

Vẫn không thấy có hiện tượng gì xảy ra như đã nghi ngờ, tên nọ vừa lôi nữ lang đi theo hẩn, vừa ngoác mồm cười lên đắc ý :

- Ha... ha... ha... Nàng nói không sai, đại thúc của nàng nếu muốn hưởng trọn tuổi trời đừng nên can phá hảo sự của ta. Theo ta nào, giai nhân! Ha... ha...

Đến lúc này, dường như biết rõ tà ý của tên nọ, nữ lang nọ vụt đổi từ vẻ mặt lo lắng sang hoảng sợ. Nàng đưa mắt nhìn lão xa phu, đôi môi run rẩy.

Khác với nàng, lão xa phu với nét mặt trầm uất có phần nôn nóng và chỉ chờ một lời nào đó bật thốt ra từ đôi môi run rẩy của tiểu chủ nhân.

Bọn hắc y nhân thích thú nhìn sự sợ hãi của giai nhân.

Lão xa phu thì nôn nao chờ đợi.

Còn nữ lang kia, mãi vẫn chưa có bất kỳ một lời nào được thốt ra như lão xa phu đang trông chờ!

Tuy nhiên thường khi vẫn vậy, điều chờ không đến và điều xảy đến là điều không hề chờ đợi?

Nét mặt của lão xa phu chợt mờ đi như vừa có lớp băng mỏng bao phủ, khi bất ngờ có một tiếng quát thịnh nộ vang đến :

- Lũ cuồng đồ đáng chết! Buông ra nào!

Vút!

Vù...

Vù...

Cùng với một bóng nhân ảnh vừa lao đến một ngọn kinh lực cũng đồng thời hiện hữu!

Tên nọ đang chop giữ nữ lang, biết bản thân chính là đối tượng của ngọn kinh vừa xuất hiện! Hẩn kéo lui nữ lang vào cạnh hẩn và hất mạnh đơn chưởng với tiếng gầm giận dữ :

- Súc sinh to gan! Lui nào!

Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Tên nọ bị chất động đến phải thoái hậu. Hậm hực nhìn một trang nam nhân tuấn tú vừa ung dung hiện thân, hẩn nạt nộ :

- Tiểu tử muốn chết! Lên!

Vút!

Vút!

Bốn tên hắc y nhân như chỉ chờ có thể bèn lướt người lao đến!

Choang! Choang!...

Nhanh như chớp, bốn thanh đại đao cũng hiện hữu và thần tốc lao vào tên tiểu tử vừa lộ diện!

Vẫn giữ vẻ mặt bình thản, trang nam nhân mới đến sau vài lượt di hình hoán vị đã ung dung thoát khỏi sự bủa vây của bốn thanh đại đao!

Đồng thời! Chàng ta còn dịch chuyển thật nhanh để lao về phía tên đầu lĩnh hãy còn bắt giữ nữ lang nọ!

Vút!

Chàng lại chớp động hữu chưởng với một tiếng quát đanh gọn :

- Mau buông!

Vù...

Vù...

Đã biết bản lĩnh của nhau, tên hắc y nhân vụt cười lạnh :

- Người đứng là tên tiểu tử không biết tự lượng sức! Xem đây!

Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Tuy nhiên, hoặc giả nam nhân nọ chưa bộc lộ hết chân tài thực học hoặc do tên hắc y nhân vì quá cao ngạo nên khinh thường, sau tiếng chấn kinh nam nhân lập tức áp sát vào tên hắc y nhân!

Một tiếng gầm gọn lớn lại vang ra :

- Buông!

Bình!

Hự!

Bị một cước chân giáng phải vùng tâm thất, tên hắc y nhân không gượng được phải bị đẩy bật về phía sau và đành để cho nữ lang nọ nhân đó thoát ra.

Nam nhân kia vì ý đồ đã đạt bèn đình thủ như không muốn truy sát và tạo cảnh lưu huyết!

Nữ lang bất ngờ kêu lên :

- Thiếu hiệp hãy cẩn trọng!

Những tưởng bọn hắc y nhân còn lại đang tìm cách lao vào từ phía sau để tập kích, nam nhân kia khẽ nhếch môi cười khinh thị và ung dung lướt người về phía trước!

Tuy nhiên nếu là bọn hắc y nhân với bốn thanh đại đao cử động của chàng dĩ nhiên là đủ để bọn chúng đánh vào khoảng không.

Nào ngờ, một ngọn kinh uy mãnh bỗng xuất hiện và thần tốc lao vào hậu tâm của chàng!

Biết gặp phải cao nhân, chàng vội vàng quanh lại và hất mạnh hữu chưởng.

Vù... vù...

Ào...

Ầm!

Nam nhân nọ may kịp ứng phó nên sau tiếng chạm kinh chàng vẫn bình chân như vại. Nhưng khi nhìn được diện mạo của nhân vật vừa ra tay, chàng ta dần dần biến sắc và động nộ!

Nhanh hơn chàng, bọn hắc y nhân khi nhận ra nhân vật đó vội vàng kêu lên :

- Thiếu gia!

Vị công tử có tư thái đỉnh đặc, là người được bọn hắc y nhân gọi là thiếu gia, vừa nhìn đầu đó ở phía sau nam nhân vừa gạt đầu vài lượt!

- Cao nhân, đích thị là cao nhân. Bọn người còn chờ gì nữa mà không lui đi cho khuất mắt bọn thiếu gia? Hừ!

Đến lúc đó, nam nhân nọ mới lên tiếng ra điều miệt thị :

- Chẳng trách bọn chúng to gan dám làm điều xằng bậy! Hóa ra là thuộc hạ của Đồng Đại Lâm thiếu gia, Thiếu bảo chủ Bích Huyết bảo! Hừ!

Khác với lời lẽ vừa rồi, dường như vị công tử khi dùng hai chữ cao nhân là không ám chỉ nam nhân mới cùng hắn đối chiếu, sau câu miệt thị của chàng vị công tử chợt rít lên :

- Hạng người chưa xứng đáng gọi đích danh bọn thiếu gia! Nếu không phải có người ngấm ngầm ám trợ người đã hồn du địa phủ rồi!

Nam nhân kinh ngạc và quay đầu nhìn quanh!

Khi thấy quanh đây không có bất kỳ ai đáng được Đồng Đại Lâm gọi là cao nhân, là nhân vật vừa ngấm ngầm ám trợ, vì lão xa phu và nữ lang nọ chắc không là nhân vật có võ công và ngoài chàng số người còn lại đều là đồng bọn, thuộc hạ Đồng Đại Lâm, thần sắc của nam nhân liền mang vẻ trầm trọng!

Biết chàng ta đang ngưng thần nghe ngóng, Đồng Đại Lâm mím môi cười khinh miệt :

- Đã gọi là cao nhân, chẳng như người dù có khổ luyện đến hết đời vị tất đã phát hiện!

Dứt lời, Đồng Đại Lâm đồng dục gọi to :

- Có bản lãnh thượng thừa như tôn giá, Đồng mỗ quả không dám với cao. Chỉ mong tôn giá hiện thân và lưu lại danh tự cho Đồng mỗ được mở rộng nhân quang.

Sau lời gọi đáp lại Đồng Đại Lâm chỉ là một khoảng không im lặng!

Ngỡ Đồng Đại Lâm đang giở trò hoặc chỉ là sự hí lộng nam nhân kia lạnh giọng :

- Đồng Thiếu bảo chủ! Thân phận như các hạ, việc để bọn thuộc hạ có hành động của phường thảo khấu lại giở trò ghẹo nguyệt trên hoa, các hạ không kể gì đến uy danh của lệnh tôn Bảo chủ Bích Huyết bảo sao?

Đồng Đại Lâm long mắt nhìn nam nhân như chỉ muốn ăn tươi nuốt sống. Thế nhưng, khi Đồng Đại Lâm mở miệng, lời lẽ vẫn phần nào úy kỵ :

- Tiểu tử! Lần này, hừ, bọn thiếu gia tạm nhân nhượng người vậy! Nếu người thật sự có đởm lược, hãy lưu lại danh tánh nào?

Nam nhân nọ như được dịp càng thêm cao giọng :

- Để đối phó với bọn người, những kẻ chỉ biết hà hiếp nữ nhân yếu đuối và người thân cô thế cô, bất kỳ ai cũng có bốn phận diệt trừ. Hà tất ta phải báo danh cho bọn người.

Đồng Đại Lâm sa sầm nét mặt và nâng dần hữu thủ! Tuy nhiên vì vẫn có điều úy kỵ, có lẽ Đồng Đại Lâm tuy một cách chắc chắn rằng lần chạm chiêu vừa rồi với nam nhân thật sự đã có cao nhân ngấm ngầm ám trợ nên ngay sau đó phải hạ dần hữu thủ.

- Hay lắm! Bọn thiếu gia nhất định sẽ ghi nhớ mãi câu nói này của người.

Đồng Đại Lâm vụt quay người và hậm hực buông lệnh :

- Đi!

Nhưng, nam nhân nọ vẫn không chịu buông tha :

- Đứng lại! Bọn người chưa đi được đâu!

Đồng Đại Lâm quay phắt lại và gầm lên giận dữ :

- Xú tiểu tử! Bổng thiếu gia chưa bao giờ phải nhân nhượng như thế này! Người tưởng bổng thiếu gia không dám giết người chẳng?

Nam nhân cười miệt thị :

- Điều đó thì đợi khi nào người giết được ta đã! Còn bây giờ, người hãy bảo gã kia hoàn lại chỗ ngân lượng đã lấy!

Có lẽ đúng như Đồng Đại Lâm nói, hẳn cho rằng hẳn thừa sức hạ thủ nam nhân kia, vì thế, khi nam nhân dứt lời, hẳn vội xoè rộng hữu chưởng như sẵn sàng phanh thây xé thịt đối phương!

Tuy nhiên sau khi nghĩ lại và sự úy kỵ vẫn còn, Đồng Đại Lâm thở hắt ra một hơi và cố nuốt lại nỗi hận vào lòng! Hắn hất hàm ra lệnh :

- Hoàn lại cho hắn đi!

Tên kia, thương thế vẫn chưa bình phục, giận dữ ném lại túi ngân lượng.

Vù...

Ung dung đón lấy, nam nhân bắt đầu cười vang :

- Ha... ha... ha...! Xem ra họ Đồng người cũng là kẻ thức thời! Ta mong rằng lần sau người đừng để ta chạm mặt!

Lòng nhẫn nại đã vượt quá giới hạn, Đồng Đại Lâm quát :

- Người quả thật muốn chết! Ta...! Hừ!...

Đổi giọng, Đồng Đại Lâm rít qua kẽ răng :

- Người cũng vậy tiểu tử! Người đừng để bổng thiếu gia nhìn thấy người một lần nữa! Đi!

Nhìn bọn Đồng Đại Lâm hậm hực bỏ đi, nam nhân nọ vẫn luôn cười tủm tỉm.

Chỉ khi có tiếng nói của nữ lang vang ngay bên tai, chàng ta mới thôi cười :

- Đa tạ thiếu hiệp đã gia ân cứu mạng!

Quay lại, bị nhan sắc diễm lệ tuyệt trần của nữ lang làm cho hồn xiêu phách lạc, chàng ta ấp úng mãi mới nói lên lời :

- A... a..., cô nương chớ quá lời! Tại hạ... thấy việc bất bình phải bạt đao tương trợ, tại hạ chỉ hành động như bao người khác thôi! Có gì đáng khiến cô nương để tâm?

Chợt nhớ đến túi ngân lượng là của nàng, chàng lúng túng đến đỏ mặt khi đưa ra :

- Vật này là của cô nương! Mong cô nương nhận lại.

Nàng mỉm cười và đưa tay nhận lấy :

- Đa tạ!

Dù cố tránh nhưng song phương vẫn chạm tay vào nhau!

Chàng vội rút về với khuôn mặt càng thêm đỏ!

Để che đậy sự bối rối chàng hỏi khỏá lấp :

- Cô nương... cô nương chỉ có một thân đơn độc, vì việc gì cô nương phải lặn lội đường xa không ngại hiểm nguy?

Tuy cũng đỏ mặt lúng túng không kém gì chàng, nhưng nữ lang không nhin được cười khi nghe chàng hỏi nàng đáp :

- Tiểu nữ hãy còn đại thúc ở bên cạnh, nào phải một thân đơn độc?

Rồi không muốn chàng phải bối rối thêm một lần nữa, nữ lang đột nhiên nói :

- Thiếu hiệp! Thật ra tiểu nữ đang trên đường tìm tung tích một nhân vật giang hồ, không biết thiếu hiệp có biết người ấy không?

Chàng chưa kịp đáp đã nghe lão xa phu lên tiếng :

- Tiểu chủ nhân! Đó đâu phải việc tiểu chủ nhân muốn hỏi ai thì hỏi. Theo lão nô...

Nàng ta hỏi chặn lại :

- Đại thúc sao lại quá đa nghi như vậy? Không phải chính thiếu hiệp là người vừa có ân cứu mạng tiểu nữ sao?

Lão xa phu cúi mặt :

- Lão nô không dám! Nhưng lòng người giang hồ thường gian ngoa trá ngụy, tiểu chủ nhân không thể không đề phòng!

Nghe qua đoạn đối thoại này, nhất là cách xưng hô của cả hai, chàng ta không khỏi nghi ngờ! Mọi quan hệ của họ chưa chắc đã là quan hệ chủ bộc! Cho dù lão xa phu luôn miệng gọi nữ lang là tiểu chủ nhân và xưng là lão nô, nhưng ngược lại, nữ lang lại xưng là tiểu nữ và gọi xa phu là đại thúc! Vậy mối quan hệ thật sự giữa họ là gì?

Dù có nghi ngờ chàng ta nào dám hỏi! Bởi, chính chàng cho đến giờ vẫn chưa dám thổ lộ thân phận và lai lịch đích thật của chàng! Bản thân thì che giấu, không lẽ lại đòi hỏi kẻ khác phải giải bày?

Có phần áy ngại khi nghe lão xa phu bảo :

- “Lòng người giang hồ thường gian ngoa trá ngụy...”

Chàng ta lên tiếng :

- Lời đại thúc nói không sai đâu cô nương! Tri nhân tri diện bất tri tâm, như gã Đồng Đại Lâm vừa rồi chẳng hạn, cô nương càng phải nên cẩn trọng đề phòng!

Nàng ta nhìn chàng và hỏi :

- Hắn là người như thế nào? Có lẽ thiếu hiệp biết rõ về hắn?

Chàng gật đầu :

- Tuy hắn không nhớ tại hạ, nhưng tại hạ lại không bao giờ quên hắn! Cách đây năm năm, lúc tại hạ chỉ là một đứa bé và không hề biết võ công, tại hạ cũng lâm phải cảnh ngộ như cô nương lúc mới rồi!

Nàng ta lộ vẻ đồng cảm :

- Có phải vì thế, thiếu hiệp mới bảo hắn đừng để thiếu hiệp gặp lại?

Chàng đáp :

- Không sai! Đáng lý vừa rồi tại hạ phải cho hắn nếm mùi lợi hại! Nhưng vì...

- Tại sao thiếu hiệp lại buông tha hắn?

Chàng nhìn nàng nhưng ánh mắt dường như xa xăm :

- Đối với người không biết võ công như cô nương, tại hạ không nỡ để cô nương thấy cảnh lưu huyết!

Vì chàng như chìm vào dĩ vãng nên không hề nhìn thấy cái bĩu môi khinh thị của lão xa phu! Đồng thời chàng cũng không thấy trong tia mắt của nữ lang vừa lộ lên một tia tình nghịch!

Chàng chỉ nghe nàng hỏi :

- Thiếu hiệp không nghĩ là đã có cao nhân ngấm ngầm ám trợ như hắn nói sao?

Chàng lắc đầu :

- Nếu có, tại hạ đã phát hiện! Đâu cần hắn phải nói!

Nàng ta gật đầu như có ý tán đồng :

- Thiếu hiệp quả là người có tâm, nhất là đối với tiểu nữ! Thiếu hiệp có từng nghe nói đến một nhân vật có tính danh là Thạch Thừa Phong không?

Chàng ta giật mình thảng thốt :

- Thạch? Đó là nhân vật cô nương đang tìm sao?

Nàng ta gật đầu một lần nữa :

- Đúng vậy! Chẳng như thiếu hiệp có biết nhân vật này?

Thoáng một chút phân vân chàng ta đáp :

- Đương nhiên tại hạ biết! Tuy nhiên...

Nàng ta hỏi vội, không chờ chàng nói dứt lời :

- Nhân vật đó đang ngụ cư ở địa phương nào?

Hít một hơi dài, chàng ta không đáp mà chỉ dè dặt hỏi :

- Cô nương có thể cho tại hạ biết nguyên nhân của việc tìm kiếm này không?

Nàng ta chưa kịp đáp, lão xa phu xen vào can thiệp :

- Thiếu hiệp hà tất phải hỏi! Nếu thiếu hiệp biết và chấp thuận nói ra tung tích của họ Thạch, lão và tiểu chủ nhân đương nhiên sẽ cảm kích! Bằng không, tự khắc lão và tiểu chủ nhân cũng sẽ tìm được!

Bị lão xa phu xen vào, nữ lang có ý tức giận :

- Đại thúc...

Nhưng lần này đến lượt chàng lên tiếng ngắt lời :

- Được rồi! Tại hạ sẵn sàng điểm chỉ. Nhưng chỉ có một điều, tại hạ cho rằng tại hạ có quyền được biết, tiền bối và cô nương tìm họ Thạch là có hay không có địch ý?

Lão xa phu trầm giọng, ngữ điệu của lão giống với nhân vật có võ công :

- Có thì sao, không có thì sao?

Đây là một câu hỏi thật khó trả lời nhưng may cho chàng, nữ lang nọ đột nhiên bảo :

- Thiếu hiệp yên tâm! Tiểu nữ tìm nhân vật này không phải là để tầm cừ!

Thở ra một hơi nhẹ nhõm, chàng đáp :

- Vị tiền bối họ Thạch này vốn dĩ là một nhân vật nổi danh ở Dĩ An viện! Tuy nhiên...

Chàng định nói tiếp rằng :

- “Thạch Thừa Phong, người mà các vị định tìm, đã chết từ lâu!”

Nhưng, chỉ cần nghe đến ba chữ Dĩ An viện lão xa phu đã vội vã bảo nữ lang :

- Nếu là người của Dĩ An viện, lão nô biết phải hành động như thế nào rồi! Tiểu chủ nhân! Chúng ta không nên chậm trễ nữa! Đi thôi!

Nhìn về vội vàng của họ, chàng nghi ngại, nếu ngay lúc này chàng nói rõ là Thạch Thừa Phong đã ra người thiên cổ, họ không những không tin mà còn cho rằng chàng cố tình hí lộng họ. Do đó, sau một lúc ngẫm nghĩ, đợi cỗ xe song mã đã đi xa, chàng lăm bắm :

- Đẳng nào ta cũng đến Dĩ An viện! Hay hơn hết, ta cứ chờ họ ở đấy và sẽ nói cho họ biết sau!

Vút!

Kể từ lúc đó, chàng luôn tìm cách âm thầm bám theo sau cỗ xe song mã.

14. Dĩ An Viện Lâm Cảnh Nguy Nan-mọi Bí Mật Dần Dần Hé Mở

Việc U Minh giáo tìm đến Thiếu Lâm và Võ Đang, sau lại lần lượt tìm đến những môn phái còn lại, thật sự đã diễn ra như lời nói của Thái giáo chủ lão phu nhân với Thanh Mộc đạo trưởng.

Vì thế, không có gì lạ khi cùng kéo đến Dĩ An viện vào ngày Đoan Ngọ với U Minh giáo là nhân vật thuộc Cửu đại phái võ lâm Trung Nguyên.

Đứng bên cạnh Giác Hải đại sư là Thanh Mộc đạo trưởng, cả hai cùng nhìn vào Dĩ An viện và không thể không nhớ đến lần trước cả hai cũng đã tìm đến!

Thanh Mộc đạo trưởng khẽ thở dài :

- Vô lượng thọ Phật! Mới đó mà đã năm năm rồi. Hà...! Phương trượng có tin rằng Lão viện chủ Dĩ An viện đã cố tình lừa dối chúng ta nói là không hề có Hỏa Tháp Đồ không?

Giác Hải đại sư như đã suy nghĩ khá nhiều về nan đề này nên dễ dàng có được lời đáp :

- A di đà Phật! Nhân tình thế thái rất khó lường. Chuyện thực hư Hắc, Bạch như thế nào, chờ khi Lão viện chủ đích thân xuất hiện sẽ rõ! Bần tăng không dám võ đoán!

Do quần hùng các võ phái đến khá đông nên không có mấy người quan tâm đến một cỗ xe song mã cũng từ từ tiến đến!

Lão xa phu, sau khi nghiêng đầu nói khẽ vài câu vào trong xe, lão và nữ lang nọ cùng bước xuống. Họ tuy cùng tiến vào Dĩ An viện nhưng lại cố tình vòng thật xa bọn võ lâm Cửu phái!

Do Dĩ An viện chỉ có một vòng trúc xanh vây bọc chung quanh làm ranh giới nên việc có người ẩn nấp và nhìn vào Dĩ An viện không phải là điều gây ngạc nhiên.

Như một sự tình cờ, nữ lang nọ sau khi nép người vào một khóm trúc, chợt đưa mắt nhìn ngang và kêu lên :

- Ô hay! Thiếu hiệp cũng đã đến đây ư?

Chàng ta gật đầu với sắc mặt trầm trọng! Nữ lang thấy vậy lại hỏi :

- Có điều gì không ổn sao thiếu hiệp?

Chàng đưa tay chỉ quanh vòng :

- Hẳn cô nương đã thấy rất nhiều người đang ở quanh đây? Họ đều là cao thủ võ lâm của Cửu đại phái! Liệu có trùng hợp không khi họ đứng lúc này tìm đến Dĩ An viện như cô nương?

Lời của chàng hàm rõ ý nghi ngờ khiến nữ lang phải biến sắc.

Tuy nhiên như biết vừa lỡ lời, chàng lại nói :

- Dẫu sao tại hạ tin rằng họ có tìm đến Dĩ An viện cũng không là có địch ý! Vì bao đời nay, Dĩ An viện luôn hành sự quang minh lỗi lạc và là chánh phái chứ không phải tà phái!

Nữ lang cười nhẹ :

- Thiếu hiệp như biết khá rõ về Dĩ An viện?

Chàng gật đầu và nở một nụ cười bí ẩn :

- Có thể nói như vậy! Vì...

Ngay phía trước Dĩ An viện chợt xuất hiện một cỗ kiệu với đủ nghi vệ kèm theo mà người của các phái đều biết rõ.

Tuy nhiên chính sự xuất hiện của Đoàn Hồn Ma Thủ và Huyết Thủ Đầu Đà làm cho chàng ta sững sờ kêu lên, quên đi việc đang nói với nữ lang nọ :

- Là hai lão ác ma?

Nữ lang tỏ ra kinh dị, định hỏi chàng! Nhưng đúng lúc đó, Đoạn Hồn Ma Thủ bỗng hướng vào Dĩ An viện gọi thật to :

- Thái giáo chủ lão phu nhân U Minh giáo cầu kiến Viện chủ Dĩ An viện Phi Vân Chiêu Dương Thạch Hồ Lăng!

Toàn thân chàng bị chấn động khắp lượt! Do đó, chàng bỗng lảo đảo thành lời mà không hề nhận ra :

- U Minh giáo? Có liên quan gì đến U Minh Thần Quân? Không lẽ là hấn? Nếu là hấn, hấn việc gì phải bày trò này?

Vẫn trong tâm trạng chấn động, chàng ta từ từ bỏ đi và không còn nhớ gì đến nữ nhân ở bên cạnh!

Nhìn thấy chàng đang cố di chuyển đến phía trước Dĩ An viện, sau cái nhìn ngăm ngăm hỏi ý, lão xa phu và nữ lang nọ cũng âm thầm bám theo.

Trọng khi đó, xuất hiện tại đình viên của Dĩ An viện là bốn nhân vật, ba nam một nữ! Họ đều là môn đồ của Lão viện chủ Dĩ An viện: Thẩm Như Bích, đại đệ tử, Dư Như Xích, tam đệ tử, Tạ Như Hoàng, tứ đệ tử và nữ nhân duy nhất là Đoàn Như Hồng Bạch, ngũ đệ tử!

Đưa mắt nhìn khắp lượt, Thẩm Như Bích lên tiếng :

- Cửu đại phái đều đến, thật là hạnh ngộ cho bốn viện! Sao chư vị không một lời báo trước khiến Thẩm mỗ chậm tiếp nghinh?

Đưa mắt nhìn cổ kiệu vẫn buông rèm kín mít, Thẩm Như Bích tiếp :

- Nếu Thẩm mỗ nghe không lầm, chư vị vừa tự xưng là U Minh giáo? Chẳng hay vị nào là Thái giáo chủ lão phu nhân? Có việc gì khiến chư vị tìm đến bốn viện?

Đáp lại lời Thẩm Như Bích là cả một bầu không khí lạnh như tờ! Thậm chí người của các phái bấy lâu nay luôn xem trọng và ngưỡng mộ uy danh của Dĩ An viện, sự im lặng của họ khiến Thẩm Như Bích và ba nhân vật đồng hành cũng ngạc nhiên!

Thẩm Như Bích nhìn ngay vào Giác Hải đại sư và Thanh Mộc đạo trưởng và hỏi :

- Nhị vị Chứng môn hôm nay làm sao rồi? Không lẽ nhị vị không nhận ra Thẩm mỗ?

Hắng giọng, Thanh Mộc đạo trưởng buộc phải lên tiếng :

- Vô lượng thọ Phật! Thẩm đại huynh xin cho hỏi, chẳng hay lệnh sư Lão viện chủ hiện đang ở đâu?

Thẩm Như Bích sửng sốt :

- Chứng môn sao lại hỏi câu này? Không phải tất cả đều tận mắt mục kích việc gia sư đã vào khu mộ tháp rồi bị thất tung sao?

Đáp lại, Chứng môn nhân của phái Hoa Sơn là Tịch Dương Vũ Kiếm Bàng Tiêu lên tiếng :

- Thẩm đại hiệp! Bấy lâu nay uy danh của Dĩ An viện luôn bao trùm thiên hạ, điều này Bàng mỗ không có gì để dị nghị! Tuy nhiên, mỗ thật sự bất phục nếu Lão viện chủ tin rằng có thể xem toàn thể võ lâm đều là những đứa trẻ lên ba để muốn bảo thế nào phải nghe theo thế đó!

Dư Như Xích lên tiếng với sắc mặt tái nhợt dần :

- Bàng chứng môn muốn ám chỉ điều gì xin hãy nói rõ hơn! Bốn viện không chấp nhận việc vô cớ bị lăng nhục.

Đàm Vô Luận, Chứng môn nhân môn phái Tuyết Sơn bật cười hàm ý miệt thị :

- Ha... Ha... Ha...! Dư tam đại hiệp muốn biết rõ hơn ư? Vậy sao không mời đích thân lệnh sư Lão viện chủ xuất hiện đối chất?

Đoàn Như Hồng Bạch nạt lên lạnh lạnh :

- Đàm chưởng môn xin chớ nói càn! Gia sư vẫn còn bị giam hãm trong khu mộ tháp, Đàm chưởng môn đã rõ sao còn nói khác đi và bảo gia sư phải xuất hiện?

Tạ Như Hoàng cau mày nhìn quanh :

- Đàm chưởng môn có nói đến hai chữ đối chất! Cho hỏi, đó là đối chất với ai về việc gì?

Cổ Bất Nghi, Chưởng môn của phái Thanh Thành vừa đưa tay chỉ vào cổ kiệu vẫn được bốn gã kiệu phu vận y phục nửa đen nửa trắng đặt trên vai, vừa oang oang bảo :

- Quần hùng đều đã rõ, tàng thư võ học ở trong khu mộ tháp là do U Minh Thần Quân lưu lại! U Minh giáo chính là hậu nhân đích truyền của U Minh Thần Quân!

Nếu Dĩ An viện không giao hoàn võ học đó cho U Minh giáo, võ lâm Trung Nguyên khó tránh được việc cùng phải đối đầu với U Minh giáo và thảm trạng chắc chắn phải xảy ra! Vì đạo nghĩa, vì công bằng mong Tạ tứ đại hiệp cho thỉnh Thạch lão viện chủ xuất hiện!

Bốn vị đệ tử của Dĩ An viện đưa mắt nhìn nhau. Và cùng lúc ánh mắt của họ càng chứng tỏ sự phẫn hận đến cực độ đang ngập tràn tâm trí!

Sau cùng Thẩm Như Bích hướng về cổ kiệu lên tiếng :

- Hành vi ngấm máu phun người này, phải chăng là do tôn giá cổ tình gây ra?

Khích nộ giang hồ, náo loạn võ lâm, tôn giá có biết tôn giá sẽ phải chuốc lấy một hậu quả như thế nào không?

Càng nói, Thẩm Như Bích càng lớn tiếng. Và cuối câu, Thẩm Như Bích hầu như là gầm lên :

- Việc đã đến như thế này rồi, tôn giá còn chưa chịu hiện thân ư?

Đáp lại sự phẫn khích của Thẩm Như Bích một tràng cười ngạo nghễ từ trong cổ kiệu bỗng vang ra :

- Ha... Ha... Ha...

Nếu trước đó một chút lời nói đầy hào khí của Thẩm Như Bích có làm cho quần hùng phần nào giao động và hoang mang chưa biết phải tin vào bên nào, vào Dĩ An viện bấy lâu nay luôn giữ gìn đạo nghĩa hay tin vào việc U Minh giáo đang đòi công đạo? Thì bây giờ, tràng cười đầy nội lực của chủ nhân cổ kiệu lại khiến quần hùng kinh tâm táng đờm!

Chuyện kể như đã rõ ràng, nếu Dĩ An viện khẳng khái chối bỏ lời buộc tội của U Minh giáo, bằng vào nội lực kinh hồn của chủ nhân cổ kiệu và khi Lão viện chủ Dĩ An viện không có ở đây, đừng nói Dĩ An viện bị U Minh giáo san bằng mà e rằng toàn thể võ lâm Trung Nguyên cũng bị vạ lây!

Ngược lại, giả như lời buộc tội của U Minh giáo là đúng và Dĩ An viện không có cách nào chối bỏ, bất quá Dĩ An viện hoặc phải giao hoàn võ học của U Minh Thần Quân cho U Minh giáo hoặc chỉ một mình Dĩ An viện bị U Minh giáo xem là cừu nhân!

Như lời lão phu nhân Thái giáo chủ U Minh giáo đã nói với các phái: U Minh giáo quyết không diễn lại tấn tuồng hai trăm năm trước của tổ sư U Minh Thần Quân, không xem toàn thể võ lâm Trung Nguyên là thù địch!

Do nghĩ như vậy và do sự việc chưa rõ thực hư, quần hùng Cửu Đại phái lần lần lùi lại, nhường cho hai phe cứ gườm gườm nhìn nhau!

Thẩm Như Bích và ba vị đệ muội có phần bất ngờ khi nhìn thấy từ cổ kiệu chui ra chỉ là một nữ lang có niên kỷ ước độ đôi chín!

Cũng như tâm trạng của Thanh Mộc đạo trưởng trước kia, bốn vị đệ tử của Lão viện chủ Dĩ An viện phải ngỡ rằng một nữ lang như nàng quyết không thể nào là Thái giáo chủ được gọi là lão phu nhân!

Do vậy, khi nữ lang nọ ung dung hỏi :

- Các hạ là Thẩm Như Bích, đại đệ tử của lão thất phu Thạch Hồ Lăng?

Thẩm Như Bích dù căm giận vì lời lẽ xách mé thóa mạ của nữ lang nhưng vẫn dần lòng nói vọng vào cổ kiệu :

- Tôn giá không dám lộ diện cũng không sao! Chỉ có điều tôn giá đã tự cáo giác tôn giá là hạng ném đá giấu tay nên không dám...

Thẩm Như Bích vẫn chưa khích nộ đối phương xong, trong cổ kiệu bỗng vang lên một mệnh lệnh :

- Tiểu Mai! Đánh!

Vút!

Bóng nhân ảnh của nữ lang liền chớp động với ngọc thủ nhanh như chớp xuất kinh.

Vù...

Có ý khinh thị, Thẩm Như Bích há miệng định quát nạt đối phương!

Nào ngờ, do kịp nhìn ra chiêu thức của nữ lang, Thẩm Như Bích bàng hoàng kêu lên đến lạc giọng :

- U Minh Cửu Môn chương?!

Kêu thì kêu, Thẩm Như Bích cũng kịp có phản ứng.

Vù...

Ào... Ào...

Thẩm Như Bích chưa ổn định xong cước bộ, giọng già nua bên trong kiệu lại vang ra :

- Đủ rồi, Tiểu Mai! Bây giờ tra vấn được rồi đó!

Nghe thế, Tiểu Mai mỉm cười tự đắc :

- Lão phu nhân vừa phân phó ta điều gì, hần các hạ đã nghe?

Thẩm Như Bích từ khi nhận ra công phu của nữ lang chính là Cửu Môn U Minh chương, liền dễ dàng nói kết mọi việc lại với nhau nên buột miệng rít lên.

- Hóa ra bọn người đã dựa vào Họa Tháp Đồ, đã dễ dàng vào khu mộ tháp để chiếm hữu võ công do U Minh Thần Quân lưu lại? Gia sư... Có phải bọn người đã hãm hại gia sư?

Sắc diện của Tiểu Mai chợt biến đổi và chỉ có một người duy nhất hiện diện ở đây, không phải người U Minh giáo, thâm hiểu nguyên nhân của sự biến đổi đó mà thôi!

Nhưng nhân vật đó chưa biết phải hành động như thế nào vào một lúc như thế này! Vì thế, nhân vật đó tạm thời án binh bất động, chờ xem diễn biến tiếp theo! Đó là vị nam nhân đã cùng xuất hiện với lão xa phu và nữ nhân bên trong cỗ xe song mã!

Hướng chi, cho đến lúc này, chàng ta vẫn chưa minh bạch hai điều! Thứ nhất, phải chăng kẻ ở bên trong cổ kiệu là hần? Thứ hai, nếu là hần, vì lý do gì hần quyết định đối phó với Dĩ An viện bằng cách hạ lưu như thế này?

Do mãi trầm tư, chàng không nhận ra không những lão xa phu và nữ lang nọ đang cách chàng không xa mà mọi biểu hiện trên sắc mặt của chàng cũng bị cả hai nhìn thấy!

Vả lại, vẫn có nguyên nhân khiến chàng ta không nhận ra điều đó! Chàng còn phải chú tâm, chú mục theo dõi mọi diễn biến ở Dĩ An viện!

Lúc đó, khi sắc diện của Tiểu Mai có một thoáng biến đổi, giọng nói già nua từ trong cổ kiệu liền vang lên đề tỉnh :

- Tiểu Mai! Người còn chờ gì nữa?

Sự tỉnh Tiểu Mai cố tình phớt lờ câu gạn hỏi của Thẩm Như Bích.

Tiểu Mai lạnh lùng hỏi :

- Sự việc giờ đã rõ, các hạ còn chờ gì nữa mà không mời lệnh sư xuất đầu lộ diện?

Thẩm Như Bích đáp lại trong tâm trạng bàng hoàng :

- Gia sư... thật sự gia sư không hề có ở bốn viện!

- Láo! Các hạ tưởng bốn giáo không đủ năng lực hủy diệt Dĩ An viện này sao?

Động nộ, Thẩm Như Bích long mắt sòng sọc nhìn Tiểu Mai :

- Cô nương nói năng nên cẩn thận, bốn viện không ngại sự uy hiếp đâu! Còn nữa, hạ lạc của gia sư như thế nào quý giáo không đủ tư cách để gạn hỏi!

Tiểu Mai cười lạnh :

- Các hạ thử lập lại một lần nữa xem? Các hạ đừng cho rằng quần hùng các võ phái hiện diện ở đây sẽ vì Dĩ An viện mà chịu thí mạng! Hừ! Hành vi lên chiếm hữu và học trộm võ công của kẻ khác, các hạ có biết hành vi đó sẽ chuốc lấy hậu quả như thế nào không?

Giận đến tứ chi rung động, Thẩm Như Bích gầm lên vang dội :

- Nha đầu! Hạng ngậm máu phun người như bọn ngươi, ta không thể không giết!

Động thủ đi!

Như chỉ chờ có thế, Tiểu Mai lập tức tung người lao đến với một tràng cười ngạo mạn :

- Được! Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt ư? Đỡ! Ha... ha... ha Vút!

Biết đối phương lại thi triển Cửu Môn U Minh chương, Thẩm Như Bích vội vàng trụ bộ và hất mạnh một chương ra đón đỡ :

- Nha đầu! Xem đây!

Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Là đại đệ tử của Lão viện chủ Dĩ An viện, Thẩm Như Bích đương nhiên phải có danh phù thực lực, Thẩm Như Bích nhanh nhẹn dùng Phi Vân thân pháp và lao đến!

Vút!

- U Minh chương hóa ra cũng chỉ có vậy thôi sao? Nha đầu! Đỡ!

Vù... vù...

Tiểu Mai cười khẩy :

- Hừ! Vẫn chưa hết đâu, lão họ Thẩm! Xem này!

Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Có vẻ lời nói của Tiểu Mai có phần nào đúng, vì sau tiếng chạm kinh lần này, Thẩm Như Bích có phản núng thế!

Ở bên ngoài nhìn vào, chàng ta, kẻ quan tâm nhiều nhất vào cục diện đang khai diễn, chợt lắc đầu lẩm bẩm thành tiếng :

- Không giống với U Minh chương?! Lạ thật! Ta phải hiểu như thế nào đây?

Nghe thế, lão xa phu và nữ lang nọ đưa mắt nhìn nhau đầy nghi hoặc! Và nếu có thể được, có lẽ nữ lang nọ đã lên tiếng hỏi chàng rồi.

Nhưng lúc đó chàng ta vẫn mãi chú tâm đến việc đang xảy ra.

Tiểu Mai nhân lúc thắng thế, nạt lớn :

- Cho đến giờ lão vẫn chưa thức ngộ ư? Nói mau, lão thất phu Thạch Hồ Lãng hiện ở đâu?

Thẩm Như Bích vận toàn lực lao vào và quát trả :

- Người muốn ta nói ư? Thì nói này!

Vút!

Vù... Vù...

Tiểu Mai bỗng dịch người nửa bộ về mé tả với song thủ thi triển như hai loại công phu! Tả thủ của nàng được đưa ra trước! Sau khi khua khoắc vào khoảng không thành hình bán nguyệt hữu thủ của nàng mới được đẩy bật ra. Nàng ta còn quát lên lạnh lạnh :

- Đệ tam chiêu Cửu Môn U Minh chưởng! Đỡ!

Vù...

Và thật lạ, nếu như ai đó có mục lực thật tinh tường sẽ nhận ra một điều kỳ quái vừa diễn ra chỉ trong một sát na? Và với điều kỳ quái này, tiếng chấn kinh sau đó lại vang lên, đưa đến cho lão Thẩm Như Bích một sự nhục bại.

Ào... Âm!

Như đã đến lúc thực hiện lời đã hăm dọa, Tiểu Mai bất ngờ quát lên ra lệnh :

- Cửu Môn Hộ Pháp, lên!

Ngay lập tức, bọn nữ nhân chín người với y phục có chín sắc màu khác nhau liền đồng loạt lao ra.

Vút! Vút!

Và phương hướng của bọn chúng khi lao ra là nhằm vào ba vị đệ tử còn lại của Lão viện chủ Dĩ An viện!

Ba người vây lấy một, trong chớp mắt giữa đường trường liền diễn khai những bốn trận giao đấu!

Trong khi đó, phe U Minh giáo ở bên ngoài còn đến những bảy người: bốn gã kiêu phu, Đoạn Hồn Ma Thủ và Huyết Thủ Đầu Đà cùng chủ nhân cổ kiêu cho đến lúc này vẫn chưa xuất hiện Giọng nói già nua từ trong cổ kiêu lại vang lên :

- Táng Môn Tả Hữu nghe lệnh!

Đoạn Hồn Ma Thủ và Huyết Thủ Đầu Đà đồng khom người xuống :

- Thuộc hạ chờ lệnh!

Lục soát khắp Dĩ An viện, tìm xem lão họ Thạch đang lẫn trốn ở đâu!

- Tuân lệnh!

Vút! Vút!

Mục kích được tấn tuồng này, nam nhân nọ vỡ lẽ và phẫn hận!

Nhanh không thể tả, chàng bật người lao ngược ra phía sau. Và trước khi lão xa phu cùng nữ lang nọ kịp nhận thức mọi chuyện, chàng đã đảo người và thân tốc lao về phía hậu viện của Dĩ An viện!

Vút!

Lão xa phu trọn tròn mắt nhìn theo bóng nhân ảnh của chàng và lẩm nhẩm tự trách :

- Ôi chao! Thân thủ của tiểu tử không ngờ lại cao minh đến vậy! Đến ta mà cũng bị tiểu tử qua mặt.

Nữ lang nọ cười chúm chím :

- Còn đại thúc thì sao? Lúc trước chính đại thúc đã ngấm ngấm ám trợ hần nhưng ngoài mặt vẫn giả vờ ngây ngô! Hần cũng bị đại thúc che mắt vậy?

Lão xa phu lắc đầu :

- Xem ra thân phận của tiểu tử rất đáng ngờ. Tiểu chủ nhân nghĩ sao?

Nàng khẽ đáp :

- Tiểu nữ không nghĩ như vậy! Chúng ta biết che giấu lai lịch sao lại trách hần giữ kín hành tung?

Lão xa phu có phần nôn nóng :

- Tiểu chủ nhân có muốn lão nô bám theo tiểu tử không?

Nàng lắc đầu :

- Không cần!? Sắc diện của hần cho thấy, chính đề là ở đây, có liên quan đến cổ kiện thần bí kia! Rồi hần sẽ quay lại nếu hần đủ khả năng đương đầu với hai lão được gọi là Táng Môn Tả Hữu!

Lão phu xa bữu môi xị một tiếng :

- Táng Môn gì hai gã Ma Thủ và Huyết Thủ! Nhưng lão nô cảm thấy khó tin một mình tiểu tử có thể đương đầu với hai gã này!

Nàng cười nhẹ :

- Tiểu nữ nghĩ khác! Đại thúc nếu không tin, cứ chờ xem!

Trong khi đó, tình thế diễn ra càng lúc càng khẩn trương. Và thanh danh của Dĩ An viện không ngờ lại lâm vào tình cảnh khốn đốn như thế này!

Thẩm Như Bích dù đã tận lực bình sinh nhưng xem ra vẫn luôn bị song chưởng với hai loại công phu thập phần kỳ bí của Tiểu Mai làm cho thất điên bát đảo.

Còn Dư Như Xích, Tạ Như Hoàng và Đoàn Như Hồng Bạch mỗi người đều bị ba nữ hộ pháp U Minh giáo vây hãm khiến họ cứ như kẻ bị trời tay trời chân, không thể cận lực thi triển sở học!

Có vài lần, họ có cảm giác là họ đang bị vây vào Tam tài trận pháp! Nhưng cứ mỗi lần như vậy, mỗi khi họ tìm cách giải phá thế trận, bọn nữ hộ pháp lại liên tay liên thủ quật đủ sáu kinh vào họ! Vì phải lo chống đỡ nên họ ngay sau đó lại bị hãm vây!

Quần hùng ở bên ngoài nhìn vào, đa phần đều hoang mang không biết phải tin vào phe nào! Do đó, từ khi Đoàn Hồn Ma Thủ và Huyết Thủ Đầu Đà được lão phu nhân Thái giáo chủ sai đi, quần hùng vẫn thắc thỏm chờ lúc Lão viện chủ Dĩ An viện xuất hiện!

Trong số họ vẫn có kẻ ngấm ngấm mình định lập trường: nếu Viện chủ Dĩ An viện xuất hiện, chứng tỏ U Minh giáo tổ giác đúng: Lão viện chủ chỉ giả vờ bị vây hãm ở khu mộ tháp nhưng thực ra đã lên lấy đi tàng thư võ học của U Minh Thần Quân lưu lại. Lúc đó họ sẽ để mặc cho U Minh giáo và Dĩ An viện diễn khai trận long tranh hổ đấu!

Và nếu Lão viện chủ không xuất hiện, là U Minh giáo đã tố cáo sai, họ cũng không đại đứng ra bênh vực Dĩ An viện! Vì suy cho cùng bản lĩnh như U Minh giáo, chỉ có đích thân Lão viện chủ hiện thân mới có thể nghĩ đến chuyện bình thủ! Họ là những kẻ cơ hội, chỉ biết nghĩ đến bản thân và đó là lập trường của họ.

Thấy đã lâu mà Táng Môn Tả Hữu vẫn chưa quay lại, từ trong cổ kiện lại vang lên một giọng nói hậm hực!

- Đúng là lũ vô dụng! Việc chỉ bấy nhiêu mà làm cũng không xong!

Đúng lúc đó, từ trong Dĩ An viện có hai bóng người lao ra với tiếng kêu thảng thốt :

- Lão phu nhân...

Vút! Vút!

Đuổi theo sau hai bóng đó, một nam nhân tuấn tú đang lộ sắc mặt đặng đặng sát khí với hai ngọn chỉ kinh thập phần lợi hại :

- Chạy đi đâu! Đỡ! Đỡ!

Viu...

Viu... viu...

Chủ nhân cổ kiệu khàn giọng gào lên :

- Người là ai? Hắc Bạch Chấp Pháp Lệnh Bài! Mau ngăn tiểu tử lại!

Bốn gã kiệu phu nhanh nhẹn đặt cổ kiệu xuống và lập tức lao ra!

Vút! Vút!

Tuy nhiên, phản ứng của chúng dù nhanh vẫn không nhanh bằng nam nhân nọ!

Hai ngọn chỉ kinh rút cuộc cũng đến đích.

Viu... viu...

15. Đơn Thân Đường Đầu U Minh Giáo -nhấn Nhục Nuốt Hận Chạy Tháo Thân

Đúng vào lúc hai ngọn chỉ kinh lợi hại của nam nhân nọ xoáy thủng vùng tâm thất của Đoạn Hồn Ma Thủ và Huyết Thủ Đầu Đà từ phía sau, bốn gã kiệu phu với danh xưng Hắc Bạch Chấp Pháp Lệnh Bài cũng đã vây chặt nam nhân nọ.

Cả bốn cùng hợp lực, tung ra đủ bốn chưởng Cửu Môn U Minh vào đối phương chỉ có một, với một tiếng quát rập ràng :

- Tiểu tử muốn chết! Đỡ!

Vù... vù...

Ào... Ào...

Như không có ý đồ lâm trận, bằng một loại khinh thân pháp thập phần ảo diệu, nam nhân nọ chỉ một lượt tung người đã lao khỏi phạm vi uy hiếp của bốn đạo kinh phong kia!

Vút!

Ầm! Ầm!

Chuyện không thể lường liền xảy ra, bốn tên Hắc Bạch Chấp Pháp Lệnh bài vì không phản ứng kịp đành đánh lẫn nhau!

Đang khi cả bốn tên cùng chấp chới, nam nhân nọ nhanh tốc lao về phía nữ đệ tử duy nhất của Lão viện chủ Dĩ An viện!

Bất chấp sẽ bị chê trách là có hành vi bất minh, nam nhân nọ vừa lao đến đủ gần bèn cật lực vấy ra ba đạo chỉ phong.

Viu... viu...

Nhác trông thấy có người tiếp trợ dù chưa biết đó là ai, Đoàn Như Hồng Bạch chỉ còn biết trèn người dịch bộ sang một bên, nhượng cục diện cho nhân vật nọ và ba tên nữ hộ pháp U Minh giáo.

Hành vi của Đoàn Như Hồng Bạch do là hành vi phản thường lập tức tạo nghi ngờ cho đối phương.

Ba nữ hộ pháp nọ chưa kịp biết là tử thần đang chiếu mệnh, họ chợt nghe tiếng hô hoán đề tỉnh từ trong cổ kiệu vọng ra :

- Đề phòng phía sau, mau!

Nhận ra giọng nói của lão phu nhân, ba nữ hộ pháp không cần tìm hiểu nguyên nhân cứ vội vàng nghiêng người và lăn ào ào trên nền đất.

Bình! Bình! Bình!

Thế mạng cho ba nữ hộ pháp, nền đất trước Dĩ An viện liền bị chỉ kinh xuyên thủng tạo thành ba hố sâu hoắm!

Ý đồ giải nguy cho Đoàn Như Hồng Bạch đã thành sự - Vì lúc này Đoàn Như Hồng Bạch không bỏ lỡ cơ hội đang lao về phía đại sư huynh Thẩm Như Bích - Nam nhân nọ vẫn với thân pháp thập phần biến ảo tiếp tục tung người lao về phía Tạ Như Hoàng, tứ đệ tử của Lão viện chủ Dĩ An viện.

Vẫn theo cung cách cũ, nam nhân nọ lẳng lặng phát chỉ kinh lợi hại vào bọn nữ hộ pháp U Minh giáo đang vây hãm Tạ Như Hoàng!

Viu...

Viu...

Ba nữ hộ pháp vừa thoát chết trong gang tấc, nhìn thấy đồng bọn đang lâm vào tình cảnh của họ trước đó cả ba vừa tung người đuổi theo vừa mở miệng hô hoán loạn xạ :

- Nhị tỷ tỷ cẩn trọng!

- Ngũ muội, tam tỷ! Đề phòng nào!

Cũng giống như phản ứng của ba nữ hộ pháp trước đó, ba nữ nhân đang giao chiến với Tạ Như Hoàng cũng không cần biết ắt giáp gì cứ vội lăn nhoài người xuống đất, tránh họa sát thân.

Bình! Bình! Bình!

Tạ Như Hoàng nhờ đó được giải vây. Lão định nhân cơ hội truy sát bọn nữ hộ pháp U Minh giáo liền nghe nam nhân nọ vận lực gào lên :

- Quân tử báo thù mười năm cũng chưa muộn! Tứ vị tiền bối mau chạy đi.

Vừa gào, nam nhân vô danh nọ vừa nhắm về phía ba nữ hộ pháp cuối cùng đang vây đánh Dư Như Xích và phát ra ba đạo chỉ phong. Lần này, chàng động nộ gầm lên :

- Lũ cuồng đồ mặt hạng! Đáng chết!

Viu... viu...

Sau hai lượt tập kích thành công của chàng, ba nữ hộ pháp còn lại ít nhiều cũng cảnh giác! Vì thế, không cần chàng phải lên tiếng, ba nữ hộ pháp kia vội buông bỏ Dư Như Xích và cùng liên tay quyết chống đỡ ba ngọn chỉ kinh của chàng.

Cả ba cùng xô mạnh ngọc thủ và cách phát chiêu thật lạ lùng.

Sau khi khua khoắc vào khoảng không tạo thành những hình bán nguyệt họ mới hướng kinh lực vào đối phương.

Tinh mắt và với cảm nhận khác lạ, nam nhân vô danh nhìn thấy rất rõ ba ngọn chỉ lực của chàng bỗng bay lệch phương vị! Và sau cùng ba ngọn chỉ lực của chàng lại va vào nhau không tạo bất kỳ tổn hại nào cho bọn nữ hộ pháp.

Ầm! Ầm!

Trong khi đó, ba luồng lực đạo của đối phương vẫn ngang nhiên xô ập đến!

Vù...

Kinh nghi đến tận cùng, chàng ta vội vàng chuyển mình và lạng người sang một bên để lách tránh Ba luồng lực đạo của họ liền rơi vào khoảng không! Và thật là trùng hợp, đúng lúc đó sáu nữ hộ pháp U Minh giáo vì căm giận kẻ tập kích họ, tất cả cùng lao ào đến và vô tình lao ngay vào ba ngọn chưởng kinh của đồng bọn.

Lợi dụng lúc bọn Cửu Môn Hộ Pháp cùng bối rối, nam nhân vô danh liền lướt băng người về phía Tiểu Mai đang thả sức quần thảo Thẩm Như Bích và Đoàn Như Hồng Bạch với những chiêu pháp hết sức quái dị!

Một lần nữa, chàng ta tận lực quát lên thật to :

- Tứ vị tiền bối mau chạy đi! Dĩ An viện có khôi phục thanh danh hay không cần phải trông vào tứ vị! Đờ!

Tiếng quát sau cùng của chàng là dành cho Tiểu Mai, với ngọn chỉ kinh lợi hại kèm theo!

Viu... viuu...

Mọi hành vi của chàng từ khi xuất hiện cho đến tận bây giờ, Tiểu Mai đương nhiên phải nhìn thấy! Do đó nàng ta vì muốn rửa hận cho đồng bọn bèn hướng về chàng và thi triển song thủ với hai chiêu thức quái dị!

Vù...

Đoán biết sự lợi hại của chiêu thức kỳ quái này, chàng ta bất chợt gầm lên :

- “Di Hoa Tiếp Mộc”! Thủ pháp này ta đã biết kể như vô dụng! Đờ nào!

Viu... viuu...

Đã biết đó là “Di Hoa Tiếp Mộc” và đã gọi được đích danh của thủ pháp, chàng ta vẫn ngang nhiên phát xạ chỉ kinh là một hành động mạo hiểm.

Tuy nhiên, sự mạo hiểm của chàng chắc chắn phải có nguyên do.

Và nguyên do đó đã khiến Tiểu Mai tái nhợt thần sắc.

Nàng ta vội thu chiêu và hoành bộ thoái hậu :

- Ngay sau đó, Tiểu Mai bèn hướng thẳng vào nam nhân vô danh với một chưởng lực cực kỳ lợi hại.

- Người muốn chết! Đờ nào!

Vù... vù...

Lần này, chàng ta cứ như người có bản lĩnh thông thiên triệt địa, chàng vừa cười vừa miệt thị :

- Vậy có hay hơn không? Như thế mới đúng là Cửu Môn U Minh chưởng chứ? Ha... ha... ha...

Chàng tung bắn người lên không trung. Và từ trên cao, chàng phát xạ một lúc những hai ngọn chỉ kinh trở xuống.

Viu... viuu...

Tiếng chấn kinh liên vang ra.

Ầm! Ầm!

Cùng lúc đó, có tiếng gầm thịnh nộ của chủ nhân cổ kiệu :

- Đừng để bọn chúng chạy thoát! Mau ngăn chúng lại?

Theo đó, nam nhân vô danh do còn lơ lửng trên cao nên tầm thị tuyến khá rộng!

Chàng nhìn thấy bốn vị đệ tử của Lão viện chủ Dĩ An viện rút cuộc cũng theo lời khuyên của chàng mà lo tìm đường tháo chạy.

Sợ bọn nữ hộ pháp U Minh giáo và bốn tên Hắc Bạch Cháp Pháp Lệnh Bài sẽ ngăn cản bốn vị kia, chàng ta vội trầm người xuống!

Vụt!

Và lần đầu tiên, chàng ta bắt đầu thi triển chưởng lực, hướng vào bọn U Minh giáo.

- Lui cả nào!

Vù... vù...

Ào... Ào...

Một hiện trạng lạ lùng liền xảy ra! Bọn U Minh giáo vừa nhìn thấy chưởng lực của chàng liền kêu lên thất thanh lẫn kinh ngạc :

- Ô hay! Sao lại là Cửu Môn U Minh chưởng?

Và bọn chúng cùng giương tay phát kinh ngăn đỡ.

Vù...

Ào...

Trong khi đó, từ trong cổ kiệu lại vang ra một lời nói khác hẳn :

- Áo Áo Phi Vân thất thức? Là tiểu tử ngươi? Tiểu Mai! Mau giết hắn. Chính hắn là kẻ lão thân đang truy tìm! Mau lên nào!

Tiểu Mai phân vân!

Không riêng gì Tiểu Mai, quần hùng ở bên ngoài cũng không biết phải hiểu như thế nào mới đúng.

Vì chỉ một chiêu chưởng của nam nhân vô danh nọ mà lại có đến hai danh xưng khác nhau! Bọn thuộc hạ U Minh giáo gọi đó là Cửu Môn U Minh chưởng, không lẽ chàng ta cũng là người U Minh giáo? Còn thái giáo chủ lão phu nhân thì lại gọi là Áo Áo Phi Vân thất thức, một tuyệt kỹ bí truyền của Lão viện chủ Dĩ An viện, và cũng là một tuyệt học mà mọi người dù đã từng nghe nhưng chưa có một ai có điểm phúc nhìn thấy! Không lẽ chàng ta là người Dĩ An viện??

Trong khi Tiểu Mai có một thoáng chần chừ, một bóng người từ bên trong cổ kiệu bỗng lao ra.

Vút!

Vì đây là lần đầu tiên chủ nhân cổ kiệu hiện thân, quần hùng không ai bảo ai đều căng hết mực lực, mong chiêm ngưỡng diện mạo của một nhân vật được gọi là Thái giáo chủ lão phu nhân U Minh giáo!

Rất tiếc, nhân vật đó phần thì có khinh thân pháp siêu phàm, phần thì có một vuông lựa che ngay nửa mặt, nên ai không tinh mắt thì chỉ nhìn thấy một bóng mờ loáng qua, còn nhân vật nào tinh tường mực lực lại phải thất vọng khi diện mạo kia đã bị một vuông lựa che khuất.

Tuy nhiên quần hùng cũng một phen đại khai nhãn giới.

Nhân vật nọ quả không hổ danh là lão phu nhân Thái giáo chủ U Minh giáo!

Thân pháp nhanh như tên bắn, đồng thời khi nhân vật đó xuất phát chưởng chiêu thì đúng là cực kỳ thâm hậu.

- Tiểu oa nhi! Mạng số của ngươi đã được an bài rồi! Nạp mạng!

Vù... vù...

Nam nhân nọ ngay khi biết chủ nhân cổ kiệu tự thân xuất hiện cũng giương mắt nhìn và hy vọng phát hiện được điều cần thiết!

Nhưng chàng lập tức thất vọng và hoang mang, do chủ nhân của cổ kiệu dường như không là kẻ chàng đang chờ đợi!

Tâm trạng thất vọng và hoang mang ngay sau đó biến đổi thành lòng căm phẫn tột cùng! Chàng tuy không nhận ra người nhưng không lạ gì với công phu đang được đối phương thi triển, chàng gầm vang :

- Muốn ta phải nạp mạng ư? Chưa chắc! Đỡ!

Vù...

Ào... Ào...

Chàng bị chấn lùi ngoài nửa trượng dẫn đến kinh hoàng thất sát! Thân thủ của đối phương quả cao thâm khôn lường!

Bóng nhân ảnh của lão phu nhân lại lấp loáng lao đến :

- Tiểu oa nhi quả có thân thủ hơn người! Thảo nào...! C... h... ể... t...!

Vù...

Chàng nhú màY kinh ngạc, đối phương vì ý gì lại bỏ lửng câu nói? Không lẽ đối phương đã thật sự biết chàng là ai và cũng biết xuất xứ lai lịch và võ học của chàng?

Nghi nan khôn xiết và có cảm nhận sự bất an, chàng tìm cách lạng người tránh chiêu, quyết kéo dài trận chiến để minh bạch mọi nan đề!

Vút!

Tuy nhiên, lão phu nhân U Minh giáo lại chứng tỏ một bản lĩnh siêu phàm! Khi thấy chàng lạng người tránh chiêu, lão phu nhân cũng nhanh tốc bám theo.

- Người còn mong toàn mạng ư? Đỡ!

Vù...

Nhận ra hữu thủ của đối phương chọt về vào khoảng không một hình bán nguyệt, chàng ta bật rít qua kẽ răng :

- Lại là “Di Hoa Tiếp Mộc”? Xem đây!

Viu... viu...

Tả thủ của chàng ngay lập tức phát xạ một ngọn chỉ kinh! Và khi chỉ kinh này bị công phu quái dị của đối phương làm sai lệch phương vị, hữu thủ của chàng lập tức hất mạnh ra.

Lão phu nhân bật cười the thé :

- Ha... ha... ha...! Là người muốn chết!

Ào... Ào...

Chàng thất sắc, đối phương tuy cũng thi triển “Di Hoa Tiếp Mộc” như bọn thuộc hạ U Minh giáo nhưng do công phu thâm hậu hơn nên tuyệt kỹ này có phần lợi hại và biến ảo hơn.

Do vậy, ngọn chỉ kinh trước đó của chàng sau khi bị Tuyệt Kỹ “Di Hoa Tiếp Mộc” làm sai phương vị giờ bỗng ngoặt lại, chạm phải chính chưởng kinh của chàng.

Ầm!

Đúng lúc này, ngọn kinh của lão phu nhân lại ập đến du chàng vào tình thế hoàn toàn bị động.

Vù...

Ào... Ào...

Nam nhân vô danh vì không còn biện pháp nào để ứng phó kịp thời đành phải ngã bật ngửa người về phía sau, treo mình bằng ngang với nền đất! Tư thức “Thiết Bản Kiềm” này của chàng thập phần kỳ mỹ! Tuy nhiên đang lúc giao chiến như thế này, một tư thức tuyệt đẹp không được kể là lợi hại nếu chính tư thức đó phải đưa chủ nhân đến một tình trạng cực kỳ nguy khốn.

Quả nhiên nam nhân vô danh kể như cầm chắc cái chết khi chàng chưa kịp gượng dậy lúc ngọn kinh hiểm ác kia lao sượt qua và cũng là lúc lão phu nhân chủ thân của cỗ kiệu xê mình bắn tới thật thần tốc.

Lão bà còn thét lên uy hiếp :

- Nạp mạng nào, tiểu tử!

Vù... vù...

Ngay tức khắc, một ngọn chưởng kinh cực kỳ uy mãnh liền bao phủ lấy toàn thân chàng! Vào lúc này, dù chàng kịp gượng dậy cũng chết và dù chàng buông ngã toàn thân cho lưng chạm đất cũng không sao tránh được ngọn kinh tối hậu kia của đối phương!

Bởi đó, dù muốn dù không mục lực của chàng cũng đột nhiên tối sầm không còn nhìn thấy được gì nữa.

Chàng đang điện đối diện với tử thần! Và tử thần đó không phải ai khác ngoài lão phu nhân, Thái giáo chủ U Minh giáo!

Có lâm vào tình cảnh như chàng mới hiểu cái chết đáng sợ như thế nào. Nhất là cái chết đó lại là cái chết tức tử bởi còn quá nhiều trọng trách mà chàng chưa kịp thực hiện!

Tâm trạng của chàng và lúc này dường như chỉ còn lại sự phẫn hận tột cùng. Và có quá nhiều điều khiến chàng không thể không phẫn hận.

Đột nhiên, chàng như được hồi sinh khi có một tiếng quát trầm hùng bỗng vang thẳng vào tai chàng :

- Tiểu tử mau chạy đi! Nào!

Thần trí của chàng hầu như mất đi nhận thức khi kề cận chàng lúc đó có một tiếng chấn kinh kinh thiên động địa xuất hiện.

Ầ... m...!

Và thế là, mọi diễn biến đều xảy ra chỉ trong một chớp mắt!

Lão phu nhân quát tháo ầm ĩ :

- Lão thất phu ngươi là ai? Sao dám xen vào ngăn cản lão thân?

Một bóng nhân ảnh mờ ảo lướt qua chàng với một tiếng rít qua kẽ răng :

- Ngươi còn chờ gì nữa mà không chạy?

Còn chàng, khi biết chắc là bản thân vẫn sống, chàng tung ngược toàn thân về phía hậu định lao đi!

Vút!

Những sự việc đó như xảy ra cùng một lúc, kể cả việc ả Tiểu Mai đột nhiên hét lên lanh lảnh và ngăn cản việc tháo chạy của chàng :

- Ngươi còn nghĩ đến việc bỏ chạy ư? Đờ!

Vù... vù...

Một lần nữa cảm giác bất an lại xuất hiện trong tâm trí chàng và ngấm ngấm cảnh báo chàng: Nếu chàng còn ham chiến, nếu chàng không nhân lúc này bỏ chạy chàng không bao giờ tìm được một cơ hội thứ hai.

Với toàn bộ chân lực được cấp tốc quy tụ chàng lẳng không đảo người và lao đi thật nhanh, thật xa!

Vút!

Đuổi theo chàng là tiếng hét vừa thẳng thốt vừa bàng hoàng của Tiểu Mai :

- Phi Vân thân pháp?!!

Sau đó, mới đến lượt tiếng rít hậm hực của lão phu nhân Thái giáo chủ U Minh giáo lọt đến tai chàng :

- Quả nhiên là tiểu tử! Hừ! Lần này đồ ngươi chạy thoát!

Bằng vào lời lẽ này, chàng nghĩ, bọn U Minh giáo nhất là lão phu nhân có bản lãnh phi phàm kia chắc chắn sẽ không bỏ qua cho chàng và chắc chắn chúng sẽ đuổi theo chàng.

“Quân tử báo thù mười năm không muộn!” Đó là câu chàng đã dùng để khích động và buộc bốn vị đệ tử của Lão viện chủ Dĩ An viện phải nhẫn nhục và bỏ chạy! Và bây giờ, đến lượt chàng cũng đành phải áp dụng câu nói đó và chờ thời cơ.

Vút!

Và chàng hoàn toàn không biết rằng, ở phía sau lưng chàng, lão phu nhân và bọn U Minh giáo không hề đuổi theo chàng.

Ngược lại, lão phu nhân sau khi đưa mắt nhìn quần hùng với ánh mắt vừa là trấn áp vừa là phân minh, chợt lên tiếng buông lệnh :

- Đây là Dĩ An viện tự chuốc lấy dăm ngang nhiên đối đầu cùng bốn giáo! Bất đắc dĩ lão thân phải có hành động này! Bọn ngươi mau phá hủy toàn bộ Dĩ An viện! Kẻ nào chống lại, g... i... ể... t...!

Như có một ngọn quái phong thổi qua, toàn thể quần hùng thuộc các võ phái võ lâm Trung Nguyên đều nghe lạnh khắp người! Nhất là khi họ mục kích cảnh tượng một Dĩ An viện bấy lâu nay là nơi bất khả xâm phạm giờ đang bị bọn thuộc hạ U Minh giáo phá hủy, biến thành chốn hoang lương.

Trong khi đó, không một ai nhận ra cỗ xe song mã đang được một lão xa phu cho lăn bánh xe dần nơi vừa xảy thảm trạng.

Cũng vậy, một ít nhân vật thuộc Cửu đại phái cũng lén bỏ đi dần với nhiều nguyên nhân...

16. Chạm Ác Nhân Như Chạm Xạ Quỷ -người Với Người Sao Nữ Nhấn Tâm

Chạy hơn hai mươi dặm, chợt nghĩ đến một việc, chàng chậm dần lại!

Với cước lực chậm rãi này, chàng vừa đưa mắt nhìn quanh vừa lắng bả thành tiếng :

- Ta ngốc thật! Liệu biết họ chạy về hướng nào để đuổi theo? Nhờ họ lọt vào tay bọn U Minh giáo có phải ta ân hận suốt đời không? Hừ, đúng ngốc!

Vì đây là lời lắng bả, tự hỏi, tự than, nên chàng không hề chờ đợi sẽ có lời đáp lại! Vậy mà...

- Tiểu tử! Ngươi còn ngốc hơn người nghĩ đấy?

Giật nảy mình, chàng nghĩ, âm thanh này chẳng phải chàng đã từng nghe rồi sao?

Quay phắt lại và quay về hướng vừa có tiếng phát thoại, chàng buộc miệng kêu lên :

- Là lão?!!

Không còn nghi ngờ gì nữa, trước mắt chàng chính là kẻ ác nhân đã từng ám ảnh chàng trong những lúc gần đây, và nhân vật mà chàng ngỡ rằng chính là lão phu nhân, chủ nhân của cỗ kiệu. Và sau khi nhìn được vóc dáng của lão phu nhân, chàng đã thất vọng vì lão phu nhân không phải là nhân vật đang hiện diện trước mắt chàng.

Hướng chi, sau tiếng kêu thảng thốt của chàng, nhân vật nọ đang mở miệng lên tiếng và hầu như là thừa nhận với những gì chàng đang nghĩ.

Nhân vật đó, vóc dáng dong dỏng cao và diện mạo lúc nào cũng vàng bủng - Chàng đã quá quen với nhân vật này - Cười lạnh và hỏi :

- Thạch Hiểu Đông! Bản nhân đang cần gì hử ngươi đã rõ! Tầm Tử lệnh bài thứ sáu đâu? Hãy giao ra nào!

Toàn thân chấn động, vì trên đời này và cho đến tận lúc này duy nhất chỉ có hử, kẻ ác nhân là biết rõ tính danh chàng!

Thạch Hiểu Đông - Phải, chính chàng là Thạch Hiểu Đông như nhân vật kia vừa gọi - Lạnh cứng người nhìn đối phương :

- Lúc ở Dĩ An viện, lão cũng có mặt?

Sắc mặt của đối phương vẫn vàng bủng, không hề đổi sắc và cũng không một lần chớp mắt :

- Đệ lục Tử lệnh bài đâu?

Chàng bước lùi một bước :

- Lão cũng là người U Minh giáo?

Đối phương bước lên một bước :

- Đệ lục Tử lệnh bài?

Chàng hít mạnh một hơi thanh khí :

- Sao lão luôn tìm cách đối phó như muốn phá hủy Dĩ An viện?

Đối phương rít lên :

- Đệ... lục... Tử... Lệnh... Bài...!

Đồn sẵn nội lực vào song chưởng, chàng cũng rít :

- Lão và U Minh giáo là một Cửu Môn U Minh chưởng đã minh chứng điều đó! Lão cố tình phá hủy thanh danh của Dĩ An viện, độc kế này là của lão! Ta phải giết lão! Đỡ!

Vù...

Vù...

Chàng chớp động đối phương cũng chớp động! Chàng muốn giết đối phương, ngược lại, đối phương như quyết không buông tha chàng.

Nhân vật đó còn quát lên :

- Khá lắm đó, tiểu tử! Bằng vào vồn vẹn hai câu khẩu quyết trên Tử lệnh bài, Đệ ngũ và Đệ lục, người có thể làm cho Phi Vân công phu phải biến dạng đến bản thân cũng không nhận ra! Không giết người bây giờ, sau này bản thân làm sao ăn ngon ngủ yên? Đỡ!

Vù... vù...

Thoạt nhìn qua chiêu thức của đối phương, Thạch Hiểu Đông kêu lên vỡ lẽ :

- Là “Di Hoa Tiếp Mộc”? Lão đúng là người U Minh giáo. Xem đây!

Viu... viu...

Tuy nhiên có một việc mà Thạch Hiểu Đông không sao lường được. Thân thủ của lão phu thân Thái giáo chủ U Minh giáo đã là lợi hại nhưng xem ra hãy còn kém so với thân thủ của nhân vật này.

Chỉ vì chàng dù đã ngừa trước nhưng công phu “Di Hoa Tiếp Mộc” của đối phương vẫn dư năng lực để khiến ngọn chưởng trước đó và chỉ kinh đánh sau của chàng phải tự chạm vào nhau.

Ầm!

Và ngọn kinh kế tiếp của đối phương vì không còn lực nào ngăn chặn đang lạnh lùng muốn ập vào chàng.

Vù...

Vù...

Hồn bất phụ thể, sau lần kinh biến khi đối chiêu với lão phu nhân. Thạch Hiểu Đông nào dám dùng tư thức “Thiết Bản Kiềm” để tránh chiêu, chàng tung người thật mạnh về bên tả.

Vút!

Đối phương nhanh tốc bám theo :

- Người thoát được ư? Nằm xuống!

Vù... vù...

Không ngờ khinh thân pháp của đối phương lại nhanh đến vậy, chàng vội lảng không đáp bộ, dịch xa thêm non trượng nữa.

Vút!

Đối phương gầm lên :

- Phi Vân thân pháp à? Xem đây!

Vút!

Nhìn đối phương phô diễn kinh thân pháp, Thạch Hiểu Đông lạnh người từng chập. Trong khi chàng chỉ đủ năng lực để có thể lảng không lao xa thêm, đối phương lại ung dung di chuyển giữa không trung như đang có nhiều điểm tựa vô hình để làm chỗ cho đối phương đặt chân.

Nhờ đó, khi đối phương đuổi kịp chàng, không cần phải đổi hơi, đối phương vẫn thản nhiên phát kình.

Vù... vù...

Ào...

Ào...

Kể thì đủ đầy chân lực, người thì đến một mẩu nhỏ cũng không còn, ngọn kình kia rốt cuộc cùng chạm đích.

Ầm!

Hự!

Vút!

Thạch Hiểu Đông liền như chiếc thuyền nan bé nhỏ bị phong ba bão táp cuốn phăng đi.

Công phu của đối phương còn cao thâm hơn chàng tưởng.

Và sau đó khi toàn thân đang nhức nhối khôn tả, huyết khí luôn sôi trào và chực trào ra cửa miệng, đối phương vẫn ung dung lao đến.

Chàng nghe như có tiếng oan hồn đòi mạng :

- Còn chưa chịu nằm xuống ư?

Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Hự!

Phịch!

Ngờ đã chết đi, nhưng không, Thạch Hiểu Đông vừa thổ huyết lênh láng liền nhìn thấy đối phương uy nghi sừng sững đứng nhìn chàng gần như nằm bất động.

Câu hỏi trước kia liền được đối phương lặp lại :

- Đệ lục Tử lệnh bài đâu, tiểu tử?

Chàng gắng gượng, há miệng chực thóa mạ :

- Oẹ!

Chàng lại thổ huyết.

Từ khuôn mặt vàng bủng vô biểu cảm của đối phương bỗng thoát ra một tràng cười đắc ý :

- Ha... ha... ha...

Vừa cười, đối phương vừa khom người xuống. Y cho tay vào bọc áo của chàng.

Không thấy Tử lệnh bài, y vội vã dùng cả hai tay mò sục khắp thân thể chàng.

Vẫn không thấy vật cần tìm, y động nộ.

Đứng lên, y nhìn chàng bằng tia mắt đầy sát khí.

Y nâng cao hữu chưởng và giáng xuống.

Vù...

Thạch Hiểu Đông nhắm mắt chấp nhận số phận.

Sau đó, chàng vụt mở mắt ra và thấy đối phương không hiểu đã thu chiêu và thu hồi định ý sát hại chàng từ lúc nào.

Y vẫn nhìn chàng và bất ngờ buông ra mắt tiếng cười lạnh :

- Hừ! Bản nhân không tin ngươi lại có tấm thân kim cương bất loại.

Soạt... soạt...

Chàng nhìn hấn đầy cảm phẫn.

Y như phát cuồng khi đột nhiên khom xuống xé nát toàn bộ y phục của chàng.

Vẫn chưa thỏa mãn ý đồ, y chợt vươn tay ra và điểm thật mạnh vào thân chàng.

Hự!

Ánh mắt chàng chợt tối sầm lại. Toàn bộ võ công của chàng đã bị y phế bỏ.

Y đứng lên và ngẩng nhìn kiệt tác của y :

- Ha... ha... ha...

Cười xong, y lại nhìn chàng và nhẹ nhàng bảo :

- Bản nhân hạn định cho ngươi ba ngày. Sau kỳ hạn đó, nếu ngươi không nói Đệ lục Tử lệnh bài ở đâu, bản nhân sẽ... Ha... ha... ha...

Chàng nghe đối phương cười mà tâm trạng chùng như hóa đá.

“Thì lão sẽ giết ta chứ gì? Lão đừng hòng uy hiếp ra. Chết thì chết, ta không bao giờ nói cho lão biết nơi chôn giấu Đệ lục Tử lệnh bài. Ha... ha... ha... Lão sẽ không luyện được toàn bộ Cửu Môn U Minh chưởng. Công phu này sẽ mãi mãi thất truyền. Ha... ha...”

Vừa nghĩ vừa cười thầm, Thạch hiểu Đông ngay sau đó phải rung động tâm can khi nghe đối phương thản nhiên bộc lộ ý đồ cực kỳ tàn độc.

Y nói :

- Ngươi đừng tưởng bản nhân sẽ dễ dàng ban cho ngươi cái chết. Không đâu, bản nhân sẽ để ngươi sống và sống mà không bằng chết. Võ công của ngươi đã bị phế bỏ, và rồi bản nhân sẽ áp dụng cung hình với ngươi. Ngươi sẽ là một phế nhân vĩnh viễn. Họ Thạch các ngươi sẽ mãi mãi bị tuyệt tự. Ha... ha... ha...

Thần trí của chàng liền quay cuồng điên đảo. Bởi đối phương nói rất đúng, nếu đối phương thật sự làm theo lời vừa hăm dọa, chàng đúng là sống nhưng không bằng chết.

Cung hình: một hình phạt cực kỳ tàn độc và thảm khốc. Và chỉ có hấn, một kẻ có mối thù sâu hận với chàng mới nghĩ đến hình phạt này.

Tại sao?

Chàng còn đang quay cuồng tâm trí vì câu hỏi này, y bỗng xách chàng lên và động thân lao đi.

Vút!

Y không đưa chàng quay lại Dĩ An viện. Vậy y giữ chức vụ gì ở U Minh giáo đủ khiến y bất tuân thượng lệnh của lão phu nhân Thái giáo chủ?

Y đang ngược Bắc.

Phải chăng y muốn đưa chàng trở lại khu mộ tháp nằm giữa Cửu Cung sơn và Nhất Trụ Phong? Điều gì khiến y ngờ rằng Đệ lục Tử lệnh bài được chàng chôn giấu ở trong U Minh Hồn Mang trận?

Chàng cứ lẳng lặng suy đoán và y cứ lẳng lẽ đưa chàng đi.

Hoàng hôn dần buông phủ, y vẫn giữ nguyên cước lực.

Đêm đen rồi cũng phủ kín vạn vật, chưa có dấu hiệu nào chứng tỏ y muốn dừng lại.

Đêm tàn, ngày rạng y vẫn mãi miết đưa chàng đi.

Đến một lúc sự mệt nhọc đã quá sức chịu đựng của chàng, y bỗng dừng lại.

Thạch Hiểu Đông ngơ ngác nhìn cảnh quang trước mặt. Đó là một vùng núi đá khô cằn không có đến một bóng cây.

Và chỉ cần một chốc lát ngắn ngủi khi toàn thân chàng tuy trần trụi không một mảnh vải che thân nhưng mồ hôi vẫn tươm đầy, chàng mới hiểu tại sao vùng đất đá này lại khô cằn đến vậy.

Chính cái nóng bức kinh người ở địa phương này đã làm cho mọi mầm mống đều phải thui chột đi thì làm sao từ nơi này lại có thể có lấy một bóng cây.

Chạnh nhớ đến câu y đã nói: “Bản nhân không tin người có tấm thân kim cương bất hoại...” Chàng nghĩ, phải chăng trong hạn kỳ ba ngày y đã đưa ra, ý định lợi dụng sức nung nóng của vùng núi đá cằn cỗi này để buộc chàng phải khuất phục, nói ra nơi chôn giấu Đệ lục Tử lệnh bài?

Chàng tự mỉm cười héo hắt.

Y nhìn thấy và y đoán được điều chàng đang nghĩ.

Y cười lạnh. Và không cần y phải nói ra, chỉ với nụ cười lạnh của y cũng đủ làm cho toàn thân chàng giá buốt, khiến sự nóng bức của thiên nhiên cũng phải đông cứng lại.

Y bảo :

- Bản nhân luôn có một chủ trương: Thà ta phụ người, không để người phụ ta. Tiểu tử ngươi sẽ được dịp hiểu rõ chủ trương đó khi nào bản nhân đưa ngươi đến một nơi gọi là Tỷ Ngộ Nhiệt Trì.

Tỷ Ngộ Nhiệt Trì, bốn chữ này dường như không đem đến cho Thạch Hiểu Đông một chút khái niệm nào cả.

Chàng chỉ lơ mơ đoán được đó là một ao nước nóng, rất nóng, thế thôi. Còn thế nào là Tỷ Ngộ, chàng dù thông minh cũng không sao đoán được.

Y xách chàng lên và búng người lao qua một vòm đá.

Bên dưới vòm đá là một động khẩu. Bên trong động khẩu là một ngách đá. Và từ ngách đá này, từng luồng gió cứ liên tục thổi ra. Trớ trêu thay, đó là những luồng gió mang đầy hơi nóng.

Vì thế, những giọt mồ hôi đang nhễ nhại khắp người Thạch Hiểu Đông nếu được những luồng gió thổi khô đi thì chính hơi nóng của gió lại làm cho những giọt mồ hôi khác xuất hiện, thế chỗ.

Y khom người đưa chàng đi vào ngách đá.

Không biết ngách đá này dài bao nhiêu và sẽ đưa đến địa phương nào, nhưng y chỉ cần đưa chàng vào sâu được hai trượng, cơ thể của chàng cơ hồ bị vắt kiệt đến giọt nước cuối cùng.

Và chàng, theo bản năng, phải há hốc mồm, phình to hai cánh mũi, lưỡi thè dài ra để chi trì nhịp hô hấp. Dù là nhịp hô hấp dập dờn nhưng chí ít cũng cần cho sinh mạng được duy trì đến lúc nào hay lúc ấy.

Cảm nhận được sự kiệt lực của chàng, trong tư thế khom người, y nói vào tai chàng :

- Ngươi không chết dễ dàng như thế đâu. An tâm đi! Sắp đến Tỷ Ngộ Nhiệt Trì rồi.

Cứ như y đang lo lắng cho chàng vậy. Nhưng không phải, y chỉ muốn chàng cố sống để y có thể thi hành thủ đoạn của y đã dành sẵn cho chàng.

Y đứng ngay người lên :

- Đến nơi rồi, tiểu tử!

Xoạch!

Y bật hỏa tập, đẩy chàng ra phía trước và chỉ cho chàng nhìn thấy một làn nước phẳng lặng :

- Đó là Tỷ Ngộ Nhiệt Trì. Người có muốn thử không?

Miệng hỏi, bất chấp chàng muốn hay không muốn, y nghiêng người và giữ hai tay chàng. Sau đó, y khom xuống thật sâu, cố ý để hai chân chàng nhúng hẳn vào làn nước đang phẳng lặng.

Đã gọi là Nhiệt Trì (Ao nước nóng) Thạch Hiểu Đông vốn chờ đợi lớp da bao bọc bên ngoài hai chân phải phồng tên và tuột ra thành từng mảng khi bị làn nước thật nóng chạm vào.

Nhưng ngoài sự chờ đợi của chàng, nước ở Nhiệt Trì chỉ ấm, không nóng như chàng tưởng tượng.

Chàng thầm kinh ngạc.

Y hiểu điều này nên cười khè :

- Hà... hà... Không nóng lắm, phải không. Rồi người sẽ biết. Tấn tuồng hay vẫn chưa diễn ra đâu.

Vút!

Chàng ngỡ y đang phát cuồng. Bằng không, hà có gì y bỗng lôi chàng lên, rồi vẫn giữ chàng trong tay y đột nhiên nhảy ngay vào Nhiệt Trì?

Tuy vậy, khi y trầm ổn được cước bộ, chàng ngỡ người vì nhận ra cả y lẫn chàng đều khô ráo. Chàng và y không phải rơi thẳng vào Nhiệt Trì như chàng nghĩ.

Ngược lại, khi y đặt chàng chạm chân vào nền đá, chàng biết rằng cả chàng lẫn hẳn đang yên vị trên một mòm đá khá bằng phẳng ở giữa Nhiệt Trì.

Tóm lại, từ nơi này nhìn ra tứ bề, đây là một ao nước nóng nằm lọt thỏm giữa một thạch động. Vây xung quanh là những gờ đá lồi lõm, là chỗ chàng và y vừa đứng để nhìn vào Nhiệt Trì. Giữa Nhiệt Trì là một mòm đá đột ngột nhô cao lên và cao hơn mặt nước độ ba thước mực.

Như cố ý đợi cho chàng quan sát toàn bộ địa thế xong, y bất ngờ xô chàng té dài trên mòm đá bằng phẳng.

Phịch!

Chàng té xuống tuy đau nhưng chính cái cảm giác nóng giãy từ mặt đá truyền vào thân thể làm cho chàng tạm quên đi cái đau.

“Gọi là Nhiệt Trì chẳng trách khối đá này vì chìm khuất khá nhiều vào làn nước nên luôn luôn hâm hấp nóng.”

Đang khi chàng suy nghĩ, tạm gọi là để lý giải tại sao mặt đá lại nóng không hiểu y đã chuẩn bị sẵn từ lúc nào mà bây giờ trong tay y có nhiều sợi thừng bện chặt.

Y ung dung căng tứ chi của chàng ra bốn phía bằng bốn sợi dây, được y chằng néo cẩn thận ở bốn gờ đá quanh Nhiệt Trì.

Tư thế của chàng lúc này khá kỳ dị. Chàng nằm ngửa trên mặt đá nóng, hai tay giăng ngang vai, hai chân xuôi xuống dưới và tất cả đều được những sợi thừng giữ lại.

Trên tay y hãy còn một sợi thừng.

Y vừa ngẩng nhìn kiệt tác của y vừa thản nhiên xếp đôi xếp bốn và xếp sợi thừng lại làm tám.

Chàng nhìn y, không hiểu y định hành hạ chàng như thế nào. Đột nhiên y khàn khàn giọng vì kích động hỏi chàng :

- Bản nhân hỏi người: Đệ lục Tử lệnh bài người giấu ở đâu?

Chàng vừa lúc lắc cái đầu, chưa kịp đáp, những lớp dây thừng trên tay y chợt vung lên.

Véo...

Chát!

Tuy chỉ là những sợi thường mềm mại nhưng do y cật lực quật vào nên ngay lập tức chỗ thân thể chàng bị những sợi thường chạm vào phải rất bỏng lên vì rách da bật máu.

Y lại hỏi :

- Đệ lục Tử lệnh bài ở đâu? Nói!

Chàng không tưởng hạng người như y lại có lối tra khảo tàn độc như thế này. Vì quá hoang mang nên chàng không những không kịp đáp mà đến cái lắc đầu chàng cũng chưa kịp thực hiện.

Những sợi thường lại được y quật ra.

Véo...

Chát!

Tiếp đó, y quất luôn miệng :

- Nói! Nói! Nói!

Và phụ hoạ với từng tiếng quát, những sợi thường trên tay cũng được vung lên.

Véo... chát!

Véo...

Chát!

Do sợi thường dài được y gấp lại làm tám nên mỗi lần y vung ra trên thân thể của chàng lẽ dĩ nhiên phải có đến tám vết hằn. Và những vết hằn này dù không đủ mạnh để làm gãy vỡ xương cốt của chàng nhưng lại thừa năng lực để làm cho da thịt chàng phải rách ròi và bật máu.

Y không lên tiếng nữa.

Vả lại, dù y có lên tiếng đi chăng nữa, những tiếng rú rít trong không khí và những tiếng chạm mạnh vào người chàng vì vang lên liên tục nên chàng cũng không thể nào nghe được những tiếng quát của y.

Véo... chát!

Véo...

Chát!

Đúng như y nói, tấm thân của chàng vì không là kim cương bất hoại nên chỉ sau mười mấy loạt y vụt ra chàng phải oằn người vì đau đớn.

May cho chàng, tứ chi của chàng không được y chẳng néo quá thẳng nên chàng vẫn có thể trăn người về bên này rồi lại trăn người về phía ngược lại.

Những cử động của chàng tuy không tránh được đòn tra khảo tàn khốc của y nhưng dù sao chàng vẫn tránh không để những chỗ da thịt đã bật tóe trước lại chịu thêm một lần nữa những lần quật cật lực của y. Tóm lại chàng đang cố gắng đưa những chỗ chưa bị đánh để hứng lấy những cơn cuồng nộ của y.

Ngược lại, vì tứ chi không bị chẳng thẳng nên đây lại là điều không may cho chàng.

Bởi, sau khi hai bên thân đều bị bật rách da thịt, mỗi lần chàng oằn người dù là nghiêng về bên nào thì phía bên kia, khi những chỗ da thịt bị hở rách chạm vào nền đá nóng, chàng như chịu thêm một lần hành hạ nữa.

Cái nóng của nền đá khi xuyên thấu vào phần nhục thể đang ứa máu cứ như những mũi kim châm hoặc như một lớp muối mặn xát vào vết thương. Nỗi đau này chỉ có những ai đã từng hứng chịu mới cảm thông cho Thạch Hiếu Đông.

Sự tàn khốc của y đến đây chưa chấm dứt, bằng không, hà cớ gì y phải vất vả đưa chàng đến tận Tỷ Ngộ Nhiệt Trì?

Y ước lượng đã đủ bèn dừng lại.

Giọng khàn khàn của y một lần nữa được cất lên :

- Sắp đến giờ Ngọ rồi, tiểu tử! Tấn tuồng hay nhất sắp diễn ra. Nhớ đấy, lúc nào người không chịu được nữa và cũng là lúc người muốn nói cho bản nhân biết chỗ cất giấu Đệ lục Tử lệnh bài, người chỉ cần gọi, bản nhân sẽ cứu người. Nhớ kỹ đấy tiểu tử!

Dứt lời, y lộn ngược người về phía sau và ung dung đứng ở gờ đá, gần sát với làn nước Nhiệt Trì vẫn phẳng lặng.

Toàn thân dù đang đau đớn không kể xiết nhưng Thạch Hiểu Đông vẫn hoang mang vì không hiểu y muốn ám chỉ đến tấn tuồng gì.

Chỉ sau đó một lúc, chàng liền hiểu, không cần van nài y giải thích.

Làn nước Nhiệt Trì vốn phẳng lặng đột nhiên sôi lên sùng sục như ở phía dưới đáy đang có thủy quái lên cơn thịnh nộ.

Từ phương vị đang nằm, chàng còn nhận ra một điều. Và điều đó có lẽ phù hợp với lời ám chỉ của ác nhân. Mặt nước Nhiệt Trì không chỉ sôi sùng sục, đưa lên những làn hơi cực nóng mà còn đang dâng cao lên dần dần.

Chàng nhìn thấy rất rõ, chính y vì kiêng dè làn nước đang dâng cao của Nhiệt Trì nên tự y phải bước lùi lại để lẩn tránh.

Và điều này có nghĩa là, chỗ chàng vẫn buộc phải nằm chắc chắn sẽ bị làn nước Nhiệt Trì dâng lên ngập tràn. Đến lúc đó, chàng thậm chí kinh hãi, chính sức nóng của Nhiệt Trì sẽ làm cho toàn thân chàng, ở những nơi da thịt bị bật rách đến toé máu chắc chắn phải gánh chịu sự đau đến tận tủy.

Vừa mới nghĩ đến đây, ngay dưới lưng chàng, làn nước Nhiệt Trì rồi cùng chạm đến.

- Ôi chao!

Nóng không thể tưởng.

Chính cảm giác nóng đột ngột này khiến chàng phải bật thốt lên tiếng kêu đau đớn.

Ở bên trên, y nhìn xuống và bật cười thích thú :

- Ha... ha... ha... Chưa đâu, tiêu tử! Đến khi chất Hùng Hoàng trong Nhiệt Trì thấm vào từng vết thương, người mới thấy hết thủ đoạn của bản nhân. Ha... ha... ha....

Lời tiên đoán của y chỉ đi trước sự việc không bao lâu...

- A... a...

Y nói đúng. Nước trong Nhiệt Trì quả nhiên có chất Hùng Hoàng. Và không riêng gì sự công phạt của chất này, chính độ nóng của làn nước Nhiệt Trì cũng đủ làm cho Thạch Hiểu Đông phải chết đi sống lại không biết bao nhiêu lần mà kể.

Nỗi đau đến tận xương tủy: chàng ngất và tưởng phải chết đi!

Rồi cũng chính nỗi đau đớn tận cùng đó đã buộc chàng phải tỉnh lại để cảm nhận một thực tại phũ phàng!

Cái chết và cái sống, hầu như không còn bất kỳ một ranh giới nào rõ nét nữa!

Đã thế, phải thừa nhận sự sắp đặt của y thật sự hoàn hảo.

Làn nước Nhiệt Trì đột nhiên sôi sục rồi dâng lên nhưng chỉ dâng cao đủ ngập chìm toàn thân chàng đang nằm ngang bằng trên mặt đá là dừng lại! Và đương nhiên để nước không ngập kín phần mặt, theo bản năng Thạch Hiểu Đông đã tự ngược mặt lên.

Sự cố gắng của chàng ngay lập tức đưa đến cho chàng cả điều lợi lẫn điều hại.

Điều lợi là chàng đã đưa được chót mũi khỏi mặt nước, chàng không chết vì sặc hoặc vì thiếu thanh khí.

Còn điều hại ư? Vì chàng gượng nâng đầu lên, những vết thương do sự tra khảo của y ở khắp thân thể chàng, vì thế phải bật rách ra một lần nữa.

Vẫn chưa hết những sắp đặt hoàn hảo của y! Những sợi dây thừng đang chằng néo tứ chi của chàng về bốn phía không đủ căng để chàng không thể giãy giụa oằn oại!

Và chúng cũng không quá chùng để chàng vì lẫn lộn phải rơi tòm xuống nhiệt trì.

Và sau cùng y cũng không quên liệu tính trước độ bền vững của những sợi thừng khi phải ngấm nước! Có nước ngấm vào, những sợi thừng chùng như dai hơn, khó đứt hơn!

Chịu đựng như thế này, một nhân vật còn đủ đầy võ công chưa hẳn đã chịu đựng nổi, nói gì đến chàng đã bị y phế bỏ toàn bộ võ công?

Sau cùng chàng ngất đi và bên tai như vẫn còn nghe tiếng cười thập phần mãn ý của ác nhân và nghe chính tiếng kêu la không kèm được của chính bản thân chàng?

Dưới ánh hỏa quang bập bùng từ một ngọn đuốc, Thạch Hiểu Đông nhìn thấy y đang ngấm nghĩa chàng.

Y đúng là hiện thân của quỷ dữ khi y thần nhiên thổ lộ một điều mà y tin rằng chàng rất muốn nghe :

- Điều bí ẩn của Tỷ Ngộ Nhiệt Trì bản nhận tìm hiểu được, đó là: cứ đến hai giờ tỷ Ngộ, nước trong Nhiệt Trì đột ngột nóng lên và cũng dâng lên khỏi mặt đá độ ba kích?

Người có biết sự đau đớn sẽ tăng lên bội phần nếu bản nhân lập lại hành động lúc trước một lần nữa không?

Chàng không đáp, hay nói đúng hơn là chàng không còn chút hơi sức nào để gắng gượng lên tiếng.

Y cười qua khuôn mặt vàng bủng vô biểu cảm :

- Hừ! Nói đi tiểu tử, bản nhân sẽ ban cho người một cái chết nhẹ nhàng thanh thản!

Y khàn khàn giọng, hỏi chàng qua hơi thở đột nhiên dồn dập :

- Đệ lục Tử lệnh bài ở đâu?

Chàng nhìn y qua cặp mắt khó nói là lạc thần, nhưng quả thật đó chính là những ánh mắt gần như là của những kẻ sẵn sàng chấp nhận cái chết, một cái chết có thể nói là không còn gì để muối tiếc! Vì có nuôi tiếc cũng vô ích!

Y không chờ đợi điều này ở chàng!

Vì thế, hữu thủ của y lại vung lên.

Véo...

Những sợi thừng lại vun vút quật vào thân thể chàng.

Chát! Chát! Chát!

Y vừa hành hạ vừa rít qua kẽ răng :

- Chỉ còn nửa canh giờ là đến giờ tỵ, người còn không chịu nói ư?

Chát! Chát! Chát!

Y gầm gừ :

- Sống không bằng chết, người có hiểu như thế là thế nào không?

Chát! Chát! Chát!

Y phủ dụ :

- Đại gì người cứ cấn rằng chịu đựng? Bản nhân đã tính cả rồi! Hình phạt của bản nhân dành cho người không đủ làm người phải chết! Tại sao người không ngoan ngoãn nói ra để được chết như người đang ước ao?

Chát Chát! Chát!

Rồi y lại cười qua nhịp hô hấp càng lúc càng dồn dập :

- Ha... ha... ha...

Chát! Chát! Chát!

Ước lượng đúng thời gian, y dừng lại và nhảy ngược về phía sau.

Đứng trên gờ đá bao bọc quanh nhiệt trị y nhìn chàng và chờ đợi một lần nữa mục kích một tấn tuồng sẽ đem lại cho y sự thích thú!

Để tránh sự nôn nao vì giờ Tý hãy còn chưa điểm, y dùng tả thủ ve vuốt những sợi từng đã thấm đẫm máu huyết của Thạch Hiểu Đông?

Và rồi, nước trong nhiệt trị cũng đến lúc sôi sục và dâng lên.

Thật lạ, chàng rõ ràng là không còn hơi sức để lên tiếng cho dù y vừa hành hạ chàng vừa rồi chàng cũng không có lấy một tiếng rên la! Vậy mà khi làn nước nhiệt trị vừa chạm vào những vết thương của chàng, nhưng tiếng kêu xé tai không hiểu lấy từ đâu sức lực để bật ra khỏi môi miệng chàng :

- A... a... a...

Và càng lạ lùng hơn, nước nhiệt trị nào có chạm đến y, nào có hành hạ y, vậy mà từ miệng y cũng bật lên những tiếng kêu thất thanh :

- Ôi chao!

Như đang cảm phải toàn là độc xà, y lập tức ném những sợi dây từng trên tay y xuống làn nước nhiệt trị đang sôi sục.

Và y lại hét lên :

- Cửu Độc U Minh từ Tử lệnh bài!!! Tiểu tử ngươi là Độc Nhân? Trong máu của ngươi sao lại có Cửu Độc U Minh? A... a...

Vút!

Y lao đi như bị ma đuổi! Để lại sau lưng y những tiếng la hét của chính y và cũng là của Thạch Hiểu Đông.

Như vừa uống phải một phương dược cực kỳ hữu hiệu - Có ai đang lâm vào tình trạng như chàng mới hiểu rằng: dù đang đau đớn tột cùng nhưng khi nhìn thấy chính kẻ hành hạ mình cũng gặp họa sát thân đương nhiên bản thân phải sung sướng và tạm quên đi nỗi đau đang hành hạ - Thạch Hiểu Đông chợt tỉnh ngộ.

Hóa ra chàng từ khi vô tình dùng tay để nhặt lấy Độc ngũ Tử lệnh bài, trên Tử lệnh bài lại thoa sẵn chất kịch độc như y vừa gọi là Cửu Độc U Minh, chính bản thân chàng đã nhiễm độc mà chàng không hề hay biết.

Và nếu bấy lâu nay chàng vẫn chưa bị Cửu Độc U Minh công phát, phải chàng đó là nhờ chàng đã một lần nhiễm phải độc chất của Mao Sơn tam quý rồi sau đó độc chất đã phần nào bị độc chất của Thủy quái dưới vực hóa giải và khống chế?

Điều này có nghĩa là, nếu y không hành hạ chàng, không sớm thì muộn, chàng cũng phải thiệt mạng bởi Cửu Độc U Minh phát tác.

Nghĩ đến đây, Thạch Hiểu Đông không biết là chàng nên mừng hay phải thất vọng?

Mừng vì không bị Cửu độc U Minh hoành hành ư? Nhưng sống để làm gì một khi chàng vẫn bị y hành hạ và sau cùng là y sẽ “cung hình” chàng, khiến dòng dõi Thạch gia phải tuyệt tự?

Còn chàng thất vọng vì nếu trong nội thể của chàng hãy còn tiềm tàng Cửu Độc U Minh, chính loại độc chất này sẽ giải thoát chàng, sẽ giúp chàng được chết và không bị y làm nhục nữa!

- A... a...

Những nỗi đau vẫn còn một khi làn nước ở nhiệt trị vẫn dâng cao và vẫn xuyên thấu vào từng vết thương của chàng.

Đang kêu la như vậy, chàng có phần nào mừng rỡ khi nghe một âm thanh quen tai bất ngờ vang đến...

17. Trăm Đẳng Nghìn Cay Ngõ Chết Đi-kỳ Duyên Hãn Thế Vẫn Đợi Chờ

- Tiểu tử! Người đang ở đâu?

Chàng định lên tiếng nhưng không hiểu sao chàng, nhân vật vừa gọi chàng đang lộ diện rất rõ dưới ánh sáng bập bùng của ngọn đuốc do ác nhân khi bỏ đi vô tình lưu lại.

Và nhân vật đó không phải ai xa lạ, chính là lão xa phu, người mà chàng tin rằng hề biết võ công, là kẻ bị bọn thuộc hạ của Đồng Đại Lâm làm nhục buộc chàng phải ra tay cứu nguy!

Giờ đây, nếu lão xa phu ngang nhiên xuất hiện chốn này vào một thời điểm như thế này, ai dám bảo lão không có võ công?

Vì quá ngờ vực nên chàng không thể lên tiếng.

Tuy vậy, lão xa phu chính là nhân vật thuộc giới giang hồ nên rốt cuộc lại cũng nhìn thấy chàng đang cố đưa cao đầu khỏi làn nước nhiệt trị.

Lão kêu :

- Người bị tra tấn đến vậy ư?

Lão kêu chỉ để kêu nhưng xem ra lão như chưa có ý cứu mạng chàng! Vì lão vẫn đứng yên một chỗ, không hề cất tay động chân nếu lão muốn cứu chàng!

Càng thêm nghi hoặc, chàng không đáp!

Làn nước nhiệt trị rồi cũng đến lúc hạ dần xuống.

Lão nhìn thấy chàng rõ hơn, khi thân hình chàng không còn bị làn nước nhiệt trị bao phủ ngập tràn nữa!

Và đương nhiên lão phải nhìn thấy chàng trong tình trạng trần trụi với quá nhiều vết thương bạt rách da thịt! Vì thế, lão lại kêu :

- Ôi chao! Hắn là ai? Có mối thù sâu nặng như thế nào mà hành hạ người đến vậy?

Chàng vẫn không đáp dù vẫn đang đưa mắt nhìn lão.

Lão gật đầu làm ra vẻ đã hiểu :

- Ta đã lạnh lùng bám theo người và nhìn thấy tất cả! Bản lãnh của hắn thật sự cao cường! Vì không là đối thủ, ta đành bám theo từ xa và chỉ dám thập thò chờ cơ hội thuận tiện!

Lão chợt lắc đầu :

- Tính đến thời điểm này, người đã bị hắn ngược đãi kể như là gần trọn một ngày!

Kiệt lực như người chắc không thể hồi đáp lại ta mấy câu! Hà...! Ta thấy hắn đạt nhiên bỏ chạy, không biết lúc nào hắn sẽ quay lại!

Lão bỗng háng giọng :

- E hèm... Nay tiểu tử! Thời khắc lúc này rất cấp bách, ta sẽ lập tức đưa người đi nếu người chịu đáp ứng ta mấy điều.

Lão tung người lao đến một gờ đá, nơi được ác nhân chàng néo một sợi thừng đang buộc giữ chân tả của chàng.

Lão vung tay và sợi thừng liền đứt rời ra! Cùng với động tác này, lão hỏi :

- Xem ra người cũng biết chút ít về Cửu Môn U Minh chương?

Chàng không đáp! Vì dường như lão hỏi cho có hỏi, thật ra lão như đã biết chắc điều này!

Vút!

Bụt!

Lão lại chuyển thân và làm đứt sợi thừng thứ hai với câu hỏi thứ hai :

- Người đột nhiên cứu nguy cho Dĩ An viện, phải chăng người và Dĩ An viện có liên quan?

Vẫn là câu hỏi cho có lẽ, nên chàng không cần đáp. Vì bất kỳ ai khi nhìn thấy hành vi của chàng ở Dĩ An viện lại không nghĩ như lão?

Vút!

Bụt!

Sợi thừng thứ ba cũng bị lão xa phu đoạn lìa.

- Người có bảo Thạch Thừa Phong là người của Dĩ An viện?

Tự thân câu hỏi đã là lời đáp, Thạch Hiểu Đông càng lúc càng nghi hoặc không biết lão xa phu là nhân vật như thế nào? Có hay không có thù với thân phụ chàng là Thạch Thừa Phong?

Và lão đang muốn dẫn dắt câu chuyện đi đến đâu hoặc lão muốn chàng phải đáp ứng lão điều gì?

Vút!

Lão dừng chân ở cạnh sợi thừng cuối cùng vừa vung tay lên lão vừa bảo :

- Như ta nghe được, Lão viện chủ Dĩ An viện là thân phụ của Thạch Thừa Phong có thể hãy còn ở trong khu mộ tháp! Liệu người có chịu đáp ứng là đưa ta và tiểu chủ nhân vào khu mộ tháp không? Ta...

Bụt!

Sợi thừng cuối cùng cũng bị lão xa phu dùng tay chặt đứt.

Chàng kêu thảm :

- “Hóa ra lão cũng thèm thuồng và muốn chiếm hữu Cửu Môn U Minh chưởng ư? Ta dù chết quyết không để lão toại nguyện”

Lời nói của lão xa phu rõ ràng hãy còn phần sau, nhưng Thạch Hiểu Đông đầu cần nghe thêm nữa để làm gì một khi chàng đã có ý nghĩ về lão xa phu như vậy?

Khi những sợi thừng không còn chẳng nẻo chàng về tứ phía nữa, trong một thoáng, chàng chỉ cần khẽ trần người về một bên là mọi chuyện kể như đã chấm dứt.

Tôm!

- Tiểu tử...

Tại chàng chỉ nghe thêm một lần nữa tiếng gọi thẳng thốt của lão xa phu, rồi tất cả đều bị làn nước nhiệt trì đang vây kín thân thể chàng làm nhòa đi và không còn chút hiện hình!

Bản thân chàng cũng vậy! Trong tâm trạng nhẹ nhõm vì được giải thoát khỏi mọi hành hạ, chàng buông xuôi tất cả và chuẩn bị cho một hành trình dài thăm thẳm về cõi U Minh, một cõi U Minh thật sự chứ không phải cõi U Minh của bọn U Minh giáo và của ác nhân!

Vút!

Với chút nhận thức cuối cùng, chàng cảm nhận có một hấp lực đang kéo trôi chàng chìm sâu hơn vào đáy nước! Chỉ có một vũng nước xoáy mới có một hấp lực như thế này. Chàng nghĩ như vậy và không còn nghĩ gì thêm nữa!

Nghĩ làm gì cho vương bận tâm tư một khi đã chấp nhận cõi chết?!

Phụt!

- A... a...

Toàn thân đau nhói, tứ chi vụt căng ra, khiến các vết thương phải bật xé một lần nữa, làm cho chàng rõ ràng là đang chờ cái chết phải bật thét lên những tiếng kêu đau đớn.

Chưa hết, chất Hùng Hoàng và làn nước hây còn nóng lại tiếp tục xuyên thấu nội thể của chàng từ những vết thương, khiến chàng thêm một lần đau đớn.

Đồng thời không hiểu chàng còn đang chìm ngập trong đáy nước nhiệt trì hay không mà nước không hiểu từ đâu xuất hiện cứ đổ ào ào vào toàn thân chàng. Sức nước đổ thật mạnh, mạnh đến độ làm cho các vết thương khắp thân thể chàng như bị xé rộng ra, tạo cơ hội cho chất Hùng Hoàng thấm sâu hơn vào nhục thể của chàng!

Và sau cùng, khi sức nước đang tuôn ào ào xuống đột nhiên dừng lại, toàn thân chàng bỗng đập vào đầu đó - Một chỗ thật cứng - Tạo nên một cú va đập cực mạnh!

Bộp!

Chàng liền ngất đi!

Tứ chi chàng càng lúc càng căng nhưc buộc chàng phải tỉnh lại?

Chàng kinh hoàng nhìn quanh. Nhìn bên tả bên hữu, nhìn lên trên và nhìn luôn xuống dưới!

Bên trên là một vách đá cao ngút trời, phía dưới là một vực thẳm sâu không thấy đáy. Bên tả, bên hữu, nếu không kể vách đá đang kề cận bên người, là những khoảng không hầu như vô tận.

Chàng nhìn ra thực tại của chàng! Chàng đang treo lơ lửng ở lưng chừng một vách núi đá!

Cao hơn chỗ chàng đang bị treo độ ba trượng là một tiểu động khẩu tối om om!

Dưới tiểu động khẩu đó một chút là một khoảng vách đá lởm chởm những tai đá sắc nhọn!

Và chính những tai đá sắc nhọn này là nguyên nhân khiến chàng phải nếm nùi bị treo lơ lửng.

Bốn sợi thừng buộc giữ tứ chi của chàng vì phải trôi theo lúc chàng cố tình lặn khỏi mồm đá để tìm cái chết giữa ao nước nhiệt trì, giờ đây, chúng bị kẹt vào giữa những tai đá sắc nhọn khiến chàng phải treo lơ lửng giữa lừng không!

Chàng cũng lơ mờ hiểu ra sự việc!

Nước ở nhiệt trì sau khi dâng lên, đến khi hạ xuống đã cuốn chàng theo dòng nước chảy. Dòng nước đó trôi về phía nào, chàng không rõ, nhưng chắc chắn là phải trôi đến vách đá này. Chàng bị cuốn theo bị xô ra khỏi vách đá và bị rơi xuống vực.

Nếu không có những sợi thừng hây còn buộc giữ tứ chi của chàng, có lẽ chàng giờ đây đã được toại nguyện. Rơi từ trên cao xuống đến tận đáy vực chàng không thể không chết.

Và có là may hay không một khi chàng tạm thời không chết vì tan xương nát thịt và chỉ bị treo lơ lửng như thế này?

Nghĩ lại chàng cho rằng số của chàng thật không thể nào tránh được chuyện bị hành hạ! Ác nhân đã hành hạ chàng, giờ đây, phải chăng là hóa công cũng muốn về hòa cùng ác nhân để hành hạ chàng theo cách khác?

Treo lơ lửng như thế này, may mắn lắm là những sợi thừng rồi cũng bị những tai đá nhọn cắt đứt và chàng sẽ rơi xuống tiếp tục để nhận cái chết sau đó! Kém may mắn hơn, chàng phải bị treo cho đến lúc cạn kiệt sức lực, đến lúc nắng gió đối khát quật ngã chàng và đưa chàng đi dần đến cái chết!

Tóm lại, bị treo như thế này quả nhiên là điều không may!!

Nhắc đến gió, gió xuất hiện!

Thân hình chàng bị gió đung đưa khiến bốn sợi thừng cũng phải đu đưa!

Chỗ sợi thừng đang bị những tai đá sắc nhọn giữ lại, nhân dịp này tha hồ bị cửa qua cửa lại đến chán chê.

Bứt!

Chàng kêu thầm, không rõ là lo lắng hay hy vọng :

- Một sợi!

Gió thổi đều đều, thân hình chàng cũng đều đều đu đưa!

Bộp! Bộp!

Lưng chàng, đầu chàng vì bị gió đung đưa mãi phải va vào vách đá.

Bứt!

Hai sợi!

Chàng lại kêu thầm và bắt ngờ hoang mang.

Bởi, do đã có hai sợi thường bị cứa đứt và là hai sợi buộc giữ hai tay nên toàn thân của chàng khi tiếp tục bị lơ lửng là lơ lửng theo tư thế đầu dưới chân trên!

Không những chỉ có vậy, toàn thân chàng đột nhiên lại xoắn tròn và gió vẫn tiếp tục đều đều thổi.

Vù... vù...

U... u... u...

Bị xoay tròn, chàng chao đảo đến hoa mắt, bị treo ngược đầu, chàng càng thêm hoa mắt và nặng mặt!

Dẫu vậy chàng cực kỳ kinh ngạc khi phát hiện ngay tầm tay của chàng, ở phía vách đá, vào những lúc mặt của chàng bị xoay vào vách đá, có một động khẩu đủ cho hai người ngồi lọt!

Chàng xoay chuyển ý nghĩ :

- “Rơi xuống, chắc chắn phải chết! Treo mãi ở đây, trong tư thế treo ngược đầu, trước sau gì cũng chết, cố bám vào vách đá và chui vào động khẩu, may ra trước khi chết ta cũng có chút hy vọng tìm lại mạng sống”

Với ý nghĩ này chàng cố tìm cách chộp một hoặc cả hai tay vào bờ đá gần với động khẩu nhất!

Soạt! Soạt!

Vù...

Thân hình cứ xoay tròn, trong khi một mẫu võ công cũng không còn, Thạch Hiểu Đông dù đã tận lực và gắng gượng chịu đựng cơn đau khắp toàn thân nhưng vẫn chưa chộp được vào bờ vách đá ngay động khẩu.

Đã thế...

Bứt!

- “Nguy tai! Chỉ còn mỗi một sợi thường đang giữ ta lơ lửng! Cao xanh ơi cao xanh! Đừng đùa bỡn với Thạch Hiểu Đông này nữa!”

Đúng vào lúc chàng thay đổi ý định, chỉ muốn sống chứ không muốn chết, trời giả như muốn trêu ngươi, sợi thường cuối cùng vì không thể mang nổi trọng lượng cơ thể của chàng phải đứt rời ra!

Bứt!

Hự!

Thạch Hiểu Đông dường như hãy còn chút may mắn!

Đúng lúc sợi thường cuối cùng bị đứt rời, cũng là lúc thân hình chàng được xoay vào diện đối diện với vách đá.

Với sự cố gắng cuối cùng, bất kể sống hay chết, chàng vươn cả hai tay chộp thẳng vào động khẩu!

Sự cố gắng của chàng vô tình như tư thế của loài cá muốn vượt chỗ cạn.

Vút!

Phịch! Hự!

Toàn thân rơi xuống, đầu chúi vào động khẩu ở phía trong! Còn nửa dưới, đương nhiên hãy còn đung đưa ở bên ngoài!

Ngực đập mạch vào nền đá khiến chàng cảm nhận một nỗi đau vô cùng tận.

Khắp thân thể chàng, qua lần gắng sức này các vết thương lại vỡ ra và bắt đầu rỉ rả những giọt máu!

“Vẫn chưa hết nguy hiểm đâu, Tiểu Đông! Người phải cố thêm lần nữa! Đến khi nào người chui hẳn vào động khẩu mới được xem là an toàn! Khi đó, dẫu có chết, người cũng có một chỗ táng thân!”

Rướn nửa người về phía trước, vươn dài hữu thủ, thu mạnh chân tả lên. Đau đớn tột cùng khắp châu thân!

- “Được rồi, Tiểu Đông! Chỉ cần một chân bên hữu nữa là xong! Cố lên nào!”

Rướn người thêm một lượt nữa, vươn dài tả thủ, thu luôn chân hữu lên trên! Không có nỗi đau đớn nào sánh bằng!

Thạch Hiểu Đông vẫn nằm phục người trên nền đá và mỉm cười yếu ớt :

“Khá lắm, Tiểu Đông! Nếu còn chút sức lực nào, người hãy bò thêm được bao nhiêu hay bấy nhiêu! Khá lắm hà...”

Đó là những lời tự khích lệ cuối cùng của chàng, một kẻ chỉ còn khác với xác chết vô hồn ở chỗ chàng vẫn còn thoi thóp thở!

* * * * *

Như một quái thú - Thân thể trần trụi trùng trục, không một mảnh vải che thân, toàn thân đầy huyết tích và những vết thương ngang dọc - Thạch Hiểu Đông theo bản năng chỉ biết trườn trên nền đá lạnh và hướng về phía có mùi hương vừa xộc vào mũi.

Có khác chăng là chàng vẫn chưa mê loạn thần trí!

Chàng vừa tỉnh lại, vừa phát hiện có mùi hương và cảm nhận sự đói khát vô bờ bến đang hành hạ chàng.

Bò và trườn, bắt chắp mỗi một động tác đều đem đến cho chàng một nỗi đau vô tận.

Cũng may là chàng không còn bao nhiêu sức lực! Bằng không, với lối mà chàng đang bò vào - Chỉ là một lòng hang lồi lõm vừa nhỏ hẹp vừa dài ngoằn ngoèo, chưa chắc gì khi chàng có đó đầy chân lực chàng dám bò vào - Ngoại trừ những loài độc xà hoặc những loài bò sát khác mới chịu chui như thế này.

Điều may thứ hai, từ đâu đó tít bên trong mùi hương vẫn cứ đưa ra đủ để kích thích lòng ước muốn có được cái ăn, giúp chàng trì chí và tiếp tục bò đi như quái thú!

Một làn sáng lấp lánh bỗng lọt vào mục lực của chàng.

Chàng vừa kêu thảm :

- “Lại là nước...”

Bôm!

Chàng đã rơi ngay vào vũng nước!

Cũng may, đó không là nhiệt trì để có chất Hùng Hoàng và nước nóng!

Và còn may hơn thế nữa, vũng nước không sâu lắm!

Vì quá lo sợ, chàng vùng đứng dậy sau khi vô tình để toàn thân rơi cả đầu vào vũng nước.

Đứng lên được, nước chỉ cao đến ngang lưng, Thạch Hiểu Đông suýt soa kêu lên khoái trá :

- Chà... chà...! Thật là sướng khoái! Sướng khoái chưa từng có! Phì... phì...

Cởi bỏ được sự ám ảnh khốc liệt của nước ở Tỷ Ngộ Nhiệt Trì, Thạch Hiểu Đông vì muốn thỏa mãn cơn khát và muốn tìm lại tâm trạng sáng khoái đang có, chàng lại tự dầm người vào vũng nước.

Ừc... ừc...

Từ bên trong nội thể cho đến tận chân răng kẽ tóc, tất cả đều thấm đượm những cảm giác sáng khoái và thơ thới! Cứ như Thạch Hiểu Đông chưa từng bị ác nhân hành hạ và chưa một lần diện đối diện với tử thần!

Hơn thế nữa, sức lực của chàng như đang quy hồi trở lại! Dù đó không phải là chân nguyên nội lực mà bất kỳ nhân vật võ lâm nào cũng có, nhưng bấy nhiêu sức lực đó cũng đủ giúp chàng đưa mắt nhìn quanh.

Vật đầu tiên chàng nhìn thấy cũng là vật phát xuất ra mùi hương dẫn dụ chàng bò vào tận chốn này, đó là một đóa hoa đang hé hé nở, cho thấy sắc màu của hoa là màu tím sẫm!

Cơn đói vẫn đang dày vò, chàng vươn tay định chộp lấy đóa hoa!

Chàng bỗng dừng lại và dăm chiêu :

“Bình tâm nào, Tiểu Đông! Nhỡ đây là độc hoa thì sao?”

Chàng lại đưa mắt nhìn quanh, như muốn nhờ đó tìm được câu giải thích cho chàng biết đây là độc hoa hay không phải độc hoa.

Quả nhiên, dù đây chỉ là sự tìm kiếm hủ họa, chàng lại tìm được lời giải thích.

Có ai đó đã khắc mấy chữ ở trên vách đá, phía bên tả của chàng :

“Địa Linh Chi Mạch: Hoán cân đối cốt - Cải tử hoàn sinh!”

Bên cạnh lại có hàng chữ :

“Địa Linh Tử Nhiệt hoa: một Hoa Giáp một lần tiết dịch. Một giọt cho một Giáp Tỷ công phu.”

Và ở dưới cùng, phần hạ khoản có một dòng chú giải :

“Khi Tử Nhiệt hoa toát hương là sắp tiết dịch. Đừng hủy hoại vật chi báu bằng không, Chi mạch không còn là Địa Linh!”

Vốn đã từng có một thân võ học hơn người Thạch Hiểu Đông càng đọc càng thấy khắp người như nổi gai.

Vì chàng thừa biết thể nào là công phu nội lực của một Giáp Tỷ chân nguyên!

Đến nội tổ của chàng danh lừng vũ nội cũng chưa chắc có được một Giáp Tỷ công phu tu vi! Và giờ đây, giá như chàng có được cơ duyên uống được một giọt gọi là dịch của Địa Linh Tử Nhiệt hoa, phần công phu tu vi của chàng đã bị ác nhân phế bỏ không thấm vào đâu so với chỗ nội lực mà chàng sẽ đắc thủ i Khi đó, đừng nói là chàng có thể rửa được hận mà đến việc truy tìm hung thủ và báo phục mối phụ thù, chàng chắc chắn sẽ có thừa năng lực!

Chỉ cần xem lại một việc, liệu chàng có hưởng được cơ duyên đó hay không?

Như lời chú giải có ghi: Khi Tử Nhiệt hoa toát hương là hoa sắp tiết dịch!

Thạch Hiểu Đông vì ngửi được hương của hoa mới bò đến tận chỗ này! Thời gian để chàng bò đến nơi này với sức lực hầu như cạn kiệt, tính ra không phải ngắn.

Vậy, dịch họa đã tiết ra hay chưa? Nếu đã tiết ra rồi và đương nhiên dịch đó đã hòa lẫn nước ở Địa Linh Chi Mạch, phải chăng chàng không có phần hưởng thụ cơ duyên hân hữu đó? Và như vậy, liệu chừng vừa uống khá nhiều nước ở Địa Linh Chi Mạch, bấy nhiêu đó có chút công hiệu nào giúp chàng phục hồi dù chỉ bằng khi chưa bị phế bỏ võ công hay không?

Chàng thâm cầu khẩn trong nỗi niềm hoang mang :

- “Không lẽ trời già quá cay nghiệt, không cho ta chút hy vọng mỏng manh nào ngoài việc tạo cố cho ta vào đây rồi lại thất vọng bỏ đi?”

Nhìn đóa hoa tím sẫm vẫn hé hé mở, một dấu hiệu mơ hồ không hề cho chàng biết là Tử Nhiệt hoa đã tiết dịch hay chưa, chàng tiếp tục nôn nao để rồi thâm suy tính :

- "Ta đã mấy phen suýt chết nhưng lại không chết, đó chẳng phải là ta đã qua được Hoàng Thiên ưu đãi rồi sao? Cứ cho ta đã đến muộn, dịch của Tử Nhiệt hoa đã hòa lẫn vào nước Địa Linh Chi Mạch, và cứ cho là nước ở Địa Linh Chi Mạch không hề có năng lực giúp ta phục hồi chân nguyên, ta hãy còn thừa thời gian và thừa nhẫn nại đến luyện lại công phu kia mà! Chỉ cần lờ ở trên vách đá kia hoàn toàn đúng với sự thật, đã đủ cho ta rồi. Với diệu dụng hoán cân đổi cốt và cải tử hoàn sinh, Cửu Độc U Minh trong nội thể của ta chắc chắn sẽ bị tiêu trừ hoàn toàn. Còn nữa, nếu ta cứ dầm mình trong nước Địa Linh Chi Mạch vừa khổ luyện công phu, không lẽ ta không có được một nội lực như trước trong vòng một hai hoặc ba năm sao? Luyện công trong Địa Linh Chi Mạch đương nhiên sẽ mau chóng thành tựu hơn là luyện công ở những nơi khác!

Hừ! Quân tử báo thù mười năm cũng không muộn kia mà?"

Nghĩ thì nghĩ vậy, chỉ là để tự trấn an và tự khích lệ bản thân thể thôi, Thạch Hiểu Đông có phần phần kích khi nhìn thấy đóa Địa Linh Tử Nhiệt hoa đang tự lay động từng cánh hoa một.

"Nào, mở ra Tử Nhiệt hoa! Hãy tiết dịch đi nào! Người đừng làm ta thất vọng, đừng lay động rồi tàn đi chúng tớ dịch hoa đã tiết ra! Nở nào, nở ra nào Tử Nhiệt hoa!"

Chàng cứ như kẻ phát cuồng, vừa thầm bảo Tử Nhiệt hoa nở ra vừa chồm hẳn người về phía trước! Và đến lúc này, chàng đang chú mục nhìn vào Tử Nhiệt hoa đang khẽ sát miêng, như thể chàng sẵn sàng nuốt chửng lấy Tử Nhiệt hoa nếu thật sự Tử Nhiệt hoa đã tiết dịch từ lâu rồi!

Tuy nhiên, Hoàng Thiên hầu như không bao giờ phụ lòng kẻ có tâm, Tử Nhiệt hoa sau một lúc tự lay động đang từ từ nở hẳn ra như ước nguyện của chàng!

Và kia, khi Tử Nhiệt hoa nở đủ to, giữa nhụy hoa là một giọt nước óng ánh, tròn vành vạnh khê chao qua chao lại theo độ rung động của Tử Nhiệt hoa!

Đến lúc đó, chàng phát hoảng :

- "Ta đưa miệng vào hút lấy dịch hoa chí báu hay chờ nó tự rơi xuống? Dịch hoa sẽ rơi về phía nào? Ta có nên chạm tay vào và nghiêng Tử Nhiệt hoa cho dịch hoa rơi vào miệng ta hay không? Làm thế nào bây giờ? Nhỡ dịch hoa rơi xuống và ta không kịp há miệng hứng lấy, chẳng phải uổng phí lắm sao?"

Cũng may, chàng kịp thời bình tâm lại, nhất là khi chàng nhìn thấy câu chú giải ngay bên cạnh. Lời chú giải ghi rõ :

"Đừng hủy hoại vật chí báu, bằng không, Chi Mạch không còn là Địa Linh."

Chàng nghĩ :

- "Nếu ta chạm tay vào tức là đã hủy hoại Tử Nhiệt hoa! Không được! Đã có phúc phận tự khắc ta được hưởng! Huống chi, câu nói Chi Mạch không còn là Địa Linh chẳng phải ám chỉ Dịch Hoa chắc chắn sẽ rơi về phía ta đang đứng là phía có vũng nước Địa Linh Chi Mạch sao?"

Thức ngộ điều này, chàng lập tức thôi hoang mang! Vả lại, đúng như chàng vừa nghĩ, đã có phúc phận tự khắc chàng sẽ được hưởng!

Và rồi, đến lúc đóa Tử Nhiệt hoa chợt chao nghiêng thật nhẹ nhàng!

Mọi việc diễn ra vừa lặng lẽ vừa gọn nhẹ! Chỉ trong chớp mắt, những gì là nôn nao, những gì vừa tạo thành những chuyển động đều qua đi thật chóng vánh.

Tử Nhiệt hoa thôi lay động.

Thạch Hiểu Động thôi nôn nao!

Chàng hiện đang ngồi xếp bằng dưới vũng nước Địa Linh Chi Mạch để nước ngập ngang cổ, ung dung thoải mái, chờ nội khí phát sinh để dẫn lưu khắp châu thân nội thể!

Địa Linh Chi Mạch đúng là được vật diệu dụng! Toàn thân chàng, những vết thương hầu như không còn đỏ hoen hoén vì rỉ máu nữa! Sự đói và khát đã không còn hành hạ chàng nữa! Bằng chứng là chàng vẫn mãi mê tọa công và quên đi cả thời gian lẫn không gian, quên đi mọi sự đau đớn đã từng làm chàng cứ chết đi rồi sống lại?

* * * * *

Mãn nguyện với chân nguyên nội lực hoàn toàn sung mãn ngoài dự liệu, Thạch Hiểu Đông bắt đầu thám sát toàn bộ địa điểm có chứa Địa Linh Chi Mạch và Địa Linh Tử Nhiệt hoa! Và chàng tìm hiểu được nhiều điều thật sự bí ẩn!

Chàng lưu lại một thời gian nữa để hy vọng thấu triệt hai chiêu Đệ ngũ và Đệ lục Cửu Môn U Minh chương! Thấu triệt và vận dụng nhuần nhuyễn vào Phi Vân công phu.

Biến công phu của chàng thành một môn công phu khác hẳn, lợi hại hơn Phi Vân công phu và biến ảo hơn công phu U Minh.

Thời gian dần trôi...

18. Dừng Võ Học Thu Phục Nhân Tâm -thủ Đoạn Khó Lường U Minh Giáo

Thiếu Lâm tự, từ bao đời nay phái Thiếu Lâm luôn được xem là Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm Trung Nguyên! Vì thế, chuyện Thiếu Lâm phái thường xuyên bị nhiều kẻ dạ hành nhân với hành tung cực kỳ bí ẩn muốn tìm cách đột nhập vào để đánh cắp chân kinh bí kíp là những chuyện không có gì là lạ đối với toàn bộ tăng nhân trong Thiếu Lâm tự.

Do đó, khác với Dị An viện là nơi không xem trọng việc bế phòng nhưng vẫn được giới giang hồ liệt vào hàng bất khả xâm phạm, Thiếu Lâm phái tuy cũng được kể là nơi trọng địa của võ lâm nhưng đó là nhờ toàn bộ tăng nhân ở Thiếu Lâm tự, ngày cũng như đêm luôn cẩn mật tuần phòng! Để nội bất xuất và ngoại bất nhập!

Đệ tử Thiếu Lâm phái không hề lơ là trong việc cảnh giác cho dù có những khoảng thời gian dài không hề có bất kỳ đạo tặc nào lâm le muốn xâm nhập.

Thiếu Lâm phái vẫn là trọng địa của võ lâm Trung Nguyên.

Thế nhưng, đúng vào một đêm như đêm nay, không hiểu tại sao đích thân Phương tượng Thiếu Lâm phái là Giác Hải đại sư lại tham gia vào việc tuần phòng?

Chúng đệ tử Thiếu Lâm phái đời thứ hai và đời thứ ba ít nhiều cũng phải tự hỏi như vậy?

Thái độ nôn nóng khác thường của Giác Hải đại sư khiến tình thế đêm nay bỗng trở nên khẩn trương!

Và đệ tử Thiếu Lâm phái lại tự hỏi :

- “Không lẽ Phương tượng được ai đó mật báo tin khẩn và đêm này có cao thủ thượng thặng tìm cách đột nhập để trộm kinh?”

Là tự hỏi để đánh tan sự hiếu kỳ, chứ thật ra đệ tử Thiếu Lâm phái ai cũng mong rằng sẽ được Phương tượng cho một lời giải thích!

Tuy nhiên, Giác Hải đại sư dù đang nôn nóng nhưng việc mở miệng để nói để giải thích thì không vẫn hoàn không!

Do đó, để thỏa mãn lòng hiếu kỳ, đệ tử Thiếu Lâm phái lại tìm cách suy đoán!

Khi Giác Hải đại sư xuất hiện gần Tàng Kinh Các, đệ tử Thiếu Lâm phái đoán :

- Đúng là sẽ có cao thủ tìm cách đột nhập để trộm chân kinh!

Bọn đệ tử ở đó vội gia tăng sự bố phòng hầu tránh việc sơ sẩy!

Lúc Giác Hải đại sư xuất hiện gần khu vực Phật Tổ Đường, đệ tử Thiếu Lâm lại đoán :

- Ở Phật Tổ Đường dù không tàng trữ chân kinh nhưng Xá Lợi Phật là bảo vật trấn sơn, không lẽ đêm nay Phật Tổ Đường lại có chuyện nghiêm trọng?

Đệ tử ở đó càng thêm tăng cường sự cảnh giác.

Tự trung, Giác Hải đại sư đêm nay có rất nhiều thái độ thật lạ lùng khi toàn sơn môn Thiếu Lâm phái bị đặt trong tình thế hết sức khẩn trương!

Sau cùng, lúc canh ba sắp điểm, Giác Hải đại sư với sự nôn nóng đến cực điểm bỗng di chuyển thật nhanh về phía hậu sơn.

Vút!

Đại sư đến nơi đúng vào lúc có tiếng niệm Phật chột vang lên :

- A di đà Phật! Cửa Phật là chốn tôn nghiêm chỉ phù hợp cho việc thanh tu trai giới, không phải nơi để ngoạn thủy du sơn! Mong thí chủ mau mau dừng bước và quay lại!

Một giọng trầm trầm liên vang lên để phát ra một câu thật mơ hồ khó hiểu :

- Đoan ngoạ khởi phát u minh loạn!

Giác Hải đại sư vội tăng thêm cước lực để mong kịp thời hiện thân hầu tránh những điều đáng tiếc sẽ xảy ra!

Tuy nhiên, âm thanh đã phát ra câu niệm Phật lại lên tiếng, trước khi Giác Hải đại sư kịp ngăn cản :

- Khổ hải vô biên, quay đầu lại là bờ! Thí chủ mau mau tỉnh ngộ!

Nhân vật nọ lên tiếng, biểu lộ sự sửng sốt :

- Đại sư!

Giác Hải đại sư vừa đến nơi liền nói luôn một thôi dài :

- Tung Sơn nhị phái hiệp Dĩ An! Bần tăng là Giác Hải có phần chậm bước! Thí chủ hãy đi theo lối này! Phổ Viên! Người cứ ở lại đây và chu toàn phận sự! Chuyện vừa xảy ra, người không được hỏ môi nói cho ai biết, nhớ chưa?

Đệ tử Thiếu Lâm phái là Phổ Viên, từ lúc thấy đích thân Phương tượng xuất hiện cứ luôn bồn thần nôn nao, nhất là khi nghe từ miệng Phương tượng cũng nói ra một câu không kém phần mơ hồ như nhân vật che kín chân diện kia đã đường đột xuất hiện ở khu vực hậu sơn.

Giờ đây, nghe Phương tượng căn dặn như vậy, Phổ Viên đưa mắt nhìn theo hai bóng nhân ảnh xa dần và thâm hoang mang :

- "Hóa ra không phải Phương tượng đề phòng địch nhân lên xâm nhập? Ngược lại, đích thân Phương tượng lại đưa người không rõ tung tích đi vào bốn phái, chuyện này là thế nào đây? Phương tượng bị cưỡng ép hay là cố tình phạm vào cấm điều của bốn giáo? Ta nên vâng lệnh Phương tượng hay cứ tìm đến và bẩm báo với chư vị sư thúc bá?

Chắc... chắc...! Trái lệnh cũng bị xử phạt, mà không trái lệnh nhờ có chuyện không hay xảy ra, Phổ Viên ta cũng khó gánh nổi trọng trách! Làm sao bây giờ?"

Đang khi Phổ Viên đắn đo mãi về điều khác thường này, Giác Hải đại sư lại lặng lẽ đi trước, mở đường cho nhân vật kia vẫn còn che kín chân diện đã theo chân!

Vòng vèo một lúc khá lâu, theo những lối tắt chỉ có Giác Hải đại sư biết và không bị đệ tử Thiếu Lâm phái phát hiện, cả hai dừng lại trước một bình đài đứng chơ vơ tại lưng núi Thiếu Thất!

Ngó trước ngó sau như sợ có người trông thấy, Giác Hải đại sư khẽ lên tiếng :

- Họ ở trên kia! Bần tăng lên trước đây!

Vút!

Bình đài cao năm trượng, Giác Hải đại sư vẫn ung dung tung người nhảy lên!

Lượt nhảy đầu của đại sư chỉ đạt xấp xỉ ba trượng ngoài! Những tướng đại sư vì không đủ lực phải rơi trở lại, nào ngờ hai ống tăng bào của đại sư đúng lúc đó đã quật ra.

Phạch! Phạch!

Theo cử động này, thân hình của đại sư liền chững lại! Sau đó, hai cước chân của đại sư bỗng giẫm đạp lên nhau và lập tức toàn thân của đại sư lại tiếp tục tung bổng lên cao.

Vút!

Đưa mắt nhìn theo, nhân vật che kín chân diện nọ lảo bầm :

- Thiết Tự thần công! “Đăng Bình Bát Bộ”! Tuyệt kỹ Thiếu Lâm phái quả danh bất hư truyền!

Từ trên bình đài nhìn xuống, Giác Hải đại sư lại nôn nóng khi đưa tay vẩy vẩy, ra hiệu cho nhân vật kia.

Hít một hơi dài để vận tụ nội lực, nhân vật nọ sau khi đã ước lượng độ cao lo liền nhún chân lao vút lên!

Vút!

Cũng như Giác Hải đại sư, nhân vật nọ khi đạt độ cao ngoài ba trượng toàn thân liền chững lại!

Và khác với Giác Hải đại sư đã dùng công phu Thiết Tự để giữ nguyên thân hình.

Sau lại dùng “Đăng Bình Bát Bộ” để vượt tiếp độ cao còn lại, nhân vật nọ khẽ dùng hữu chưởng ấn vào vách đá.

Bằng động tác này, nhân vật nọ chứng tỏ một điều: bản lãnh không bằng Giác Hải nên không dám lẳng không giữ nguyên thân hình! Tuy thế, sự lợi hại của nhân vật đó không vì thế mà kém đi.

Mũi giày của nhân vật nọ ngay lập tức cũng được điểm luôn vào vách đá. Mượn lực này, thân hình của nhân vật nọ khẽ xoay vòng và vọt thẳng lên cao một lượt nữa.

Vút!

Do phải điểm chân vào vách đá để mượn lực nên lần lao vọt này của nhân vật nọ đã tự đưa thân hình bay chệch ra ngoài và phải cách xa mặt bình đài gần nửa trượng.

Bù vào chỗ kém này, nhân vật nọ khi lao vọt lên lại vượt khỏi mặt bình đài những nửa trượng!

Lợi dụng độ cao dư thừa này, thân hình của nhân vật nọ khi tự xoay vòng hoàn toàn là cố ý. Chính sự xoay vòng, đã tự đưa nhân vật nọ khi hạ xuống lại hạ chệch chệch về phía bình đài!

Do đó, nhân vật nọ rốt cuộc cũng nhẹ nhàng hạ thân ngay trên mặt bình đài cao năm trượng!

Có ai đó khẽ cất giọng tán dương :

- Vân Long Tam Hiệp và Nhất Hạc Xung Thiên, thân pháp của Chuông môn thật lợi hại!

Tự cỡi bỏ chân diện nhân vật nọ khẽ thở dài :

- Vô lượng thọ Phật! Bản đạo buộc phải tự bêu xấu, làm trò cười cho chư vị mà thôi! Hà...! So với Thiết Tự thần công và “Đăng Bình Bát Bộ” của chư vị, bản đạo thật là...

Tiếng nói của Giác Hải đại sư bỗng vang lên, như ngăn lời khiêm tốn của nhân vật nọ :

- Thanh Mộc đạo huynh đến được là hay rồi. Bản tăng chờ mãi, lòng nóng như lửa đốt!

Trên bình đài, phần dựa vào vách núi là một thạch động. Từ trong thạch động, giọng nói tán dương lúc này lại vang ra :

- Đạo trưởng Chuông môn đến chậm hẳn phải có nguyên do? Nhị vị Chuông môn vào trong này hãy nói! Đã muộn lắm rồi!

Thanh Mộc đạo trưởng - Là nhân vật che kín chân diện - Vừa cùng Giác Hải đại sư đi vào thạch động vừa bần khoản :

- Vô lượng thọ Phật! Sau câu chuyện ở Dĩ An viện, bản đạo cứ nghe ngóng mãi nhưng vẫn không biết Thẩm đại hiệp và chư vị đệ muội ẩn ở đâu? Lần này, nếu không có Giác Hải Phật huynh điểm chỉ và cho lệnh triệu hồi, có lẽ bản đạo cũng không ngờ cả tứ vị cùng hiện diện ở Thiếu Lâm.

Lấy ánh sao đêm thay đèn, giọng nói của Thẩm Như Bích, đại đệ tử của lão Viện chủ Dĩ An viện lần đầu tiên lên tiếng :

- Đạo trưởng dùng chỉ hai chữ triệu hồi khiến Thẩm mỗ thêm hổ thẹn. Nếu không vì đại cục vô lâm và vì lo cho sinh mạng của gia sư, Thẩm mỗ thà chết cho xong, nào cam chịu cảnh thậm thụt lên lút như phường bại hoại!

- A di đà Phật! Thẩm đại huynh chớ vội chán nản! Không phải bản tăng và Thanh Mộc đạo huynh đã cùng đến với chư vị đây sao? Huống chi U Minh giáo... Hà...!

- Vô lượng thọ Phật! Giác Hải Phật huynh đã định liệu như thế nào về mệnh lệnh kỳ quặc của U Minh giáo?

- A di đà Phật! Bản tăng nào đã có chủ trương? Do vậy, chúng ta mới có lần ngồi với nhau một cách thảnh thơi như thế này. Thẩm đại huynh đã nghĩ ra kế sách nào khả thi chưa?

Dần dần nhìn tỏ mặt nhau, Thanh Mộc đạo trưởng đưa mắt nhìn chăm chú vào nam nhân vật trước mặt!

Thẩm Như Bích, Dư Như Xích, Tạ Như Hoàng, Đoàn Như Hồng Bạch, ba nam một nữ đều là đệ tử của Lão viện chủ Dĩ An viện! Đã hơn một tuần trăng không gặp lại, sắc diện của bốn nhân vật này tuy có phần mệt mỏi nhưng không vì thế mà kém đi dũng khí và đóm lược!

Được Giác Hải đại sư mách trước và chỉ cho mặt khẩu liên lạc, Thanh Mộc đạo trưởng những tưởng sẽ được nghe ngay chủ trương và biện pháp để đối phó với U Minh giáo. Nào ngờ lại nghe Thẩm Như Bích hỏi :

- Đạo trưởng có quyết định thế nào đối với việc U Minh giáo đem Cửu Môn U Minh chương phổ biến cho mỗi phái một chiêu và chỉ dành riêng cho một người ở mỗi phái?

Thanh Mộc lúng túng :

- Bản đạo đã từng nghĩ...

Dư Như Xích trấn an :

- Đạo trưởng xin cứ nói! Dù hay dù dở, với nhận định của mỗi người chúng ta sẽ thấu hiểu rõ hơn ý đồ của U Minh giáo!

Thanh Mộc thở ra :

- Như Dĩ An viện của chư vị thì dễ, vì đã sẵn có mối hận diệt môn đối với U Minh giáo. Riêng tệ phái, nhị sư đệ Thanh Hà thì tán thành, còn tam sư đệ lại cực lực phản đối, bản đạo tuy là đại sư huynh và là Chương môn nhân cũng không biết phải nghe theo ai trong hai sư đệ!

- Quan trọng là chủ kiến của đạo trưởng! Đạo trưởng nghĩ thế nào?

Nghe Tạ Như Hoàng hỏi thẳng như vậy Thanh Mộc đạo trưởng tìm cách lẩn tránh :

- Vô lượng thọ Phật! Phải chi Lão viện chủ không bị thất tung, việc đối phó với U Minh giáo có khi sẽ dễ dàng hơn!

Thẩm Như Bích chờ mãi vẫn không rõ Thanh Mộc nghĩ gì, bèn nói :

- Đạo trưởng khó nói cũng phải! Cửu Môn U Minh chương lợi hại như thế nào, ai ai cũng rõ! Bỗng dưng có người tự nguyện trao cho, dù chỉ là một chiêu trong chín chiêu U Minh chương, đến Thẩm mỗ cũng phải cảm kích và sẵn sàng tiếp nhận!

Tạ Như Hoàng tiếp lời :

- Huống chi, theo lời đồn đại trên giang hồ, khẩu quyết kinh văn của Cửu Môn U Minh chương không tầm thường như các công phu khác của các phái khác! Tự thân Cửu Môn U Minh chương cũng là nội công tâm pháp. Với chỉ một đoạn kinh văn của một chiêu, gặp người có tâm cơ mẫn tiệp, đoạn kinh văn này chắc chắn sẽ giúp cho công phu bản thân tăng tiến! Và không chừng nhờ đó, nội công tâm pháp của mỗi phái lại

được bồi bổ và để lại cho hậu thế những sở học cao hơn một bậc! Chẳng trách các phái vừa nghe đề xuất của U Minh giáo đều có ý vồ vập, ưng thuận!

Thanh Mộc thoáng đỏ mặt và tìm cách chống chế :

- Điều lợi đó, dĩ nhiên bản đạo đã nhìn ra và ngoài nhị sư đệ mười phần đủ mười đã tỏ vẻ ưng thuận, bản đạo thân là Chương môn đương nhiên cần phải suy xét nhiều hơn! Vả lại, đến hạn tiết Trung Nguyên các phái mới đến lúc phải phúc đáp! Tạ tứ đại hiệp khoan cười chê bản đạo vội!

Thẩm Như Bích lo sợ làm hỏng cuộc mật đàm đêm nay, vội lừ mắt nhìn tứ đệ!

Liếc nhìn Giác Hải đại sư, Thẩm Như Bích chợt hỏi Thanh Mộc :

- Khi Phương trưởng Giác Hải tìm đến, đạo trưởng đã nghe những nghĩ suy của đại sư chưa?

Thanh Mộc gật nhẹ đầu :

- Bản đạo có nghe qua!

Thẩm Như Bích cũng gật đầu :

- Nghĩa là đạo trưởng đã rõ! Thông thường, hòn đá ném đi hòn chì ném lại, U Minh giáo có lợi gì khi đem công phu bản thân trao cho Cửu đại phái?

Thanh Mộc đáp :

- Như lời của lão phu nhân minh định: U Minh giáo chỉ muốn vô lâm Trung Nguyên cùng tăng tiến về võ học.

Và khi Cửu đại phái rốt cuộc có chung một nguồn gốc là từ Cửu Môn U Minh chương, tất cả đều là huynh đệ tạm gọi là đồng môn, mọi tranh chấp sẽ không còn, giang hồ sẽ bình tĩnh phẳng lặng như mặt nước hồ thu.

Đoàn Như Hồng Bạch không giấu được tiếng cười khẩy :

- Hừ! Năm ngón tay dù chung một bàn tay cũng có ngón ngắn ngón dài! Chuyện ở các phái đôi khi xuất hiện hạng phần đồ, đó là sự thật hiển nhiên! Liệu Cửu đại phái có vì Cửu Môn U Minh chương để xem là đồng môn hay không còn chưa chắc chắn, nói gì đến việc giang hồ sẽ bình tĩnh, không còn tranh chấp!

Thẩm Như Bích nghiêm giọng :

- Hãy khoan nói đến việc U Minh giáo sau này sẽ đến từng phái kể lễ ân tình và đưa ra những đòi hỏi, đạo trưởng thử nghĩ xem, liệu các phái có vì nghĩ đến việc tịnh tiến võ học của mỗi phái rồi xảy ra tranh giành, tìm cách chiếm hữu những chiêu tuyệt học U Minh của những phái khác không? Vả lại, giậu đổ bìm leo, nhị phái Võ Đang và Thiếu Lâm ở ngôi cao đã lâu, bảy phái còn lại làm gì không muốn môn phái của họ chiếm được địa vị độc tôn từ lâu ở trong tay hai đại phái này?

Thanh Mộc ngó người nhìn Thẩm Như Bích không chớp mắt :

- Thẩm đại hiệp nghĩ chuyện đó có thể xảy ra sao?

Thẩm Như Bích cười nhẹ :

- Lấy việc của bốn viện mà suy, Thẩm mỗ hầu như tin chắc như vậy!

Dư Như Xích rít khê :

- Lâu nay Dĩ An viện chỉ vì mọi người chứ không vì bản thân! Mỗ đã tưởng các phái ngưỡng mộ Dĩ An viện là vì nghĩa cử, không vì bản lãnh của bốn viện! Nào ngờ, khi U Minh giáo tìm cách gây hấn bằng những lời vu khống ít nhất có hai phái muốn bốn viện phải bị U Minh giáo diệt trừ! Chuyện này chắc chắn sẽ được lặp lại nếu quý phái Võ Đang hoặc Thiếu Lâm bị U Minh giáo xem là cừu địch?

Thanh Mộc hoang mang :

- Phải chăng theo chư vị, đây chính là ý đồ của U Minh giáo?

Giác Hải đại sư cúi đầu :

- A di đà Phật! Bần tăng đã nghi ngờ như vậy?

Thanh Mộc bối rối :

- Vậy chúng ta phải làm gì để ngăn chặn điều này? :

Thẩm Như Bích đáp :

- Huynh đệ mỗ sẽ tìm cách lần lượt thuyết phục các phái, chớ để U Minh giáo lừa phỉnh và cho vào tròng! Hiệp lực của các phái, không lẽ tất cả không đủ sức đương đầu với U Minh giáo?

Thanh Mộc thở dài :

- Đương đầu hay không đương đầu, chúng ta đừng bàn vội! Bần đạo còn chưa nghĩ ra cách nào để chối từ khi chỉ không bao lâu nữa là đến hẹn phải phúc đáp với lão phu nhân U Minh giáo! Hà...! Người ngoài còn dễ, khó là khó ở nhị vị sư đệ vẫn cứ muốn tán thành.

Dư Như Xích lên tiếng :

- Đạo trưởng là Chưởng môn, theo mỗ, nếu thuyết phục không được lệnh đệ thì dùng uy quyền để ra lệnh!

Giác Hải đại sư gật đầu :

- Không sai! Có nhiều việc đôi khi không cần phải thương lượng! Như chuyện đêm nay, bần tăng nào dám nói cho ai biết.

Thẩm Như Bích tán thành :

- Càng kín kẽ càng hay! U Minh giáo đang tìm cách thu phục nhân tâm, chúng ta hành sự không khéo, khó tránh khỏi những nghi kỵ!

Họ Thẩm vừa dứt lời, từ trên sườn núi có giọng nữ nhân vang xuống...

19. Bọn U Minh Bất Ngờ Xuất Hiện -lai Lịch Thần Bí - Chung Võ Công

- Hừ, đã biết như vậy sao các ngươi còn lén lút hành sự?

Giác Hải đại sư thất kinh :

- A di đà Phật! Đây là cấm địa của bản phái, nữ thí chủ sao đường đột xâm nhập?

- Ha... ha... ha...! Khắp Trung Nguyên này, có nơi nào mà bốn giáo không được quyền đặt chân đến?

Vút! Vút!

Bình đài vốn rộng bỗng trở nên chật hẹp khi cùng một lúc có đến mười nữ nhân xuất hiện.

Thẩm Như Bích hoang mang :

- Nha đầu Tiểu Mai và Cửu Môn Hộ Pháp!

Ả Tiểu Mai cười khinh khỉnh :

- Không sai! Bọn ta vốn truy tìm tung tích các ngươi! Không ngờ các ngươi lại to gan náu mình dưới trướng Thiếu Lâm phái!

Quay sang Giác Hải, ả hỏi :

- Đại sư có biết hành động này của đại sư sẽ đưa đến cho Thiếu Lâm phái một hậu quả như thế nào không?

Đưa mắt nhìn Thanh Mộc, ả lạnh giọng :

- Còn đạo trưởng, người không thức thời như đạo trưởng liệu Võ Đang phái có còn xem đạo trưởng là Chưởng môn không?

Ả cười ngạo mạn :

- Ha... ha... ha...! Hay thật đấy! Mật khẩu thật là hay! Đoàn Ngộ Khởi Phát U Minh Loạn - Tung Sơn Nhị Phái Hiệp Dĩ An! Ha... ha... ha...

Sáu người đương diện không một ai bảo ai cùng rúng động! Chuyện dùng mật khẩu để nhận diện là chuyện cực kỳ bí ẩn, sao U Minh giáo lại tỏ tường!

Họ nhìn nhau dò hỏi!

Giác Hải lắc đầu tỏ ý chưa hề nói cho ai biết ngoài Thanh Mộc!

Thanh Mộc bối rối và không biết phải giải thích như thế nào.

Trong khi đó, Tiểu Mai vẫn giữ dáng vẻ ung dung, như không xem sáu người ngay trước mặt ra gì :

- Nếu chư vị không còn lời gì để nói nữa hãy chuẩn bị tự vệ đi! Tử lệnh bài đây!

Keng!

Bằng một thủ pháp cực kỳ chuẩn xác, ả Tiểu Mai sau khi vung tay, một tấm thiết bài có khắc hình khô lâu liền cắm vào nền đá, ngay phía trước sáu nhân vật nọ! Độ chuẩn xác của ả còn phải kể đến việc tấm thiết bài được cắm như có tay người đặt để!

Hình khô lâu được khắc trên Tử lệnh bài được nằm thuận chiều, đang nhe hai hàm răng trắng nhớn như đang cười dọa bọn Giác Hải đại sư!

Nhìn thấy Tử lệnh bài, nghĩ lại truyền thuyết đã có cách đây hai trăm năm khi U Minh Thần Quân gây đại loạn cho giang hồ, Thảm Như Bích bật kêu lên :

- Đề phòng Cửu Độc U Minh có trên Tử lệnh bài!

Tiểu Mai cười miệt thị :

- Người yên tâm! Bổng giáo chỉ muốn dùng uy trị người nên không dụng độc! Người đã chuẩn bị xong chưa? Ta ra tay đây!

Không kềm nén được sự phẫn hận, Đoàn Như Hồng Bạch bất ngờ lao ra :

- Nha đầu! Ta không sợ người đâu! Đỡ!

Vút!

Vù... vù...

Tiểu Mai đánh giọng :

- Tốt! Người là kẻ đầu tiên phải chết! Đỡ!

Vù... vù...

Thảm Như Bích lần thứ hai kêu lên đề tỉnh :

- Ngũ muội hãy cẩn trọng với “Di Hoa Tiếp Mộc”!

Tiểu Mai quát át đi :

- Đệ nhất chiêu Cửu Môn U Minh này!

Ào... Ào...

Ầm!

Hự!

Đoàn Như Hồng Bạch vì ngại thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc” như Thảm đại sư huynh đã từng ném mùi thất bại nên nào dám tận lực ra chiêu! Nào ngờ, ả Tiểu Mai lại dùng Cửu Môn U Minh chiêu, không phải “Di Hoa Tiếp Mộc”, nội lực của ả được vận dụng nhiều hơn nên hậu quả lợi hại hơn.

Thấy ngũ muội ngay chiêu đầu đã bị đả bại, Thẩm Như Bích lao đến.

Vút!

- Nha đầu! Tiếp chiêu!

Vù...

Tiểu Mai lạnh lùng buông tiếng :

- Cửu Môn Hộ Pháp! Lên!

Vút! Vút!

Biết trước thế nào cũng xảy ra điều này, năm nhân vật còn lại kể cả Đoàn Như Hồng Bạch vừa bị chưởng thương không nhẹ, cùng liên thủ ra chiêu! Họ quyết không để Cửu Môn Hộ Pháp, chín ả phân tán họ như lần ở Dĩ An viện.

Tất cả cùng hậm hực gầm lên :

- Bọn nữ yêu ma U Minh! Đỡ! Đỡ!

Vù... vù...

Ào... Ào...

Trên bình đài vốn bình lặng giờ phải biến thành một đấu trường.

Tiếng la hét nạt nộ với bao tiếng chạm kinh lập tức làm náo động cả góc trời.

Điều này dường như cũng là niềm hy vọng của Giác Hải đại sư. Vì chính Giác Hải đại sư găm to nhất :

- Ngã Phật từ bi! Hành vi của U Minh giáo, tệ phái Thiếu Lâm nhất định sẽ xem là đại địch! Xem chiêu!

Vù...

Ào... Ào...

Ầm! Ầm! Ầm!

Trong khi đó, Thẩm Như Bích hoàn toàn không là đối thủ của ả Tiểu Mai.

Thẩm Như Bích liên tục bị chấn lùi sau mỗi loạt chiêu của đối phương :

- Đệ ngũ Cửu Môn U Minh chưởng! Đỡ!

Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

- Đệ thất Cửu Môn U Minh chưởng! Đỡ!

Vù... vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Và cuối cùng, khi Thẩm Như Bích hoàn toàn kiệt lực, ả Tiểu Mai cười lên lãnh lút :

- Ha... ha... ha...! Đệ bát chiêu! Nạp mạng đi nào!

Vù...

Giác Hải đại sư bất ngờ găm vang :

- Nữ yêu chó lộng hành! Hãy xem Kim Cang chưởng!

Vù...

Ào... Ào...!

Ả Tiểu Mai khinh khỉnh dùng tả thủ khê khua khoắng trước mặt!

Dư Như Xích dù đang bị ba ả nữ hộ pháp quần lấy cũng cố gào lên :

- Đại sư! “Di Hoa Tiếp Mộc” đó! Cần trọng!

Giác Hải đại sư vậy nhanh tả thủ :

- Bần tăng biết rồi! Đây!

Viu...

Tiểu Mai nhú mày :

- Là Độ Thiền Niêm Hoa chỉ ư?

Hừ!

Vút!

Ả tự bốc người lên cao.

Giác Hải kêu lên :

- “Nhất Thốn Quá Hải” thân pháp? Không ngờ U Minh giáo lại kiêm luôn tuyệt kỹ của Đông Hải thần ni!

Từ trên cao, ả Tiểu Mai xô xuống hai loạt chưởng kinh :

- Đệ cửu chiêu Cửu Môn U Minh chưởng! Lão trọc mau nạp mạng!

Vù...

Là hai loạt chưởng, ngoài một loạt dành cho Giác Hải đại sư, ả còn dùng loạt thứ hai định đả tử Thẩm Như Bích.

Ào... Ào...

Thẩm Như Bích nhờ có một lúc nghỉ tay nên kịp vận dụng lực tàn.

Thẩm Như Bích cũng lao vọt người lên cao và găm lên phần nộ :

- Xem Phi Vân thập nhị chưởng đây!

Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Hự! Hự!

Cả Thẩm Như Bích lẫn Giác Hải đại sư cùng bị kinh lực Cửu Môn U Minh chưởng của ả Tiểu Mai chấn lùi!

Và cả hai hoàn toàn thất sắc khi nghe ả Tiểu Mai rít lên :

- Nghịch ngã giả vong! C...h...ế... t...!

Vù... vù...

Vù... vù...

Họ sẽ chết thật nếu như không có một bóng người bất ngờ lao vào :

- Tây Môn Tuyệt Mai, người thật quá đáng! Lui lại nào!

Ào... Ào...

Ầm!

Ả Tiểu Mai lập tức bị chấn lùi! Ả kinh ngạc nhìn nhân vật vừa xuất hiện :

- Lão là ai? Sao lão biết rõ tính danh của ta?

Lão nhân có niên kỷ xấp xỉ lục tuần đưa mắt khinh khỉnh nhìn ả định nói vài lời châm chọc! Nhưng, một bóng nhân ảnh thứ hai liền xuất hiện với một lời khó rõ là mệnh lệnh hay van nài :

- Đại thúc còn nói với ả làm gì? Họ đang bị nguy kia kìa!

Lão nhân vội tung người lao về phía bốn nhân vật đang bị bọn Cửu Môn Hộ Pháp vây đánh thất điên bát đảo!

Vút!

Ả Tiểu Mai cau mày giận dữ :

- Lão thất phu! Lão dám đương đầu bốn giáo hay sao? Dừng...

Ả chưa dứt lời, nữ lang xinh đẹp vừa xuất hiện vội ngăn ả lại :

- Tây Môn cô nương! Hãy còn ta đây mà! Ta đang muốn biết thế nào là Cửu Môn U Minh chưởng đấy?

Nhìn đối phương, một nữ lang cũng xinh đẹp và cũng trạc niên kỷ, ả Tiểu Mai như tìm được chỗ trút hận :

- Tiệt tỳ! Hạng như ngươi có muốn biết Cửu Môn U Minh chưởng thì chỉ có chết! Đỡ!

Vù.. vù...

Nữ lang không chút bấn loạn cho dù ả Tiểu Mai đúng là đang thi triển Cửu Môn U Minh chưởng thập phần lợi hại! Nàng đưa cả song thủ ra và cũng khua khoắc như ả Tiểu Mai đã từng khua khoắc!

Tiểu Mai thất kinh :

- Là “Di Hoa Tiếp Mộc”? Ngươi là ai? Sao lén học võ công của bốn giáo?

Vừa quát hỏi, ả Tiểu Mai vừa vận dụng cũng “Di Hoa Tiếp Mộc” bằng tả thủ, hy vọng hóa giải “Di Hoa Tiếp Mộc” của nữ lang kia.

Ầm!

Do vận dụng chậm hơn, ngọn kinh U Minh của ả rốt cuộc cũng bị thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc” của đối phương dẫn xuống nền đá! Tiếng chạm kinh vang lên nhưng không có lấy một tác dụng!

Nữ lang cười nửa miệng :

- Là ta lén học hay ngươi được kẻ lén học trao truyền? Ngươi còn bao nhiêu bản lãnh mau thi thố ra đi!

Ả Tiểu Mai nhú mày nghĩ ngợi! Đồng thời, hữu chưởng của ả cũng vung lên :

- Xem nào!

Vù...

Nữ lang nọ vẫn bình tâm thi triển lại thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc”!

Tiểu Mai bỗng cười ngặt :

- Ha... ha... ha...!

Tả thủ liền được ả xuất kích và hữu thủ kịp thu hồi!

Vù...

Nữ lang nọ hậm hực :

- Ngươi đúng là hạng tráo trở như kẻ đã truyền thụ võ công cho ngươi! Xem đây!

Nàng lại dùng “Di Hoa Tiếp Mộc” thủ pháp, bất chấp đối phương vừa vận dụng đấu pháp đối thực thành hư, chuyển hư sang thực!

Ả Tiểu Mai với thủ đoạn thâm độc bất ngờ thét lên lạnh lạnh :

- Trúng!

Vù...

Lúc hư lúc thực, ả Tiểu Mai chờ khi “Di Hoa Tiếp Mộc” thủ pháp của nữ lang sắp sửa tiếp dần chưởng kinh của ả sang một bên, vội biến chiêu đó từ thực sang hư! Đồng thời dùng hữu chưởng vốn là hư chiêu chuyển sang thực chiêu quật mạnh vào nữ lang nọ!

Ào... Ào...

Nữ lang quá bất ngờ bèn tung người nhảy lên cao để lách tránh.

Tiểu Mai một phen nữa tỏ ra kinh ngạc đến cực độ :

- Sao lại là “Nhất Thốn Quá Hải” thân pháp? Tiệp tỳ, người thật sự là ai?

Nữ lang khẽ nạt :

- Muốn biết ta là ai, hãy hỏi Tây Môn Đạo là thân phụ người hoặc nội tổ của người! Hừ!

Trái với ý nghĩ của nữ lang, ả Tây Môn Tuyết Mai không tỏ một dấu hiệu nào cho biết đã từng nghe nói đến một nhân vật có tính danh như nàng vừa nhắc!

Ngược lại, Thẩm Như Bích dù đang mang thương thế khá trầm trọng, nhưng vừa nghe nhắc đến tính danh này liền có sắc mặt sững sốt! Sau đó như quên hết thực tại, Thẩm Như Bích cứ lặng người ngồi yên với nét mặt rõ ràng là đang trầm tư ngẫm nghĩ.

Trong khi đó, Tây Môn Tuyết Mai sau khi dò hỏi mấy lần nhưng đối phương vẫn cứ thần bí không chịu nói, ả cười dài ngạo mạn :

- Ha... ha... ha...! Hay lắm! Ta không cần truy cứu xuất xứ võ công của người vội! Để xem sau khi khuất phục được người, người còn đắc ý được nữa không! Đờ!

Vù... Vù...

Nữ lang nọ từ khi biết đối phương có lắm thủ đoạn, lợi dụng sự thông tỏ thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc” của nàng để đối phó với chính nàng, lần này nàng ra chiêu thận trọng hơn!

Chờ khi chiêu chưởng U Minh của Tiểu Mai đến đủ gần, dù Tiểu Mai có muốn chuyển đổi giữa thực và hư như lần trước cũng không được, nàng ta bất ngờ hét lên :

- Được lắm! Đờ thì đờ!

Nàng khua mạnh tả thủ với thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc”, quyết tiếp dẫn chưởng kinh của ả Tiểu Mai đi sai lạc phương hướng!

Tiểu Mai đã lường trước tình trạng này chột tung người lao đến, bắt chập chưởng kinh kia của ả có đạt hay không đạt mục đích.

Vút!

- Tiệp tỳ? Lần này đồ người thoát! Đờ!

Vù...

Nhìn cung cách xuất chiêu của Tây Môn Tuyết Mai, chưởng sau tiếp liền với chưởng trước, đủ thấy ả đã quá rõ những biến ảo lợi hại của thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc”!

Và với đấu pháp này, trừ khi thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc” của nữ lang đã luyện đến mức siêu phàm, bằng không nàng ta chỉ đủ lực để tiếp dẫn ngọn chưởng thứ nhất của Tiểu Mai đi sai phương vị rồi phải chịu chết vì không kịp ứng phó với ngọn chưởng thứ hai nổi theo sau!

Nữ lang nghiêng chặt đôi hàm răng thanh tú, nàng đoán được thủ đoạn của ả Tiểu Mai và nàng phải thừa nhận rằng thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc” của nàng dù có điêu luyện cũng không thể tiếp dẫn chưởng trước của ả quay ngược về phía sau để chạm thẳng vào ngọn chưởng theo sau cũng của ả Tiểu Mai!

Nàng bật rít lên :

- Thủ đoạn cũng khá đấy! Nhưng, xem đây!

Viu...

Nàng bật nhanh hữu thủ và từ đó bỗng thoát ra một ngọn chí kình thanh mãnh nhưng rất lợi hại!

Tây Môn Tuyết Mai nhìn thấy chợt biến sắc :

- Nhất Thốn chỉ? Người là người Đông Hải?

Nữ lang chau mày ngay khi chưởng kình của nàng chạm vào chưởng kình thứ hai của đối phương.

Viu...

Vù...

Ầm!

Nộ khí xung thiên vì không ngờ đối phương vẫn bình chân như vại sau ngọn chỉ được đối phương gọi là Nhất Thốn chỉ, nữ lang tung người lao đến!

Vút!

- Tây Môn Tuyết Mai! Đờ!

Viu... Viu...

Tây Môn Tuyết Mai thì mang tâm trạng ngược lại, ả bật cười dòn dã vì xem ra Cửu Môn U Minh chưởng quả là đệ nhất công phu.

- Ha... ha... ha...! Xem nào! Đờ!

Vù... Vù...

Ầo...

Đúng lúc đó, từ phía bên kia có tiếng quát tức giận của lão nhân vô danh, người cùng xuất hiện với nữ lang đang giao đấu với Tiểu Mai :

- Tiểu chủ nhân mau nghĩ kế đi. Bọn nữ yêu này cứ thi triển mãi “Di Hoa Tiếp Mộc”, lão nô khó thể chi trì được lâu!

Nữ lang nghe thế vội đảo mắt nhìn quanh!

Và khi chỉ kình của nàng chạm vào chưởng lực của Tiểu Mai, vang thành tiếng chấn kình.

Ầm!

Nàng lớn tiếng sắp đặt :

- Đại thúc mau đưa mọi người đi trước! Tiểu nữ sẽ đoạn hậu! Đi nào!

Nàng dứt lời vội phát xạ về phía ả Tiểu Mai một ngón chỉ kình.

Viu... Viu...

Tiếp đó, nàng nhanh tốc thi triển “Nhất Thốn Quá Hải” thân pháp để lao vùn vụt về phía chín ả Cửu Môn Hộ pháp!

Như thừa biết bản lãnh của tiểu chủ nhân lão nhân nọ vừa lùi lại vừa gầm :

- Tránh voi chẳng hồ mặt nài!

Lão phu đã bố trí ổn thoả, chư vị hãy mau theo lão phu!

Vút!

Lão nhân lộn ngược người về phía sau và nhanh như chớp chớp vào người của Thẩm Như Bích và Giác Hải đại sư, là hai nhân vật đều bị thương, không thể tự đi một mình trong tình thế cấp bách này!

Tây Môn Tuyết Mai biết được ý của nữ lang nên nào dễ buông tha.

Ả vội vận dụng thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc”, định tiếp dẫn Nhất Thốn chỉ của nữ lang và cho chuyển hướng về phía lão nhân nọ!

Tuy nhiên, Tiểu Mai chợt biến sắc khi phát hiện ra rằng thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc” của ả dường như mất hết tác dụng! Nhất Thốn chỉ của nữ lang vẫn thẳng tiến về phía ả!

Viu... Viu...

Sợ thì ít, giận nhiều hơn, ả đành vận dụng Cửu Môn U Minh chưởng để đối phó :

Vù... vù...

Trong khi đó, ngoài Thẩm Như Bích chấp nhận việc lão nhân vô danh đưa đi, Giác Hải đại sư lên tiếng phản đối :

- A di đà Phật! Đây là sơn môn tề phái, bần tăng đâu thể chỉ lộ cho bản thân.

Lão nhân nọ vì đang lúc cấp bách lên ngắt lời nạt ngang :

- Đại sư tưởng như thế sao? Nếu vậy tại sao cha đến giờ vẫn chưa thấy đệ tử Thiếu Lâm phái nào xuất hiện ứng cứu? Đại sư cứ đi theo lão phu khắc rõ! Nào!

Cùng một lúc với sự phản ứng của Giác Hải đại sư, dù đang được nữ lang chưa rõ lai lịch giải vây, tạo điều kiện cho cơ hội tẩu thoát, Thanh Mộc đại trưởng vội chối từ :

- Vô lượng thọ Phật! Đã thế này bần đạo phái cấp tốc hồi sơn lo việc đương đầu với U Minh giáo! Cáo biệt!

Vút!

Không kịp ngăn lại vì Thanh Mộc đã rời khỏi bình đài, nữ lang nọ vẫn tiếp tục phát ra từng ngọn chỉ kinh về phía bọn Cửu Môn Hộ Pháp, đồng thời nàng gấp rút thúc hối ba nhân vật còn lại :

- Rừng xanh còn đó, không lo gì thiếu củ! Chư vị mau chạy!

Vút! Vút! Vút!

Ả Tiểu Mai không ngờ phe đối phương lại chấp nhận biện pháp tháo chạy! Sau khi hóa giải được ngọn chỉ kinh ả lập tức lao theo, quật một kinh uy mãnh vào lão nhân đang hai tay xách theo hai người, là Thẩm Như Bích và Giác Hải đại sư.

- Chạy đi đâu? Đỡ!

Vù... vù...

Nhưng, ả Tiểu Mai chợt hoa mắt! Rồi một tiếng thét giận dữ bỗng lọt vào tai ả :

- Tây Môn Tuyết Mai! Người lo phận người thì hơn! Đỡ!

Viu... Viu...

Biết chắc ở phía sau đang có ngọn Nhất Thốn chỉ ập vào. Tiểu Mai dù luyện tiếu cũng phải buông tha lão nhân để tự cứu sinh mạng!

Vút!

Tiểu Mai vừa nhảy tránh, phía sau ả lần lượt có bốn bóng người lao qua.

Vút! Vút!

Cả giận, ả vận lực quật bừa nhằm vào bốn bóng nhân ảnh nọ!

- Đáng chết!

Vù... Vù...

Bóng nhân ảnh thoát đi sau cùng bỗng quay đầu và khua loạn hữu thủ!

Quá bất ngờ, ả Tiểu Mai chỉ còn biết hậm hực nhìn ngọn chướng của ả đang bị thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc” của nữ lang làm cho dịch chuyển về phía bọn Cửu Môn Hộ Pháp đang cuống quýt đuổi theo!

Bọn chúng hốt hoảng đành hất chướng ngăn đỡ.

Vù... Âm!

Ào... Âm!

Sau những tiếng chạm kinh, trên bình đài chỉ còn lại bọn chúng với nhau!

20. Quay Lại Chốn Xưa Lòng Đau Quặn-dùng Lệnh Bài Dẫn Dự Ác Nhân

Khu mộ tháp nằm giữa Cửu Cung sơn và Nhất Trụ Phong vẫn hoang liêu cô tịch như thuở nào!

Chín ngọn tháp vẫn sừng sững bao bọc xung quanh vẫn là hàng hàng lớp lớp những ngôi mộ lớn có nhỏ có!

Nhìn chung, khu mộ địa ngoài sự hoang lương không hề có bất kỳ dấu hiệu đe dọa nào.

Gió vẫn phơn phớt thổi khiến từng ngọn cỏ đại cứ bình thản đung đưa!

Một khung cảnh yên tĩnh hoàn toàn phù hợp cho giấc ngủ nghìn thu của những người không may khuất núi?

Khung cảnh đó chỉ vỡ ra khi có một thân hình nhẹ nhàng nhưng lung linh huyền ảo bất chợt xuất hiện!

Vút!

Khi bóng hình đó dừng lại để bắt đầu ngắm nghía khu mộ địa và trọng tâm là khu mộ tháp gồm chín ngọn, ánh sáng ban mai cho thấy đó là một trang nam nhân tuấn tú!

Và lúc này, không hiểu trang nam nhân đó đang mang một tâm trạng chất chứa đầy hận thù hay bầm sinh là như vậy mà sắc diện tuấn tú của gã đang phơn phớt lạnh như vừa bị lớp băng mờ bao phủ!

Sau khi ngắm nghía đủ, gã đột nhiên hé miệng và nở ra mặt nụ cười còn lạnh hơn cả sắc diện của gã!

Gã cười gì?

Không ai biết, trừ gã!

Gã khẽ chao động thân hình và lao thật nhanh vào khu mộ tháp!

Gã điên?

Nếu không điên, tại sao mới sáng sớm tinh mơ gã một thân một mình xuất hiện ở nơi toàn là kẻ đã chết?

Nếu không điên, sao gã dám liều mình chui đầu vào khu mộ tháp mà bấy lâu nay ai ai cũng bảo đó là khu tử địa?

Và nếu không điên tại sao trước khi tìm chết gã lại tự mỉm cười?

Gã không điên chút nào!

Bằng chứng, gã dừng lại ngay phía trước khu mộ tháp rồi lẩm nhẩm :

- Ngọn tháp chính giữa kia là ngọn tháp thứ năm, ngọn nào là ngọn kế tiếp? Và kế tiếp nữa, ngọn tháp thứ bảy là ngọn nào?

Không ai đáp lời gã! Vì quanh đây chỉ có gã là người duy nhất còn sống!

Gã lùi lại và lại ngấm nghĩa!

Chín ngọn tháp như nhìn lại gã!

Ngọn chính giữa rất dễ nhận ra, nhưng với tám ngón xung quanh đó ai dám vỗ ngực để mình định rằng ngọn nào là ngọn tháp đầu tiên. Và ngọn nào là ngọn tháp cuối cùng!

Gã cũng không dám mình định một khi tám ngọn tháp ở quanh ngọn chính giữa đều giữ một khoảng cách hoàn toàn bằng nhau.

Gã lại mỉm cười! (kỳ dị)

Và xuất kỳ bất ý, không một lời lảm nhảm cũng không chao động thân hình, toàn thân của gã bỗng cất thẳng lên cao, cao đến năm trượng.

Sau đó giữa thình không, gã chỉ khẽ uốn mình, lập tức thân hình gã cứ bằng bằng dịch chuyển theo phương nằm ngang và ung dung tiến đến ngọn tháp chính giữa!

Như một người đã quá thông thuộc địa hình, vừa đặt chân lên đỉnh tháp gã lập tức hạ thân xuống chân tháp!

Gã đưa mắt nhìn quanh, không thấy cái gã muốn tìm! Gã cau mày nghĩ ngợi!

Gã chậm chậm đi vòng quanh chân ngọn tháp trong một phạm vi sáu trượng vuông! Càng di chuyển, gương mặt của gã càng thêm lạnh!

Bất đồ, gã bước vượt qua khỏi phạm vi sáu trượng vuông quanh chân tháp! Tiếp đó gã di chuyển thật lạ lùng: gã đi về phía tả sáu bước, dừng lại, xoay nửa vòng để quay mặt về một phía được gọi là Càn Vị, gã đi về phía hữu hai bước - Gã lùi một, ngoặt tả ba, đi về phía trước bốn bước.

Gã không di chuyển như người bình thường! Vậy mà gã còn tỏ ra đặc ý khi luôn mồm lẩm bẩm :

- Tám bước tả vị và hữu vị, tám bước cho xoay chuyển! Phải tám lần như vậy mỗi lần tám bước, vị chi bát bát lục thập tứ cho quả Phục Hy!

Gã lẩm bẩm vừa dứt lời, trước mặt gã lại xuất hiện một ngọn tháp rất giống ngọn tháp lúc này!

Gã tiến vào tháp, gã lùng sục từ dưới lên trên và từ trên xuống dưới cho ba tầng tháp tất cả!

Gương mặt của gã càng lạnh hơn lúc gã không tìm được điều gã cần tìm.

Gã lại đi khỏi ngọn tháp và lần này cũng cách gã di chuyển còn lạ lùng hơn!

Tiến một, dịch về tả hai, lùi một, dịch sang mé tả một rồi lại tiến lên hai!

Được một lần như vậy, gã dừng lại và đưa mắt tìm kiếm! Lần này gã tìm kiếm thật tỉ mỉ, như thể vật gã muốn tìm bây giờ không phải là cái gã muốn tìm trước đó!

Gã lẳng lặng lắc đầu và di chuyển theo kiểu cách mới rồi!

Sau khi đi đủ bảy bước chân, gã dừng lại lần nữa! Gã đảo mắt tìm kiếm và gã chợt mỉm cười!

Gã thận trọng ngồi xuống, nhào người và cho tay vào sau một khối đá bỗng nhô lên.

Thu tay về gã lẩm bẩm :

- Đệ lục Tử lệnh bài đây rồi!

Gã giả vờ ngấm nghĩa vào vật gã cầm trên tay!

Thật ra, gã đang ngưng thần nghe ngóng!

Gã thất vọng qua vài lần chép miệng! Đoạn gã lại lẩm bẩm :

- Không lẽ y không có ở đây? Hay y đã đến và đã đạt ý đồ rồi?

Gã chợt cau mày rồi lao đi loang loáng!

Theo cách di chuyển như trước gã lại xuất hiện trước một ngọn tháp!

Gã lao vào trong rồi lại lao ra thật nhanh :

- Hừ! Mất rồi! Y đã lấy Đệ bát Tử lệnh bài rồi ư?

Như không tin gã nhảy lên đỉnh tháp!

Vút!

Rồi từ đỉnh tháp này, gã tận lực bình sinh lao qua đỉnh tháp kế cận!

Vút!

Khoảng cách giữa hai đỉnh tháp nào có dưới mười hai trượng. Mà gã chỉ hai lần đảo người đã dễ dàng vượt qua khoảng cách đó! Thân pháp của gã quả quán tuyệt nhân trần?

Gã chui vào lòng tháp rồi lại chui trở lên!

Gã lao sang đỉnh tháp kế tiếp.

Vút!

Gã hành động thật nhanh, như không hề tiếc sức!

Và không đầy một canh giờ, gã đã hiện thân bên ngoài khu mộ tháp!

Gã phát cuồng khi gằm lên man đại :

- Ác ma! Dù ngươi đã lấy được tám tấm Tử lệnh bài để khổ luyện tất cả tám chiêu Cửu Môn U Minh chương, Thạch Hiểu Đông ta quyết không vì thế mà buông tha ngươi. Di thể của nội tổ ta đâu? Ngươi đã làm gì di thể của người? Ác ma! Ta là Thạch Hiểu Đông đây! Ngươi mau xuất đầu lộ diện đi! Ác ma...

Không có bất kỳ hồi âm nào đáp lại tiếng gào thét của gã, của Thạch Hiểu Đông!

Chàng phần nộ nhanh chóng tung người bỏ đi.

Vút!

Khu mộ tháp lại vắng lặng như đã từng vắng lặng!

Và từ đây, khi sở học của U Minh Thần Quân không còn tàng chứa ở đây nữa, khu mộ tháp ắt sẽ vắng lặng hơn bao giờ!!

* * * * *

Lúc Thạch Hiểu Đông chưa biết phải đi về phương trời nào để truy tìm tung tích của ác nhân có gương mặt lúc nào cũng vàng bủng, hoặc là tìm cho bằng được bọn U Minh giáo, thật bất ngờ chàng nghe loáng thoáng có tiếng chạm kình vắng vắng đưa đến!

Nét mặt đanh lại, Thạch Hiểu Đông lập tức chuyển hướng, lao về phía phát ra những tiếng động mơ hồ.

Vút!

Một dòng suối đang bình lặng chảy qua từng kê đá!

Cạnh đó là một doi đất hẹp nhưng thật màu mỡ với đủ loài kỳ hoa dị thảo đang lúc nở rộ!

Khung cảnh bình dị nhưng đẹp đẽ này rõ ràng không phù hợp cho những trận giao chiến! Thế nhưng, điều đó lại đang xảy ra!

Và trận chiến thật không cân xứng lẫn công bằng khi một bên là một nhân vật giang hồ hầy còn đầy đủ tứ chi và phía còn lại là một người nhưng không phải người!

Gọi là người vì nhân vật đó dù chỉ còn độc nhất một chân hữu và tay hữu nhưng với từng lời quát tháo chốc chốc được nhân vật đó phát ra thì đó chính là thanh âm của một con người!

Còn bảo không phải người vì từ y phục đến diện mạo của nhân vật đó nào khác gì một quái nhân!

Tóc dài và rối tung che kín lấp diện mạo, y phục như bẩn và rách nát, chốc chốc, mỗi khi nhân vật đó vùng tay độc nhất để xuất kinh, từng sợi tóc phải tung bay lên để lộ một diện mạo đầy những vết sẹo ngang dọc. Không những thế, dường như vì có quá nhiều những vết sẹo ở trên mặt nên miệng và mũi của nhân vật đó cơ hồ không còn nhìn được rõ!

Diện mạo đó, y phục đó, nếu không gọi là quái nhân thì gọi là gì bây giờ?

Tuy nhiên, đối với Thạch Hiểu Đông, ở quái nhân đó dường như có điểm gì đó thật quen thuộc!

Nhưng ngay lúc này chàng không sao nghĩ ra điểm quen thuộc đó là gì!

Bởi vì, chàng đang phải chú mục vào nhân vật còn đủ đầy tứ chi kia!

Nhân vật này tuy không nằm trong diện chàng đang muốn truy tìm nhưng thật trớ trêu, nhân dạng của nhân vật này chàng vừa nhận thấy đã nhận ra ngay!

Huống chi khí giới mà nhân vật này vừa đưa tay chộp lấy, định dùng nó để sát hại quái nhân lại là thứ khí giới đã lưu lại những ấn tượng sâu đậm trong tâm trí của chàng.

“Song chùy? Hẳn là tên cuối cùng còn sót lại trong Mao Sơn tam quỷ? Ha... ha... ha...! Đúng là thần sui quỷ khiến, đã đưa đường Thạch Hiểu Đông ta gặp người!”

Chàng định lao ra vừa là giải nguy cho quái nhân vừa khổng chế kẻ đại thù vô tình chạm mặt!

Nhưng, một tiếng gầm vang dội bỗng xuất hiện :

- Ty tiện, hạ lưu! Cứ gặp mãi những hành vi bất chấp đạo lý như thế này, lão phu có bị mọi người cười chê là đa sự cũng cam chịu! Buông ra nào!

Tên Mao Sơn vừa chộp lấy khí giới của y là song chùy, chủ nhân của tiếng gầm vừa rồi bất ngờ hiện thân.

Vút!

Và đúng như nhân vật đó bảo, tên quỷ Mao sơn chưa kịp vũ lộng song chùy đành phải buông bỏ khí giới để lao nhảy tránh một ngọn chưởng lực lợi hại của nhân vật bất ngờ xuất hiện!

Coong...

Ào... Âm!

Gã Mao Sơn không những lạnh chân lạnh mắt kịp nhảy tránh, gã còn mau mồm mau miệng để bài hải kêu lên khi nhận ra nhân vật mới đến là ai :

- Túy Lúy Cái?

Cùng lúc đó, chính Thạch Hiểu Đông cũng kêu thầm :

- “Đúng là Túy Lúy Cái, thủ tịch trưởng lão Cái bang?”

Túy Lúy Cái bật cười dòn dã :

- Gã họ La kia! Đã gặp phải lão phu là khắc tinh, người còn không mau chạy?

- Ha... ha.. ha...!

Gã Mao Sơn vụt đảo nhanh đôi tròng mắt?

Vả nhân lúc Túy Lúy Cái cao hứng cười đến híp cả hai mắt, gã bắt đồ rống lên :

- Chạy này!

Vù... vù...

Thoạt nhìn thấy chưởng chiêu gã Mao Sơn họ La, Thạch Hiểu Đông nức lòng hỏi dạ :

- “Là Cửu Môn U Minh chưởng, phen này ta gặp may rồi? Thật là nhất cử lưỡng tiện!”

Chàng vọt bắn mình lao ra.

Vút!

Túy Lúy Cái dù đang cười nhưng thật sự lão đầu có lúc nào để lọt bất kỳ một cử chỉ hoặc động tĩnh của tên họ La đề tiện!

Lão ngoác mồm quát lên :

- Người muốn chết! Đờ!

Vù...

Thạch Hiểu Đông với chủ ý riêng nên cùng một lúc sử dụng song thủ!

Hữu thủ của chàng nhẹ nhàng khóa cứng huyết đạo của gã Mao Sơn họ La! Tả thủ thì vung ra hóa giải ngọn kình tối hậu của Túy Lúy Cái, không để lão sát hại kẻ mà chàng muốn bảo lưu tính mạng.

Ầm!

Túy Lúy Cái loạn choạng thối lui!

Lão chưa kịp phát tác vì có người xen vào, bên tai lão có tiếng người rớt vào nhỏ như tiếng muỗi kêu :

- Mong lão trượng lượng thứ! Sau lần chia tay ở khu mộ tháp, hậu bối vẫn luôn ghi nhớ ân tình của lão trượng! Hẹn gặp lại!

Vút!

Lão như hoa mắt!

Và khi định thần, trước mặt lão gã họ La đã biệt dạng! Và đương nhiên, nhân vật vừa dùng bí pháp truyền âm nhập mật để nói những lời mơ hồ với lão cũng không lưu lại bất kỳ dấu vết nào, kể cả song chùy cũng không còn.

Đang hoang mang lão nghe quái nhân lẩm bẩm thành tiếng :

- Thân pháp lợi hại! Đến Phi Vân thân pháp của bốn môn cũng không thể sánh bằng!

Lão kinh ngạc, đưa mắt quan sát quái nhân :

- Các hạ vừa nhắc đến Phi Vân thân pháp?

Quái nhân chợt phát hiện là đã lỡ lời cứ lắc đầu và thở dài sườn sượt :

- Hà... Đến cổ nhân còn không nhận được ta nhắc làm gì chuyện quá khứ cho thêm tủi lòng!

Túy Lúy Cái ngơ ngác! Lần này lão cố nhìn thật kỹ quái nhân, như hy vọng tìm được lời giải thích cho hai chữ cổ nhân vừa được quái nhân nói.

- Các hạ các hạ đã từng biết Túy Lúy Cái ta?

Quái nhân ném về lão một cái nhìn vô hồn như không còn gì để luyện tiếu! Sau đó dù chỉ còn duy nhất một cước, quái nhân chỉ khẽ quay người là toàn thân liền lao đi!

Vút!

Trông thấy thân pháp của quái nhân, Túy Lúy Cái bàng hoàng lao theo chặn lại :

- Thân pháp của các hạ đúng là Phi Vân thân pháp! Các hạ là...

Chờ cho quái nhân vì không chịu được phải mở miệng xưng danh, không nghe quái nhân nói, Túy Lúy Cái neho mắt lẩm bẩm :

- Dĩ An viện có năm vị cao đồ. Không kể hậu nhân của Viện chủ Dĩ An viện là Thạch Thừa Phong đã ra người thiên cổ! Bốn vị cao đồ: Thẩm, Dư, Tạ, Đoàn - ta vừa chạm mặt. Chỉ còn lại một là họ Kha bấy lâu vẫn thất tung...

Túy Lúy Cái vẫn lưu tâm dò xét quái nhân! Thấy quái nhân hoàn toàn đứng đưng, chỉ khi nghe nhắc đến họ Kha, quái nhân có phần nào biến sắc, Túy Lúy Cái bật kêu lên :

- Kha Như Lục? Các hạ đúng là Kha Như Lục, nhị đệ tử của Dĩ An viện rồi! Chỉ có họ Kha mới xem Túy Lúy Cái ta là cố nhân mà thôi! Phải Kha đệ đó không?

Trụ trên một chân, đã là nhân vật biết võ công thì không dễ dàng gì chân trụ đó lại cứ run lên bần bật! Ngoại trừ, nhân vật có một chân trụ duy nhất đó vì đang có một mối chân tình cực kỳ mãnh liệt cần phải cởi mở, chân trụ đó mới không đủ lực để trụ vững!

Chỉ cần một biểu hiện như vậy là quá đủ thay cho một lời thừa nhận, Túy Lúy Cái chộp vội hai tay vào hai bên vai của quái nhân :

- Kha đệ đây rồi! Túy Lúy Cái ta không lầm lẫn đâu! Kha đệ...

Quái nhân có phần thổn thức :

- Đại ca...

Túy Lúy Cái dù mười phần minh định đủ mười phần quái nhân chính là Kha đệ, là Kha Như Lục, nhưng khi nghe quái nhân gọi lại hai chữ đại ca, toàn thân Túy Lúy Cái vẫn bị chấn động khắp lượt!

Biểu hiện đó chỉ xảy ra trong thoáng chốc, Túy Lúy Cái trấn tĩnh lại thật nhanh và hồi hã bảo :

- Mau lên nào Kha đệ! Dĩ An viện của đệ đã...! Mà thôi, đệ cứ theo ta khắc biết!

Đi nào! Ta giúp đệ một tay vậy! Mạnh lên nào!

Vút! Vút!

Túy Lúy Cái và Kha Như Lục do phải khẩn trương, đó là theo sự thúc hối của lão cái, cả hai không ngờ rằng ở một động khẩu mà họ vừa vượt ngang đang diễn ra một tấn tuồng kinh thiên động địa!

* * * * *

Trong lòng sơn động Thạch Hiểu Đông buông gã quỷ Mao Sơn ra! Vừa ném cho gã bắt lấy song chùy của chính gã, chàng vừa bảo :

- Khí giới của ngươi đây! Ngươi có cơ hội để bảo vệ tính mạng đó! Động thủ đi!

Gã có phần kinh ngạc :

- Tiểu tử... Ngươi cứu ta rồi lại muốn hạ thủ ta. Tại sao? Giữa ta và ngươi có thù hận gì? Ngươi là ai?

Thạch Hiểu Đông cố nhẫn nại chờ y dứt lời! Chàng sau đó mới gằn giọng :

- Chuyện xảy ra năm năm trước ở Ly Sơn! Ngươi nhớ ta chưa?

Y hoảng mang :

- Ở Ly Sơn năm năm trước? Tên họ Kha tàn phế lúc nãy cũng nói với ta như vậy, ngươi và hắn không phải chung bọn sao?

Thạch Hiểu Đông bàng hoàng :

"Thảo nào ta có cảm giác thân quen với nhân vật lúc nãy! Hóa ra là nhị sư bá!

Nhị sư bá hãy còn sống? Phải rồi, năm đó chính nhị sư bá đã bị Mao Sơn tam quỷ thi triển độc thủ, nhị sư bá phải tự đoạn bỏ một tay và một chân để không cho độc chất công tâm! Sao ta không sớm nhận ra nhị sư bá kia?"

Nhận ra chàng đang mải trầm tư và hoàn toàn không phòng bị, tên họ La xuất kỳ bất ý vung mạnh hữu thủ :

- Ngươi phải chết! Ha... ha... ha...!

Một vầng bụi mù từ lòng tay hữu của y nhanh chóng lan tỏa ra phủ chụp toàn thân Thạch Hiểu Đông!

Đắc ý vì thủ đoạn này y há miệng cười mãi không thôi!

Vầng bụi mù rồi cũng lắng xuống, Thạch Hiểu Đông vẫn sừng sững đứng nguyên vị :

- Người cười đủ chưa?

Y bàng hoàng đến phải ngậm miệng lại! Và khi miệng của y hé ra là để y kêu lên kinh ngạc :

- Người không sợ độc?

Chàng nhìn y và bật tóe ra những tia hung quang :

- Động thủ đi! Cơ hội của người vẫn còn đây.

Không liều không được, y lao đến :

- Tiểu tử thật phách lối! Đỡ!

Vút! Vút!

Y vung song chùy, nhào đến!

Thạch Hiểu Đông bình chân như vại, nhìn và chờ song chùy đến đủ gần!

Bất ngờ y đột ngột hét lên :

- Xem này!

Vù... Vù...

Y buông tay cho song chùy theo đà lao thẳng vào chàng.

Cùng lúc đó y chớp động thân hình và lao đi, vận dụng kế sách cuối cùng trong tam thập lục kế: Dĩ dao vị thượng!

Chàng mím môi cười lạnh và vươn dài hữu thủ!

Vút!

Chàng vừa chop lấy song chùy vừa lắc vai cấp tốc bám theo y!

Hạ thân trước mặt đối phương, lúc đối phương chưa kịp lao ra ngoài sơn động, chàng khẽ đưa song chùy về phía trước!

Đang đà chạy đi, y nào ngờ thân thủ của chàng lại nhanh lẹ đến vậy! Không thể nào dừng lại ngay tức khắc buộc lòng y phải đưa hai tay về phía trước!

Y chop vào song chùy! Dựa vào đó y mới có thể dừng chân!

Y tái mặt khi nhận ra y vừa vô tình chop phải những đầu gai có tẩm độc trên song chùy của chính y! Y gào lên :

- Nguy tai... độc là độc của ta!

Do có sẵn chủ trương, Thạch Hiểu Đông vội vứt bỏ song chùy qua một bên và nhanh nhẹn điểm loạn vào nhiều huyệt đạo khắp người y!

Chàng lạnh giọng :

- Người bắt tất phải cảm kích ta?

Ta không không chế hoàn toàn độc chất trong người người đâu! Ngược lại chúng đang được dồn nén và theo kinh mạch duy nhất do ta cố tình lưu lại, độc chất đó sẽ từ từ công phạt người!

Nghe chàng giải thích, y lộ vẻ bán tín bán nghi! Y len lén vận khí và hoàn toàn hốt hoảng! Mọi việc diễn ra đúng như chàng vừa bảo!

Cuống cuồng, y cho cả hai tay vào bọc áo!

Nhưng khi y lấy ra một lọ giải được, chàng nhanh tay chop lấy :

- Nào! Không lẽ người không hiểu ta đang cố tình chừa cho người một sinh lộ?

Người biết ta đang cần gì rồi chứ?

Y hoang mang :

- Ta... Đến người là ai ta còn chưa biết, làm sao ta biết người đang cần gì ở ta?

Chàng cười khẩy :

- Thạch Hiểu Đông! Người có nghe tính danh này bao giờ chưa?

Y ngơ ngác :

- Thạch Hiểu Đông? Là tính danh của người à? Ta chưa bao giờ...!

Suýt nữa đã mất hết nhần nại chàng cố dần lòng, hỏi lại :

- Vậy còn Tiểu Đông? Một đứa bé năm năm trước ở Ly Sơn bị người xô xuống vực?

Không lẽ người hoàn toàn không nhớ?

Y tái nhợt thân sắc :

- Là... là người? Người lần đó người... người không chết?

Chàng quắc mắt nhìn y :

- Người thật sự chưa từng nghe nói đến tính danh ta là Thạch Hiểu Đông?

Y lắc đầu và vẫn còn khiếp hãi!

Chàng thở hắt ra một hơi :

- Ta là người cách đây không lâu đã xuất hiện ở Dĩ An viện và phá hỏng âm mưu hủy diệt Dĩ An viện của U Minh giáo!

Y kêu lên thập phần kinh sợ :

- Là người? Người không chết?

Chàng mỉm cười đắc ý :

- Phải thế chứ! Nào! Bây giờ người hiểu ta cần gì ở người rồi phải không?

Hai mắt y lảo liêng :

- Người... Thiếu hiệp... có phải thiếu hiệp muốn biết rõ nội tình U Minh giáo?

Chàng gật đầu, không cần đáp!

Y lắp bắp :

- Thiếu hiệp có hứa... có hứa là sẽ tha mạng cho tiểu nhân không, nếu... nếu tiểu nhân cung xưng tất cả?

Chàng đưa cho hắn nhìn thấy lọ giải được trên tay chàng :

- Chuyện ở Ly Sơn năm năm trước ta đã xử trí hai lão ác ma Đoạn Hồn và Đầu Đà rồi! Ta không cần tính mạng của người! Nói đi! Người nói xong ta hứa sẽ giao trả giải được cho người!

Y nhìn chàng nửa tin nửa ngờ!

Chàng lừ mắt nhìn y :

- Người chỉ có nửa canh giờ thôi!

Nếu để chậm, người có lấy được giải được cùng vô ích!

Kinh tâm động phách, y nuốt nước bọt ừng ực và lắc đầu thổ lộ :

- Tiểu nhân nghe chính miệng Giáo chủ nói thiếu hiệp vì nhiệm Cửu Độc U Minh, sau lại rơi vào Tỳ Ngộ Nhiệt Trì nên đã chết.

- Giáo chủ của người có tính danh như thế nào?

Y lắc đầu :

- Tiểu nhân không rõ! Có điều...

Y vội nói thêm khi phát hiện chàng nhìn y với tia nhìn chứa đầy sát khí :

- Lão phu nhân chính là mẫu thân của Giáo chủ! Tiểu Mai lại là ái nữ duy nhất của Giáo chủ! Tiểu Mai ở họ Tây Môn tất Giáo chủ cũng ở họ này!

- Ngoại hiệu của lão là gì?

- Không có ngoại hiệu hoặc có nhưng tiểu nhân không biết.

- Lão đã lấy được bao nhiêu Tử lệnh bài ở khu mộ tháp?

- Chỉ còn thiếu một!

- Hừ! Lão còn mang theo gì nữa không, khi ly khai khu mộ tháp?

- Là một di thể! Nghe nói đó là di thể...

Chàng ngắt lời :

- Lão lấy làm gì di thể đó?

- Tiểu nhân nghe nói lão phu nhân rất cần dùng đến di thể này!

- Để làm gì?

Y lắc đầu :

- Lão phu nhân bảo chờ ngày đại công cáo thành sẽ có biện pháp xử trí!

Chàng nghiêng rằng :

- Di thể đó hiện đặt ở đâu?

- Tiểu nhân không rõ!

- Tổng đàn hiện giờ của U Minh giáo?

- Tiểu nhân không rõ!

- U Minh giáo có mưu đồ gì mà bảo chờ ngày đại công cáo thành?

Y định lắc đầu nhưng không dám! Do đó y nói ra ước đoán của y :

- Tiểu nhân tin rằng lão phu nhân và Giáo chủ có ý đồ xưng bá võ lâm!

Chàng bĩu môi khinh thị :

- Đương nhiên đó là dã tâm của lão người không nói ta cũng thừa biết!

Dứt lời, chàng cho tay vào bọc áo khiến y giật mình kinh sợ!

Nhưng chàng chỉ lấy ra một vật cho y xem mà thôi :

- Người có biết đây là vật gì không?

Y nhìn qua và gật đầu :

- Đệ lục Tử lệnh bài! Đó là vật Giáo chủ hãy còn thiếu!

- Người thật sự muốn ta tha mạng?

- Thiếu hiệp...

- Ta cần một lời đáp rõ ràng của người! Nói đi, muốn hay không muốn?

Y lấp bắp mãi mới nói nên lời :

- Tiểu nhân hiểu rồi! Thiếu hiệp muốn sai bảo tiểu nhân điều gì?

Chàng bảo :

- Người cấp báo đến lão: vào tiết trung ngươn ta chờ lão ở Dĩ An viện! Lão phải đưa di thể kia đến đây chờ ta! Ta sẽ dùng Đệ lục Tử lệnh bài để đánh đổi di thể nội tổ, liệu người làm được không?

Y nào dám nói ra chữ không?

- Tiểu nhân nhớ rồi? Tiết trung ngươn, Dĩ An viện dùng di thể để đổi lấy Đệ lục Tử lệnh bài!

Chàng cười hài lòng :

- Ta hi vọng người hoàn thành sứ mệnh này! Ngược lại, người đừng để ta gặp lại!

Ném lọ giải dược của y cho chính y, chàng bảo :

- Cầm lấy!

Y chộp vội!

Và khi chộp xong. Trong sơn động chỉ còn một mình y với song chùy là khí giới của y!

21. Cùng Chung Cảnh Ngộ Đồng Số Phận-màn Bí Ẩn Hết Lộ Dần Dần

Ngọn lửa hồng vẫn bập bùng giữa ngôi miếu hoang, soi tỏ những gương mặt đang nhìn nhau và chất chứa đầy phần hận!

Thẩm Như Bích khẽ rít :

- Chính ta đã ngờ giữa U Minh giáo và bổn viện phải có một mối thù sâu nặng?

Hóa ra mục tiện nhân vì mối hận năm xưa! Mục không những không cảm kích lòng đại lượng của gia sư, ngược lại mục đổi ân thành oán.

Kha Như Lục vươn cánh tay hữu duy nhất còn lại chém mạnh vào không khí :

- Cái chết của tiểu sư đệ Thạch Thừa Phong chắc chắn phải dính líu đến mục!

Đoàn Như Hồng Bạch chậm rãi lắc đầu :

- Muội dù là nữ nhân cũng phải thừa nhận rằng: tối độc phụ nhân tâm! Mục đã dắc tội với gia sư khi gian dâm với người không phải trạng phu của muội! Đối với cốt nhục duy nhất của gia sư, đương nhiên muội phải xem như một cái gai trước mắt cần phải nhổ đi!

- Thạch Thừa Phong tiểu sư đệ chết thật oan uổng!

Tạ Như Hoàng cảm phần :

- Mối hận hủy diệt Dĩ An viện, Tạ Như Hoàng này không trả không phải là người!

Dư Như Xích chép miệng :

- Nào chỉ riêng Dĩ An viện? Xem ra, dã tâm của mục còn nhắm vào toàn thể võ lâm Trung Nguyên! Trước mắt đã có Thiếu Lâm phái rồi, e rằng Thanh Mộc đạo trưởng dữ nhiều lành ít!

Ngồi quanh ngọn lửa bập bùng đâu chỉ có ngũ vị huynh đệ muội đồng môn là đệ tử của Lão viện chủ Dĩ An viện!

Giác Hải đại sư đưa mắt nhìn một lão nhân ngồi bên cạnh và cất tiếng oán than :

- A di đà Phật! Nếu bần tăng không được Vũ Văn lão thí chủ đưa đi cùng, đệ tử đệ Giác Ngộ không biết có đối xử với bần tăng như Thanh Hà đã làm với Thanh Mộc đạo huynh hay không? Chao ôi! Uống công

Giác Ngộ đã tụng kinh niệm Phật những bốn mươi năm có dư, chỉ vì một chiêu Cửu Môn U Minh chương hần đã đang tâm hủy hoại thanh danh của tệt phái.

Trong bọn họ, ngoài Đoàn Như Hồng Bạch là nữ nhân, hãy còn một nữ nhân nữa cho đến giờ vẫn dăm chiêu.

Nàng ta chợt lên tiếng :

- Rốt cuộc, vị thiếu hiệp đã từng xuất hiện ở Dĩ An viện là ai? Lai lịch như thế nào? Sao võ công của y có phần giống với sở học của Dĩ An viện?

Vị lão nhân được Giác Hải đại sư gọi là Vũ Văn lão thí chủ buột miệng than :

- Y có là ai, chúng ta dù tìm hiểu cũng vô ích. Ta đã định tâm cứu y, y lại ngờ ta là kẻ địch nên tự gieo mình vào Tỷ Ngộ Nhiệt Trì! Đáng tiếc thật! Phải chi ta đừng dò hỏi y vội, cứ cứu y trước thì đâu đã xảy ra chuyện không may!

Ngồi cạnh kề với Kha Như Lục, nhân vật duy nhất khiếm khuyết tứ chi, Túy Lúy Cái tỏ vẻ ngạc nhiên :

- Tư Đồ cô nương tin chắc tiểu tử đó có võ học giống với Dĩ An viện?

Nữ lang đáp :

- Tiểu nữ làm sao làm được nếu như chính miệng của mục phản đồ đã thẳng thốt gọi công phu của y là Áo Phi Vân thất thức?

Giác Hải đại sư phụ họa :

- Lão Cái bắt tất phải nghi ngờ. Lần đó, đích thị bản tăng cũng nghe mục Thái giáo chủ U Minh giáo gọi như vậy!

Túy Lúy Cái nhìn Kha Như Lục băn khoăn nghi vấn :

- Nếu ta nhớ không lầm, Kha đệ có nói Áo Phi Vân thất thức lệnh sư chưa từng truyền thụ cho ai?

Kha Như lục chưa kịp đáp thì Thẩm Như Bích đã lên tiếng minh định :

- Đó là sự thật! Công phu này mãi đến lần tọa quan cuối cùng, trước khi gia sư dẫn thân xông vào khu mộ tháp, gia sư mới thấu triệt trọn vẹn! Chỉ tiếc gia sư mãi thất tung, bằng không với Áo Phi Vân thất thức, hạng đồ đệ như Thẩm mỗ nào cam chịu cảnh mục tiện nhân hủy diệt sự nghiệp của gia sư?

Túy Lúy Cái lại hỏi :

- Vậy sao tiểu tử kia tinh thông công phu này? Phải chăng tiểu tử đã vô tình tìm gặp lệnh sư?

Dư Như Xích cười nhẹ :

- Gặp ở đâu? Túy Lúy lão huynh chớ quên rằng khu mộ tháp cho đến giờ vẫn chưa có ai đi vào rồi đi trở ra.

Tạ Như Hoàng cũng nói :

- Nếu tiểu tử đó thật sự đã vào rồi đã đi trở ra, hà cớ gì gia sư vẫn không xuất hiện?

Thẩm Như Bích tán thành :

- Đúng vậy! Còn nếu tiểu tử gặp gia sư không phải trong khu mộ tháp, tại sao bấy lâu nay gia sư không một lần quay về bốn viện?

Túy Lúy Cái xịu mặt :

- Chư vị chỉ biết một mà không biết đến hai! Túy Lúy ta hỏi như thế đương nhiên phải có lý do!

Đoàn Như Hồng Bạch hỏi dồn :

- Là lý do gì? Hay Túy Lúy lão huynh định về hòa với U Minh giáo, bảo gia sư vì có Họa Tháp Đồ nên đã âm thầm lấy đi Cửu Môn U Minh chương, và hiện giờ vì gia sư chưa luyện đủ thập thành nên chưa xuất đầu lộ diện?

Túy Lúy Cái xua tay :

- Đoàn ngũ muội đừng nóng vội! Ta chưa hỏi rõ tất cả kia mà!

Bất chấp bao cặp mắt đang đổ dồn vào lão đầy nghi hoặc, Túy Lúy Cái quay đầu nhìn nữ lang kia :

- Ta đã biết Tư Đồ cô nương lặn lội từ Đông Hải vào đây là muốn tìm tung tích của...

Nữ lang ngắt lời :

- Là của Thạch Thừa Phong, không ngờ là hậu nhân của Lão viện chủ Thạch Hồ Lăng. Tiền bối sao chuyện nọ xọ chuyện kia như vậy?

Lão nhăn mặt :

- Chắc... chắc...! Vậy cô nương nói đi, ai đã cho cô nương biết Thạch Thừa Phong là người Dĩ An viện?

Nàng đáp :

- Là y! Nhưng y đã cố tình giấu việc Thạch Thừa Phong đã chết!

- Tại sao y giấu? Là y không biết nên không nói hay y cố tình che giấu?

Nàng nhún vai :

- Làm sao tiểu nữ biết được.

Túy Lúy Cái gật mạnh đầu :

- Vậy mà ta biết!

Lão nhân họ Vũ Văn khẽ nạt :

- Lão biết như thế nào? Nếu lão không giải thích rõ đừng trách Vũ Văn Mộ Điền ta phải thóa mạ!

Túy Lúy Cái bật cười :

- Người còn dám thóa mạ nữa ư? Sao ta nghe nói, từ khi người được Đông Hải thần ni cứu mạng và dùng Phật pháp khai tâm, người đã phát thệ là không bao giờ giết người hoặc thóa mạ một ai nữa kia mà? Có đúng không?

Lão Vũ Văn chực phát tác nhưng bị nữ lang họ Tư Đồ ngăn lại :

- Đại thúc đừng trúng kế Túy Lúy tiền bối!

Vũ Văn Mộ Điền mỉm cười :

- Đúng rồi! Lão Túy Lúy người định khích nộ ta để mọi người vì thế phải bỏ qua lời khoác lác của người ư?

Túy Lúy Cái nghiêm mặt :

- Ta không hề khoác lác! Nghe đây! Có phái tiểu tử đã gắng hỏi đôi ba lần để tìm hiểu xem cô nương có định ý hay không với Thạch Thừa Phong?

Nàng đáp nhẹ :

- Điều này thì có!

- Tiểu tử đã có biểu hiện gì khi cô nương đáp lời?

- Khi tiểu tử mình định là không phải tìm để tầm cừu, y có phần nhẹ nhõm.

- Tại sao y nhẹ nhõm? Phải chăng giữa y và Thạch Thừa Phong có mối quan hệ mật thiết?

Nàng hoang mang :

- Có quan hệ mật thiết ư?

Túy Lúy Cái bất ngờ quay sang Kha Như Lục ở kế bên :

- Kha đệ có nhớ tên tiểu tử đã bắt ngờ xuất hiện lúc ta định hạ sát gã Mao Sơn không?

Kha Như Lục gật đầu :

- Đệ chỉ nhớ thân pháp của y quả bất phàm.

Túy Lúy Cái bỗng cao giọng :

- Có một điều mà ta chưa có dịp nói cho đệ nghe! Lúc tiểu tử cướp gã Mao Sơn đưa đi, y có nói vào tai ta một câu...

- Là câu gì?

Hầu như bao nhiêu người đương diện đều đồng loạt lên tiếng để hỏi cùng một câu như vậy.

Túy Lúy Cái chậm rãi nói :

- Y bảo: “Sau lần chia tay ở khu mộ tháp, hậu bối vẫn luôn ghi nhớ ân tình...”

Tiếp đó, lão bảo :

- Nhắc đến khu mộ tháp, Túy Lúy ta nhớ đến một chuyện xảy ra năm năm trước!

Lão thuật lại chuyện xưa liên quan đến lần lão vì bị ngờ oan là đã lấy đi Họa Tháp Đồ của một đứa bé, nên phải đưa đứa bé đến tận khu mộ tháp.

Thuật xong, lão lại hỏi mọi người :

- Đứa bé đó sau này ta chưa lần nào gặp lại! Vậy, phải chăng đứa bé đó đã liệu linh đi vào khu mộ tháp? Phải chăng vì có xem qua Họa Tháp Đồ, đứa bé đã tìm gặp Lão viện chủ Dĩ An viện? Và vì thế, khi đi khỏi khu mộ tháp, đứa bé đó chính là tiểu tử đã tinh thông Áo Áo Phi Vân thất thức?

Không một ai đáp lại vì lập luận của Túy Lúy Cái khá mơ hồ!

Tuy nhiên, chỉ có một người là đang tái dần sắc mặt! Đó là Kha Như Lục!

Nhận thấy điều đó, Thẩm Như Bích đã hỏi :

- Nhị sư đệ làm sao rồi?

Kha Như Lục run giọng :

- Đại sư huynh! Đứa bé đó... đứa bé đó chính là... là cốt nhục của Thạch Thừa Phong tiểu sư đệ!

Túy Lúy Cái thiếu điều muốn nhảy nhồm lên khi quát hỏi :

- Ô hay! Kha đệ có lần nào gặp nó mà dám cả quyết như vậy?

Bốn nhân vật là đệ tử của Lão viện chủ Dĩ An viện cùng bản thân khắp người chờ nghe Kha Như Lục giải thích!

Kha Như Lục chậm rãi kể lại theo hồi ức năm năm trước :

- Tuân lệnh sư phụ, đệ luôn âm thầm ám trợ tiểu muội và cốt nhục của tiểu sư đệ. Tại Ly Sơn đệ buộc phải xuất đầu lộ diện là vì chuyện có liên quan đến Họa Tháp Đồ...

Chờ Kha Như Lục thuật xong, Thẩm Như Bích vội hỏi :

- Đành rằng lúc gặp lại, nhị sư đệ có nói cho mọi người biết qua cảnh ngộ của nhị sư đệ, nhưng sao không nghe nhị sư đệ nhắc đến Đông nhi?

Kha Như Lục cười buồn :

- Đại sư huynh trách đúng lắm! Chính đệ cũng đang tự trách đệ như vậy! Vả lại mọi người nghĩ xem, liệu đệ có cách nghĩ nào khác một khi tiểu muội và Đông nhi lâm vào hoàn cảnh đó? Cả hai không hề biết võ công, ngược lại, đối diện với cả hai lại là lão ác ma Đoạn Hồn Ma Thủ và Huyết Thủ Đầu Đà! Đệ nào dám tin có ngày gặp lại Đông nhi hoặc tiểu muội?

Nữ lang nọ thấy mọi người quá tin vào điều suy diễn của Túy Lúy Cái, nàng kêu lên khuyên giải mọi người :

- Khoan đã! Tiểu nữ vẫn có điều hầy còn ngờ ngợ!

Túy Lúy Cái lườm nàng :

- Tư Đồ cô nương muốn ám chỉ điều gì?

Nàng nói :

- Ám chỉ thì không, tiểu nữ chợt nghĩ đến có điều không ổn! Tạm cho rằng đứa bé đã gặp Túy Lúy tiền bối chính là Đông nhi của chư vị, vậy làm sao mình chứng được chính đứa bé đó là vị thiếu hiệp đã xuất hiện ở Dĩ An viện?

Kha Như Lục nói quả quyết :

- Ngoại trừ Đông nhi, không ai dám mạo hiểm tìm cách giải nguy cho bốn người đều là sư bá của hần.

Giác Hải đại sư thêm vào :

- A di đà Phật! Bần tăng cũng tin như vậy qua việc thiếu hiệp đó thắng tay xử trí hai lão ma Đoạn Hồn và Đầu Đà cũng tại Dĩ An viện.

Nữ lang nọ nhú mày lộ vẻ khó hiểu :

- Vậy Thạch lão tiền bối thì sao? Nếu y đi thoát được khu mộ tháp không lẽ Thạch lão tiền bối không thoát được?

Thẩm Như Bích cau mặt :

- Điểm này Thẩm mỗ đang nghĩ đến! Trừ phi chúng ta gặp lại Đông nhi và nghe Đông nhi giải thích, chúng ta không sao hiểu được!

Nữ lang lại hỏi :

- Vẫn chưa hết, người xuất hiện ở Dĩ An viện và người vừa gặp Túy Lúy tiền bối chưa chắc chỉ là một người.

Túy Lúy Cái phồng má trợn mắt :

- Sao không phải là một?

Nàng giải thích :

- Người xuất hiện ở Dĩ An viện chính Vũ Văn đại thúc đã tận mắt mục kích kiếp nạn của y! Theo Vũ Văn đại thúc nhận định, y không những bị ác nhân bí ẩn phế bỏ võ công mà còn bị hành hạ ngược đãi đến thảm khốc nữa! Y đã bị như vậy, liệu khi rơi vào Tỷ Ngộ Nhiệt Trì bằng cách nào y toàn mạng?

Túy Lúy Cái dẩu môi :

- Thế sự nan thì thế sự kỳ! Ta tin chắc cả hai chỉ là một! Và nếu sự hung hiểm ở khu mộ tháp đã không làm gì được y, khi đó chỉ là một đứa bé, thì gì gì đi nữa cũng không hãm hại được y!

Vừa dứt lời, như để tăng thêm sự đề quyết lão bảo :

- Bằng không, ta không có cách nào giải thích lời của y dành cho ta, nói đến ân tình năm năm trước tại khu mộ tháp.

Kha Như Lục tiếp lời :

- Tư Đồ cô nương nói sao thì nói, mỗ tin chắc Đông nhi của mỗ chính là nhân vật này!

Không hẹn mà đồng, Thẩm Như Bích và ba vi đệ muội còn lại cùng gật đầu tỏ ý tán thành điều mà Kha Như Lục tin tưởng.

Thấy thế, nàng chợt thở ra nhẹ nhẹ :

- Tiểu nữ mong rằng chư vị nghĩ đúng! Thế lực của chúng ta càng lúc càng yếu kém so với dã tâm của U Minh giáo! Nếu có thêm một viện thủ đắc lực là y, tâm nguyện của tiểu nữ may ra thành sự thật!

Vũ Văn Mộ Điền rít lên :

- Có hay không có viện thủ, Vũ Văn Mộ Điền ta cũng quyết vì chủ nhân mà báo cừu rửa hận! Chỉ vì gã Tây Môn Đạo có dạ bất lương, phản sư diệt tổ khiến tể chủ nhân Đông Hải thần ni phải ôm hận đến chết.

Lộ vẻ đồng cảm với Vũ Văn Mộ Điền, Túy Lúy Cái tán thán :

- Người ta bảo nguừ tầm nguừ mã tầm mã thật không sai! Tây Môn Đạo thì phản bội sư phụ, mụ kia đang là Viện chủ phu nhân lại cam tâm làm chuyện bại hoại, phản lại trượng phu! Đôi gian phu dâm phụ thật là hợp nhau.

Kha Như Lục chợt hỏi :

- Đại sư huynh! Lão Tây Môn Đạo đó, đại sư huynh có gặp lại lão lần nào chưa?

Thẩm Như Bích lắc đầu :

- Chưa gặp! Ta ngờ rằng kẻ đã hành hạ Đông nhi như Vũ Văn lão huynh đã mục kích rất có thể là lão.

Vũ Văn Mộ Điền lắc đầu :

- Vậy thì sai rồi! Vóc dáng của kẻ đó không phù hợp với vóc dáng của Tây Môn Đạo.

Kha Như Lục kinh nghi :

- Không phù hợp ư? Vậy kẻ đó là ai? Sao lại đối xử với Đông nhi như vậy?

Giác Hải đại sư bỗng thở ra :

- A di đà Phật! Mới có mụ Thái giáo chủ xuất hiện, chúng ta đã thân sơ thất sở như thế này rồi! Liệu thêm lão Tây Môn Đạo nữa, chúng ta rồi sẽ ra sao?

Túy Lúy Cái vụt đứng dậy :

- Được rồi! Chư vị bất tất phải lo lắng! Đã đến lượt bốn bang phải vào cuộc! Chư vị tạm thời ẩn thân nơi đây! Túy Lúy ta sẽ đi tìm nào là Đông nhi cho chư vị, nào là Tây Môn Đạo cho Tư Đồ cô nương và nhất là tìm hiểu xem có kẻ nào có hành sự vừa bí ẩn vừa tàn độc nhẫn tâm hành hạ tra khảo một người đã bị hấn phé bỏ vô công.

Thẩm Như Bích cũng vội đứng lên :

- Cái bang là một đại bang trên giang hồ, quyết định của Túy Lúy lão huynh cần nên suy xét lại! Đừng vì Dĩ An viện mà di họa cho mấy vạn bang chúng Cái bang.

Túy Lúy Cái bật cười :

- Ha...ha...ha...! Họ Thẩm ngươi đừng quên rằng Kha Như Lục còn là nghĩa đệ của ta! Và lại, dưới một cái ổ lật nhào làm gì còn một quả trứng nào nguyên vẹn? Còn nữa, đây không phải là quyết định của riêng ta, tể Bang chủ đã có mật lệnh và chỉ thị cho ta hành động rồi!

Giác Hải đại sư lộ vẻ kinh ngạc :

- A di đà Phật! Nếu lời của lão Túy Lúy là đúng, đây quả là phúc phận của võ lâm Trung Nguyên.

Nữ lang nọ nghi ngờ, nghiêng đầu hỏi nhỏ Đoàn Như Hồng Bạch :

- Bang chủ Cái bang là nhân vật như thế nào, tiền... tiền bối?

Cùng là nữ nhân, Đoàn Như Hồng Bạch không để lộ dấu hiệu kinh ngạc trước lối xưng hô có phần gượng ép và ấp úng của nữ lang :

- Tư Đồ cô nương nếu không ngại cứ gọi ta là cô cô.

Nàng cúi đầu như không muốn vị nữ lang trạc tứ tuần kia đọc được tâm tưởng của nàng qua đôi mắt lúng liếng :

- Tư Đồ Ngọc thâm tạ cô cô!

Đoàn Như Hồng Bạch giải thích :

- Bang chủ Cái bang là một nhân vật có thể được xem là thần bí! Bản lãnh ra sao, diện mạo thế nào, không mấy ai được rõ! Ta chỉ biết rằng nếu gia sư được quần hùng ngưỡng mộ và mặc nhiên công nhận là thiên hạ đệ nhất nhân thì Bang chủ Cái bang không phải là đệ nhị!

Túy Lúy Cái nghe được lời này, cười tít mắt :

- Ấy! Đoàn Ngũ cô nương chớ nên nói quá lời! Chỉ vì tậ Bang chủ vốn là người không thích phô trương, ít khi xuất hiện trên giang hồ. Lời đồn đại trên giang hồ, Đoàn Ngũ cô nương tin làm gì! Lệnh sư mới đúng là Thiên hạ đệ nhất nhân, chính ta cũng phải ngưỡng mộ!

Giác Hải đại sư cũng đứng lên :

- A di đà Phật! Quý Bang chủ là nhân vật như thế nào, lúc sinh tiền gia sư có lần nhắc đến. Người bảo: Nếu Viện chủ Dĩ An viện là thần long thì quý Bang chủ chính là ẩn long.

Túy Lúy Cái bật cười sảng khoái :

- Ha... ha... ha...! Nếu tậ Bang chủ biết được điều này sớm hơn, hẳn đã tìm đến Dĩ An viện để thử so chiêu với Thạch lão! Ha... ha... ha...

Vừa cười, Túy Lúy Cái vừa tung người bỏ đi, để lại cho mọi người nhiều tâm trạng khó hiểu..

22. Là Chân Nhân Ất Bất Lộ Tướng -cao Nhân Hữu Tắc Cao Nhân Trị

Thạch Hiểu Đông dù đã đi được một đôi xa nhưng vẫn mãi băn khoăn. Chàng không tin một người có bản lãnh như chàng hiện giờ lại có thể sơ ý đến vậy.

Chàng cố nhớ tất cả, cho đến từng chi tiết nhỏ nhất.

...Với cảm giác đói đến sắp lả chàng phải đi vào một tiểu trấn và tìm một phạn điểm!

Chàng bước vào và tình cờ đụng phải một lão khất cái vừa già nua vừa có vóc dáng của một kẻ mắc bệnh trầm kha!

Chàng lăm bắm :

- Khi đó, là do lỗi của ta, ta phải đỡ lấy lão! Lão ốm yếu thì có ốm yếu thật nhưng đâu phải vì thế mà ta không phát hiện được lão để phải đụng vào lão! Hiện nay, có một nhân vật nào đến gần ta trong vòng một trượng mà ta không phát hiện? Hay lão thật sự là cao nhân cố tình che giấu hình tích qua dáng vẻ bệnh hoạn?

Chàng cho tay vào bọc áo và mỉm cười :

- Tử lệnh bài vẫn còn! Hà...! Hôm nay sao ta lại ngơ ngẩn như thế này?

Chàng mỉm cười vì ở ngôi phạn điểm đó chàng cũng cẩn thận sờ tìm Tử lệnh bài như bây giờ.

Chàng lại hồi tưởng chuyện xảy ra ở phạn điểm.

...Sau khi nói lời tạ lỗi lão khất cái bệnh hoạn, chàng vội vàng tìm lấy một bàn khả dĩ yên tĩnh và gọi thức ăn.

Chàng ăn như trả bữa nên phải gọi tiểu nhị đến ba lượt!

Mà tên tiểu nhị cũng lạ! Chàng có ăn nhiều thì phạn điểm nơi y phục vụ mới có sinh lợi!

Được lợi, không lẽ vị chủ quán không thưởng cho y?

Đằng này hoàn toàn ngược lại? Chàng gọi thêm lần thứ nhất, y vui vẻ! Lần thứ hai, y có phần bồn chồn, cúi bần nhưng vẫn giữ được nét mặt tạm gọi là tươi tỉnh.

Đến lần thứ ba chờ khi chàng gọi thức ăn xong, y vừa bước đi vừa lầu bầu.

Không muốn tạo phiền hà, chàng nở sẵn một nụ cười chờ y mang thức ăn đến sẽ ban tặng cho y.

Nào ngờ, y vờ như không nhìn thấy, y đi như bị ma đuổi! Ma xui quỷ khiến như thế nào, y đang vội lại va phải một lão khát thực!

Mâm thức ăn trên tay y rơi xuống.

Y luống cuống khom người định đỡ lấy! Nhưng, lệ tay hơn, chàng nhẹ nhàng đón lấy mâm thức ăn mà không làm cho thức ăn phải rơi vãi.

Thay vì đáp tạ chàng, chàng vừa giúp y khỏi bị lão chưởng quầy quở mắng, y quay sang thóa mạ lão khát thực!

Lời lẽ của y càng lúc càng khó nghe khiến Thạch Hiếu Đông nhớ lại lần nào chàng còn bé.

Chàng biết y tìm cách mắng khéo chàng, vì chàng đã làm phiền đến y, sai y đi lui những ba lượt, chàng từ chối dạ nhưng không lẽ lại phát tác với một kẻ không có võ công như y!

Lúc đó, lão khát thực cứ bị y thóa mạ mãi nên có phần sợ sệt đến thân thể cứ run bắn lên! Lão phải chộp vào người chàng mới giữ được thăng bằng. May cho lão, nếu lão bị té ngã, tên tiểu nhị chắc chắn sẽ không tha cho lão cái tội làm bẩn phạm điểm không phải của y.

Chàng cố nhẫn nại, khuyên can y! Để y mau nguôi giận, chàng cho tay vào bọc áo và lấy bừa ra một nén bạc khá nặng!

Không hề hối tiếc, chàng đúi cả nén bạc vào tay y! Nhờ đó, y mau chóng đổi giận làm vui.

Y vừa bỏ đi, chàng đã ngớ người kinh ngạc. Chàng mơ hồ nhớ lại rằng dường như lúc chàng cho tay vào bọc áo để lấy ra một nén bạc, chàng không chạm vào một vật mà chàng luôn cẩn trọng giữ gìn.

Lo sợ, chàng định cho tay vào bọc áo một lần nữa để tìm lại xem, vật đó thực sự hãy còn hay đã mất.

Không may cho chàng, lão khát thực vì được chàng trượng nghĩa cứu giúp cứ bấu lấy tay chàng là lăm bằm mãi những đáp tạ rất ư là không cần thiết!

Nếu thực hiện theo ý định là phải thu tay về, làm như thế lão khát thực đương nhiên phải té ngã, không đành lòng, chàng nói với lão vài câu và thầm mong lão đi cho rồi.

Nào ngờ, lão cứ huyền thuyên mãi không thôi và cứ tăng bốc chàng nào là công tử, thiếu hiệp, tiểu anh hùng, đại anh hùng...

Kính lão đắc thọ, chàng hết sức nhũn nhặn. Bằng ngược lại, chỉ ít chàng phải bị lão mắng thảm nào là mục vô tôn trưởng, nào là xem người như cỏ rác.

Chàng còn đứng lên để dìu lão đi một đoạn ra đến tận cửa.

Chỉ khi đứng lên chàng mới nhận ra lão! Lão chính là lão khát cái mà khi bước vào chàng đã đụng nhầm lão.

Chàng nhớ khi đó chàng đã nghĩ thầm :

- “Ta và lão nào phải oan gia? Trong nửa canh giờ mà chạm mặt nhau những hai lần, lạ thật!”

Tiến lão xong, chàng quay vội vào bàn.

Không muốn ai khác nghi kỵ, chàng chỉ dám lén lén nắn vào bọc áo, ở phía ngoài y phục mà thôi. Bằng không, nếu chàng tỏ ra hốt hoảng và mò tìm tứ tung ở trong bọc áo, ai khác nhìn thấy sẽ phải ngờ rằng chàng vừa bị lão khát cái bệnh hoạn cuỐm hết ngân lượng!

Như thế, chẳng phải chàng vô tình gieo tiếng oán cho lão không?

Mà lão nào có lấy mất gì của chàng? Đệ lục Tử lệnh bài, vật mà chàng ngỡ đã không cánh mà bay, vẫn đang hiện hữu bên trong bọc áo của chàng.

Chàng nhớ lúc đó chàng có thở ra một hơi khoan khoái :

- “Là ta chỉ bị thần hồn nát thần tính thôi! Vật trong mình ta, kẻ nào ba đầu sáu tay dám chạm đến? Huống chi, Tử lệnh bài hãy còn Cửu Độc U Minh, ai chạm vào đó thoát khỏi chết! Hà...! May mà ta không làm mọi việc ồn ào lên! Nghĩ thật thương cho lão khát cái!”

Sau đó, chàng đã nhanh nhẩu đi tìm lão khát cái! Chẳng có gì, chàng định bố thí cho lão chút ngân lượng để lão có điều kiện tìm đại phu chữa bệnh!

Mà cũng lạ đó chỉ là một tiểu trấn, chàng tìm đi tìm lại những hai lần nhưng lão khát cái bệnh hoạn dường như không hề tồn tại trên cõi đời ô trọc này vậy! Chàng không tìm được lão.

Thoảng ân hận chàng chạnh lòng nhớ đến ân tình lão Túy Lúy Cái đã đối với chàng năm xưa.

Năm đó, Túy Lúy Cái không vì bị ngờ oan mà mắng chàng! Ngược lại, lão còn phải vì chàng lặn lội đưa chàng đến tận khu mộ tháp.

Nhớ lại đến đây, Thạch Hiểu Đông lẩm bẩm :

- Xem ra, ta hãy còn vị kỷ nhiều hơn là vì tha nhân! Vậy mà lúc nội tổ hỏi, ta đã đáp, ta muốn đem lại đạo lý cho giang hồ, giữ gìn đạo nghĩa cho vô lâm! Hừ!

Đang khi lẩm bẩm, có tiếng người gọi chàng :

- Tiểu thiếu hiệp lẩm bẩm điều gì có liên quan đến đạo nghĩa vô lâm?

Chàng giật mình nhìn về hướng phát thoại.

Trước mắt chàng, dưới một cội cây bên vệ đường và cách chàng ngoài ba trượng, một lão nho sinh có dáng vẻ hoàn toàn nhàn nhã đang nhìn chàng bằng ánh mắt rất chân tình!

Chàng giật mình vì không ngờ một lão nho sinh như vậy lại có thể nghe được lời chàng chỉ lẩm bẩm thật nhỏ!

Phải chăng lão nho này cũng là cao nhân ẩn thế, võ công phi phàm? Bằng không, nếu chỉ là một lão nho bình thường, lão xuất hiện một thân tro bụi ở đây để làm gì? Và cần gì lão phải đề cập đến hai chữ vô lâm?

Dù không muốn giao tiếp với kẻ lạ nhưng không lẽ cứ thế thản nhiên bỏ đi, chàng vòng tay cho có lễ :

- Văn bối chỉ thuận miệng nói băng quơ vậy thôi! Tiền bối bắt tất phải để tâm!

Lão vẫn đứng, dáng điệu thật là tiên phong đạo cốt, vừa vuốt vuốt bộ râu năm chòm lốm đốm bạc, vừa gật gù hài lòng :

- Nói nghe hay lắm! Nếu mọi người trên giang hồ thay vì dùng lời lẽ để thóa mạ nhau, cứ luôn lẩm bẩm mãi bốn chữ đạo nghĩa vô lâm, cảnh huyết lưu mẩn địa làm gì phải phát sinh?

Chàng lại giật mình vì lời nói vừa thống thiết vừa đầy ngụ ý của lão nho vô danh :

- Lời tiền bối nói ra có khác nào lời của thánh nhân! Văn bối thật sự ngưỡng mộ!

Lão lắc đầu nhẹ nhẹ :

- Đời chỉ là kiếp phù vân? Có nhiều người chỉ vì muốn được thiên hạ ngưỡng mộ đã phải lụy đến thân! Lão hủ thật không dám nhận lấy hai chữ ngưỡng mộ của tiểu hiệp.

Chàng vái dài :

- Nghe tiền bối nói còn hơn đọc cả ngàn pho sách! Văn bối...

Lão đưa tay ngăn lại :

- Cũng lại thế nữa rồi! Tiểu thiếu hiệp không thể không tăng bốc lão hủ nữa được sao?

Chàng cười, vẻ hối lỗi :

- Văn bối vốn thật tâm. Cảm nghĩ như thế nào thì nói thế ấy, mong tiền bối lượng thứ!

Lão gật đầu tỏ ý hài lòng.

Nhìn chàng có phần nào dò xét sau đó lão bảo :

- Tướng mạo của tiểu thiếu hiệp là tướng mạo của quý nhân! Chỉ tiếc...

Lão cứ chép miệng mãi mà không chịu nói thêm.

Chàng thần nhiên, hỏi cho có hỏi :

- Chi tiếc như thế nào, tiền bối? Phải chăng văn bối không được thọ tướng?

Lão nghiêm mặt :

- Lão nói thật, tiểu thiếu hiệp dù không phải hạng yếu tướng nhưng ẩn đường đang lộ rõ một điều! Thiếu hiệp chớ nên khinh thường thuật Bốc Dịch, theo lão, thiếu hiệp sắp có họa sát thân.

Chàng cố nhin cười, kéo lão nho lại cho chàng...! Chàng đáp :

- Sống chết là do trời! Văn bối cứ việc phải mà làm, chết hay không chết, văn bối không kể đến.

Lão lắc đầu quây quây :

- Đành là vậy! Nhưng thiếu hiệp đừng quên tại sao ai ai trong chúng ta phải nghĩ đến việc tu nhân tích đức? Bảo là cãi lại thiên mệnh thì không phải, nhưng vẫn có câu Hoàng thiên hữu nhãn kia mà, thiếu hiệp?

Chàng không tiện phản bác nên hỏi :

- Theo tiền bối, văn bối phải làm gì để tránh được họa sát thân?

Lão nghiêm mặt, chĩnh dáng như đang đề cập đến điều hệ trọng :

- Thiếu hiệp cho lão hử hỏi mấy câu! Tướng mạo của thiếu hiệp rõ ràng là người chánh phái, và thiếu hiệp vừa nhắc đến bốn chữ đạo nghĩa võ lâm, phải chăng thiếu hiệp đang có điều lo lắng cho giang hồ?

Không thể không nói thật, chàng đáp :

- Đúng là có điều này!

Lão lại hỏi :

- Là đại kiếp nạn đang xảy đến cho võ lâm Trung Nguyên?

Chàng hỏi lại :

- Tiền bối muốn ám chỉ điều gì?

Lão bảo :

- Chuyện giang hồ, là người giang hồ phải quan tâm! Lão hử muôn nói điều đã xảy ra cho Dĩ An viện.

Chàng chiêm niệm một lúc mới đáp :

- Văn bối chỉ có thể đáp, tiền bối đã đoán đúng!

Lão hít vào một hơi thật dài :

- Là U Minh giáo?

Chàng hồ nghi :

- Tiền bối thật sự là ai?

Lão mỉm cười :

- Là người giang hồ.

Sợ chàng chưa hiểu, lão nói thêm :

- Cũng như thiếu hiệp vậy!

Chàng trầm giọng :

- Tiền bối biết văn bối là người như thế nào để nói lên câu so sánh đó?

Lão đáp và đáp cao giọng :

- Dĩ An viện hiện diện là để giữ gìn đạo nghĩa võ lâm U Minh giáo hủy diệt Dĩ An viện là hủy diệt luôn giang hồ đạo nghĩa. Lão hủ nói có điểm nào sai không?

Chàng lắc đầu :

- Tiền bối nói tiếp đi!

Lão bảo :

- Nếu thiếu hiệp tán đồng và đang lo lắng cho kiếp nạn võ lâm, phải chăng vô hình chung đã xem U Minh giáo đáng phải diệt trừ?

Chàng không đáp! Vì đáp là tự bộc lộ cho người không rõ lai lịch.

Lão hiểu nên ung dung tỏ rõ lập trường :

- Lão hủ đã nghĩ như vậy!Minh Giáo không được phép tồn tại.

- Tiền bối nói thật?

- Đương nhiên là thật! Còn thiếu hiệp?

Chàng nhìn ngay vào mắt lão :

- Văn bối chỉ muốn hủy diệt U Minh giáo cho đến tận gốc rễ.

Lão nho thoảng để lộ một tia mắt bàng hoàng nhưng kịp nói luôn thành lời :

- Bọn chúng đáng bị như vậy.

Chàng vòng tay xưng danh :

- Văn bối Thạch Hiểu Đông! Thật may gặp tiền bối là người cùng chí hướng!

Chàng nói xong, chờ lão. Vì chàng biết rằng khi chàng xưng danh, để đáp lại, lão cũng phải xưng danh! Bằng không, lão chỉ là kẻ trá ngụy, không đáng tin. Hoặc hơn thế nữa, rất có thể là người của U Minh giáo.

Miệng của lão nho vô danh vẫn luôn nở một nụ cười hòa hoãn! Vừa tiến đến gần chàng lão vừa hỏi :

- Đúng ra, đã lâu lắm rồi lão hủ không muốn hỏi đến chuyện giang hồ! Vì thế, tính danh của lão hủ hầu như không mấy người nhớ đến! Tây Môn Đạo, thiếu hiệp đã từng nghe nói đến tính danh này bao giờ chưa?

Thoạt thấy lão dịch chuyển chàng có phần phòng bị. Nhưng nghe lão xưng danh, lại có những bước chân trầm ổn và khoan thai, Thạch Hiểu Đông nghĩ lão có thiện ý nên không lưu tâm nữa.

Chàng lắc đầu cười gượng :

- Văn bối bốn tẩu giang hồ không lâu, kiến văn đương nhiên hãy còn hạn hẹp!

Nếu đó là tính danh của tiền bối, quả thật văn bối chưa từng nghe!

Lão cười nhẹ :

- Lời của thiếu hiệp chứng tỏ thiếu hiệp không hề biết đối trá! Nhắm đi nhắm lại, nếu có ai còn nhớ đến tính danh của lão hủ, số người đó e rằng chỉ đếm được trên đầu những ngón tay mà thôi! Cụ thể như...

Lão bỏ lửng buộc chàng phải hỏi :

- Là những ai, tiền bối?

Dừng lại cách chàng không đầy nửa trượng, lão kể :

- Cao niên nhất phải kể đến Thạch Hồ Lăng Viện chủ Dĩ An viện!

Chàng hoang mang vì không biết có nên nói cho lão biết rằng người vừa được lão kể đến thật sự không còn nữa!

Nhận ra sự hoang mang của chàng, lão hỏi với vẻ quan tâm :

- Thiếu hiệp làm sao rồi?

Lão bước đến thêm hai bước nữa!

Chàng chưa kịp đáp và cũng chưa biết phải đáp như thế nào, một tràng những tiếng ho bất ngờ vang lên!

Chàng khẽ quay mặt nhìn về hướng vừa phát ra tràng ho dài và nặng nề!

Lão nho cũng đưa mắt nhìn về phía đó.

Chàng kinh ngạc vì nhận ra người vừa phát ra tràng ho nọ không ai khác ngoài lão khất cái già nua bệnh hoạn, chàng vừa cố tình tìm nhưng không thấy lão.

Lão khất cái bệnh hoạn đưa tay ôm lấy ngực và buông ra một tiếng giống với tiếng rên :

- Hừ...

Chàng cau mày, quay người định đi về phía lão khất cái.

Bất ngờ, lão khất cái bật kêu lên :

- Hãy cẩn trọng!

Giật mình, Thạch Hiểu Đông giương mắt nhìn lão khất cái.

Tuy nhiên, ngay lúc đó, ở phía sau lưng chàng cô tiếng không khí chuyển động.

Toàn thân căng cứng, tâm trí bỗng bừng lóe lên một ý nghĩ :

- “Là lão nho?”

Chàng vụt quay lại.

Vù...

Mục quang của chàng chợt long lên khi chạm phải tia mắt nhìn tinh quái và hiểm độc của lão nho.

Cùng lúc đó hữu thủ của lão nho cứ khoằm khoằm như vuốt chim ưng đang vồ mạnh vào chàng!

Chàng nhanh tốc hất mạnh hữu chưởng :

- Lão chọn lầm đối tượng rồi! Lui nào!

Vù...

Lão nho nở một nụ cười giảo quyệt khi bất ngờ xô nhanh tả chưởng :

- Thạch Hiểu Đông! Lão phu nào có chọn lầm đối tượng?

Ào... Ào...

Hữu chưởng của chàng và tả chưởng của lão nho liên chạm vào nhau, trong khi đó hữu trảo của lão vẫn cứ chộp vào chàng!

Chàng kinh ngạc vì hữu chưởng của chàng không đủ lực đẩy lão nho bật lùi như chàng đã nghĩ. Ngược lại, chỉ con một sát na hữu trảo của lão chắc chắn sẽ chạm vào chàng!

Sững sốt, chàng nhanh chân dịch bộ bước vội về bên tả.

Lão nho tràn người bước theo với bộ pháp thật sự ảo diệu!

Hữu trảo vẫn nhắm vào chàng, lão nho cười lạnh :

- Hừ! Trảo thủ của ngươi kẻ cũng khá! Trúng này!

Vụt!

Thần trí như chạm vào băng lạnh, tê cứng hẳn, Thạch Hiểu Đông cảm thấy bất ngờ khi lão nho có thân thủ quá linh hoạt :

Động nộ, chàng khoa nhanh tả thủ định gạt bắn hữu trảo của lão nho sang một bên :

- Chưa chắc như lão nói! Xem này!!

Như tia chớp lóe, tả chưởng của lão nhanh tốc lao ập vào chàng!

Khoảng cách giữa song phương quá gần, Thạch Hiểu Đông vừa chớp động hữu chưởng vừa vận khí bảo vệ tam mạch.

Bùng! Bùng!

Tỷ lực của lão nho có khí thế thật sự mãnh liệt ngoài sức tưởng của chàng! Tả chưởng của lão dù đã bị hữu chưởng của chàng kịp thời hóa giải nhưng khi chạm vào người chàng, lực đạo đó vẫn còn khiến chàng choáng váng.

Kinh ngạc không kém, lão nho bất ngờ quay tít song thủ với tiếng rít qua kẽ răng :

- Người càng lúc càng làm lão phu kinh ngạc đấy! Nằm xuống nào!

Vừa nhìn thấy thủ pháp của lão nho, chàng hoàn toàn tỉnh ngộ! Nhưng chàng chưa kêu kịp đã có người khác kêu thay chàng :

- “Di Hoa Tiếp Mộc”! Lão nho đúng là người U Minh giáo! Thiếu hiệp hãy cẩn trọng!

Đó là giọng nói không còn chút nào bệnh hoạn của của lão khát cái và dù không có lời đề tỉnh của lão khát cái, một khi biết đó là thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc” lẽ đương nhiên Thạch Hiểu Đông tự biết phải cẩn trọng.

Với khoảng cách quá gần, chàng đành thi triển Phi Vân chỉ lực để ứng phó.

- Lão ma phải nằm xuống thì có! Đỡ!

Viu...

Lão nho bất ngờ cười lên :

- Ha...ha...ha...! Người trúng kế lão phu rồi! Xem đây!

Vụt! Vụt!

Soạt!

Đúng như lão nho vừa đắc ý, chàng quả nhiên lâm kế giương đông kích tây của đối phương.

Lão nho vừa thi triển thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc” đó chợt biến đổi đó! Lão chỉ khê dịch người là đủ để lẩn tránh ngọn chỉ Phi Vân của chàng! Đồng thời, khi thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc” không còn, song thủ của lão liền đổi thành song trảo và vỗ vập vào vùng tâm thất của chàng.

Chàng chưa kịp hồi bộ đã nghe vùng tâm thất lạnh toát?

Và khi định thần chàng nhìn thấy hữu trảo của lão nho đang chộp giữ đệ tục Tử lệnh bài của chàng!

Hối tiếc đến căm phẫn, vì đó là vật chàng định dùng để đánh đổi với Giáo chủ U Minh giáo hầu nhận lại di thể của nội tổ chàng găm lên vang dội :

- Lão ma! Đỡ!

Vù... vù...

Cùng lúc đó lão khát cái càng lúc càng làm cho Thạch Hiểu Đông thêm bất ngờ, lão tung người lao lên và quật ra một ngọn chưởng lực cực kỳ uy mãnh nhằm vào lão nho :

- Tây Môn lão ma! Đỡ!

Vù...

Gương mặt của lão nho Tây Môn Đạo vụt sa sầm! Lão bất ngờ phát mạnh ống tay áo.

Vù...

Một vầng bụi mù liền xuất hiện kèm theo tiếng kêu thảng thốt của lão khát cái :

- Độc vụ... Thiếu hiệp mau mau bế khí.

Hành động ngược lại lão khát cái, là hồi hả nhảy lùi thật xa, còn chàng thì ung dung lướt đến, bất chấp độc vụ.

Chàng quát lớn :

- Nạp mạng!

Đến lướt lão nho thảng thốt :

- Người không sợ độc sao, tiểu tử?

Và khi vầng độc vụ hãy còn che lấp thị tuyến của chàng, chàng nghe lão khát cái từ phía sau hô hoán :

- “Di Hoa Tiếp Mộc”?! Mau đuổi theo lão, đừng để lão trốn thoát!

Ầm!

Tĩnh Ngộ vì nhận ra ngọn kinh với thập thành công lực của chàng vừa bị “Di Hoa Tiếp Mộc” thủ pháp của lão nho làm cho chuyển hướng và va thẳng vào nền đất, chàng giận dữ lao ào đến!

Vút!

Tuy nhiên, nếu làn độc vụ vừa bị chướng kinh của chàng làm cho tản mát thì bây giờ đến lượt bụi đất tung bay mịt mù che lấp đi hoàn toàn thị tuyến của chàng.

Không còn thìn thấy bóng nhân ảnh của lão nho đầu nữa, chàng gầm lên man dại :

- Tây Môn Đạo! Lão đừng mong chạy thoát! Ta không buông tha cho lão đâu.

Quyết phải thu hồi Độ lục Tử lệnh bài, chàng định động thân lao đi và tìm kiếm lão nho...

23. Dùng Mưu Kế Chống Lại Mưu Kế-kẻ Tà Dâm Lâm Họa Sát Thân

Tiếng kêu của lão khát cái bỗng vang lên, ngăn chàng lại :

- Đó là “Nhất Thốn Quá Hải” thân pháp? Thiếu hiệp bắt tất phải đuổi theo và cũng không cần phải đuổi theo.

Chàng quá nôn nao nên lời lẽ có phần hậm hực :

- “Nhất Thốn Quá Hải” thân pháp thì đã sao? Không lẽ chỉ vì thế tại hạ đành trở mắt nhìn lão ma cướp đi Tử lệnh bài?

Lão khát cái chợt đổi giọng và là giọng nói hoàn toàn trịnh thượng :

- Hừ! Đến lão Thạch Hồ Lãng nội tổ của ngươi, còn chưa dám xem thường thân pháp này nữa là ngươi!

Chàng kinh ngạc :

- Tiền bối biết nội tổ của văn bối?

Và chàng thật sự kinh ngạc khi nghe lão khát cái đáp :

- Nào chỉ biết không thôi! Ta và lão Thạch còn có thể được xem là bằng hữu thâm giao nữa kia?

Lão khát cái nhứ mày :

- Người có nghe nội tổ của người nhắc đến Bệnh Cái bao giờ chưa?

Chàng ngơ ngác :

- Bệnh Cái?

- Đó là biệt danh của ta! Chỉ có lão Thạch và một người nữa đã chết rồi là biết đến!

- Nhân vật đó là...

- Không Không đại sư! Sư phụ của Phương trượng Thiếu Lâm phái hiện nay!

Chàng lắc đầu :

- Rất tiếc, văn bối chưa hề nghe nội tổ nhắc đến!

Lão tỏ ra bất bình :

- Người nói sao? Lão Thạch không nhắc đến ta thật sao?

Chàng bối rối :

- Có lẽ nội tổ chưa kịp nhắc đến đây thôi!

Lão giận dữ :

- Gì mà kịp với không kịp? Ta nhất định không bỏ qua chuyện này, phải làm cho ra lẽ mới được!

Chàng nhìn sự giận dữ của lão và dần dần bình tâm :

- Tiền bối có đúng là bằng hữu của gia nội tổ không?

Lão quắc mắt nhìn chàng :

- Sao? Người dám nghi ngờ ta à? Hừ! Ta cho người biết, dù sao ta cũng là trưởng bối của người, người tưởng ta không thể thay mặt lão Thạch để giáo huấn người sao?

Chàng cười nhẹ :

- Văn bối chấp nhận việc bị trừng phạt nếu tiền bối minh chứng được tiền bối đúng là bằng hữu của gia nội tổ?

Lão chợt rít lên :

- Tiểu tử, ta không giáo huấn người không được. Có mặt lão thạch ở đây, ta cũng bất chấp!

Chàng lạnh giọng :

- Muốn giáo huấn tại hạ, tiền bối chưa đủ tư cách đâu.

Lão nhìn chàng như chuẩn bị phát tác. Không hiểu sao lão thay đổi ý định và cười lên sắc súa :

- Ha... ha... ha...

Chàng nghi ngờ thầm nghĩ :

- “Quái lạ! Hay lão vướng bệnh quá nặng nên đã phát cuồng?”

Cười xong, lão khắt cái đột nhiên hạ giọng lại và hỏi :

- Ta hiểu rồi! Có phải người vừa bị lão Tây Môn Đạt lừa phỉnh nên có phần không tin ta?

Chàng thừa nhận:!

- Cũng có phần nào đúng!

- Chỉ có một phần thôi sao?

- Đương nhiên! Phần khác hành động của tiền bối quá đổi thần bí khiến tại hạ không khỏi nghi ngờ!

Lão lại cười :

- Ha... ha... ha...! Nghi ngờ thì có ích gì chứ?

Chàng kinh ngạc :

- Sao lại không có ích?

Lão đáp :

- Vì nếu người ngoài sự nghi ngờ còn luôn cẩn trọng cảnh giác, người đầu để lão Tây Môn Đạo cho người vào trông? Vả lại, nếu ta muốn lấy mạng người, lúc này người có còn toàn mạng để nghi ngờ nữa không?

Chàng hoang mang :

- Lấy mạng tại hạ? ý tiền bối muốn nhắc đến hai lần chạm mặt ở phạm điểm?

Lão có vẻ đắc ý :

- Đúng thế! Người còn tự đắc cho ta không đủ năng lực giáo huấn người nữa không?

Chàng hít mạnh một hơi thanh khí để tăng sức nặng cho lời nói :

- Tuy tiền bối giả như người bệnh hoạn thật giống, nhưng đó là tiền bối chưa làm gì hại đến tại hạ! Bằng không, tiền bối đừng mong chạm vào người tại hạ.

- Hừ! Còn hơn là chạm nữa kia! Người nghĩ lại xem vì cớ gì ta phải va vào người những hai lần?

Chàng ngó người một lúc. Và khi thấy lão khắt cái cứ neho neho mắt nhìn chàng mà cười, chàng chực nhớ ra :

- Là là Tử lệnh bài?

Lão bỗng đưa một ngón tay lên môi :

- Suyt...! Người đoán được là tốt rồi! Thiên cơ bất khả lậu, người đừng hờ môi nói cho ai biết, nhớ chưa?

Chàng mừng rỡ và nhớ lại câu nói đầu tiên của lão khắt cái lúc ngăn chàng lại, không cho chàng đuổi theo lão Tây Môn Đạo: “Người bắt tất phải đuổi theo và cũng không cần phải đuổi theo!”

Chàng hạ thấp giọng :

- Tiền bối đã tráo lệnh bài giả đổi lấy lệnh bài thật?

Lão xì môi :

- Xì...! Là thật chứ sao là giả được?

Chàng trở lại hoang mang :

- Vậy hóa ra lão Tây Môn Đạo đã lấy được Tử lệnh bài thật ư?

- Chứ còn gì nữa?

Chàng lo lắng đến bấn loạn :

- Nếu là thật còn gì để nói nữa đây? Một khi Tử lệnh bài không còn văn bối biết lấy gì để đánh đổi di thể của nội...

Kịp nghĩ lại chàng vội dừng lời!

Tuy nhiên rào khắt cái vẫn đoán ra nên tỏ vẻ sững sốt :

- Người vừa nói đánh đổi cái gì, tiểu tử? Di thể của ai chứ?

Sự hồ nghi quay trở lại với chàng, chàng nhìn lão, không nói.

Sắc mặt của lão chợt nặng nề! Giọng nói của lão bỗng chùng lại và có phần lạc đi :

- Là di thể của lão Thạch? Người muốn nói là lão Thạch đã chết? Có phải thế không tiểu tử? Kẻ nào đã giết lão Thạch? Thân thủ như lão Thạch ai mà giết được lão? Ai? Nói đi, tiểu tử! Mau nói cho ta nghe nào tiểu tử! Hung thủ là ai nào? Là ai nào?

Lão hỏi, lão kêu, lão gào và sau cùng là lầu gầm lên cứ như tiếng sấm động.

Qua tiếng gầm của lão, tiếng gầm hàm chứa đầy nội lực, chàng biết công phu của lão nếu có kém thì chỉ kém so với chàng chứ không thể kém hơn nội tổ.

Và cũng qua tiếng gầm của lão, vừa thống thiết vừa bi ai, chàng bắt giác tin rằng chỉ khi lão đứng là bằng hữu của nội tổ lão mới tỏ ra bi ai đến vậy!

Chàng chờ lão nguôi cơn xúc động mới dám hỏi :

- Tiền bối thật sự là bằng hữu của gia nội tổ?

Khác với trước, lão vừa để khoe lộ dăng trần vừa khe khẽ than oán :

- Nếu lão thạch không một lời nhắc đến ta cho người nghe, lão Thạch đã mất rồi, còn ai là bằng hữu của ta? Lão Thạch! Lúc trước lão bảo chỉ có ta là bằng hữu của lão, sao lo lằng lằng ra, đi mà không một lời từ biệt?

Ngẫm nghĩ một lúc khá lâu chàng dịu giọng lại :

- Vậy khi nội tổ của văn bối đi vào khu mộ tháp, tiền bối có biết hay không?

Lão gật đầu :

- Ta có nghe và ta vẫn chờ lão quay lại! Và khi ta biết người chính là nội diệt của cổ nhân, biết người đã thoát khỏi khu mộ tháp ta tìm cách bám theo người để dò hỏi về cổ nhân! Nào ngờ cổ nhân đã ra người thiên cổ!

Chàng nghi hoặc :

- Bằng cách nào tiền bối biết văn bối là người như tiền bối nói?

Lão giải thích :

- Ta tình cờ bắt gặp hai gã lén lút đối thoại. Một gã ở họ La là một trong Mao Sơn tam quỷ, gã thứ hai khá thần bí luôn che kín chân diện dưới lớp da người vàng bủng!

Gã này được gã họ La gọi là Giáo chủ...

- Đó là Giáo chủ U Minh giáo! Tiền bối bảo y che giấu chân diện ư?

Lão gật đầu :

- Nếu không phải, trên đời này làm gì có người luôn mang sắc mặt vừa vàng vừa tro tro vô biểu cảm như vậy?

Chàng à lên một tiếng :

- Thảo nào...! Tiền bối nghe bọn chúng nói những gì?

- Gã Giáo chủ có bản lĩnh khá cao ta chỉ dám lén nghe từ xa! Ta nghe chúng đề cập đến người, đến Tử lệnh bài! Và gì gì nữa có liên quan đến tiết Trung Ngươn ở Dĩ An viện.

Nhớ lại thân thủ của Giáo chủ U Minh giáo, chàng nghĩ :

- “Chẳng trách lão Bệnh Cái không rõ việc ta ra điều kiện để đánh đổi Tử lệnh bài cho Giáo chủ?”

Không nhắc đến việc đó vội, chàng tìm lời trấn an lão :

- Dù văn bối chưa biết chắc tiền bối có là bằng hữu của gia nội tổ hay không, nhưng văn bối cho rằng có lẽ gia nội tổ không tin rằng văn bối có thể đi thoát khỏi khu mộ tháp nên không đề cập đến những bằng hữu của người. Vả lại khi sự biến xảy đến, cái chết đến quá nhanh, gia nội tổ dù muốn cũng không kịp nói với văn bối.

Lão tỏ vẻ phẫn hận :

- Lão Thạch bị kẻ nào hạ thủ?

Chàng trầm ngâm một lúc mới nói :

- Chuyện này, cho đến nay vẫn bối vẫn chưa tỏ bày cho ai biết! Tiền bối là nhân vật đầu tiên được văn bối thuật lại! Năm năm trước, lúc văn bối vừa lạc vào khu mộ tháp...

Chàng kể lại cho Bệnh Cái nghe tất cả những gì đã xảy ra trong khu mộ tháp! Và chàng cũng nhắc đến lần quay lại khu mộ tháp mới đây, với hai phát hiện, phát hiện thứ nhất là Giáo chủ U Minh giáo đã thu thập được tám trong chín Tử lệnh bài có lưu lại ở Cửu Môn U Minh chương. Phát hiện thứ hai là Giáo chủ U Minh giáo khi rời đi đã mang theo di thể của nội tổ chàng.

Nghe xong, lão không giấu được sự phẫn nộ :

- Được lắm! Ta tin chắc bọn chúng thế nào cũng phải đưa di thể lão Thạch đến Dĩ An viện như người ra điều kiện! Ta cùng đi với người.

Chàng hoang mang :

- Chúng đến để làm gì? Tử lệnh bài đệ lục chúng đã lấy được rồi. Chúng cần gì phải trao đổi?

Lão mỉm cười bí ẩn và nghiêng đầu phụ nhĩ, nói vào tai chàng một lúc thật lâu.

Càng nghe chàng càng phấn khích! Sau cùng, lão vừa dứt lời, chàng kêu lên :

- Cao minh, kế sách của tiền bối thật cao minh! Hành tung của tiền bối quá bí ẩn chẳng trách không ai biết tiền bối đây chính là...

Lão đưa ngón tay lên môi :

- Suyt! Khe khẽ thôi, hải tử! Trên đời này nếu chỉ kẻ ngoại nhân, người là kẻ duy nhất biết rõ tông tích của lão phu! Đi thôi! Ta còn phải sắp xếp thêm mấy việc nữa.

Không thể chậm.

Vút! Vút!

Chàng hoàn toàn tin tưởng và đi theo lão Bệnh Cái.

* * * * *

Cỗ xe song mã vẫn chậm chậm lẩn trên quan đạo.

Nhưng sự đi chậm này hoàn toàn không phải là ý muốn của chủ nhân!

Vì xa phu lần này không phải là một lão nhân như độ nào, ngược lại, chính là nữ lang có dung nhan cực kỳ diễm lệ! Vì nữ lang không phải là xa phu và có lẽ bản thân nàng cũng chưa từng điều khiển cỗ xe bao giờ, nên du nàng đang có sắc mặt rất khẩn trương nhưng trái với sự điều động của nàng đôi tuần mã vẫn thản nhiên đếm vó!

Nàng đỏ bừng khuôn mặt khi phải vừa nài nỉ vừa điều động đôi tuần mã :

- A Huỳnh, A Hắc! Bọn người không thể đi nhanh hơn được sao? Ngoan nào A Huỳnh, giỏi nào A Hắc. Trấn thành hãy còn xa, bọn người giữ chứng như thế này biết chừng nào đến? Nhanh lên A Hắc, chạy đi A Huỳnh.

Thật khổ thân cho nàng, A Huỳnh và A Hắc dường như không biết đến sự khẩn trương của chủ nhân cứ ung dung gõ nhịp!

Nàng đâm bực :

- Nào! Chạy nhanh lên nào! Lần này đâu phải chúng ta đi ngoạn cảnh? Ta đang khẩn trương lắm, bọn người có biết không?

Nếu đôi tuần mã vì là thú nên không biết đến sự khấn trương của nữ lang, thì những ai là người hẳn phải biết phải rõ!

Vút! Vút!

Hai hắc y nhân che kín chân diện bất ngờ xuất hiện.

Hai gã cười lên hô hô :

- Mỹ nhân có việc gì phải khấn trương như vậy? Có cần huynh đệ ta làm thân khuyển mã thay cho hai con thú ngu xuẩn này không? Ha... ha...

Hoảng kinh hồn vía, nữ lang như rụng rời tay chân :

- Nhị vị đại gia làm ơn tha cho tiểu nữ! Đại thúc của tiểu nữ bệnh nặng lắm, cần phải tìm đại phu gấp.

Bất chấp lời van xin của nữ lang, hai gã nhanh nhẹn thực hiện ý đồ.

Mỗi gã một bên, vừa tháo dây cho đôi tuần mã tách ra khỏi cỗ xe, chúng vừa cười hềnh hếch :

- Có gì đâu mà mỹ nhân phải hoảng hốt! Muốn đến đại phu ư? Ta đã nói là ta sẽ làm thân khuyển mã cho mỹ nhân mà.

- Phải đó, mỹ nhân! Huynh đệ ta đã nói quyết không nuốt lời! Mỹ nhân xem đây có phải chúng ta đưa cỗ xe đi nhanh hơn bọn chúng không?

Lọc... cọc... lọc... cọc...

Lai gã hắc y nói không sai! Chúng thật sự có cước lực nhanh như đôi tuần mã đang phi nước đại.

Quan đạo dù có phẳng phiu nhưng vẫn gập ghềnh, cước lực như hai gã khiến cỗ xe nhiều phen nảy tung lên suýt phải lật nhào!

Nữ lang càng thêm hốt hoảng :

- Nhị vị đại gia mau dừng lại! Nhị vị lôi đi nhanh như thế này, đến được nơi, e đại thúc của tiểu nữ chết mất.

Từ trong cỗ xe quả nhiên có tiếng người kêu rên :

- Hừ... ư! Tiểu chủ nhân... hự... dừng cho xe đi... hự... nhanh như vậy! Lão nô... hự...

Hai gã vẫn thay cho cho đôi tuần mã và lôi cỗ xe đi càng lúc càng nhanh!

Đến một bìa rừng, hai gã xuất kỳ bất ý cho cỗ xe ngoặt nhanh!

Phịch!

Từ cỗ xe một bóng người rơi ra và gieo xuống đất thật nặng nề!

Đó là lão xa phu đang ôm ngực rên luôn miêng :

- Ối... Chết lão nô mất? Hừ! Đau lắm, tiểu chủ nhân... Lão nô e... hừ...ừ...

Cỗ xe sau đó liền dừng lại, một gã hắc y rời khỏi xe phóng người lao đến chỗ lão xa phu đang nằm.

Gã tung cước giáng thẳng vào hậu tâm của lão xa phu :

- Người con biết kêu đau ư? Người bảo muốn chết thì chết đi!

Bình! Bình!

Nữ lang dù đang hoảng sợ nhưng vẫn lo lắng cho sinh mạng của lão xa phu.

Nàng lập cập chạy khỏi cỗ xe và hốt hải chạy đến chỗ lão xa phu :

- Đại gia đừng giết đại thúc của tiểu nữ! Xin buông tha cho đại thúc! Đừng mà, đại gia!

Nàng hầu như ôm chầm lấy lão xa phu khiến hắc y nhân dù không muốn cũng phải dừng lại!

Gã cười dâm dăng :

- Ô mỹ nhân! Sao nàng lại liều mạng chỉ vì một lão xa phu? Nếu không phải ta thương hoa tiếc ngọc nàng đã chết còn gì?

Ngước mắt nhìn gã, nữ lang rưng rưng ngẩn lệ :

- Đại gia xin tha mạng cho đại thúc! Đại ân này tiểu nữ nguyện khắc cốt ghi tâm!

Gã thứ hai từ từ tiến lại :

- Huynh đệ ta đâu cần mỹ nhân phải ghi tâm khắc cốt! Chỉ cần... Ha... ha... ha...

Gã thứ nhất phụ họa :

- Mỹ nhân đã hiểu ý huynh đệ ta rồi phải không? Ngoan ngoãn nào, bọn ta nhất định sẽ chịu nàng và tha cho lão xa phu tốt số! Ha... ha... ha...

Nữ lang đương nhiên hiểu rõ tà ý của hai gã nọ! Nàng chưa kịp đáp, một âm thanh khác bỗng vang lên :

- A Lục, A Thất! Hai người thật to gan.

Theo hướng phát thoại, cả nữ lang lẫn hai gã hắc y cùng nhìn thấy một vị công tử đang uy lẫm xuất hiện.

Hai gã hắc y vội chạy đến xum xoe :

- Thiếu gia đến thật đúng lúc! Vụ vật trời ban mà, thiếu gia! Không tận hưởng là có tội đó thiếu gia!

Vị công tử hừ lạnh :

- Hừ! Chuyện lần trước hai người không nhớ sao? Họ có cao nhân ám trợ hai gã tranh nhau nói :

- Lần này không phải đâu thiếu gia! Tiểu nhân...

- Chính tiểu nhân vừa quật cho lão kia mấy cước nào có chuyện gì xảy ra?

Vị công tử không nói không rằng bước lại gần cỗ xe.

Sau khi hất rèm nhìn vào, vị công tử hất hàm :

- Ra tay đi!

Hiểu ý, hai gã vội động thân lao đến và chế trụ huyết đạo của nữ lang

- Hự!

Không thấy diễn biến gì khác thường vị công tử hấp háy mắt, ra lệnh cho thuộc hạ :

- Bọn người đưa lão kia đi đi! Nhanh nào!

Hai gã đưa mắt nhìn nhau và nhanh nhẹn chộp vào lão xa phu!

Chờ khi hai tên thuộc hạ đưa lão xa phu đi xa hơn năm trượng và cảnh quang vắng vắng lặng vị công tử tiến nhanh đến chỗ nữ lang đang ngồi bất động.

Y khom người xuống định chạm vào người nữ lang hầu thực hiện ý định...

Nữ lang bất ngờ hất mạnh hữu thủ :

- Đồng Đại Lâm, người đáng chết!

Bùng!

Bị trúng kinh phải bật lùi, vị công tử kêu lên :

- Tiện tỳ người...

Bốp! Bốp!

Hai bên mặt y đều rất bồng khiến y phải nhăn nhó.

Đúng lúc đó ở phía hai gã hắc y vừa đi khuất có hai tiếng gào vang lên :

- Ôi chào! Hự!

- A... a...! Hự!

Vị công tử biến sắc :

- Bọn ngươi là...

Nữ lang liền chớp nhanh hữu thủ, điểm loạn vào huyết đạo của y! Sau đó nàng nghiêng răng rít lên :

- Ta là Tư Đồ Ngọc.

Lão xa phu vừa quay trở lại, không còn vẻ gì bệnh tật nữa, oang oang lên tiếng :

- Ngươi kể như chết chắc rồi, Đồng Đại Lâm? Phụ thân ngươi có bao giờ nói cho ngươi nghe đến bốn chữ Vũ Văn Mộ Điền không?

Đồng Đại Lâm tái nhợt sắc diện :

- Tư Đồ Ngọc ở Đông Hải? Đại Ngạc Vương Vũ Văn Mộ Điền?

Nữ lang cười lạnh :

- Qua lời ngươi nói đủ biết tin của Cái bang đưa về không sai! Hừ! Ta không ngờ Bích Huyết bảo lại cam tâm làm tay sai cho U Minh giáo.

Lão xa phu Đại Ngạc Vương Vũ Văn Mộ Điền nhếch môi cười nửa miệng :

- Nể mặt phụ thân ngươi Đồng Đại Thừa, ta cho ngươi cái chết toàn thân vậy! Hừ!

Cùng với tiếng hừ khô khan lão xa phu đưa cao hữu thủ.

Đồng Đại Lâm hồn phi phách tán vội kêu lên :

- Vũ Văn đại thúc xin tha mạng! Văn bối nếu biết gì xin cung xưng tất cả. Đại thúc muốn văn bối phải làm gì, văn bối nguyện tuân theo! Xin đại thúc đừng giết văn bối!

Tư Đồ Ngọc đưa mắt nhìn Vũ Văn Mộ Điền! Cả hai đều đắc ý.

Sau đó Tư Đồ Ngọc lẳng lặng bỏ đi, giao Đồng Đại Lâm cho Vũ Văn Mộ Điền xử trí.

Và khi nàng tìm lại được đôi tuần mã, lão xe phu nghiêng nhiên ngồi phía trước giục đôi tuần mã phi nhanh!

Ở phía sau, bên trong những tấm rèm Tư Đồ Ngọc mỉm cười khinh thị với Đồng Đại Lâm hoàn toàn bất động vì bị chế trụ huyết đạo.

24. Cục Diện Đổi Thay Kế Nguy Ngập-đệ Nhất Ác Ma Nhất Độc Tâm

Bên ngoài ngôi hoang miếu tất cả đều vắng lặng! Chỉ trừ đôi tuần mã chốc chốc lại giẫm chân thành thạch khiến cỗ xe buộc phía sau phải lay động.

Đêm buông xuống càng lúc càng dày và không gian càng thêm tĩnh mịch.

Canh ba vừa điểm, từ tít ngoài xa có tiếng còi tre bất ngờ vang lên.

Te... te... t... e...

Từ trên nóc hoang miếu, một âm thanh trầm hùng liền vang ra và âm thanh ngõ như đi xa đến vài dặm :

- Tây Môn phu nhân! Như đã ước hẹn, chỉ một mình phu nhân và người cần trao đổi được quyền tiến vào! Cổ kiện và kiện phu Hắc Bạch Chấp Pháp Lệnh Bài bốn vị lập tức dừng lại!

Âm thanh già nua từ một nơi bên ngoài hoang miếu khá xa ngay tức khắc đáp lại :

- Lão thân và cổ kiệu không bao giờ rời xa nhau! Vũ Văn Mộ Điền! Nếu người muốn tiến hành việc trao đổi người hãy mau hủy bỏ điều kiện quá đáng của người.

Tiếng nói từ nóc hoang miếu chính là do Vũ Văn Mộ Điền phát ra cũng được đáp trả không nhân nhượng.

- Nếu phu nhân đã rõ mỗ chính là Đại Ngạc Vương, ác danh không kém gì phu nhân, hẳn phu nhân cũng phải biết thủ đoạn của mỗ trước kia như thế nào! Mỗ lập lại, phu nhân lập tức rời kiệu và đưa Thanh Mộ đao trưởng tiến đến đối người.

Lão phu nhân Thái giáo chủ U Minh giáo cười phá lên :

- Ha...ha... ha! ác danh của Đại Ngạc Vương năm xưa như thế nào đương nhiên lão thân phải biết! Đồng thời lão thân còn biết được tận tường rằng Đại Ngạc Vương trước mặt tiên sư đã lập thệ và lời thề đó chắc chắn Đại Ngạc Vương không thể nào quên! Ha... ha... ha...

- Câm ngay, Lâm Tử Hà!

Từ nóc hoang miếu một giọng quát lạnh lạnh của nữ nhân bỗng vang lên và nữ nhân do càng quát càng phần nộ :

- Từ khi người và Tây Môn Đạo lừa dối gia sư, định tâm chiếm lấy Họa Tháp Đồ, và chân kinh Đông Hải Nhất Thốn chỉ, gia sư đã có lệnh trục xuất hai người ra khỏi môn hộ. Người không được mở miệng ra là gọi người bằng gia sư hoặc tiên sư.

Tiếng cười của mục Thái giáo chủ Lâm Tử Hà liền nín bật. Thay vào đó mục rít lên :

- Tư Đồ Ngọc! Người nói năng nên giữ lễ độ. Bất quá người chỉ là di ý truyền nhân của mục ni Đông Hải. Khôn hồn người đừng nên xen vào.

Vũ Văn Mộ Điền bắt ngờ cười rống lên :

- Ha... ha... ha...! người nói sai rồi, Lâm Tử Hà! Dù chỉ là di ý truyền nhân, nhưng tể chủ nhân vẫn đường đường là Đả chủ Đông Hải đả với một di mệnh: thanh lý môn hộ. Người nói năng nên giữ lễ phải là người mới đúng.

Song phương tuy ở một khoảng cách đủ để không nhìn thấy nhau qua màn đêm đen nhưng việc đối thoại vẫn cứ tiếp diễn! Mục Lâm tử Hà chợt rít lên :

- Vũ Văn Mộ Điền! người còn muốn tiến hành đổi người nữa không?

Vũ Văn Mộ Điền lập tức đáp lại :

- Đương nhiên rồi!

- Hừ! Vậy bắt tất phải phí lời! Đồng Đại Lâm đâu?

Vũ Văn Mộ Điền bảo :

- Bên trong cỗ xe song mã ngay phía trước miếu.

- Làm sao lão thân biết đây không phải ngục kế của người?

Vũ Văn Mộ Điền cười miệt thị :

- Không phải người vừa nhắc đến chuyện Đại Ngạc Vương ta đã lập thệ trước mặt Đông Hải thần ni sao? Người đừng quá đa nghi!

- Hừ! Tin người thì nên tin nhưng phòng người vẫn nên phòng! Bảo Đồng Đại Lâm lên tiếng thử nào?

Vũ Văn Mộ Điền liền đáp ứng :

- Cho gã lên tiếng đi, Thảm đại hiệp!

Ngay tức khắc từ trong cỗ xe song mã có tiếng kêu cầu cứu của Đồng Đại Lâm :

- Lão phu nhân...

Không nghe Đồng Đại Lâm kêu nữa, mục Lâm Tử Hà quát hỏi :

- Người đã làm gì y?

Vũ Văn Mộ Điền bồi đáp :

- Người yên tâm. Khi đưa tin cho người Mộ Điền ta đã ghi rõ: Thanh Mộc đạo trưởng nếu bị bất kỳ tổn hại nào, Đồng Đại Lâm sẽ chịu chung số phận! Đến lượt người đó! Thanh Mộc đạo trưởng đâu?

- Ngay bên cạnh lão thân, bên trong kiệu!

- Người còn chờ gì nữa mà không đưa người ra khỏi kiệu?

Mục Lâm Tử Hà đáp :

- Lão thân đã nói rồi! Người có tuổi như lão thân không thể không ngồi kiệu.

- Được! Người xem đây!

Ầm!

Cách ngói hoang miếu chừng mười trượng, một tiếng nổ vang trời bỗng xé toang màn đêm!

Có tiếng kêu thất thanh của mục Lâm Tử Hà :

- Vu Hồi Lân Hỏa Đàn!

Vũ Văn Mộ Điền cười rộ lên :

- Ha... ha... ha... Kể ra người cũng có chút kiến thức! Không sai! Hoặc là đổi người người phải tự thân đưa Thanh Mộc đạo trưởng tiến vào! Hoặc người làm khác đi, đừng trách Vũ Văn Mộ Điền ta không báo trước.

Mục Lâm Tử Hà hậm hực :

- Hừ! Thủ đoạn khá cao minh đó. Tuy nhiên người đừng quên một điều. Bọn người cần Thanh Mộc lão đạo nhiều hơn là lão thân cần Đồng Đại Lâm!

Vũ Văn Mộ Điền cười khanh khách :

- Người nói có thật tâm không vậy? Hay lắm! Thảm đại hiệp nghe đây! Mục đã không cần gã họ Đồng nữa, Thảm đại hiệp mau giết gã đi.

Mục Lâm Tử Hà gào lên the thé :

- Người dám!

Vũ Văn Mộ Điền cười lạnh :

- Người sao rồi? Hừ! Người đừng tưởng ta không biết người đang cần gì ở Bích Huyết bảo!

Mục Lâm Tử Hà lên tiếng với giọng nói mất đi uy thế :

- Người biết những gì chứ?

- Không nhiều lắm đâu! Và ta khuyên người chớ nên mơ mộng hão huyền! Dù là kiếm quyết của Bích Huyết kiếm ở Bích Huyết bảo hay bất kỳ khẩu quyết kinh văn nào của môn phái nào, cũng không thể thay thế một chiêu Cửu Môn U Minh chưởng mà bọn người này còn khiếm khuyết.

- Đồng Đại Lâm đã nói tất cả cho người nghe rồi sao?

- Lời ta nói đã hết! Nếu người vẫn còn giữ ý định đổi lại kiếm quyết Bích Huyết kiếm của Đồng Đại Thừa người mau mau tiến hành việc đổi người thì hơn.

Đúng lúc đó, khi mục Lâm Tử Hà còn đang phân vân không biết làm cách nào để tránh việc liều lĩnh là tự thân đưa Thanh Mộc đạo trưởng tiến vào, vì mục vẫn sợ lắm phải kế trá nguy của Vũ Văn Mộ Điền đã một thời nổi danh là Đại Ngạc Vương, có một âm thanh khản trương từ xa đưa đến tai mục :

- Lão phu nhân chậm chậm đã! Có tin cấp báo của Giáo chủ đưa đến!

Cùng lúc đó, có một bóng người từ bên dưới bỗng lao nhanh lên nóc hoang miếu.

Vút!

Vũ Văn Mộ Điền nhận dạng được ngay liền hạ thấp giọng hỏi :

- Có tin gì sao, lão Túy Lúy?

Túy Lúy Cái vội vàng thì thảo :

- Tệ Bang chủ có lệnh: mọi kẻ sách phải đình lại ngay và lập tức đi đến Dĩ An viện.

Vũ Văn Mộ Điền sững sốt :

- Thế này là thế nào? Tại sao...

Vũ Văn Mộ Điền còn đang nói dở, tròng cười cực kỳ đặc ý của mục Lâm Tử Hà bất ngờ vang lên :

- Ha... ha... ha...! Vũ Văn Mộ Điền ngươi muốn làm gì Đồng Đại Lâm thì làm!

Lão thân không cần trao đổi nữa.

- Ngươi nói như thế hàm ý gì?

Mục Lâm Tử Hà đáp :

- Hàm ý gì ư? Ngươi cứ xem sẽ rõ!

Có tiếng Giác Hải đại sư kêu lên :

- A di đà Phật! Mau ngăn mục lại. Mục định hạ sát Thanh...

Lời của Giác Hải đại sư chưa dứt tiếng rú thất thanh của Thanh Mộc đạo trưởng bỗng vang lên che lấp đi :

- A... a...! Hự!

Tiếp đó, mục Lâm Tử Hà còn gầm lên phẫn nộ :

- Tiểu Mai! Hành động đi! Giết hết, không cần phải gượng nhẹ!

Vũ Văn Mộ Điền đi từ kinh ngạc này đến kinh ngạc khác! Lão chưa biết phải hành động như thế nào bỗng nghe Tư Đồ Ngọc gọi rối rít :

- Phát động Vu Hồi Lân Hỏa đạn nhanh lên!

Lão Đại Ngạc Vương hành sự theo phản ứng vừa có.

Ầm! Ầm! Ầm!

Quá hiểu rõ uy lực và tài phát động Vu Hồi Lân Hỏa Đạn của lão Vũ Văn Mộ Điền, mục Lâm Tử Hà gào lên :

- Vòng sang hai bên! Tận lực thi triển khinh thân pháp! Đừng để chúng có dịp tẩu thoát!

Nhiều bóng nhân ảnh liền ẩn hiện theo bóng đêm lần lượt xuất hiện ở hai lên ngôi hoang miếu.

Nhận ra đó là bọn Cửu Môn Hộ Pháp với bốn gã Hắc Bạch Chấp Pháp Lệnh Bài đang được ả Tây Môn Tuyết Mai điều động lao đến, Tư Đồ Ngọc thêm khẩn trương.

Nàng hét vọng xuống :

- Thảm đại bá và mọi người mau y kế hành sự mau!

Nàng chưa dứt tiếng hét cỗ xe song mã liền băng băng lướt đi nhắm vào bọn U Minh giáo đang lao đến phía tả.

Lọc... cọc... Lọc... cọc...

Ngay tức khắc, từ giữa cỗ xe chợt phát lên một vòng lửa đỏ au.

Ầm! Ầm!

A... a...

Hự!

Đúng lúc vầng lửa đỏ hiển hiện toàn bộ ngôi hoang miếu chợt phát hỏa.

Ồo... Ồo...

U... u... u...

Toàn trường liền được ánh hỏa quang soi chiếu cho thấy có vài bóng người thản nhiên lao vào ngôi hoang miếu đang phát hỏa càng lúc càng dữ dội!

Mụ Lâm Tử Hà đoán được kế sách của đối phương vội vận lực ra lệnh :

- Bên trong có sẵn địa đạo! Tiểu Mai! Mau mau dập lửa và truy sát chúng.

Tiểu Mai vội phẩy tay.

Bọn U Minh giáo vào lúc này chỉ còn lại mười hai người, kể cả ả Tây Môn Tuyết Mai tất cả cùng bao quanh ngôi hoang miếu và tận lực dùng Cửu Môn U Minh chưởng quật vào.

Vù... vù...

Ồo... Ồo...

Chúng định quật đổ ngôi hoang miếu.

Tuy nhiên ngôi hoang miếu chưa kịp đổ thì từ tứ phía lại có nhiều tiếng nổ như sấm đều vang lên.

Ầm! Ầm! Ầm!

- Hự! Hự!

Tiểu Mai thẳng thốt nhảy lùi lại :

- Ngoại tổ mẫu! Bên ngoài hãy còn Vu Hồi Lâm Hỏa Đoạn!

Mụ Lâm Tử Hà không hiểu cũng lao vào từ lúc nào! Tiểu Mai vừa dứt lời Mụ bất ngờ tung chưởng quật mạnh vào ngôi hoang miếu.

Vù... vù...

Ồo... Ồo...

Khi ngọn kinh thập phần uy mãnh của mụ sắp chạm vào ngôi hoang miếu, cũng chính mụ tiếp tục ra tay.

Hướng sang một bên, mụ vận dụng song thủ và thi triển thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc”.

Ồo... Ồo...

Theo thủ pháp cực kỳ chuẩn xác của mụ, toàn bộ ngọn kinh Cửu Môn U Minh chưởng trước đó liền ngoặt sang một bên.

Ngay lập tức ngôi hoang miếu đang chịu một áp lực đến từ phía trước, giờ lại đổi sang phương hướng khác, mọi cấu kết không lấy gì làm vững chắc của ngôi hoang miếu đã hoang phế từ lâu liền rệu rã ngã xuống.

Ầm!

Rào... rào...

Sự đổ vỡ của ngôi hoang miếu còn kéo theo những tiếng Vu Hồi Lâm Hỏa đạn phát nổ.

Ầm! Ầm!

Bọn U Minh giáo còn lại theo gương lão phu nhân của chúng đã kịp thời lùi lại thật xa.

Chờ khi không còn tiếng động nào nữa, mục Lâm Tử Hà buông lệnh :

- Tìm địa đạo đi!

Vút! Vút!

Hàng loạt những bóng người lao ào vào đồng đồ nát!

Và lập tức, đất đá bị bọn chúng hất bay ào ào về phía sau.

Ào... Ào...! Âm!

Rào... rào...! Bung!

Không bao lâu, nền của ngôi hoang miếu được bọn chúng dọn quang!

Một tên Hắc Bạch Chấp Pháp Lệnh Bài kêu toáng lên :

- Cửa địa đạo đây rồi!

Hắn gấp rút lập công, vừa đập bật cánh cửa vừa lao nhanh vào!

Ầm!

A... a...

Tất cả còn lại đều rung động khi thấy đồng bọn mới đó đây phải thảm tử.

Mục Lâm Tử Hà rít giận dữ :

- Lại là Vu Hồi Lân Hỏa Đoạn của lão Vũ Văn! Hừ! Muốn phát động chắc chắn hẳn phải ở khá gần! Bọn chúng chưa chạy xa đâu!

Mục đưa tay chỉ vào một gã kiêu phu :

- Người! Chui vào đi!

Thấy gã chần chừ có vẻ hoảng sợ, mục khuyến dụ :

- Tìm được bọn chúng, lão thân lập tức bảo Giáo chủ truyền cho người chiêu thứ hai trong Cửu Môn U Minh chương!

Nghe có thưởng, gã tối mắt.

Gã lập tức lao vào địa đạo.

Ầm!

Mục Lâm Tử Hà chỉ gã kiêu phu còn lại :

- Đến lượt người! Vào đi!

Gã rụng rời tay chân vì biết khó tránh bị thảm tử như đồng bọn.

Mục quát mắt :

- Lão thân vừa nói gì, người không nghe à?

Gã kinh tâm và lắp bắp :

- Lão phu nhân! Thuộc hạ... thuộc hạ...

Mục rít lên lạnh lùng :

- Đồ vô dụng!

Vù...

Ầm!

Oa!

Hạ sát gã xong, mục đưa mắt nhìn một ả trong Cửu Môn Hộ pháp :

- Người được lão thân ưu ái, đặt đứng đầu hàng Hộ pháp! Đến lượt ngươi vì lão thân mà báo đáp! Vào đi!

Ả nọ thừa biết hậu quả sẽ như thế nào nếu trái lệnh! Ả hy vọng đi vào địa đạo may ra còn có đường sống, hơn là nhận lấy cái chết tức khắc từ tay lão phu nhân.

Ả đáp ứng :

- Tuân lệnh!

Ầm!

Mục như toé hung quang :

- Vũ Văn Mộ Điền! Lão thân nếu bắt được ngươi, quyết phanh thây muôn ngàn mảnh vụn.

Mục lại rít :

- Tam Hộ pháp!

Ả nọ nghe lệnh, sắc diện hoàn toàn tái nhợt! Ả bước đi với thân hình run lên cầm cập!

Mục quát mắt :

- Ngươi...

Ả nọ kinh hoảng vội tung người lao bừa vào địa đạo.

Vút!

Ầm!

Mục Lâm Tử Hà giận đến tóc tai dựng ngược. Mục chỉ một lúc ba ả nữ Hộ pháp :

- Đệ ngũ, Đệ lục, Đệ bát! Đi! Đứng người vẫn hơn một người.

Ba ả nọ vừa vận dụng kinh lực vào song thủ vừa tung người lao đi.

Vút! Vút! Vút!

Khá lâu sau đó không nghe tiếng Vu Hồi Lâm Hỏa đạn vang ra, mục Lâm Tử Hà nở một nụ cười hiểm độc :

- Có thể chứ! Bọn chúng sẽ được ném thủ đoạn của lão thân.

Mục phẩy tay như muốn ra lệnh cho ả Tiểu Mai và hai ả Hộ pháp còn lại theo mục đi vào địa đạo.

Nhưng đúng lúc đó, từ nơi sâu thẳm của địa đạo có một tiếng động âm âm vang ra :

B... u...n...g...!

Không bao lâu, một ả Hộ pháp khi nãy đã chui vào giờ chui ngược trở ra với thân hình đầy huyết tích.

Vừa nhìn thấy mục Lâm Tử Hà, ả gắng gượng kêu lên :

- Bên trong hãy còn Vu Hồi Lâm Hỏa... Hự!

Mục bực dọc :

- Hừ! Đúng là đồ vô dụng! Đằng nào cũng chết, sao ngươi không tiếp tục đi sâu vào và làm giảm nguy cơ cho người phái đi sau!

Ầm!

Ả đã chết nhưng mục vì phần hận vẫn tung kinh khiến ả phải tan xương nát thịt.

Hành vi bất cận nhân tình của mục khiến hai ả Hộ pháp còn lại phải kinh tâm động phách.

Tuy thế, kiếp nạn của hai ả vẫn không tránh khỏi :

- Thất, Cữu! Hai người đi đi!

Hai ả thất sắc cùng lấp bắp kêu lên :

- Lão phu nhân xin... xin nghĩ lại.

- Thời khắc đã qua lâu, thuộc hạ... thuộc hạ cho rằng...

Mụ quắc mắt :

- Người cho rằng thế nào?

Ả nọ thu hết đờm lược hy vọng lão phu nhân nghe lọt tai :

- Bọn chúng giờ này có lẽ đã cao chạy xa bay! Chúng ta cố đuổi theo cũng vô ích.

Mụ gần giọng hỏi lại :

- Người nghĩ thế thật sao?

Ả nọ cảm nhận có điều bất ổn nhưng không thể không đáp :

- Thuộc hạ nghĩ như vậy?

Mụ cười sằng sặc :

- Ha... ha... ha! Người có thể bảo lão thân làm điều này điều nọ ư, chưa đến lượt người đâu!

Ả nọ bước lùi, kinh hoàng kêu lên :

- Lão phu nhân...

Mặt rít qua kẽ răng :

- Người còn chờ lão thân ra tay sao?

Ả nọ bật khóc :

- Mong lão phu nhân thương tình! Thuộc hạ...

Ả quỳ thụp xuống vừa nài nỉ vừa lết dần đến chỗ mụ.

Mụ gắt :

- Người vẫn chưa tự xử sao?

Biết mụ đã quyết tâm, ả nọ vừa khóc vừa đưa tay cao hơn đầu :

- Đại ân của lão phu nhân, kiếp sau thuộc hạ nguyện báo đáp.

Ả chớp động hữu chưởng! Nhưng không phải để quật vào đầu ả mà là quật thẳng vào đan điền mụ ác ma :

- Tự xử này!

Vù...

Tiểu Mai kinh tâm :

- Ngoại tổ mẫu Mụ Lâm Tử Hà cười như ma rú :

- Chưa đến lượt người đâu! Ha... ha... ha Âm!

Oa!

Phịch!

Như đã lường trước, mụ lập tức hạ thủ ả nọ trước khi ả kịp gây phương hại đến mụ.

Sau đó mụ nhìn ả Hộ pháp còn lại :

- Người thế nào? Tuân lệnh lão thân để còn đường sống hay định làm phản như tiện tỳ kia?

Ả bật thét lên :

- Mụ xú bà! Ta không ngờ mụ lại ác độc đến vậy! Dù có làm ma ta quyết không tha mụ!

Ầm!

Phịch!

Ả nọ đã tự xử rồi, mụ Lâm Tử Hà vẫn còn chưa hả giận!

Mụ vung tay xuất kinh quật vào thi thể của ả!

Ầm!

Mục kích toàn là chuyện bi thảm, Tiểu Mai sau cùng phải buột miệng hỏi :

- Tất cả đều thiệt mạng, chúng ta phải làm gì đây, ngoại tổ?

Mụ bỗng dưng bật cười :

- Ha... ha... ha...! Chết thì chết, để làm gì bọn vô dụng đó? Tiểu Mai! hài tử có biết toàn bộ Cửu Môn Tử lệnh bài đã lọt vào tay chúng ta rồi không?

Tiểu Mai kinh ngạc nhìn sững ngoại tổ mẫu.

Mụ cười lớn hơn :

- Ha... ha... ha...! Chúng ta sẽ là bá chủ vô lâm! Quần hùng rồi phải thuần phục chúng ta. Ha... ha... ha...

Ngưng trảng cười, mụ bảo :

- Tiểu Mai! Từ nay trở đi hài tử hãy gọi lại cho đúng và gọi ta là nội tổ mẫu! Phụ thân của hài tử từ nay không cần phải ẩn mặt giấu tên nữa! Ha... ha... ha...! Vô lâm Trung Nguyên sẽ nằm trong lòng bàn tay của chúng ta, của Tây Môn đệ nhất gia! Ha... ha... ha..

Cao hứng về điều này, mụ và Tiểu Mai bỏ đi như không cần truy sát bọn người Vũ Văn Mộ Điền nữa! Và cả hai không hề biết từ cỗ xe song mã, gã Đồng Đại Lâm đang lóp ngóp chui ra.

25. Tuyệt Kỹ Đối Chánh Sang Tà -cao Bản Lãnh Nhưng Kém Kỳ Áo

Từ bên ngoài nhìn vào, do bao quanh Dĩ An viện chỉ là những lớp trúc xanh, toàn cảnh ở bên trong đương nhiên được nhìn thấy rất rõ.

Người của U Minh giáo rõ ràng chẳng còn lại bao nhiêu từ khi chín ả Cửu Môn Hộ Pháp và bốn gã kiêu phu Hắc Bạch Chấp Pháp Lệnh Bài đã bị thảm tử. Thế nhưng ngay phía trước Dĩ An viện tại khu đình viện, những nhân vật đương diện không thể ít hơn mười người.

Và tất cả dù muốn hay không muốn, đều làm ra vẻ thản nhiên mặc cho cảnh tượng tàn khốc đang tiếp diễn.

Gọi cảnh tượng đang diễn là tàn khốc e chưa đúng lắm! Vì cùng với sự việc tàn khốc, bao phủ lấy mọi người là một bầu sát khí, sát khí đến rợn người.

Chín vị Chương môn nhân của Cửu đại phái có cả Thanh Hà đạo trưởng và Giác Ngộ đại sư là hai nhân vật được mặc nhiên thừa nhận là hai vị tân Chương môn của hai đại phái Thiếu Lâm và Võ Đang thay thế cho Thanh Mộc đạo trưởng đã chết và Giác Hải đại sư đang bị liệt vào hạng phản đồ Thiếu Lâm phái, bọn họ đứng thành hình bán nguyệt. Lưng quay vào khu tiền sảnh Dĩ An viện hãy còn phần nào nguyên vẹn sau lần bị U Minh giáo hủy diệt, mặt quay vào một trung tâm điểm duy nhất!

Và chính trung tâm điểm đó hiện ra nguyên nhân tạo ra bầu sát khí bao phủ toàn trường. Đó là một cỗ quan tài đen kịt.

Không hương hoa, không nhang đèn, những bộ mặt cố giữ vẻ thản nhiên vẫn không thể xua tan đi bầu khí chết chóc do cỗ quan tài đen kịt đem đến.

Bị như vậy cũng là do một nguyên nhân thứ hai! Và sự việc tàn khốc đang diễn ra chính là từ nguyên nhân thứ hai này.

Hai nữ nhân duy nhất đang hiện diện một già một trẻ, cả hai có hai thái độ hoàn toàn trái ngược nhau.

Người cao niên thì có sắc diện đầy phần khích trước những gì đang diễn ra.

Người thứ hai hãy còn quá trẻ thì có bộ mặt lạnh như băng, hoàn toàn vô biểu cảm với cảnh quang trước mắt.

Hai nữ nhân này đang đứng gần quan tài đen kịt nhưng ánh mắt của hai lại đổ dồn vào hành khí khốc liệt do một nhân vật có bộ mặt vàng bủng đang thực hiện!

Giáo chủ U Minh giáo, nhân vật có bộ mặt vàng bủng, đang thản nhiên dùng một ngọn trường tiên có gắn nhiều móc sắt cong như lưỡi câu để quật từng roi vào một thân hình đang nhuộm huyết.

Cảnh tượng đúng là tàn khốc và thảm tuyệt nhân hoàn.

Người bị hành hạ chắc chắn đã bị chế trụ Á huyết nên chỉ biết oằn mình mỗi khi bị ngọn trường tiên quật vào.

Chát!

Và khi ngọn trường tiên được chạm vào thân thể đầm máu kia, Giáo chủ U Minh giáo khẽ bật cười lúc uốn cổ tay để thu ngọn trường tiên về :

- Hà... hà...

Soạt... soạt...

Y thì cười vì phần kích lúc nhìn thấy từng mẩu thịt nhỏ của nạn nhân bị những móc sắt trên thân trường tiên giật ra khỏi thân thể vốn đã đầm huyết. Ngược lại, kẻ bị hành hình thì phải cố vắn vẹo thân hình vì những nỗi đau đớn trên thể xác! Kẻ đó đau đớn đến độ dù đã bị chế trụ Á huyết nhưng từ yết hầu cũng phải bật ra những tiếng kêu uất nghẹn :

- Ặc... Ặc...

Chín vị Chưởng môn nhân của Cửu đại phái và nữ nhân nhỏ tuổi, mười người đều giữ mười khuôn mặt thản nhiên trước thảm trạng ung dung tiếp diễn.

Nữ nhân cao niên còn lại thì chốc chốc cười rú lên chứng tỏ sự phần khích đang dâng đến cao độ :

- Ha... ha... ha...! Xử phạt đúng lắm! Kẻ nào phản lại bốn giáo đều đáng bị như vậy! Đánh nữa đi, hài tử! Ha... ha... ha...

Chát!

Soạt... soạt...

Ặc... Ặc...

Một lượt vung tay là hàng loạt những tiếng kêu soạt soạt do những mẩu thịt sống bị rút ra khỏi thân hình đang uốn éo với những tiếng kêu uất nghẹn bật ra từ yết hầu của người bị hành hình! Và những tiếng cười chốc chốc lại xen vào khiến thảm trạng thêm tàn khốc.

Mục kích được cảnh tượng này, Thạch Hiểu Đông dùng bí pháp truyền âm nhập mật để trao đổi với lão khất cái bệnh hoạn ở cạnh bên :

- Tiền bối nghĩ xem, tại sao Giáo chủ U Minh giáo vào lúc này lại có thể thản nhiên tiến hành việc hành hình thuộc hạ?

Bệnh Cái đáp lại bằng những lời phỏng đoán, dĩ nhiên lão cũng phải dùng bí pháp truyền âm nhập mật :

- Người có nghe mục Thái giáo chủ nói rồi chứ? Hắn muốn thị uy, dẹp bỏ ngay từ trong trứng nước bất kỳ ý đồ bội phản nào của chúng thuộc hạ.

Chàng lại hỏi :

- Nhưng thuộc hạ của hắc đầu có ở đây? Tất cả đều là Chưởng môn nhân của Cửu đại phái kia mà?
- Hừ! Theo người, một khi bọn họ mỗi người đều tự ý tiếp nhận một chiêu trong Cửu Môn U Minh chưởng do hắc cố ý tạo ra, họ phải hay không phải thuộc hạ U Minh giáo?
- Hóa ra là như vậy! Nhưng, hắc làm gì có đủ chín chiêu U Minh chưởng để giao đủ cho Cửu đại phái mỗi phái một chiêu?
- Người hỏi như vậy là đánh giá hắc quá thấp rồi! Hắc đâu dại gì trao cho mỗi phái một chiêu cho dù hắc có đủ chín chiêu?
- Tiền bối nói như vậy là có nghĩa gì?
- Hừ! Theo ta, chỉ một chiêu U Minh chưởng duy nhất là quá đủ cho hắc dụ hoặc Cửu đại phái rồi!
- Một chiêu? Tất cả đều nhận một chiêu y như nhau? Họ không nhận ra chiêu đó sao?
- Nhận ra thì đã sao? Không phải chính người đã nói, khẩu quyết của mỗi chiêu trong Cửu Môn U Minh chưởng cũng là một phần của nội công tâm pháp sao? Đối với họ chiêu này hoặc chiêu kia họ cũng chỉ nhận được một chiêu! Và một chiêu đó, nếu họ khéo vận dụng vẫn có thể giúp cho sở học của môn phái họ được tăng tiến khá nhiều rồi!
- Nhưng, thiếu gì lúc cho hắc thị uy, sao hắc phải thị uy vào lúc này? Hay hắc còn có ý gì khác nữa?
- Người nói cũng đúng! Nhưng ý đó là ý gì mới được?
- Văn bối chắc chắn sẽ đoán được nếu biết ai đang bị hắc tra tấn.
- Người cho rằng...
- Văn bối ngờ rằng hắc đã phát hiện ra thủ đoạn của tiền bối đã thi thố trên Đệ lục Tử lệnh bài! Hắc đang tra tấn chính gã họ La trong Mao Sơn tam quý! Vì thế, ý của hắc là muốn chúng ta mục kích cảnh tượng này nên hắc chọn đúng ngày hôm nay là ngày văn bối đã ước hẹn với hắc.
- Có lẽ người nói đúng! Người định thế nào?
- Trong cổ quan tài kia chắc chắn phải tàng di thể của gia nội tổ? Muốn hắc nhứt bót đi nhục khí chúng ta nên xuất hiện ngay không để kéo dài mãi thảm trạng này.
- Cùng được! Người xuất đầu lộ diện đi! Ta tạm thời tiếp tục ẩn nấp và sẽ tùy lúc xuất hiện tiếp trợ người.
- Những gì tiền bối sắp đặt đã xong hết chưa?
- Người yên tâm. Ta đã sắp đặt chu đáo rồi!
- Được! Văn bối...

Thạch Hiểu Đông chưa kịp xuất đầu lộ diện như ý định, Giáo chủ U Minh giáo bỗng cười lên thật dài :

- Ha... ha... ha...! Thạch Hiểu Đông! Bản nhân biết người đã đến rồi. Tấn tuồng này, theo người, có bằng lúc bản nhân áp dụng đối với người không?

Không ngờ đối phương lại miễn cảm đến vậy và đối phương còn tìm cách khích nộ chàng bằng việc nhắc lại lần hắc hành hạ chàng tại Tỷ Ngộ Nhiệt Trì.

Càng nghĩ càng động nộ, Thạch Hiểu Đông vừa lướt người lao vào khu đình viên của Dĩ An viện vừa há miệng gầm lớn :

- Ác ma! Thù xưa hận mới, hôm nay Thạch Hiểu Đông ta quyết phải báo phục!

Vút!

Chàng hạ xuống đương trường, một cách uy nghi bất kể đối phương có đông nhân số còn chàng thì lại đơn thân độc lực.

Giáo chủ U Minh giáo quả nhiên đã che giấu chân diện qua lớp da người màu vàng bủng kín lấp gương mặt.

Vì sắc diện của hắn vẫn hoàn toàn vô biểu cảm, cho dù hắn đang cười đắc ý :

- Ha...ha...ha...! Người đến thì hay rồi! Quả nhiên không ngoài suy đoán của bản nhân! Kể ra người cũng có lắm thủ đoạn, dám ngụy tạo khẩu quyết giả trên Đề lục Tử lệnh bài! Thạch Hiểu Đông! Người có biết hành động đó của người sẽ đưa đến cho người một hậu quả như thế nào không?

Thạch Hiểu Đông cười lạnh :

- Còn người! Người sẽ phải gánh chịu một hậu quả như thế nào qua việc người cố tình đưa di thể của gia nội tổ ra khỏi khu mộ tháp?

Trong khi đó, theo mật lệnh và sự bố trí của Túy Lúy Cái, năm vị đệ tử của Lão viện chủ cùng với Vũ Văn Mộ Điền, Tư Đồ Ngọc và Giác Hải đại sư đang khéo léo ẩn náu ở một bên Dĩ An viện.

Và đương nhiên, tất cả cùng nhìn thấy việc Thạch Hiểu Đông xuất hiện với sự hài danh hài tánh của Giáo chủ U Minh giáo!

Tư Đồ Ngọc thầm thì bảo mọi người :

- Đây là vị thiếu hiệp đã xuất hiện cũng ở Dĩ An viện này lần trước.

Giác Hải đại sư gật đầu thừa nhận cùng một lúc với lời thầm kinh ngạc của Vũ Văn Mộ Điền :

- Quả nhiên chính là tiểu tử! Hắn không chết cho dù đã bị hành hạ và bị rơi vào Tỳ Ngộ Nhiệt Trì?

Còn Túy Lúy Cái thì mỉm cười đắc ý :

- Đây, Túy Lúy ta nói đâu có sai! Mọi người nghe rồi đây, có phải tiểu tử đã mặc nhiên thừa nhận y là Thạch Hiểu Đông không? Có phải Đông nhi của đệ không, Kha đệ? Và có phải chính tiểu tử là kẻ đã xuất hiện và bắt đi gã họ La, Mao Sơn tam quý không?

Thẩm Như Bích càng thêm xúc động mỗi chân tâm khi nghe chính miệng Thạch Hiểu Đông đề cập đến “di thể gia nội tổ”.

Thẩm Như Bích lăm lăm trong sự hoang mang cùng cực :

- Di thể của nội tổ nào mà Đông nhi vừa đề cập? Không lẽ...

Dư Như Xích khẽ chạm tay vào đại sư huynh :

- Đại sư huynh hãy nghe gã mặt vàng nói kìa!

Quả nhiên, đúng lúc đó lời lẽ độc địa của Giáo chủ U Minh giáo đang oang oang vọng đến tai mọi người :

- Thạch Hiểu Đông! Nếu người không thức thời, giao cho bản nhân toàn bộ kinh văn khẩu quyết của U Minh trường Đề lục chiêu, người đừng trách bản nhân sẽ biến di thể của lão họ Thạch như hình tượng của La tam quý.

Toàn thân chấn động, Thẩm Như Bích phải vội đưa tay tự bịt chặt lấy miệng để khỏi bật ra tiếng kêu đau thương! Và chính bốn vị đồng môn đệ muội với Thẩm Như Bích cũng đang có những thái độ tương tự.

Mọi nghi vấn về hành tung của Lão viện chủ Dĩ An viện trong thoáng chốc đều trở nên rõ ràng! Lão viện chủ đã chết! Vậy tránh sao được việc Lão viện chủ đã lâu rồi sao không hiện thân?

Như mũi tên bật đi từ cánh cung mạnh, toàn thân Thạch Hiểu Đông lập tức xé gió lao đi với một khinh thân pháp hoàn toàn không ai tưởng tượng nổi.

Vút!

Tất cả chỉ biết Thạch Hiểu Đông đang lao đi qua tiếng gầm luôn thay đổi phương vị :

- Ác ma người đừng vọng tưởng! Muốn hành hạ di thể của gia nội tổ ư? Muộn lắm rồi! Đỡ!

Giáo chủ U Minh giáo, Thái giáo chủ lão phu nhân, hai nhân vật có thân thủ cao minh nhất trong số những người đương diện, cả hai đều bàng hoàng khi mục kích một thân thủ hoàng toàn không thể nào có được ở

một nhân vật chẳng những hãy còn kém xa về niên kỷ mà còn là kẻ đã từng bị Giáo chủ U Minh giáo đích thân phế bỏ vô công.

Do đó, không những Giáo chủ U Minh giáo không kịp ngoặt ngọn trường tiên và cổ quan tài đang chứa đựng di thể của Lão viện chủ Dĩ An viện như ý định, đến việc xuất chiêu chống lại ngọn kinh thập phần lợi hại của chàng cũng không sao làm kịp!

Giáo chủ U Minh giáo chỉ còn một biện pháp tự cứu duy nhất là hốt hoảng nhảy lùi bằng “Nhất Thốn Quá Hải” thân pháp.

Vút!

Ầm!

Vị trí trước đó của Giáo chủ U Minh giáo giờ chỉ còn là một hố đất khá sâu trộn lẫn vào số bụi đất vừa tung bay mịt mù chính là nhục thể của gã họ La trong Mao Sơn tam quỷ vừa bị Giáo chủ U Minh giáo tra khảo nhục hình! Hắn chết vì chấn kinh vừa có và chết như vậy còn hơn là sống nhưng tiếp tục chịu đau đớn.

Mụ Lâm Tử Hà, Thái giáo chủ U Minh giáo bật thét lên lạnh lạnh :

- Tiểu tử hãy xem đây!

Mụ quạt thẳng một chưởng U Minh vào cổ quan tài.

Vù...

Tuy nhiên, cũng như Giáo chủ U Minh giáo, mụ hoàn toàn không lường hết bản lãnh của Thạch Hiểu Đông lúc này.

Từ một khoảng cách xa ngoài ba trượng, chàng lập tức vẩy xạ chỉ kinh :

- Mụ ma bà muốn chết?

Víu... víu...

Ai cũng nói: Tiên phát chế nhân! Nhưng... rơi vào tình thế đang diễn ra, câu nói đó mất đi tác dụng. Mụ Lâm Tử Hà là kẻ ra tay trước và cổ quan tài đen kịt chỉ cách mụ không đến nửa trượng, thế mà chiêu chưởng U Minh của mụ hãy còn là quá chậm so với tốc độ lao đến của ngọn chỉ kinh do Thạch Hiểu Đông phát xạ ra.

Hồn bất phụ thể, mụ Lâm Tử Hà chỉ còn biết ngã ngửa người về phía sau theo tư thế Thiết Bản Kiềm mà thôi.

Viu...

Ngọn chỉ kinh lướt qua nửa thân trên của mụ đúng vào lúc mụ thi triển Thiết Bản Kiềm.

Toàn thân lạnh khắp lướt mụ Lâm Tử Hà vì sợ Thạch Hiểu Đông tiếp tục tiến chiêu, vội nhoài người xuống và lăn dài trên nền đất.

Không như diễn biến đã xảy ra tại Dĩ An viện trước kia, lần đó Thạch Hiểu Đông cũng đã vận dụng Thiết Bản Kiềm nhưng vẫn bị mụ Lâm Tử Hà truy sát, chàng không cần truy sát mụ.

Vì lúc đó, chàng kịp thời nhìn thấy có khá nhiều bóng người đang lao vun vút vào đường trường!

Chàng nhận ra Thẩm Như Bích, đại sư bá của chàng đang tìm cách đem cổ quan tài đi! Trong khi đó, Kha nhị bá, Dư tam bá, Tạ tứ bá và Đoàn ngũ cô tất cả cùng hiệp vây mụ ma bà! Đồng thời, khi ả Tiểu Mai nhận ra tình thế nguy ngập đang xảy ra cho mụ ma bà, là nội tổ mẫu của ả, ả bật thét lên :

- Bọn người muốn chết rồi sao? Đỡ!

Thì nữ lang đã từng ngồi trong cỗ xe song mã như Thạch Hiểu Đông biết, bỗng vươn tay xuất phát chỉ kinh, xạ ngay vào ả Tiểu Mai :

- Là người phải chết thì đúng hơn Tây Môn Tiểu Mai! Đỡ!

Viu... viu...

Ả Tiểu Mai có vẻ kiêu dè ngọn chỉ kinh của nữ lang! Ả vừa nhảy tránh vừa kêu toáng lên :

- Cửu Môn Hộ Pháp! Chư vị còn chờ gì nữa mà không ra tay? Nhanh lên nào!

Lập tức, chín vị Chương môn nhân nghiêm nhiên được xem là Cửu Môn Hộ Pháp của U Minh giáo liền lao vào lâm trận.

Phát hiện điều khác thường này, Túy Lúy Cái, Giác Hải đại sư và một lão nhân - Thạch Hiểu Đông chỉ biết đó là lão xa phu và không hề biết đến danh xưng - Cả ba quát ầm lên :

- Chư vị Chương môn nhân phát cuồng rồi sao? U Minh giáo đang bộc lộ dã tâm là muốn độc bá quần hùng sao chư vị bỏ sáng theo tối, trợ Trụ vi ngược?

- Giác Ngộ sư đệ! Sao đệ đành tâm hủy hoại thanh danh hàng nghìn năm của bổn tự?

- Hay cho bọn người tự xưng là danh môn chánh phái! Được! Đã thế thì hãy xem thủ đoạn của Đại Ngạc Vương ta!

Ầm!

Vù...

Ầm!

Ào...

Ầm!

Nhận định qua tình thế, Thạch Hiểu Đông thầm lo ngại cho lực lượng quả là yếu kém của những ai đang đối đầu U Minh giáo!

Chàng chỉ tiếc là chàng không thể phân thân, vì bản thân chàng cũng đang bị Giáo chủ U Minh giáo quấn chặt!

Không như lúc nãy, chàng có điểm lợi là Giáo chủ U Minh giáo vì không biết bản lãnh thật sự của chàng nên có phần bất ngờ. Giờ đây vì đã mất đi tính chất bất ngờ, chàng có phần lúng túng trước sở học của Giáo chủ U Minh giáo!

Chàng chỉ phần nào nhẹ nhõm khi nghe có tiếng quát đúng lúc của Bệnh Cái :

- Đừng phí lời với lũ mê muội! Bình sinh Bệnh Cái ta đã biết bọn này vốn là bọn khẩu Phật tâm xà! Đỡ!

Chàng mừng thầm :

- “Bệnh Cái đã xuất đầu lộ diện! Mọi người hy vọng sẽ chuyển nguy thành an!”

Không phải phân thân, Thạch Hiểu Đông bắt đầu lo đối phó và diệt trừ tên ác ma Giáo chủ U Minh giáo.

Nhưng chỉ trong thoáng chốc, chàng hiểu rằng muốn diệt trừ Giáo chủ U Minh giáo là việc làm vô cùng khó! Khó như thiên nan vạn nan!

Để đối phó với Cửu Môn U Minh chương thập phần biến ảo, chàng có nội lực thâm hậu một giáp tý công phu bù vào võ công kém biến ảo hơn! Và cũng chính nguồn nội lực sung mãn của chàng đã đem lại bất lợi cho chính chàng nếu đối phương vận dụng thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc”!

Ngược lại, chính Giáo chủ U Minh giáo cũng càng lúc càng nghi ngờ năng lực bản thân! Vì với nhiều loại công phu hần khổ luyện, có không ít lần do khinh suất suýt nữa đưa hần đến chỗ phải thiệt mạng!

Hần càng giao đấu càng thêm cuồng nộ :

- Thạch tiểu tử! Đỡ!

Vù...

Nhìn thấy Giáo chủ U Minh giáo thi triển Cửu Môn U Minh chương, chàng khắp khởi mừng thầm :

- Ác ma muốn chết! Đờ!

Vù... vù...

Tuy nhiên, với chủ trương có sẵn đối phương vội rút hữu chương về và khua nhanh tả thủ với thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc”!

Bị thủ pháp này tiếp dẫn, có khả năng chương kinh của chàng hóa thành phí lực và vô dụng, chàng cũng nhanh chóng thu hồi chương chiêu.

Đúng lúc đã định, Giáo chủ U Minh giáo hất mạnh hữu kinh :

- Ha... ha... ha...! Đờ này!

Vù...

Chàng bình tâm thi triển kinh thân pháp để lẩn tránh.

Vút!

Vút! Âm!

Từ phương vị khác chàng nhanh tay xuất thủ, hy vọng chiếm được tiên cơ, đưa đối phương đến chỗ thất thủ.

- Ác ma! Đờ!

Nhưng, một lần nữa chàng phải thất vọng! Giáo chủ U Minh giáo lại giở thủ đoạn cũ bằng cách thi triển thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc”, dẫn chương kinh của chàng đi chệch mục tiêu!

Càng tiếp tục giao chiến, song phương chỉ còn biết tận dụng tâm cơ để lừa nhau từng cơ hội dù là những cơ hội nhỏ nhoi!

Trong khi đó quần hùng càng lúc càng lâm vào tình thế nguy ngập.

Ngay khi xuất hiện Bệnh Cái lập tức lãnh phần giao đấu với mục Lâm Tử Hà, giải vây cho bốn người: Kha Như Lục, Dư Như Xích, Tạ Như Hoàng và Đoàn Như Hồng Bạch khỏi phải hủy diệt lẫn nhau do gặp phải thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc” của mục ma bà!

Tuy nhiên, nếu trước kia công phu bản lãnh của Dĩ An viện có thể khiếp phục quần hùng Cửu đại phái thì bây giờ, kể cả Thẩm Như Bích đã đặt cổ quan tài sang một bên hầu liên thủ với mọi người, năm vị cao đồ của Lão viện chủ Dĩ An viện cũng phải khốn đốn trước một chiêu Cửu Môn U Minh chương của bảy vị Chương môn thuộc bảy đại phái: Hoa Sơn, Thanh Thành, Tuyết Sơn, Côn Luân, Điểm Thương, Không Động và Nga My!

Qua đó mới thấy Cửu Môn U Minh chương không những rất lợi hại mà đến khẩu quyết kinh văn của duy nhất mỗi một chiêu cũng giúp cho công phu tăng tiến không ít!

Bằng chứng rõ ràng nhất là Giác Hải đại sư và Vũ Văn Mộ Điền dù đã tận lực bình sinh nhưng vẫn phải thất điên bát đảo trước sự tấn công như vũ bão của Giác Ngộ đại sư và Thanh Hà đạo trưởng! Và cả hai chỉ tạm thời bình thủ mỗi khi được Túy Lúy Cái nhảy vào tiếp trợ.

Túy Lúy Cái có phận sự chẳng khác gì cái bung xung! Mỗi khi thấy Vũ Văn Mộ Điền và Giác Hải đại sư có phần nguy ngập, Túy Lúy Cái kịp thời xuất hiện! Đợi cả hai có dịp ngơi tay và ổn định chiêu thức, Túy Lúy Cái lại nhảy sang bên kia tiếp trợ cho Kha nghia đệ chỉ còn một tay và một chân nên bản lãnh bị sút kém!

Còn Tư Đồ Ngọc dù phải giao đấu với ả Tây Môn Tiểu Mai nhưng nàng đôi khi lại lâm vào tình trạng phải phân thân như lão Túy Lúy Cái! Vì nàng còn phải lưu tâm đến trận giao đấu: long trời lở đất giữa mục phản đồ Lâm Tử Hà và một lão cái có vẻ bệnh hoạn! Nàng không muốn Lâm Tử Hà bị ai khác ngoài nàng trừ diệt!

Tuy nhiên, sự lưu tâm của nàng rốt cuộc phải là ứng cứu cho Bệnh Cái mỗi khi lão gặp phải thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc” của mục Lâm Tử Hà!

Thạch Hiểu Đông sau một loáng đưa mắt nhìn để lượng định tình thế, chàng cảm thấy nao núng và càng lúc càng lo sợ cho mọi người!

Đôi khi chàng lại có tâm trạng thất vọng! Chàng có nội công thâm hậu nhưng không thể dùng nội lực cao thâm uyên ảo đó để khắc chế một thủ pháp tưởng chừng đơn giản nhưng lại quá hữu hiệu: “Di Hoa Tiếp Mộc”!

Cũng lượng định tình thế như chàng, Giáo chủ U Minh giáo đương nhiên phải có tâm trạng ngược hẳn!

Hắn càng lúc càng ngông cuồng đắc ý vì nếu tình thế cứ chi trì mãi như hiện nay, không bao lâu nữa chính U Minh giáo của hắn sẽ đạt thắng lợi!

- Thạch tiểu tử! Người nên thức thời thì hơn! Người không thể xoay chuyển tình thế được đâu! Ha... ha... ha...! Đờ!

Vù...

Đang cơn thịnh nộ Thạch Hiểu Đông dù biết thế nào đối phương cũng vận dụng thủ đoạn đổi thực sang hư và dùng thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc” để dẫn chương kình của chàng chệch xa phương vị nhưng chàng cũng tận lực bình sinh dùng toàn bộ chân nguyên nội thể để quật một kình kinh thiên động địa!

- Ác ma! Xem chừng!

Vù... vù...

Đúng như chàng nghĩ, thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc” nhất thời xuất hiện!

Ầm!

Do không muốn thu chiêu, ngọn kình của chàng lập tức va vào nền đất tạo thành một tiếng chấn động lay chuyển càn khôn!

Đắc ý vì được dịp làm cho đối phương phải tổn hao nguyên khí, Giáo chủ U Minh giáo vội vàng tiến chiêu tiếp tục :

- Ha... ha... ha...! Đờ này, tiểu tử!

Vù...

Mất hết nhẫn nại, Thạch Hiểu Đông lại tung kình :

- Đờ!

Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Tiếng chấn động long trời lở đất một lần nữa lại vang lên khi ngọn kình thập thành hỏa hầu của chàng quật thẳng vào nền đất.

Đối phương thêm ngạo mạn :

- Cứ vùng vẫy đi, tiểu tử! Vùng vẫy đi rồi chết! Ha... ha... ha...! Đờ!

Vù...

Câu khích nộ lần này của Giáo chủ U Minh giáo không hiểu sao lại biến thành câu nói cảnh tỉnh chàng!

Chàng cố dè nén tâm trạng thịnh nộ và nhanh tốc vẫy xạ một lúc những hai ngọn chỉ kình Phi Vân :

- Ác ma chó đắc ý, xem đây!

Viu... viu...

Viu... viu...

Dù là phát xạ hai ngọn chỉ kinh cùng một lúc nhưng hai ngọn chỉ kinh khi lao đi vẫn có chút ít sai biệt: một trước, một sau!

Nhận thấy dấu pháp của chàng bỗng thay đổi, không hiểu sao Giáo chủ U Minh giáo lại để lộ sự hoảng sợ qua hai tia mắt bất chợt lóe lên!

Hắn thu người nhảy tạt qua một bên chứ không dùng thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc” như bao lần trước đó nữa!

Một lần nữa do đối phương kịp nhảy tránh Thạch Hiểu Đông lại thêm một lần hao phí chân nguyên một cách vô ích!

Ầm!

Ầm!

Hai ngọn chỉ kinh va vào nền đất cũng tạo ra hai tiếng chấn kinh lớn không kém gì hai lần trước đó?

Sự ngông cuồng ngạo mạn của Giáo chủ U Minh giáo dường như giảm hẳn đi dù hắn vẫn tiếp tục khích nộ chàng qua lời nói :

- Cũng là vô ích thôi, tiểu tử! Đỡ!

Vù...

Chàng phát hiện điều này nên bắt đầu lưu tâm dò xét?

Chàng vừa xuất phát chỉ kinh vừa dõi mắt nhìn từng cử động của đối phương!

Đúng lúc đó, khi chàng đã lơ xuất kinh, một áp lực kinh hồn bổng đổ ập vào hậu tâm của chàng với một câu nói hoàn toàn không thích hợp hiện cảnh...

26. Tuyệt Kỹ Đối Chánh Sang Tà -cao Bản Lãnh Nhưng Kém Kỳ Ảo (2)

- Ô hô! Ở đây có cao nhân xuất hiện sao bọn ngươi không cho người gọi ta? Các hạ lưu tâm! Ta đánh nè!

Vù...

Không còn thời gian để tỏ bày sự kinh ngạc một khi ở phía trước lẫn phía sau đều có người công kích, Thạch Hiểu Đông vội vọt bắn người lên cao.

Vút!

Ầm!

Khinh thân pháp của chàng quá nhanh khiến hai vị tiền hậu do mất đối tượng nên phải va vào nhau!

Từ trên không nhìn xuống, Thạch Hiểu Đông nhìn thấy nhân vật vừa tập kích chàng đang hung hăng lao vào Giáo chủ U Minh giáo!

- Hay lắm! Đến ngươi cũng muốn so chiêu với ta à? Đỡ nè!

Vù...

Giáo chủ U Minh giáo do chân diện bị che kín nên không hiểu đang giận hay đang hoảng sợ! Hai mắt của hắn cứ lấp loáng thần quang và luân phiên đảo chuyển!

Hắn không nói không rằng cũng không kịp dịch bộ lẫn tránh nên phải vận dụng thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc” để đối phó!

Thạch Hiểu Đông hoàn toàn ngơ ngẩn thần tình khi nghe nhân vật kia gào lên :

- A ha! Dám dùng “Di Hoa Tiếp Mộc” để đối phó với ta hả? Đáng chết!

Ầm!

Vút!

Chàng hạ thân chênh chếch một phía và hiếu kỳ quan sát cảnh tượng cực kỳ lạ mắt!

Giáo chủ U Minh giáo đứng là gặp phải khắc tinh, đến thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc” cũng không ngăn được sự cuồng nộ của nhân vật kia cứ vừa nhảy lùi vừa đảo lia đôi tròng mắt và không hề lên tiếng!

Nhân vật đó y phục nhàu bẩn, đầu tóc xỏ tung, vừa gào vừa xuất lực liên miên bất tuyệt :

- Người tưởng ta sợ người hả? Đỡ nè! Xem chưởng nè!

Vù...

Vù... vù...

Nhận thấy chưởng chiêu của nhân vật kỳ quái nọ - Vừa kỳ quái về dáng dấp bên ngoài vừa kỳ quái về lời phát thoại - Chính là Cửu Môn U Minh chưởng, Thạch Hiểu Đông càng thêm ngơ ngẩn.

- “Lão quái là ai? Sao cũng tinh thông Cửu Môn U Minh chưởng? Và tại sao Giáo chủ U Minh giáo lại có vẻ kiêu dè?”

Cực chẳng đã, Giáo chủ U Minh giáo buộc phải cùng lão quái đối chưởng và cùng thi triển Cửu Môn Minh tuyệt học!

Vù...

Ào... Ào...

Ầm! Ầm! Ầm!

Có phần kém thế hơn, không chịu được nữa, Giáo chủ U Minh giáo buộc lòng phải há miệng để hô hoán lạ thật) :

- Mẫu thân!

Mụ Lâm Tử Hà như đã trông thấy tất cả nên vừa nghe tiếng hô hoán vội bật gào the thé :

- Lão đã phát cuồng rồi! Có giết được thì giết lão đi!

Chàng hoàn toàn hoang mang khi nghe Giáo chủ U Minh giáo gào to đáp lời :

- Nhưng dù sao lão cũng là...

Mụ Lâm Tử Hà rít lớn :

- Thấy kè lão! Giết! Người nghe rõ chưa?

Ả Tiểu Mai không hiểu sao lại kêu la thất thanh :

- Đừng giết nội tổ!

Ngay tức khắc Thạch Hiểu Đông nghe một lúc những năm bảy tiếng quát bảo chàng :

- Tiểu tử! Chúng ta gặp may rồi, lão chính là...

- Đông Nhi! Mau tới đây giúp chúng ta! Bọn chúng đang bị báo ứng!

Tiếng quát lớn nhất chính là tiếng quát của Túy Lúy Cái :

- Người còn chần chờ gì nữa tiểu tử? Là lão Thái giáo chủ bị phát cuồng đó! Mau lên nào...

Vụt tỉnh ngộ, Chàng đưa mắt liếc nhanh về phía lão quái một lần nữa :

- “Không sai! Lão chính là Tây Môn Đạo! Lão luyện nhằm kinh văn do Bệnh Cái đã ngụ tạo nên phát cuồng! Ha... ha...”

Quá cao hứng, chàng để tiếng cười thâm vang ra thật sự ở cửa miệng :

- Ha... ha... ha...! Mụ ma bà! Ngày tận số của mụ đã điểm rồi! Đỡ!

Vù... vù...

Bệnh Cái như đã biết bản lãnh của chàng là thế nào, lão vội vàng hồi bộ và lao về phía Túy Lúy Cái đang thay chỗ Giác Hải đại sư và đương đầu với Giác Ngộ đại sư :

- Tên tiểu tăng hồ đồ! Thay cho lão Không Không, ta buộc phải giáo huấn ngươi! Đỡ!

Vù... vù...

Giác Ngộ dù có một chiêu Cửu Môn U Minh chưởng nhưng vì đã biết Bệnh Cái là ai nên có phần kiêng dè! Giác Ngộ đại sư bối rối kêu lên :

- Tiền bối nhắc đến gia sư phải chăng tiền bối đây là...

Bệnh Cái gầm lên :

- Ngươi còn giả ngộ ư? Không sai! Ta chính là Bang chủ Cái bang đây!

Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Giác Ngộ bị chấn lùi và càng thêm kinh tâm khi nghe có tiếng người dọa dẫm :

- Đệ nhất Hộ pháp đừng quên Sanh Tử Ước đã lập với bốn giáo. Hãy tận lực...

Giọng nói dọa dẫm đó là do ả Tây Môn Tuyết Mai phát ra. Nhưng ả chỉ nói được đến đó liền bị tiếng quát nạt của Tư Đồ Ngọc át đi :

- Ngươi lo phận ngươi thì hơn! Xem chiêu!

Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Trong khi đó, do sự việc kể như vỡ lở không cần phải che đậy nữa, Giáo chủ U Minh giáo vừa cố đương đầu với lão quái phát cuồng vừa tìm lời làm cho lão quái hồi tỉnh :

- Phụ thân! Là hài nhi đây! Phụ thân đừng ép buộc hài nhi phải hạ độc thủ với phụ thân!

Lão quái đã phát cuồng nên không còn nhận ra người thân kẻ lạ, nhất là sau một lúc vận dụng chân khí để giao đấu với chính cốt nhục của lão :

- Ai là phụ thân của ngươi? Đỡ nè!

Vù... vù...

Ào...

Giáo chủ U Minh giáo quá phần uất buộc phải đổi chiêu :

- Phụ thân! Hài nhi đành đắc tội!

Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Ngược lại sự nhẫn nại vì quan tâm đến thân tình phụ tử của Giáo chủ U Minh giáo, mục Lâm Tử Hà nhờ có thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc” nên tạm thời chi trì được một lúc khá lâu với Thạch Hiểu Đông nên há miệng gào lên những lời lẽ bất cận nhân tình :

- Ngươi phỉ lời làm gì với lão đã hóa cuồng? Đừng kể lão là phụ thân của ngươi nữa! Giết lão đi!

Thạch Hiểu Đông đã từng mục kích những hành vi tàn độc của Giáo chủ U Minh giáo. Nhưng chàng không ngờ tâm địa của Giáo chủ U Minh giáo vẫn không sâu độc bằng mụ ma bà, mẫu thân của hắn!

Chàng phần nộ đến cực điểm và chỉ muốn ngay lập tức phanh thây xẻ thịt mụ ma bà! Rất tiếc, chàng vẫn chưa tìm được biện pháp nào khả dĩ để vô hiệu hóa thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc” của mụ ma bà!

Do đó, chàng đành phải lợi dụng và dựa vào khinh thân pháp của chàng có phần nhanh và biến ảo hơn khi thân pháp do mụ ma bà thi triển, để lựa thời cơ hạ thủ mụ.

Chàng quát :

- Mụ ác ma vô nhân mau nạp mạng!

Viu... viu...

Nụ cười khinh khỉnh như không xem chỉ lực Phi Vân của chàng là đáng để lo sợ!

Mụ lập tức vận dụng thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc” để thay đổi phương hướng ngọn chỉ kinh của chàng.

Viu...

Cùng một lúc như vậy, Tư Đồ Ngọc cũng dùng thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc” để lái ngọn kinh Cửu Môn U Minh của Tây Môn Tuyết Mai đi sang một bên.

Vù... vù...

Và tình thế ngẫu nhiên hoàn toàn ngoài ý định liền xảy ra. Ngọn chỉ Phi Vân của chàng do bị chuyển đổi phương hướng vô tình lao vào ngọn kinh U Minh của ả Tuyết Mai cũng bị lệch phương vị.

Ầm!

Hự!

Tuyết Mai do nội lực kém hẳn so với Thạch Hiểu Đông nên phải bị chấn lùi với nội thương khá nặng!

Diễn biến này xảy ra nếu có làm cho Tư Đồ Ngọc và Thạch Hiểu Đông khắp khối mừng thì bản thân mụ Lâm Tử Hà không hiểu sao cũng vui mừng không kém!

Cả hai chỉ vỡ lẽ khi nghe mụ gào toáng lên :

- Hải tử! Người mau dụ lão đến chỗ ta, mau lên nào!

Tư Đồ Ngọc kinh tâm. Chỉ cần mừng tượng ngọn chướng cực kỳ uy mãnh của lão quái kia bị thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc” của mụ ma bà hoặc của Giáo chủ U Minh giáo tiếp dẫn và chuyển hướng tấn công vào từng người một, Tư Đồ Ngọc cảm nhận được cái chết chắc chắn sẽ đến với mỗi người!

Nàng vội phát xạ Đông Hải Nhất Thốn chỉ, xuyên thẳng vào vị trí của mụ Lâm Tử Hà với tiếng kêu gọi đề tỉnh :

- Thạch thiếu hiệp mau mau truy cản lão giáo chủ! Chớ để lão đưa lão quái kia đến tàn sát người của chúng ta!

Viu... viu...

Nhận thức được mối nguy hại chuẩn bị đe dọa mọi người, Thạch Hiểu Đông lập tức tung người lao đi.

Vút!

Nhưng phản ứng của chàng so ra vẫn muộn đối với tâm cơ mẫn tiệp của Giáo chủ U Minh giáo?

Hắn hiểu ngay ý đồ của mẫu thân và kịp vận dụng để đối phó với ý định của Thạch Hiểu Đông!

Lão quái vẫn tiếp tục tung chướng :

- Người đã sợ ta chưa, hả? Đờ nè!

Vù... vù...

Nhận định đúng phương hướng đang lao đến của Thạch Hiểu Đông, Giáo chủ U Minh giáo lập tức thi triển thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc”.

Vù... vù...

Nhìn ngọn kinh của lão quái đột nhiên đổi hướng tấn công và lao thẳng vào đúng phương vị của bản thân, chàng thất sắc!

Không dám chậm trễ, Thạch Hiểu Đông vội trụ bộ và vận dụng thập thành công lực để đẩy mạnh một chưởng :

- Thủ đoạn quả cao minh! Xem đây!

Vù... vù...

Ồ...Ồ...

Hai ngọn chưởng lực từ hai phía liền va vào nhau.

Ầm!

Dù lão quái chưa đến nỗi bị chưởng thương nhưng cũng tạo cơ hội cho Giáo chủ U Minh giáo ra tay!

Hắn hướng vào chàng quật chưởng :

- Thạch tiểu tử! Đỡ!

Vù... vù...

Chàng hậm hực lập tức phát chiêu :

- Ác ma! Đỡ!

Vù...

Ồ...Ồ...

Đúng lúc đó, lão quái đúng là cuồng khi đột nhiên lao thẳng vào Thạch Hiểu Đông :

- Đến lượt ngươi muốn so chiêu với ta à? Đỡ nè!

Vù...

Chàng hai lần liên tiếp xuất kinh nên chân khí có phần bất tục! Chàng định tạm thời nhảy lùi, không muốn cùng lão quái đối chiêu!

Đã thế, giậu đổ bìm leo, Giáo chủ U Minh giáo nhân cơ hội quá tốt bèn liên tay liên thủ cùng lão quái.

- Tiểu tử mau nạp mạng! Đỡ!

Vù...

Ồ...Ồ...

Bị du vào tình thế này, Thạch Hiểu Đông không tránh khỏi bấn loạn!

Tuy nhiên, trước khi chàng nghĩ được biện pháp tự cứu, lão quái bỗng quát lên :

- Hắn là của ta! Ai cho ngươi xen vào. Hãy đỡ!

Vù...

Ngọn kinh của lão quái đang băng băng lao vào Thạch Hiểu Đông nhưng do lão cảm phần sự liên tay liên thủ của Giáo chủ U Minh giáo, lão vội điều động và cho lao về phía Giáo chủ U Minh giáo!

Hoàn toàn bị bất ngờ đến không kịp trở tay, Giáo chủ U Minh giáo đành cắn răng giữ nguyên chưởng lực đã phát ra mong kịp đón đỡ chính ngọn kinh của thân phụ hắn.

Ồ...

Ầm!

Không bỏ lỡ cơ hội, chàng lập tức phát xạ chỉ kinh vào Giáo chủ U Minh giáo!

- Ác ma! Đỡ!

Hắn là kẻ lăm tấm cơ nên thân nhiên thi triển thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc” :

- Tiểu tử xuất thủ thật đúng lúc! Xem đây!

Ngọn chỉ kinh của chàng lập tức bị thủ pháp này tiếp dẫn, hướng về phía lão quái Tây Môn Đạo đang hóa cuồng!

Viu...

Ầm!

Lão quái phản ứng dù nhanh nhưng vẫn bị ngọn chỉ kinh của chàng kích nộ.

Và phản ứng của lão quái một khi đã hóa cuồng thật khó có thể lường được! Lão quát ầm lên :

- Lại là “Di Hoa Tiếp Mộc”! Hay cho “Di Hoa Tiếp Mộc”! Đỡ!

Với ấn tượng có được từ “Di Hoa Tiếp Mộc”, lão quái biết rõ ai là người vừa thi triển thủ pháp đó nên chính Giáo chủ U Minh giáo lập tức trở thành đối tượng cho lão quái trút cơn thịnh nộ.

Vù... vù...

Hoàn toàn bất ngờ trước hành vi phản thường này, Giáo chủ U Minh giáo để tự cứu liền nhanh tốc thi triển trở lại cũng thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc”!

Hắn quên rằng lão quái chính là thân phụ hắn và chắc chắn cũng là người truyền thụ võ học cho hắn! Do đó hắn buộc phải gào lên khi thấy lão chẳng những ung dung hóa giải thủ pháp của hắn mà còn dư lực để uy hiếp sinh mạng của hắn :

- Phụ thân...

Vút!

Ầm!

Hắn may mắn thoát nạn vì kịp thời thi triển kinh thân pháp “Nhất Thốn Quá Hải”!

Tuy nhiên, liền ngay sau đó hắn không thể không bị chấn động toàn thân lúc nhìn thấy lão quái thân phụ hắn đang cơn kích nộ tung người lao về phía mẫu thân hắn!

Mụ ma bà đang lúng túng vì Tư Đồ Ngọc cứ luôn thi triển chỉ pháp độc bộ là Đông Hải Nhất Thốn chỉ, mụ càng thêm bấn loạn khi nghe Giáo chủ U Minh giáo hô hoán như muốn đề tỉnh mụ :

- Mẫu thân cẩn trọng!

Vù...

Quay mặt nhìn ngang, mụ ma bà bật rít lên phần uất :

- Lão đã cuồng tâm quá mức rồi! Đến ta mà lão cũng không nhận ra sao? Ta...

Vừa rít, mụ vừa thi triển thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc”.

Mụ lại nghe Giáo chủ U Minh giáo gào lên hất hoảng :

- Đừng thi triển thủ pháp đó, mẫu thân! Ôi chao...

Ầm!

Mụ ma bà may được Giáo chủ U Minh giáo nhắc nhở kịp lúc! Tuy nhiên, do có phần chậm chân nên bản thân mụ cũng phải chấn lùi bởi dư kinh của chính trượng phu mụ.

Không bỏ lỡ cơ hội, Tư Đồ Ngọc vội áp đến, quyết hủy diệt bằng được mụ phản đồ :

- Lâm Tử Hà! Nằm xuống!

Viu... viu...

Nhận diện được công phu của nàng, lão quái bất ngờ quát lên :

- Đông Hải lão tặc ni! Đỡ!

Vù...

Kinh tâm động phách, Tư Đồ Ngọc hoàn toàn luống cuống!

Không một chút chần chờ, Thạch Hiểu Đông tận lực lao vào :

- Tây Môn lão thất phu! Mau lui lại nào!

Vù... vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Lão quái dù không hóa cuồng cũng không thể đương đầu được ngọn chưởng của chàng với toàn bộ nội lực một giáp tý công phu! Lão bị bức lùi như Thạch Hiểu Đông vừa quát.

Tuy nhiên, nguyên nhân khiến lão phải phát cuồng là thế nào, chàng quá hiểu!

Và ngay sau đó, không sao hiểu được điều đang xảy ra!

Lão quái Tây Môn Đạo rõ ràng đã bị chàng kích trúng một chưởng, thế nhưng, ở lão không hề có dấu hiệu này chứng tỏ lão bị chưởng thương! Ngược lại, lão càng thêm hung hãn đến độ không sao ngờ được!

Lão búng người lao đi :

- C... h... ể... t...

Vù... vù...

Tiếng gầm như tiếng sấm nổ của lão quái ngay lập tức buộc tất cả mọi người đương diện phải đình thủ và nhìn xem là chuyện gì vừa xảy ra.

Tất cả cùng bàng hoàng khi nhìn thấy lão quái lần này chọn lão Bệnh Cái làm đối tượng để để trút cơn thịnh nộ.

Thấy quá nguy cho Bệnh Cái, Thạch Hiểu Đông dợm mình định lao đến giải nguy!

Nhưng, không hổ danh là Bệnh Cái, là Bang chủ Cái bang - Một ẩn long đương thời so với thần long là Lão viện chủ Dĩ An viện - Lão khát cái tuy có dáng vẻ bên ngoài bệnh hoạn nhưng thân chủ lại không như người bệnh hoạn.

Vút!

Chỉ một lượt tung người, Bệnh Cái đã thoát đi, chuyển nguy thành an! Đồng thời, phần nguy hiểm đó không ngờ do hành vi của Bệnh Cái lại rơi đúng vào đối thủ của Bệnh Cái là Giác Ngộ đại sư!

Vù... vù...

Kể từ khi nghe Tây Môn Tuyết Mai nhắc đến ba chữ Sanh Tử Ước, Giác Ngộ đại sư không hiểu sao lại dâm ra liều lĩnh! Phần vì sự liều lĩnh này của Giác Ngộ, phần thì không nỡ xuống tay vì Giác Ngộ chỉ một chút lầm lỡ lạc đường, do đó Bệnh Cái vẫn chưa thật sự mạnh tay với Giác Ngộ!

Tuy nhiên, một khi số trời đã định, mấy ai thoát được cảnh tử!

Giác Ngộ hoàn toàn bất ngờ khi đột ngột phải đối đầu trực diện với ngọn kinh cực kỳ uy mãnh của lão quái Thái giáo chủ!

Giác Ngộ chấp chới định vận dụng Cửu Môn U Minh chưởng!

Nhưng đã muộn!

Ầm!

Oa!

Toàn trường rúng động trước việc Giác Ngộ bị thảm tử, nhất là tám vị Chưởng môn nhân Cửu Môn Hộ Pháp còn lại.

Sanh Tử Ước gì gì đi nữa vẫn không thể giúp họ tăng thêm dũng lược! Và tăng để làm gì một khi kẻ đang hóa cuồng kia chính là lão Thái giáo chủ U Minh giáo Tây Môn Đạo?!

Do đó, vừa chạm phải mục quang đỏ ngầu của lão quái, bọn họ không ai bảo ai, tất cả đều mau chân bỏ chạy!

- Lão phu nhân! Đây là việc chẳng đáng dừng mong lão phu nhân chớ trách! Chạy!

- Chạy mau! Đừng để Thái giáo chủ...

- Giáo chủ...! Chạy?

Vút! Vút!

Mụ ma bà không có lý do gì để trách bọn họ! Huống chi, chính bản thân mụ và Giáo chủ U Minh giáo cũng đang xóc nách Tây Môn Tuyết Mai để lo tìm đường tháo chạy!

Thạch Hiểu Đông và mọi người còn lại dù đang nức lòng hả dạ khi trông thấy phe đối phương gặp phải tình trạng gậy ông đập lưng ông, nhưng tất cả nào dám bám đuổi theo để truy sát bọn ác ma?

Vì lão quái không những không đuổi theo những ai đang cầm đầu bỏ chạy, ngược lại, lão nhìn theo họ và cười những tràng cười cuồng loạn :

- Ha... ha... ha...

Vẫn cười, lão quái bắt đầu đưa mắt nhìn vào mọi người còn đang lưu lại!

Trong tư thế sẵn sàng, Thạch Hiểu Đông vội vận dụng chân nguyên nội lực vào song chưởng. Chàng chỉ cần nhìn thấy lão quái có bất kỳ một động thái nào bất lợi, chàng lập tức ra tay!

Thế nhưng, động thái đó không hề có ở lão quái. Cho dù lão vẫn đang gườm gườm nhìn mọi người bằng đôi mục quang ngầu đỏ.

Và càng bất ngờ hơn khi mọi người nghe lão quái phát thoại :

- Ai trong bọn ngươi biết công phu Đông Hải?

Tư Đồ Ngọc vốn thẳng thắn, mấp máy môi định đáp...

Đại Ngạc Vương Vũ Văn Mộ Điền trước khi được Đông Hải thần ni độ hóa và hồi đầu hướng thiện luôn là nhân vật có tâm cơ ám hiểm! Lão nhanh miệng đáp lại :

- Là bọn người vừa bỏ chạy kia kìa! Không phải bọn ta đâu!

Lão quái đảo tròn mắt :

- Không phải bọn ngươi ư?

Bệnh Cái tâm cơ sâu sắc vội đáp :

- Đương nhiên không phải bọn ta.

Lão gật gật đầu hoàn toàn ngạo mạn :

- May cho bọn ngươi đấy? Hừ! Có ai trong bọn ngươi dám cùng ta so chiêu?

Bệnh Cái xua tay loạn xạ :

- Ối không! Không đâu! Bán lãnh của tôn giá quá cao cường, bọn ta không phải đối thủ!

- Thật ư?

- đương nhiên là thật! Chỉ có...

Bệnh Cái định hướng sự chú tâm của lão quái Tây Môn Đạo vào bọn U Minh giáo bằng cách nói rõ tính danh của bọn chúng cho lão quái nghe! Nhưng một là lão kịp nhớ lại lão quái đã hóa cuồng đâu thể biết tính danh nào là của nhân vật nào, hai là lúc đó lão quái lại ngoác mồm cười lên man dại :

- Ha... ha... ha...

Nhìn lão Tây Môn Đạo phát cuồng tâm loạn trí, mọi người vừa không muốn trêu chọc hoặc khích nộ lão vừa ngấm ngấm mong sao lão bỏ đi cho nhẹ lo!

Nhưng, lão vẫn cười, cười mãi không thôi.

Len lén nhìn nhau và ngấm ngấm hiệu rõ nhau qua ánh mắt, tất cả cùng lặng lẽ lùi dần, lùi dần.

Cùng lùi với mọi người, Thạch Hiểu Đông và Thẩm Như Bích cùng đưa cổ quan tài đi theo.

Tất cả lùi về phía hậu Dĩ An viện!

Ở phía trước tràng cười của lão quái Tây Môn Đạo vẫn không ngớt vang lên :

- Ha... ha... ha...

27. Bộ Lộ Toàn Bộ Những Bí Ẩn -công Phu Kim Cương Bất Hoại Thân

Di thể của Lão viện chủ Dĩ An viện rốt cuộc cũng được an táng ngay hậu viện và mọi người rốt cuộc cũng thông tỏ những gì đã xảy ra trong khu mộ tháp do chính Thạch Hiểu Đông thuật lại!

Ngược lại, bản thân chàng cũng hiểu nguyên ủy của mối hận sâu cay mà mẹ ma bà Lâm Tử Hà luôn canh cánh bên lòng hơn ba mươi năm qua, dẫn đến việc hủy diệt Dĩ An viện cách đây không lâu!

Thẩm Như Bích thở dài :

- Đông nhi! Bọn ta đã từng gọi mẹ ác ma là sư nương! Bọn ta không ngờ lòng dạ của mẹ lại hẹp hòi đến vậy!

Kha Như Lục tiếp lời và tràn đầy căm phẫn :

- Kẻ đâm loàn là mẹ, phản lại trượng phu là mẹ! Sư phụ đã đại lượng khi chỉ đuổi mẹ đi khỏi Dĩ An viện! Mẹ không những không cảm kích trái lại đã làm cho Dĩ An viện đến nông nỗi này! Sư phụ chết như thế này làm sao cam tâm nhắm mắt?!

Thạch Hiểu Đông nửa hỏi nửa tự mình định :

- Phải chăng hung thủ đã hãm hại tiên phụ cũng chính là mẹ?

Đoàn Như Hồng Bạch đáp lại bằng giọng bi thương :

- Đông nhi! Theo ta, nếu không phải mẹ thì cũng là Giáo chủ U Minh giáo, đệ tử của mẹ!

Túy Lúy Cái chợt bắn khoả :
:

- Tây Môn Đạo và Lâm Tử Hà, đôi gian phu dâm phụ này sau đó được Đông Hải thần ni thu nhận, điều này chính Tư Đồ cô nương đã cho chúng ta biết! Nhưng khi đó, cốt nhục của bọn chúng được ai nuôi dưỡng? Hẳn trưởng thành như thế nào? Và từ lúc nào hẳn gặp lại song thân để được trao truyền công phu Đông Hải, tiếp đến là tự xưng Giáo chủ U Minh giáo?

Vũ Văn Mộ Điền lắc đầu nhăn nhó :

- Gần mười năm tẹ chủ nhân cư mang bọn chúng, tẹ chủ nhân không những không thấy mà cũng không hề nghe bọn chúng có một lời nhắc đến cốt nhục của chúng!

Vũ Văn mỗ đoán chắc rằng chúng không hề đưa con của chúng đến Đông hải!

Bệnh Cái gật đầu :

- Hắn phải được ai đó cứu mang, nuôi dưỡng tại Trung Nguyên! Nhưng là ai đã cứu mang hắn?

Thẩm Như Bích trầm giọng :

- Chúng ta dù không biết kẻ đó là ai nhưng theo chỗ kẻ đó có lẽ cũng không biết người được y nuôi dưỡng lại chính là Giáo chủ U Minh giáo!

Thạch Hiểu Đông phân vân :

- Đại sư bá nghĩ như thế phải chăng vì hắn không dám để lộ chân diện?

Thẩm Như Bích gật đầu thừa nhận :

- Không sai! Ngoài lý do đó ra ta không nghĩ ra lý do nào khác khiến hắn cứ luôn che kín chân diện.

Chàng hỏi lại :

- Đại sư bá có nghĩ rằng hắn che kín chân diện vì hắn không xa lạ gì với mọi người không?

Kha Như Lục nhíu mày :

- Rất có thể như vậy! Đông nhi nghĩ thế nào?

Chàng suy đoán :

- Người đã cứu mang hắn có thể biết hoặc không biết hắn đang có dã tâm! Tuy nhiên, một khi hắn phải che giấu chân diện là vì hắn rất quen thuộc với mọi người!

- A di đà Phật! Vậy hắn có thể là ai?

Bệnh Cái tư lự :

- Chắc chắn hắn phải ở họ Tây Môn! Nhưng ta không nghĩ ra một nhân vật nào vừa không xa lạ với mọi người và vừa ở họ này!

Giác Hải đại sư lẩm bẩm với đôi mắt nhắm nghiền :

- Tây Môn...! Họ Tây Môn ư?...

Túy Lúy Cái kính nghi :

- Đại sư có nghi ngờ ai đó chăng?

Mở mắt ra, Giác Hải đại sư cười gượng :

- Bần tăng đúng là vô dụng! Đường như bần tăng đã một lần nghe ai đó nhắc đến đại tính này rồi nhưng nghĩ mãi bần tăng vẫn không nhớ ra.

Bệnh Cái sa sầm nét mặt :

- Người chưa gì đã lú lẫn rồi sao Giác Hải? Xem ra ngươi còn kém lão Không Không, sư phụ của ngươi!

Giác Hải giật bản mình :

- Gia sư? Đúng rồi! Người đã nói cho tiểu tăng nghe đại tính này chính là gia sư!

Bệnh Cái nghi hoặc :

- Lão Không Không nói như thế nào?

Giác Hải đại sư lắc đầu :

- Lỗi quá! Tiểu tăng nhớ không rõ lắm lời nói của gia sư!

Bệnh Cái giận dữ :

- Vậy lão Không Không nói với ngươi khi nào?

Giác Hải nhắm mắt lại lẩm nhẩm :

- Gia sư viên tịch đã mười lăm năm, có lẽ phải trước đó một ít! Hai mươi năm, à không, dường như lâu hơn thì phải!

Bệnh Cái động nộ :

- Rốt cuộc là bao lâu?

Giác Hải lúng túng :

- Tiểu tăng không rõ?

Bệnh Cái chực phát tác! Thạch Hiểu Đông kịp ngăn lại :

- Bang chủ tiền bối thử nhớ lại xem! Như tiền bối nói, chỉ có tiền bối và gia nội tổ là bằng hữu thâm giao với Không Không đại sư, liệu đại sư có lần nào đề cập đến họ Tây Môn với tiền bối không?

Bị Thạch Hiểu Đông chọn làm đối tượng, Bệnh Cái buộc phải lúng túng và chống chế :

- Chà... chà...! Bằng hữu thì bằng hữu, nhưng ta và nội tổ của người đâu phải hạng ư rau dưa kinh kệ để gọi là bằng hữu tâm phúc của lão Không Không? Có chăng phải là lão đạo Vi Thanh, sư phụ của bọn đạo sĩ như Thanh Mộc, Thanh Hà, Thanh...

Giác Hải đại sư bật kêu lên :

- Đúng rồi! Tiểu tăng nhớ được rồi!

Bệnh Cái đưa mắt nhìn Giác Hải :

- Người nhớ như thế nào?

Giác Hải đáp lại tự tin :

- Thời gian là ba mươi năm trước! Còn gia sư nói là nói với Vi Thanh đạo trưởng khi đó còn là Chương môn Võ Đang phái! Tiểu tăng lần đó đến lượt hầu trà nên lên nghe được!

- Hừ! Người nói là Không Không, người nghe là Vi Thanh lão đạo! Hai lão tu hành này từ lúc nào để tâm dò xét chuyện của mọi người?

Giác Hải đính chính :

- Không phải chính miệng gia sư nói ra! Sau khi Vi Thanh đạo trưởng lỡ lời đề cập, gia sư theo đó mà lập lại thôi!

Thạch Hiểu Đông vụt chen vào :

- Ai đề cập và ai nghe cũng được. Mọi người nghĩ xem vì nguyên nhân nào khiến chúng ta không tìm được nhân vật nào trong võ lâm ở họ Tây Môn?

Tư Đồ Ngọc nhanh miệng lên tiếng :

- Thạch thiếu hiệp nghi ngờ hấn không bao giờ dùng tên họ thật ư?

Chàng chỉ kịp gạt đầu thì tứ sư bá của chàng là Tạ Như Hoàng thẳng thốt :

- Nếu Đông nhi nghĩ như vậy phải chăng hấn đã dùng Đạo hiệu hoặc Phật hiệu để thay cho danh tính?

Giác Hải đại sư xua tay ngăn lại :

- A di đà Phật! Ở tề phái tuyệt nhiên không thể nào sản sinh một nhân vật có dã tâm như Giáo chủ U Minh giáo! Chư vị chớ nên nghi ngờ tề phái!

Bệnh Cái cười lạnh :

- Vậy người nói sao về trường hợp của Giác Ngộ?

Giác Hải bối rối, không đáp được! Vì nói như đại sư, Giác Ngộ đúng là hạng có dã tâm đầu kém gì Giáo chủ U Minh giáo!

Bệnh Cái nhân thể nói tiếp :

- Người không cho phái Thiếu Lâm của người là như vậy, không lẽ Võ Đang phái thì được?

Giác Hải bất ngờ vỗ vào trán :

- Phải rồi! Chính là Võ Đang phái!

Túy Lúy Cái nghiêm mặt :

- Này! Đây là chuyện hệ trọng, đại sư có chắc chắn hãy nói nha!

Giác Hải đại sư trầm giọng :

- A di đà Phật! Phật môn đệ tử nào dám vọng ngữ!

Bệnh Cái nôn nóng :

- Người vừa nhớ điều gì thì nói nhanh xem nào! Đừng làm ta sốt ruột.

Giác Hải nói chậm :

- Lần đó, Vi Thanh đạo trưởng đã nói với gia sư là người vừa thu nhận một đứa bé làm đệ tử! Đứa bé đó đúng là có họ Tây Môn!

Mọi người cùng giật mình và hầu như cùng kêu lên :

- Là thật ư?

Giác Hải vừa gạt đầu, Thẩm Như Bích liền lên tiếng :

- Vi Thanh đạo trưởng chỉ có ba vị cao đồ! Thanh Mộc đạo trưởng chẳng may đã chết, chỉ còn lại Thanh Hà và Thanh Vân! Không lẽ một trong hai là...

Thạch Hiểu Đông không chờ Thẩm đại sư bá dứt lời chợt lên tiếng xen vào!

Chàng gọi Túy Lúy Cái và hỏi :

- Túy Lúy tiền bối có nhớ gã Tam Thủ Khoái Cước không?

Túy Lúy Cái đương nhiên còn nhớ nên để lộ sắc mặt kinh nghi :

- Người muốn nhắc đến lời trối sau cùng của gã Tam Thủ?

Tư Đồ Ngọc chợt hỏi :

- Gã Tam Thủ nào? Gã trối ra sao?

Thạch Hiểu Đông thuật lại lần chàng bị gã Tam Thủ trổ tài diệu thủ và lấy đi Họa Thập Đồ của chàng! Sau đó chàng tiếp :

- Hắn chỉ nói được duy nhất một chữ Thanh mà thôi! Phải chăng đây chính là lời ám chỉ Giáo chủ U Minh giáo có đạo hiệu bắt đầu bằng chữ Thanh?

Dư Như Xích rít lên từng tiếng :

- Là... Thanh... Vân...!

Trong khi mọi người đều gạt đầu tỏ ý tán thành nhận định của Dư Như Xích, Vũ Văn Mộ Điền lại hỏi :

- Sao không là Thanh Hà mà phải là Thanh Vân?

Túy Lúy Cái cười lớn :

- Ha... ha... ha...! Lão Vũ Văn người ở Đông Hải quá lâu nên đâm ra lú lẫn rồi phải không? Nếu là Thanh Hà thì hôm qua ai giả mạo Thanh Hà để cùng xuất hiện một lúc với Giáo chủ U Minh giáo? Hay người cho có đến hai Thanh Hà?

Vũ Văn Mộ Điền đỏ mặt vì không ngờ lão nhất thời u mê! Thật vậy, chính Thanh Hà đã hiện diện cùng những vị Chứng môn nhân để cùng sát cánh với Giáo chủ U Minh giáo trong cuộc giao chiến hôm qua! Như vậy, chỉ có Thanh Vân mới đúng là Giáo chủ U Minh giáo qua lớp da người vàng bủng che kín chân diện!

Tràng cười của Túy Lúy Cái tuy có giúp mọi người phần nào bớt khấn trương nhưng lại đưa mọi người vào tình thì nguy hiểm không kém.

Kha Như Lục vụt hạ thấp giọng :

- Suyt...! Túy Lúy lão ca đừng quên rằng hãy còn có lão cuồng Tây Môn Đạo đang ở gần chúng ta!

Họ đang ở hậu viện, nghe Kha Như Lục nhắc nhở tất cả đều đưa mắt nhìn ra phía trước.

Họ đều thấy lão cuồng Tây Môn Đạo vẫn đang nhắm mắt nhập định với đôi môi cứ mấp máy mãi không thôi!

Họ biết lão đang tự dày ải bản thân bằng những câu kinh văn có trên Đệ lục Tử lệnh bài đã bị Bệnh Cái tìm cách xóa đi rồi ngụy tạo trở lại!

Giác Hải đại sư lắc đầu niệm Phật :

- A di đà Phật! Bệnh Cái tiền bối thủ đoạn thật lợi hại! Thà đoạt mạng lão còn hơn cứ để lão mãi như thế này!

Bệnh Cái cười khẩy :

- Hừ! Tham thì thâm! Ta đâu bắt lão phải luyện theo khẩu quyết kinh văn do ta ngụy tạo!

Thạch Hiểu Đông nhớ đến một việc vội hỏi :

- Bang chủ tiền bối làm cách nào không để Cửu Độc U Minh trên Tử lệnh bài xâm nhập?

Lão cười hề hề :

- Khi ta biết đó là Tử lệnh bài, ta đâu dại chạm tay vào? Người nhìn đây!

Thạch Hiểu Đông nhìn vào tay lão đang xòe rộng! Trên tay lão là một mũi kim châm!

Lão bảo :

- Người đừng xem thường nó! Nhờ nó, không những ta lên lấy được Tử lệnh bài của người mà còn dùng để bôi xóa vài câu kinh văn và khắc trở lại những câu ngụy tạo!

Chàng kêu lên :

- Trên mũi kia thế nào cũng nhiễm độc! Bang chủ tiền bối...

Lão hấp háy mắt :

- Người lại xem thường ta rồi! Đây là mũi kim châm khác, nào phải thứ ta đã dùng!

Chàng thở ra nhẹ nhõm :

- Bọn U Minh giáo ngoài thủ pháp đặc dị “Di Hoa Tiếp Mộc”, vẫn bố e rằng chúng còn khá tinh thông độc môn! Sau này, mọi người khi gặp chúng nhớ nên cẩn trọng!

Bệnh Cái hỏi :

- Còn người, sao người không ngại độc?

Chàng mỉm cười bí ẩn :

- Văn bối vốn luyện được Kim Cương Bất Hoại Thân! Bằng không, sao lúc văn bối ngã vào Tỷ Ngộ Nhiệt Trì vẫn không hề hấn gì?

Vũ Văn Mộ Điền sững sốt :

- Người đã luyện được Kim Cương Bất Hoại Thân thật sao?

Không ngờ lão Vũ Văn lại có phản ứng như thế này, chàng lắc đầu cười nhẹ :

- Văn bối chỉ nói đùa thôi! Hà tất tiền bối phái tin là thật!

Vũ Văn Mộ Điền hừ lạnh :

- Hừ! Vào những lúc như thế này người đùa được sao? Uống công ta đã quá lo lắng cho người.

Biết lão muốn nhắc đến chuyện xảy ra ở Tỷ Ngộ Nhiệt Trì, chàng hỏi :

- Nếu tiền bối lo lắng cho văn bối, sao lúc đó tiền bối không lập tức giải cứu mà còn dò hỏi mãi văn bối.

Lão không đáp, đưa mắt nhìn sang Tư Đồ Ngọc!

Hiểu ý, nàng đáp :

- Điều này là do lỗi tiểu nữ. Thạch thiếu hiệp đừng nghĩ oan cho tỳ đại thúc Vũ Văn Mộ Điền!

Chàng cười lạt :

- Rốt cuộc, tại hạ muốn biết vì lý do gì khiến cô nương phải lặn lội truy tìm tung tích tiên phụ?

Tư Đồ Ngọc thở ra một hơi dài :

- Nói ra e mọi người khó tin! Thật ra lệnh tiên tôn suýt nữa đã là dưỡng phụ của tiểu nữ!

Bọn Thẩm Như Bích năm người và Thạch Hiểu Đông cùng kinh ngạc :

- Sao lại có chuyện này? Không lẽ tiên phụ đã từng đến Đông Hải?

Tư Đồ Ngọc lắc đầu và bắt đầu kể lại tất cả :

- Mười sáu năm trước, trên đường hành hiệp giang hồ gia sư có lần chạm mặt lệnh tiên tôn! Lúc đó, lệnh tiên tôn đang ẵm một bé gái hãy còn đỏ hỏn!

Nhắm mắt lại để cố nhớ, nàng tiếp :

- Khi gia sư hỏi, lệnh tiên tôn cho biết người vừa mục kích một trận thảm sát và may mắn cứu được mạng tiểu nữ...

Không cần Tư Đồ Ngọc nói rõ, tất cả đều hiểu đứa bé gái nàng vừa nhắc đến chính là nàng! Mọi người bèn lặng yên nghe nàng kể tiếp :

- Và khi biết lệnh tiên tôn phần vì nặng nợ thê nhi phần vì muốn thoái ẩn giang hồ, gia sư mới thu nhận tiểu nữ! Biết rõ lai lịch của lệnh tiên tôn, gia sư cũng biết quan hệ oan trái giữa lệnh tiên tôn và nữ đệ tử lỡ thu nhận là Lâm Tử Hà, gia sư đã trao cho lệnh tiên tôn một bức họa gọi là Họa Tháp Đồ! Đồng thời, gia sư còn nhờ lệnh tiên tôn tìm giúp cho gia sư một nhân vật đó là...

Thạch Hiểu Đông cướp lời :

- Có phải là tìm Đông Hải Thần Quân đã từng là...

Tư Đồ Ngọc kinh ngạc :

- Đúng là nhân vật này, sao Thạch thiếu hiệp biết rõ như vậy? Có phải trước khi mất, chính lệnh tiên tôn đã thổ lộ cho thiếu hiệp?

Chàng lắc đầu :

- Tiên phụ mất đi như thế nào và ở đâu cho đến giờ tại hạ vẫn chưa rõ. Tại hạ đâu được diễm phúc nghe tiên phụ trần trối?

- Vậy chuyện kia...

Chàng cười nhẹ :

- Cô nương cho hỏi, Đông Hải Thần Quân có quan hệ thế nào với Đông Hải thần ni?

Nàng cắn nhẹ vào bờ môi lộ vẻ khó xử! Nhưng sau đó, nàng đành phải đáp :

- Trước khi gia sư qui y đầu Phật giữa họ đã từng là phu thê.

- Tại sao Đông Hải Thần Quân rời Đông Hải để vào Trung Nguyên, khiến lệnh sư phải qui y đầu Phật?

Nàng lờ đáp nên đáp luôn :

- Tình cờ tìm được Họa Tháp Đồ, Thần quân tỏ vẻ không phục một nhân vật cũng xưng là Thần quân, đó là U Minh Thần Quân! Dù gia sư đã hết lời khuyên ngăn, trượng phu của người vẫn khăng khăng đòi tìm đến U Minh Thần Quân ở khu mộ tháp? Sau đó...

- Sau đó xảy ra chuyện gì?

Tư Đồ Ngọc hạ thấp giọng :

- Cùng với sự thất tung của Đông Hải Thần Quân, một phần nhỏ của Đông Hải bí kíp cũng thất lạc!

- Phải chăng là khẩu quyết để luyện Kim Cương Bất Hoại Thân?

Tư Đồ Ngọc quá đổi sửng sốt nên hết cả nhãn nại :

- Rốt cuộc Thạch thiếu hiệp đã tìm hiểu được những gì? Sao thiếu hiệp lại biết rõ về Đông Hải Thần Quân và một phần khẩu quyết để luyện Kim Cương Bất Hoại Thân? Phải chăng Đông Hải Thần Quân sau khi mất đi đã lưu lại khu mộ tháp?

Chàng nghiêm mặt chỉnh giọng :

- Tại hạ nhờ một dịp tình cờ nên biết những điều này! Đông Hải Thần Quân dường như chưa đi vào khu mộ tháp!

- Chưa đi vào? Vậy thiếu hiệp nhìn thấy di thể của người ở đâu?

Chàng không đáp.

Cho tay vào bọc áo, chàng lấy ra vài trang kinh văn đã ố vàng! Giao cho Tư Đồ Ngọc, chàng nói :

- Khi nhìn thấy những vật này, tại hạ chưa biết là có liên quan đến cô nương, và khi biết cô nương là truyền nhân của Thần ni Đông Hải, do liên tưởng đến danh hiệu Đông Hải Thần Quân, khi này tại hạ mới buột miệng hỏi! Những vật này nếu đã là của quý môn, tại hạ xin được giao hoàn!

Nhận lấy và cất vào bọc áo, nàng hỏi nửa tín nửa ngờ :

- Việc thiếu hiệp bảo đã luyện Kim Cương Bất Hoại Thân là lời nói đùa hay thật?

Chàng thở dài :

- Vừa là đùa vừa là thật!

Đến lúc này Bệnh Cái mới xen vào :

- Thế là thế nào tiểu tử? Sao vừa là cái này vừa là cái kia?

Chàng cười nhẹ :

- Thật là vì văn bối đã thử luyện, nhưng do không luyện được nên phải kể là đùa?

Bệnh Cái kêu :

- Uý! Người đã luyện nhưng không luyện được thật sao?

Chàng chưa kịp đáp, Vũ Văn Mộ Điền đột nhiên cười lớn :

- Ha... ha... ha...

Túy Lúy Cái thất sắc, đưa tay lên ngang miệng :

- Suyt...!

Chức nhớ đến sự hiện diện của lão cuồng Tây Môn Đạo ở phía trước, Vũ Văn Mộ Điền đành phải ngưng cười!

Lão thâm thì nhưng vẫn để lộ sự ngạo mạn :

- Muốn luyện được Kim Cương Bất Hoại Thân, người khổ luyện ngoài tâm cơ mẫn tiệp, công phu nội lực trên giáp tỷ còn phải trải qua một lần đại kiếp nạn thập tử nhất sinh!

Thấy mọi người đều có vẻ bàng hoàng vì những điều kiện cực kỳ khó khăn nếu muốn luyện Kim Cương Bất Hoại Thân, Vũ Văn Mộ Điền vừa hát hàm vừa giải thích thêm :

- Tìm một người có tâm cơ mẫn tiệp đã là khó, còn khó tìm hơn nếu buộc người đó phải có nội lực ngoài một giáp tỷ công phu! Nhưng khó hơn hết phải kể đến việc một người có chân nguyên nội lực như vậy làm sao có thể lâm đại nạn đến phải thập tử nhất sinh?

Nhìn thấy duy nhất Thạch Hiểu Đông đang giữ một bộ mặt thập phần kỳ quái, Tư Đồ Ngọc còn nói thêm vào :

- Vẫn chưa hết những điều kiện khó khăn để luyện Kim Cương Bất Hoại Thân! Thứ nhất phải có kinh văn khẩu quyết là tiểu nữ muốn nói phải thật đầy đủ, không phải chỉ có một phần như thiếu hiệp tình cờ nhặt được! Thứ hai khi luyện cần phải tìm một địa thế cực kỳ phù hợp với thể chất của người luyện. Trái lại những điều đó, nhẹ thì chỉ phí công vô ích, nặng phải tẩu hỏa nhập ma dẫn đến tử vong? Thiếu hiệp nên ghi nhớ điều này và đừng bao giờ miễn cưỡng!

Nét mặt của chàng từ kỳ quái chuyển sang âu lo, và từ âu lo chuyển dần sang trạng thái tươi tỉnh! Chàng hỏi :

- Nếu đến lúc cần, tại hạ muốn hỏi ở cô nương toàn bộ khẩu quyết kinh văn kia, cô nương liệu có chấp thuận không?

Nàng chưa kịp đáp, Vũ Văn Mộ Điền đã kêu lên :

- Không thể nào! Trừ phi ngươi là đệ tử của Đông Hải môn!

Chàng lặng người khó chịu!

Thật thế, Tư Đồ Ngọc chợt hỏi :

- Thiếu hiệp nói thật hay nói đùa?

Cảm thấy khó đáp, chàng lắc đầu :

- Tại hạ không từng nghĩ bản thân phải là Đông Hải môn hạ!

Tư Đồ Ngọc lại cẩn nhẹ bờ môi :

- Giả sử tiểu nữ không đòi hỏi điều đó?

Chàng kinh ngạc :

- Không đòi hỏi ư?

Vũ Văn Mộ Điền bối rối :

- Tiểu chủ nhân...

Tư Đồ Ngọc lừ mắt nhìn lão :

- Đại thúc! Mạng sống của tiểu nữ là do ai nhặt lại? Nếu tiểu nữ không tình cờ được gia sư cứu mang, phải chăng tiểu nữ đã là dưỡng nữ và là thân muội của Thạch gia?

Huống chi...

Nàng thở dài, đưa mắt nhìn Thạch Hiểu Đông :

- Khẩu quyết này nếu không nhờ thiếu hiệp trưng nghĩa giao lại, liệu công phu Kim Cương Bất Hoại Thân có còn nguyên vẹn kinh văn để môn hạ Đông Hải môn khổ luyện không! Tiểu nữ nghĩ, đại kiếp nạn thập tử nhất sinh Thạch thiếu hiệp đã từng, hẳn thiếu hiệp còn gặp một lần kỳ duyên hân thể nên mới có một bản lãnh như hiện nay?

Chàng không thể không thú nhận :

- Nội lực của tại hạ vừa đủ một giáp tý công phu!

Nghe chàng nói như vậy có ai lại không bị bất ngờ đến hồ nghi?

Nhưng Tư Đồ Ngọc vẫn thần nhiên bảo :

- Xem ra mọi điều kiện cần thiết để thiếu hiệp luyện thành công phu Kim Cương Bất Hoại Thân đã đủ, thiếu hiệp chỉ cần khẩu quyết trọn vẹn nữa là xong, phải thế không?

Đầu thì gật, nhưng miệng chàng thì nói :

- Tại hạ nghĩ lại rồi! Tại hạ không nên làm cho cô nương phải khó xử? Tại hạ không hỏi nữa!

Vẫn bình thần, nàng cho tay vào bọc áo và lôi ra một quyển bí kíp đã bị sờn rách!

Vũ Văn Mộ Điền lập tức có phản ứng, một phản ứng thật bất ngờ...

28. Tham Công Phu Sinh Tâm Tạo Phản-kế Liên Thành Mưu Hại Võ Lâm

Quyển Đông Hải bí kíp đang được Tư Đồ Ngọc để trong lòng bàn tay xòe rộng, Vũ Văn Mộ Điền bất ngờ chồm đến và kêu lên tỏ ý không hài lòng :

- Tiểu chủ nhân hành động như thế này sao phải?

Vút!

Vũ Văn Mộ Điền như muốn chứng tỏ một thái độ quyết liệt hơn, lao luôn ra khỏi chỗ mọi người đang ngồi với quyển Đông Hải bí kíp vừa lấy được!

Tư Đồ Ngọc gọi giật giọng :

- Đại thúc! Sao đại thúc làm tiểu nữ bề mặt? Theo ý đại thúc, tiểu nữ phải hành động như thế nào?

Vũ Văn Mộ Điền nói thật kiên quyết :

- Bí kíp này ngoại trừ môn hạ Đông Hải môn, bất kỳ ai khác không được chạm đến?

Dứt lời, lão đưa mắt nhìn Thạch Hiểu Đông và nói tiếp :

- Đó là chưa nói tội của tiểu tử khi chưa được phép đã tự quyền luyện tập công phu Kim Cương Bất Hoại của bốn môn!

Không hài lòng trước hành vi gần như lạm quyền của Vũ Văn Mộ Điền, Tư Đồ Ngọc lấy giọng quyền uy ra lệnh :

- Đại thúc mau giao bí kíp cho tiểu nữ!

Lão không giao hoàn! Ngược lại, lão còn định cho luôn vào bọc áo khi lão lên tiếng :

- Nếu tiểu chủ nhân đã quyết lòng đưa cho y, là một ngoại nhân, sao tiểu chủ nhân không giao cho lão nô?

Nàng nghiêm mặt và đưa tay ra :

- Mau giao lại cho tiểu nữ nào, đại thúc!

Tà ý của Vũ Văn Mộ Điền liền lộ rõ! Lão lùi dần và cười lớn :

- Ha... ha... ha...! Giao cho tiểu chủ nhân rồi tiểu chủ nhân lại giao cho y à? Mong tiểu chủ nhân lượng thứ cho Vũ Văn Mộ Điền này đành phải trái mệnh!

Không tin vào điều này, giọng nói của Tư Đồ Ngọc lộ rõ sự gay gắt :

- Đại thúc có chịu giao bí kíp không?

Vút!

Vũ Văn Mộ Điền bất ngờ nhún người lao đi với tràng cười vang lại cực lớn :

- Ha... ha... ha...! Bảo ta giao lại ư? Người đừng vọng tưởng! Ha... ha... ha...

Nàng sững sốt đến đờ người!

Mọi người đương diện, kể cả Thạch Hiểu Đông cũng sững sốt và bàng hoàng đầu kém gì Tư Đồ Ngọc!

Vì ngay từ lúc Vũ Văn Mộ Điền có phản ứng nghĩa là bất ngờ chớp đi bí kíp, ai ai cũng tưởng lão vì trung thành với Tư Đồ Ngọc cũng là trung thành với Đông Hải môn, nên lão mới quyết liệt đến vậy. Giờ đây, khi lão không những dám trái lại mệnh lệnh của Tư Đồ Ngọc là tiểu chủ nhân của lão, lão còn ngang nhiên bỏ đi cùng bí kíp, đúng là lão đã sanh tâm tạo phản! Chính việc lão thay đổi lối xưng hô không gọi Tư Đồ Ngọc là tiểu chủ nhân nữa đã tố giác và là bằng chứng nói lên mưu đồ của lão!

Mọi người sau một thoáng đờ người mới nhớ đến việc đuổi theo khi nghe Tư Đồ Ngọc hét toáng lên :

- Vũ Văn Mộ Điền! Đến lão cũng phản lại gia sư sao?

Vút! Vút!

Nhanh hơn tất cả, Thạch Hiểu Đông vận dụng khinh thân pháp Phi Vân đến độ chót, lao lên trước mọi người?

Vút!

Một tiếng gầm đanh gọn chọt vang lên khiến trong tâm trí của mọi người không thể nghĩ đến ai khác ngoài lão cuồng Tây Môn Đạo.

- A ha! Ta chờ ngươi đã lâu lắm rồi! Chạy đi đâu?

Vội vàng dừng lại vì không muốn bản thân lao đến quá đột ngột sẽ trở thành đối tượng cho lão cuồng, mọi người len lén đưa mắt nhìn về phía trước và ngấm ngấm cười thầm!

Vũ Văn Mộ Điền chạy đâu không chạy lại tự đâm đầu về phía trước Dĩ An viện để rồi bị lão cuồng phát giác ngăn chặn!

Nhìn thấy lão cuồng miệng quát, tay xuất kinh, Vũ Văn Mộ Điền do đang cấp bách đành phải xuất lực chống trả :

- Lão cuồng! Ai khiến lão chờ ta! Mau tránh ra nào!

Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Tiếng chạm kinh vừa phát sinh đến như Thạch Hiểu Đông cũng phải kinh tâm động phách!

Võ công của Đại Ngạc Vương Vũ Văn Mộ Điền dù không phải võ học Đông Hải môn, nhưng bản lãnh của lão so với mọi người ở đây nếu có kém thì chỉ kém lão Bệnh Cái bang chủ Cái bang, và một nửa là chàng mà thôi.

Vậy mà, chỉ cần có một chiêu, lão cuồng Tây Môn Đạo đã ung dung đẩy bật Vũ Văn Mộ Điền quay lui trở lại những hai trượng!

Thần tình choáng váng, lão Vũ Văn khẽ liếc nhìn về phía sau! Nhận thấy mọi người đang nhìn lão với sắc diện rung động, Vũ Văn Mộ Điền không nghĩ là mọi người đang kinh tâm tán đởm vì công phu bất ngờ tinh

tiến của lão cuồng! Trái lại, lão cho rằng mọi người đang chờ đợi và chuẩn bị vây kín lão! Lão nhếch môi cười nhạt và vội tung người lao về một bên tránh phương hướng đang có lão cuồng hiện diện!

Vút!

Sau khi xuất chiêu và chấn lùi Vũ Văn Mộ Điền, lão cuồng không hiểu sao cứ án binh bất động! Như lão không thiết tha gì việc cùng ai khác động thủ!

Tuy nhiên, khi Vũ Văn Mộ Điền vừa chớp động thân hình để lao đi, lão cuồng lập tức có phản ứng và là một phản ứng thật thần tốc.

Vút!

Lão lao theo và gầm lên :

- Lại chạy nữa à? Đờ nè!

Vù... vù...

Đang chạy, ngay trước mặt bỗng có bóng người xuất hiện, Vũ Văn Mộ Điền bấy giờ mới nghĩ đến lão cuồng nhất là nghe tiếng gầm của lão cuồng!

Không những chỉ có tiếng gầm không thôi, đổ ập vào người Vũ Văn Mộ Điền còn là một ngọn chưởng lực cực kỳ thâm hậu nữa!

Phản ứng theo bản năng, Vũ Văn Mộ Điền quát lên :

- Lão cuồng thật hay giả vậy? Ta làm gì lão nào? Đờ!

Vù!

Ào... Ào...

Ầm!

Hự!

Tiếng quát cuối cùng của Vũ Văn Mộ Điền liền được tự lão tiếp nối bằng một tiếng kêu đau đớn!

Vũ Văn Mộ Điền ngay chiêu thứ nhất đã bại, và đến chiêu thứ hai thì đúng là hoàn toàn đại bại!

Không những thế, do tả thủ của lão vẫn còn nắm chặt Đông Hải bí kíp trên tay, khi chấp chới sắp ngã lão vung loạn hai tay và kể như phải vung vẩy Đông Hải bí kíp ra phía trước.

Vút!

Tư Đồ Ngọc định kêu toáng lên nhưng Đoàn Như Hồng Bạch đã kịp đưa tay bịt miệng nàng lại!

Vì lúc đó bằng cách xuất thủ thần tốc lão cuồng Tây Môn Đạo nhẹ nhàng chộp vào Đông Hải bí kíp ngay trên tay Vũ Văn Mộ Điền!

Lão cuồng tuy có cuồng nhưng là cuồng võ chứ không phải cuồng chữ, lão lia mắt nhìn qua quyển bí kíp!

Và bất ngờ, lão gầm lên :

- Là công phu Đông Hải! Chết nè! Xoẹt!

Trong nửa nháy mắt, toàn bộ quyển Đông Hải bí kíp liền hóa thành trăm nghìn mảnh vụn đang phấp phới bay sau khi bị lão cuồng vận lực vò nát và ném đi tứ tung.

Mất đi toàn bộ tâm huyết, Vũ Văn Mộ Điền giận quá hóa cuồng! Lão lao vào lão cuồng với tất cả tàn lực :

- Ác ma ngươi đáng chết! Đờ...

Ầm!

Oa!

Cũng như lần trước đó, tiếng quát cuối cùng của lão Vũ Văn đã bị tiếng kêu uất nghẹn của chính lão lấp vào!

Nhìn thi thể nát bét của lão Vũ Văn, lão cuồng cười rộ lên :

- Ha... ha... ha...! Ta đã giết được mục thần ni Đông Hải rồi. Ta đã thắng Đông Hải thần ni! Ha... ha... ha...! Ta là thiên hạ đệ nhất nhân! Ha... ha... ha...

Tất cả cùng kinh tâm và hoàn toàn bất động cho dù lão cuồng đã đi mất từ lúc nào!

Một bóng nhân ảnh chợt thấp thoáng, khiến Thạch Hiểu Đông động tâm!

Vút!

Và chàng động nộ gầm lên khi nhận ra bóng nhân ảnh đó là ai.

- Đứng lại! Ta đã biết ngươi là ai rồi! Lão đạo Thanh Vân mau đứng lại!

Vút!

Tuy nhiên, đến lúc này chàng mới biết thế nào là sự lợi hại của “Nhất Thốn Quá Hải” thân pháp! Giáo chủ U Minh giáo chỉ mới đó đã mất dạng.

Chàng hậm hực dừng lại! Và càng hậm hực hơn khi chàng nghe mọi người tranh nhau hỏi dồn :

- Đông nhi! Có đúng là...

- Ngươi nhìn đúng chứ tiểu tử? Có phải...

- A di đà Phật! Không lẽ đó là...

- Thạch thiếu hiệp nhìn rõ Giáo chủ U Minh giáo thật à?

Chàng nhìn Tư Đồ Ngọc với vẻ ân hận :

- Tại hạ thật vô dụng! Hắn đúng là Giáo chủ U Minh giáo! Tại hạ vì bất ngờ nên không đuổi kịp, để hắn thoát đi và mang theo...

Tư Đồ Ngọc nghi hoặc :

- Lão mang theo cái gì, sao thiếu hiệp không nói tiếp?

Chàng thở dài thất vọng :

- Tại hạ không dám nói chắc là nhiều hay ít, nhưng đó chính là những mảnh rời từ Đông Hải chân kinh!

Bệnh Cái động tâm kêu lên :

- Sao lại như vậy? Không phải lão cuồng đã phá hủy tất cả rồi sao?

Chàng đáp :

- Phần lão cuồng chop lấy chưa phải toàn bộ. Hãy còn một ít ở trong người Vũ Văn Mộ Điền! Không hiểu sao Giáo chủ U Minh giáo phát hiện được và kịp thời xuất hiện để lấy đi?

Tư Đồ Ngọc lập tức kêu lên :

- Vậy thì nguy cho chúng ta mất?

- Sao vậy Ngọc nhi?

Cùng là nữ nhân nên rất dễ kết thân, chỉ có Đoàn Như Hồng Bạch là đủ tư cách đề gọi Tư Đồ Ngọc theo lối xưng hô này.

Nàng cúi đầu lặng thinh! Sau đó, nàng mới nhìn mọi người và giải thích :

- Trong Đông Hải bí kíp, ngoài công phu thượng tầng không ai luyện được là Kim Cương Bất Hoại Thân - Mất đi phần này tiểu nữ không ngại, còn có Đông Hải Nhất Thốn chỉ là công phu duy nhất khắc chế thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc”!

Thở ra một hơi dài tuyệt vọng, nàng tiếp :

- Trước kia, chính là nhờ Đông hải Nhất Thốn chỉ tiểu nữ mới khắc chế được mụ phản đồ Lâm Tử Hà và ả Tây Môn Tuyết Mai! Một khi công phu này bị chúng luyện được, mọi người chắc chắn sẽ lâm nguy, tiểu nữ sẽ là tội nhân thiên cổ. Hà...

Ngược với suy nghĩ của nàng, Thạch Hiểu Đông bảo :

- Tài hạ e rằng sự việc còn nghiêm trọng hơn cô nương nghĩ rất nhiều!

Nàng hoang mang :

- Thạch thiếu hiệp muốn ám chỉ điều gì? Có phải là...

Chàng gật đầu :

- Cô nương đoán ra rồi đó?

Nàng bàng hoàng :

- Như thiếu hiệp nói, không lẽ những điều kiện để luyện công phu Kim Cương Bất Hoại Thân hãy còn nguyên vẹn?

Chàng long mắt lên ngồi sáng những tinh quang :

- Chúng hãy còn đầy đủ! Sự xuất hiện bất ngờ của Giáo chủ U Minh giáo, chứng tỏ hắc đã lên nghe tất cả những gì chúng ta đã nói! Và tại hạ e rằng với tâm cơ như hắc, chắc chắn hắc sẽ đoán được những điều kiện ở địa phương nào.

Bệnh Cái lo ngại đến phải nổi nóng :

- Tiểu tử! Người nói loanh quanh để làm gì? Đó là địa phương nào? Điều kiện gì đang còn nguyên vẹn? Hắc làm sao có đủ một Giáp tý công phu chân lực?

Chàng chớp mắt vài lượt! Sau cùng chàng nói với mọi người :

- Hiện tình bây giờ về phía bọn U Minh giáo chưa có gì đáng ngại. Văn bối tin chắc mụ ma bà và Giáo chủ U Minh giáo ngay lúc này chỉ nghĩ đến việc khổ luyện công phu Kim Cương Bất Hoại Thân? Địa phương đó, văn bối biết! Và văn bối định nhân cơ hội này diệt trừ cả hai! Do đó, văn bối sẽ đi một mình! Còn chư vị, không phải văn bối xem thường chư vị, nhất là bản lãnh như Bang chủ tiền bối, nhưng chư vị nên lưu lại thì hơn! Cáo biệt!

Vút!

- Đông nhi!

- Đây tiểu tử!

Mọi người dù gọi đến lạc giọng nhưng Thạch Hiểu Đông đã bỏ đi không một ai có năng lực theo kịp?

Tuy nhiên Tư Đồ Ngọc do đoán được phần nào địa phương mà chàng cố tình không nói ra, nàng lăm thâm bảo cho mọi người nghe sự suy đoán của nàng.

Thán phục và tin tưởng vào nhận định của Tư Đồ Ngọc, mọi người vội âm thầm bố trí nhằm tìm cách hỗ trợ Thạch Hiểu Đông!

Sau đó Dĩ An viện trở lại sự hoang tàn đổ nát, ngoài một nắm mộ hãy còn tươi màu đất mới ở hậu viện và cái thi thể của Vũ Văn Mộ Điền ở phía trước, tất cả đều hoang lạnh tiêu sơ.

Và không một ai hay biết rằng từ Dĩ An viện sau đó có một bóng người lẳng lặng rời đi với một nụ cười mãn nguyện nở trên môi.

Khi đi ngang thi thể nát bét của lão Vũ Văn, nhân vật đó bĩu môi cười khinh bỉ :

- Hừ! Lão tự hào là Đại Ngạc Vương mà cũng chết thảm thế sao? Nếu biết lão sẽ có ngày này, trước kia sao lão không để ta chiếm hữu mỹ nhân còn Đông Hải bí kíp thuộc phần lão.

Bình!

Hắn phát một cước vào thi thể của lão Vũ Văn rồi mới chịu rời đi

29. Vì Bất Phòng Phải Lâm Đại Nạn -tương Kế Tự Kế Phá Liên Minh

Đúng ngộ.

Làn nước Nhiệt Trì lập tức sôi sùng sục và dâng cao cho phù hợp với tên gọi Tỷ Ngộ Nhiệt Trì!

Nhìn cảnh quang trước mặt Thạch Hiểu Đông không thể không nhớ đến những gì Giáo chủ U Minh giáo đã dành cho chàng trước kia.

Làn nước Nhiệt trì luôn chao đảo khiến đôi mục quang của chàng cũng phải chao đảo theo, đó là chàng đang sôi sục căm hờn. Hay chàng đang xoay chuyển với nhiều ý nghĩ quay cuồng trong tâm trí.

Có thể là cả hai!

Vì càng nhớ lại hành vi tra khảo tàn khốc của Giáo chủ U Minh giáo đối với chàng, lòng sôi sục hờn căm càng khích nộ bản thân chàng!

Và chàng không thể không có nhiều suy nghĩ trái ngược nhau.

Liệu chừng đã đúng hay đã sai khi cho rằng Giáo chủ U Minh giáo vì muốn luyện công phu Kim Cương Bất Hoại Thân nên phải nghĩ đến việc quay lại địa phương này?

Hắn bằng cách nào đoán được ngay tại đây có đủ những điều kiện cần thiết cho hắn luyện công phu đó?

Nếu hắn đoán được liệu hắn khi lên lấy đi phần còn lại từ Đông Hải chân kinh, hắn có đủ hay không những khẩu quyết kinh văn cần thiết?

Hắn may mắn đến thế sao để có đủ trọn bộ kinh văn Kim Cương Bất Hoại Thân?

Và nếu chàng đoán sai, việc chàng bỏ đi một mình có phải chàng đã làm kẻ của hắn không? Liệu mọi người khi lưu lạc nếu bị bọn U Minh giáo kéo đến mà không có chàng tiếp trợ, họ có bị nguy đến tính mạng không?

Càng nghĩ càng hoang mang bất quyết, Thạch Hiểu Đông chỉ mong sao làn nước Nhiệt Trì kia mau hạ xuống, vì chỉ khi làn nước kia hạ xuống, hấp lực mới xuất hiện! Từ đó chàng mới dễ dàng quay lại nơi có Địa Linh Chi Mạch và quan trọng hơn là có địa linh Tử Nhiệt hoa!

Địa linh Tử Nhiệt hoa chỉ tiết ra chất dịch quý báu sau một thời gian đứng một hoa giáp, tuy nhiên ai dám đoán chắc rằng vì tham luyện muốn luyện cho được công phu vô thượng Kim Cương Bất Hoại Thân Giáo chủ U Minh giáo sẽ bất chấp và dùng Địa linh Tử Nhiệt hoa như một loại kỳ hoa dị thảo để đạt một Giáp tỷ công phu?

Không ai nói chắc được một điều gì trước một kẻ hành sự bất chấp thủ đoạn là Giáo chủ U Minh giáo! Kể cả Thạch Hiểu Đông cũng nào dám nói chắc.

Muốn chắc chắn, hay hơn hết là chàng phải tận mắt nhìn thấy Địa linh Tử Nhiệt hoa hãy còn nguyên vẹn! Bằng không...

Làn nước Nhiệt trì rồi cũng đến thời điểm hạ dần xuống! Thạch Hiểu Đông chỉ chờ có thể liền lao xuống!

Bồm!

Ào... Ào...

Vụt! Vụt!

Theo làn nước xoáy dưới đáy Tỷ Ngộ Nhiệt Trì, Thạch Hiểu Đông bị cuốn vào một thủy đạo nhỏ hẹp!

Thủy đạo này lần trước khi bị cuốn vào chàng vì ngất đi nên không biết chiều dài của thủy đạo, lần này do cố tình thám sát Thạch Hiểu Đông dù muốn dù không cũng phải có chút ít kinh tâm! Bởi thủy đạo có chiều dài không ít hơn ba mươi trượng!

Vì thế bất kỳ ai nếu muốn bằng thủy đạo để thoát khỏi Tý Ngọ Nhiệt Trì và hy vọng tìm được động khẩu nơi có chứa Địa Linh Chi Mạch và Địa Linh Tử Nhiệt hoa, chắc chắn phải có sự chuẩn bị kỹ lưỡng để bế kín hơi và chịu đựng việc bị nước cuốn vào một thủy đạo dài đến vậy! Chàng nghĩ :

- “Chắc chắn năm xưa Đông Hải Thần Quân vì nghi ngờ Tý Ngọ Nhiệt Trì có điều bí ẩn nên đã có sự chuẩn bị cho chuyến thủy hành, còn hần, Giáo chủ U Minh giáo, với tính đa nghi của hần chắc chắn hần không dám mạo hiểm với tính mạng! Hần phải tìm đến động khẩu kia bằng lối ta đã thoát đi không phải theo thủy đạo!”

Trong một tâm trạng đầy ắp nghi ngờ ngay khi làn nước nhiệt trì vọt bắn ra ngoài vách núi, chàng cũng bị đẩy theo làn nước. Thạch Hiểu Đông vội đưa mục lục quét nhanh khắp vách núi.

- “Không có những vật dụng cần thiết để leo xuống vực” - Chàng nghĩ - “Hần không tìm đến đây như ta quá đa nghi”.

Ba trượng chiều cao cho khoảng cách từ nơi làn nước vọt bắn ra đến động khẩu có ẩn chứa Địa Linh Chi Mạch trong nháy mắt đã vượt hết? Chàng khẽ uốn thân mình và nhẹ nhàng đặt chân vào động khẩu.

Do không còn nghĩ Giáo chủ U Minh giáo có thể tìm đến đây, Thạch Hiểu Đông khi đặt chân vào động khẩu hoàn toàn không hề có sự phòng bị!

Thế nhưng...

Vù... vù...

Từ trong động khẩu, một luồng lực đạo cực kỳ uy mãnh liền xuất hiện xô ập vào chàng?!

Chàng không thể hiểu vào lúc này chàng đang mang tâm trạng như thế nào nữa!

Hoang mang? Nghi ngờ? Minh định? Phẫn nộ? Có thể là tất cả!

Theo bản năng, Thạch Hiểu Đông vội dừng đứng song trường và hất ra thật nhanh theo khả năng có được.

Ào... Ào...

Ầm!

Vì xuất thủ chậm hơn đối thủ vô hình Thạch Hiểu Đông buộc phải bị chấn lùi.

Chàng hoảng hốt khi biết rằng một trong hai cước bộ của chàng vừa đặt vào khoảng không! Chàng bị chấn lùi và kể như đã lùi được nửa thân hình ra ngoài động khẩu.

Cổ gượng trở lại, Thạch Hiểu Đông chỉ còn đặt một chân vào bề mặt vững trãi của nền động khẩu bằng đá.

Đối thủ đúng lúc này mới xuất đầu lộ diện!

- “Là hần... Giáo chủ U Minh giáo! Quả biên là hần đã đoạt được tất cả và hần đã tìm được địa phương này! Ôi chào! Ta e nguy mất...”

Còn đang nghĩ, chàng hoàn toàn bắn loạn khi nghe Giáo chủ U Minh giáo ngạo mạn :

- Nếu lúc trước, bản nhân có còn chút nghi ngờ về nơi mà người chỉ dám nói lấp lửng thì bây giờ... ha... ha... ha...

Vù...

Cùng tiến chiêu với hần, mục ma bà Lâm Tử Hà cũng kịp thời từ bên trong động khẩu tiến ra và rút lên hiểm độc :

- Ta chờ đợi điều này đã lâu, từ khi phụ thân người cố tình nạp mạng. Đi vào!

Nguyên khí chưa kịp phục hồi sau lần chạm chiêu thứ nhất, với loạt chiêu này, Thạch Hiểu Đông kể như hoàn toàn thúc thủ.

Ầm!

Vút!

Toàn thân chàng liền bị hợp kinh của mụ ma bà và Giáo chủ U Minh giáo đẩy bay ra khỏi động khẩu, đứng với ý đồ của mụ!

Tai chàng nghe ngoài những tiếng rú rít của từng làn gió thổi ngược lên còn là những tràng cười đắc ý của mụ ma bà và Giáo chủ U Minh giáo :

- Ha... ha... ha... rốt cuộc ta cũng hủy diệt được Thạch gia của lão quỷ Thạch Hồ Lãng! Ha... ha...

- Ha... ha... ha...! Mẫu thân thật cao kếp! Tiểu tử đã không còn, ai là người ngăn chúng ta độc bá vô lâm? Ha... ha..ha...

Một nỗi niềm vừa ân hận vừa căm phẫn ngay lấp tức tràn ngập trong tâm tưởng Thạch Hiểu Đông!

Tốc độ rơi xuống càng lúc càng nhanh, nhanh không thể tưởng!

Bản năng cầu sinh buộc chàng phải hít một hơi thật đầy thanh khí! Chàng cố làm cho toàn thân nhẹ đi bằng cách giang thật rộng tứ chi và dùng chính y phục đang căng phồng của chàng làm cho tốc độ rơi xuống giảm đi chút ít!

Tuy nhiên chàng hoàn toàn cảm nhận sự nguy hiểm đang cận kề! Bởi bất chấp mọi cố gắng của chàng thân hình chàng vẫn cứ như mọi vật nặng khác cứ rơi xuống mỗi lúc mỗi nhanh.

Ừ... ừ...

Đến lúc Thạch Hiểu Đông hoàn toàn tuyệt vọng, có một - Hoặc nhiều tiếng quát thì phải - Đồng loạt vang lên thật đanh gọn :

- Đánh!

Một vàng cương kinh vụt xuất hiện từ phía dưới đỡ lấy thân hình chàng và làm cho sức rơi xuống phải giảm hẳn!

Bình!

Một cảm giác hoàn toàn mơ hồ ngay lập tức phủ chụp tâm trí chàng khi chàng ngất lịm.

Một vòm đá tối om om ở trên cao, một động khẩu mờ mờ sáng sáng như ở xa lắm đối với chàng, nhiều bóng nhân ảnh nhòe nhoẹt đang lao nhao xao động quanh thân chàng :

đó là những gì chàng nhìn thấy sau một lúc dài ngất lịm!

Phải một lúc lâu, thật lâu, những mơ âm thanh hỗn độn mới có dịp ulla vào thính nhĩ của chàng!

Chàng nghe với những nhận thức rất mơ hồ :

- Liệu hấn còn nguyên vẹn không đại sư?

- Chân nguyên nội lực của hấn tuy không mất nhưng hoàn toàn tản mát! Ta e...

- Không ngờ Đông nhi lại quá khinh xuất...

- Hung thủ chắc chắn phải là U Minh giáo!

...

Còn nhiều lắm những câu phát thoại! Nhưng tất cả những điều đó không hề giúp nhận thức của chàng bớt đi sự mơ hồ! Ngược lại chàng càng có nhiều những mơ nhận thức hỗn độn!

Một thời gian khá lâu sau đó, một câu phát thoại tương đối rõ ràng nhất thẩm nhập vào nơi sâu thẳm trong nhận thức của chàng :

- Đúng như chư vị tiên bối đã nhận định! Địa Linh Chi Mạch đã bị phá hủy khi Địa Linh Tử Nhiệt hoa bị ác ma cố tình cướp đi!

Chàng chấp chới trong nhận thức, chấp chới với hiện tại và nửa mơ nửa tỉnh trong quá khứ! Chàng kêu mà không ngờ chàng đang kêu :

- Tư Đồ cô nương! Đó là... đó là tâm huyết của của Đông Hải Thần Quân! Đừng để... để ác nhân gây tổn hại...

Có người đang lay chàng :

- Thạch Hiểu Đông! Người có nghe ta gọi không? Người có nhận ra ta là ai không?

Chàng nói với những hình ảnh hãy còn nhập nhòa trong tâm tưởng :

- Bang... Bang chủ! Văn bối... văn bối...

Bệnh Cái nhếch môi, cố làm cho vài tiếng cười bật ra khỏi môi miệng đang gượng gạo :

- Hà... hà...! Người nhận ra ta là tốt rồi! Người không chết cũng là tốt!

Có ai đó, như là Giác Hải đại sư thì phải, lên tiếng nói xen vào và dò hỏi chàng :

- A di đà Phật! Thạch thí chủ rất cần sự tịnh dưỡng! Nhưng trước hết, Thạch thí chủ liệu có thể vận dụng chân khí để xem lại toàn bộ kinh mạch trong nội thể không?

Chân khí - Kinh mạch - Nội thể - Những danh xưng này có tác dụng thật hữu hiệu!

Chúng giúp chàng ngay lập tức nhớ lại những gì đã xảy ra cho chàng và cũng giúp chàng bắt đầu nhìn vào những gương mặt đang lo lắng nhìn chàng!

- Bang chủ! Chư vị sư bá! Đại sư! Tư Đồ cô nương! Mọi người đều đến cả rồi sao?

Ngũ sư cô Đoàn Như Hồng Bạch mỉm cười qua màn nước mắt :

- Tạ ơn trời Phật! Đông nhi thật sự đã lai tỉnh! Dĩ An viện có cơ phục hồi rồi!

Chàng vận dụng tâm trí vừa có trở lại để hỏi họ :

- Mọi người vừa nhắc đến Địa linh Tử Nhiệt hoa, phải chăng đây vẫn là đây vực, nơi Thạch mỡ bị rơi xuống.

Tư Đồ Ngọc đáp :

- Thạch thiếu hiệp không nên nói nhiều, cần phải chi trì chút nguyên khí để giữ lấy sinh cơ! Không sai, đây chính là đây vực nơi tiểu hiệp đã bị ác ma Giáo chủ U Minh giáo đẩy rơi xuống từ động khẩu ở trên kia.

Để tiếp tục giải thích, Bệnh Cái lên tiếng trách :

- Chuyện qua rồi thật tình ta không muốn nhắc lại, nhưng người thật sự quá khinh xuất và đánh giá quá thấp thủ đoạn của lũ ác ma! Hừ... nếu không có Tư Đồ tiểu nha đầu kịp đoán được địa điểm này...

Đoàn Như Hồng Bạch xen vào bênh vực chàng :

- Hoàng tiền bối đã bảo là chuyện đã qua vậy còn nhắc lại làm gì cho Đông nhi thêm phiền muộn?

Quá hiểu tâm tánh của Bệnh Cái - Mà giờ đây chàng mới biết lão ở họ Hoàng - Chàng mỉm cười khi thấy nét mặt cau có như muốn phát tác của lão!

Tuy nhiên lão chưa kịp nói, Thẩm đại sư bá của chàng vội lên tiếng :

- Ngũ sư muội đừng bênh Đông nhi như vậy! Phải như thế này Đông nhi mới bớt đi cao ngạo và mới thật sự trưởng thành!

Thẩm Như Bích nhìn chàng :

- Đông nhi còn có cơ hội này là nhờ vào sự thông tuệ của Tư Đồ cô nương, đồng thời Đông nhi còn phải ghi nhớ đại ân của Kha nhị sư bá! Hà...

Dư tam sư bá của chàng tiếp lời :

- Đã từng một lần rơi xuống vực, Kha nhị sư bá của Đông nhi đã bày cho chúng ta cách phòng bị hầu ứng cứu cho Đông nhi. Nếu không có sự từng trải của Kha nhị sư bá, lúc này đây Đông nhi làm gì còn dịp nhìn thấy chúng ta?

Chàng chỉ kịp gật đầu vì đã hiểu, thì Tà sư bá của chàng lại lên tiếng :

- Cùng chung một cảnh ngộ, xem ra Kha nhị sư huynh đã gánh chịu thảm trạng thay cho Đông nhi! Đặc ân này đừng nói là Đông nhi, bốn người chúng ta cũng phải cảm kích và ghi nhớ công ơn trời biển của Kha nhị sư huynh.

Kha Như Lục cười gượng :

- Tứ sư đệ nói chỉ những lời quá đáng! Lúc sinh tiền, chính ân sư đã phó thác cho ta trọng trách bảo vệ tiểu muội và cốt nhục của tiểu sư đệ Thừa Phong! Việc tiểu muội vì sự bất phòng của ta phải bị thảm tử, ta đang lo là khi gặp lại ân sư không biết phải bẩm báo như thế nào đây?

Một giọt lệ lập tức rời khỏi khoé mắt trên gương mặt đầy những vết sẹo của Kha Như Lục, buộc Thạch Hiểu Đông phải kêu lên :

- Kha nhị sư bá...

Giác Hải đại sư vội trách chàng :

- Sao Thạch thí chủ lại để tâm tình xúc động? Có dè nén lại nào, đừng để chỗ nguyên khí ít ỏi bị tổn hao!

Bây giờ Thạch Hiểu Đông mới nhớ đến việc cần phải vận dụng chân khí để xem lại kinh mạch như Giác Hải đại sư đã bảo!

Chàng vội dần lại sự xúc động và thử vận dụng chân khí.

- Ồi...

Bệnh Cái nghi hoặc :

- Là chuyện gì tiểu tử?

Chàng thở hổn hển qua lời đáp :

- Kinh mạch của vãn bối... sai lệch... sai lệch hoàn toàn rồi!

Thẩm Như Bích tái mặt :

- Sai lệch toàn bộ kinh mạch ư?

Giác Hải đại sư hỏi thêm :

- Còn chân nguyên nội lực thì sao? Có còn trên vẹn không?

Chàng trực trào ngắn lệ nhưng kịp dè nén lại :

- Bộ vị đã sai lệch, nội lực dù có còn nguyên vẹn cũng vô dụng! Tại hạ đâu thể quy hồi chân nguyên về đan điền?

Từ nơi xa xăm, có tiếng người vừa lao đến vừa kêu :

- Bang chủ, không xong rồi?

Biết đó là Túy Lúy Cái, Thạch Hiểu Đông liền lắng nghe xem có điều gì bất ổn đến nỗi lão phải kêu toáng lên như vậy!

Bệnh Cái trầm giọng :

- Chuyện dù gấp người cũng không cần phải hoảng loạn như thế! Mau điều hộ khí lực rồi hãy nói?

Uy quyền của một Bang chủ có khác! Túy Lúy Cái vội thu nạp ngay khi đứng trước mọi người! Sau đó Túy Lúy Cái bẩm báo tuần tự :

- Tuân lệnh Bang chủ và được Giác Hải đại sư điểm chỉ thuộc hạ đã đến Tổ sư Phật đường của Thiếu Lâm! Bảo mạng cố nguyên đan của Thiếu Lâm đã bị Bảo chủ Bích Huyết bảo thu dụng.

Bệnh Cái kinh ngạc :

- Đâu lại có chuyện lạ lùng như vậy? Đồng Đại Thừa dựa vào đâu để thu dụng Linh đan diệu dược của Thiếu Lâm?

Túy Lúy Cái hồi bẩm :

- Đó là điều cấp bách duy nhất khiến thuộc hạ phải hốt hoảng! Cửu đại môn phái từ khi biết Giáo chủ U Minh giáo chính là Thanh Vân lão đạo, bị Đồng Đại Thừa khích nộ và dùng kế ly gián, Thanh Hà liên chủ xướng Cửu phái Nhất bảo liên minh!

Giác Hải hoang mang :

- Tệ phái Thiếu Lâm cũng vậy ư?

Túy Lúy Cái gật đầu :

- Quý phái do lệnh sư đệ Giác Viên dẫn đầu cũng gia nhập liên minh, và chính Giác Viên tán đồng việc dùng Bảo mạng có nguyên đan trao cho Đồng Đại Thừa tùy nghi sử dụng.

Bệnh Cái trầm mặt :

- Bọn chúng định làm gì với bảo mạng cố nguyên đan và với liên minh quái quỷ đó?

Túy Lúy Cái nghiêm giọng nói :

- Như thuộc hạ nghe được, tôn chỉ của liên minh này là: chống U Minh tận diệt Dĩ An!

- Còn Cái bang của chúng ta?

Túy Lúy Cái đáp :

- Đồng Đại Thừa, kẻ chủ xướng liên minh này có bản tin, nếu cần liên minh sẽ đổi lại danh nghĩa!

- Danh nghĩa gì?

- Nhất bang Cửu phái Nhất bảo - Thập nhất liên minh!

Bệnh Cái cười lạnh :

- Hừ! Bảo bốn Bang phái liên minh với Bích Huyết bảo nửa tà nửa chánh ư?

Không bao giờ!

Túy Lúy Cái gật đầu :

- Thuộc hạ cũng nghĩ như vậy, do đó điều cấp bách duy nhất chúng ta cần phải thực hiện ngay là làm sao ngăn cản hành vi càng lúc càng mê muội của Cửu phái, không để Bích Huyết bảo lợi dụng với mưu đồ độc bá võ lâm!

Bệnh Cái kinh nghi :

- Người vừa nói Cửu phái càng lúc càng mê muội? Người muốn ám chỉ điều gì?

Túy Lúy Cái lúng túng :

- Điều này thuộc hạ chưa kịp bẩm báo! Chỉ là do...

- Ta biết rồi! Bây giờ người nói cũng đâu có muộn?

- Bẩm Bang chủ! Mọi việc xuất phát từ một chiêu Cửu Môn U Minh chuồng do Thanh Vân truyền cho các phái giống nhau? Mỗi phái đều thức ngộ chung một đặc điểm, là từ chiêu này nếu vận dụng vào sở học của từng phái, họ sẽ có được chín chiêu tuy có khác nhau về hình thức nhưng lại giống nhau về phần tâm pháp!

Bệnh Cái giật mình nhìn Thạch Hiếu Đông hỏi vội :

- Có chuyện như thế này không, tiểu tử?

Chàng gật đầu :

- Đúng là có chuyện này! Nhưng nếu họ được thêm một chiêu u minh nữa, cho dù là giống nhau, sự khác biệt sẽ tăng dần!

Bệnh Cái hỏi :

- Người có được mấy chiêu U Minh?

Chàng đáp :

- Hai!

Bệnh Cái gật đầu nhưng lại hỏi :

- Tốt! Người có thể nói cho mọi người cùng rõ hai chiêu này không?

Chàng gật đầu! Và nhìn Bệnh Cái, chàng hỏi :

- Để làm gì, tiền bối?

Lão cười nhẹ :

- Công phu tuyệt kỹ đã khiến Cửu phải mê muội! Ta tương kế tựu kế, dùng hai chiêu của người để phá vỡ liên minh của Bích Huyết bảo! Người nghĩ thế nào?

Chàng khẽ mỉm cười :

- Tiền bối quả cao kế! Với hai chiêu này Cửu phải sẽ buông bỏ Bích Huyết bảo và quay sang Cái bang! Một chiêu U Minh họ đã biết nếu thêm hai chiêu nữa Cửu phải sẽ được lợi và do tiểu đồng đại dị, họ dù muốn liên minh cũng không được!

Túy Lúy Cái ngơ ngác :

- Liên minh nào chẳng là liên minh? Tại sao lúc thì người bảo Cửu phải sẽ liên minh với tệt bang lúc thì lại nói có muốn liên minh cũng không được?

Bệnh Cái tranh phần đáp lại :

- Người không hiểu cũng phải! Đây nhé ta hỏi người tại sao có chuyện Bích Huyết bảo thu dụng Bảo mạng cố nguyên đan của Thiếu Lâm?

Túy Lúy Cái tuy đáp nhưng vẫn tỏ ra ngờ nghệch :

- Theo thuộc hạ biết Đồng Đại Thừa đã phân cho Cửu phải mỗi người một hoàn Bảo mạng cố nguyên đan! Nhưng...

Bệnh Cái phì cười :

- Hà... hà... theo ta, tám phái kia cũng phải bỏ ra những linh đan tương tự! Bằng không chưa chắc Giác Viên đã chịu bỏ ra toàn bộ những hoàn Bảo mạng cố nguyên đan cho các phái hữu dụng.

Lão chỉnh dung nghiêm giọng :

- Điều đó cho thấy rằng Đồng Đại Thừa muốn qua sự liên minh này để lập thành một trận thế có thể gọi là Cửu phải U minh! Như người vừa nói, Cửu phải nhờ vào một chiêu U Minh duy nhất nhưng giống nhau để vận dụng vào sở học của từng phái! Và họ có được đúng chín chiêu Đại đồng tiểu dị! Nhờ vào sự Đại đồng này chín chiêu kia sẽ có đủ uy lực đến nỗi Đồng Đại Thừa dám khoa trương bằng tôn chỉ: chống U Minh diệt Dĩ An! Người minh bạch chưa?

Thẩm Như Bích đến bây giờ mới có dịp lên tiếng :

- Nếu không được tiến bối bỏ công giải thích bọn vẫn bối cũng phải hoang mang như Túy Lúy lão huynh! Vậy chủ ý của tiền bối và Đông nhi là...

Tư Đồ Ngọc nhanh miệng giải thích :

- Tiểu nữ hiểu rồi! Bang chủ vừa muốn giúp Cửu phải có dịp tinh tiến võ học bằng cách chỉ cho họ hai chiêu U Minh nữa! Nhưng vì có thêm hai chiêu nữa, công phu của Cửu phải sẽ gặp phải nan đề là đại dị nhưng

tiểu đồng! Họ chỉ có thể tùy sức mà liên minh, chứ không thể liên minh lập trận để đưa đến tình trạng bị ai khác lợi dụng! Phải như thế không Bang chủ?

Bệnh Cái gật đầu khen :

- Tiểu nha đầu kẻ ra cũng khá thông tuệ!

Tư Đồ Ngọc đỏ mặt.

Đoàn Như Hồng Bạch lại tìm cách bênh vực nàng :

- Nếu không thông tuệ sao Ngọc nhi có thể đoán được địa phương mà Đông nhi đã bỏ đi một mình? Và nếu không nhờ Ngọc nhi, Đông nhi gặp kiếp nạn, ai là người nói ra hai chiêu U Minh cho Hoàng tiền bối nghĩ ra hảo kế?

Bệnh Cái phì cười :

- Hà... hà... còn người nữa, người làm gì phải bênh vực tiểu nha đầu ra mặt như vậy? Đây! Người muốn ra sao thì muốn nhưng đừng buộc lão già gần đất xa trời này phải làm ông tơ bà nguyệt à nha! Ta không đương nổi đâu! Hà... hà...

Nghe lão nói ai ai cũng cười! Chỉ có Tư Đồ Ngọc là càng thêm đỏ mặt và riêng Thạch Hiểu Đông thì ngờ ngợ ngắc ngắc không hiểu Bệnh Cái muốn ám chỉ điều gì?

Trông thấy sắc mặt của chàng, Bệnh Cái liền đổi giọng :

- Đủ rồi? Nếu tiểu tử người đã tán thành kế sách của ta, mau đọc hai chiêu U Minh cho mọi người cùng nghe!

Đưa mắt nhìn mọi người lão tiếp :

- Lão phu cũng muốn tất cả hầy nhân dịp này tham luyện công phu! Hy vọng với hai chiêu U Minh, ai ai cũng được tinh tiến võ công để sau này có dịp phục thù bọn U Minh giáo!

Thương tích của chàng như thế nào, lão không một lần nhắc đến nữa! Qua đó đủ biết tất cả cơ hồ phải thúc thủ, không ai giúp được gì cho chàng nhất là khi Túy Lúy Cái thông báo Bảo mạng nguyên đan của phái Thiếu Lâm đã bị Đồng Đại Thừa thu dụng.

Chàng cam chịu số phận và đọc cho mọi người nghe khẩu quyết hai chiêu U Minh vừa là trường pháp vừa là tâm pháp nội công.

30. Công Năng Kỳ Diệu: Tử Nhiệt Hoa -đắc Thành Công Phu: Hợp Tam Phái

Những ngày sau đó, mọi việc vẫn bình lặng trôi đi!

Túy Lúy Cái, Bệnh Cái, Giác Hải đại sư, Thảm đại sư bá, Dư tam sư bá, Tạ tứ sư bá: sáu nhân vật này lập tức tiến hành kế sách đã định! Họ đi đến Cửu phái, dùng khẩu quyết của hai chiêu U Minh để ngấm ngầm phá vỡ mưu đồ liên minh của Bích Huyết bảo!

Kha nhị sư bá, Đoàn ngũ sư cô và Tư Đồ Ngọc thì lưu lại vừa lo tham luyện hai chiêu U Minh vừa gần gũi để khích lệ ủi an Thạch Hiểu Đông!

Ban sáng là Kha nhị sư bá đến với chàng.

Ban chiều là Tư Đồ Ngọc.

Buổi tối thì đến lượt Đoàn Ngũ sư cô.

Nhưng bất chấp mọi khích lệ của họ, bất chấp mọi nỗ lực của bản thân chàng, toàn bộ những kinh mạch đã sai lệch bộ vị vẫn không trở lại nguyên vị trước đó!

Điều đó dẫn đến toàn bộ chân nguyên nội lực của chàng đúng một giáp tý công phu vẫn cứ tản mát khắp các kinh mạch, không sao quy hồi Đan điền!

Chàng nghĩ :

- “Nếu có cách nào giúp ta quy hồi nội lực về lại đan điền, ta sẽ tự dẫn lưu chân khí và giúp các kinh mạch trở lại nguyên vị! Hà... tiếc thay đó lại là điều vô phương thực hiện!”

Cho đến một hôm Tư Đồ Ngọc tình cờ hỏi chàng :

- Có phải thiếu hiệp đã nhờ chất dịch từ Địa linh Tử Nhiệt hoa nên có được một giáp tý công phu?

Chàng cười thầm :

- Nhưng tất cả đều hoài phí! Phải chi tại hạ có thể san sẻ cho cô nương chỗ nội lực này.

Nàng lại hỏi :

- Địa Linh Chi Mạch là nguồn phát sinh ra Địa linh Tử Nhiệt hoa, phải chăng thiếu hiệp đã ngâm mình vào nước Địa linh khi luyện công phu Kim Cương Bất Hoại Thân?

Chàng gật đầu thừa nhận :

- Thoạt đầu tại hạ chỉ muốn nhờ Địa Linh Chi Mạch để giúp chất dịch của Địa linh Tử Nhiệt hoa mau phát huy tác dụng! Và sau đó, khi tìm được di tự và phần khẩu quyết kia, tại hạ sẵn đó nên cứ vừa ngâm mình vào vừa luyện thử! Rất tiếc, khi đó tại hạ lại không có đủ toàn bộ kinh văn!

Nàng thương cảm :

- Nghĩ cũng tiếc? Hà... giờ đây khi Giáo chủ U Minh giáo cướp đi Địa linh Tử Nhiệt hoa, vô tình phá hủy luôn Địa Linh Chi Mạch! Hẳn rõ ràng là không cần luyện công phu Kim Cương Bất Hoại Thân do không có đủ kinh văn, ngược lại như thiếu hiệp dù muốn luyện cũng không có Địa Linh Chi Mạch để luyện!

Chàng chợt băn khoăn :

- Không hiểu Địa linh chi Tử Nhiệt hoa có giúp hẳn tăng tiến nội lực không?

Nàng thờ ơ đáp :

- Hẳn không tăng tiến cùng không thiệt gì cho hẳn, vì hẳn kể như đã biết tất cả về Đông Hải Nhất Thốn chỉ!

Chàng nghi hoặc :

- Cô nương vẫn tin phần kinh văn Đông Hải bí kíp hẳn cướp được chính là khẩu quyết để luyện Đông Hải Nhất Thốn chỉ ư?

- Đâu thể khác được?

Chàng cười tin tưởng :

- Tại hạ dù đã một lần đoán sai, dẫn đến nhận lấy thảm họa này! Tuy nhiên tại hạ lại tin rằng phần kinh văn hẳn lấy được chỉ là những tờ kinh văn do Đông Hải Thần Quân trước kia đã mang theo. Đối với hẳn, hẳn vừa không luyện được Kinh cương bất hoại thân vừa không có cơ hội để biết Đông Hải Nhất Thốn chỉ!

Thở ra một hơi dài chán nản, chàng nói tiếp :

- Điều khiến tại hạ phải nghi ngại là Tử Nhiệt hoa Địa Linh dù chưa đến lúc tiết ra chất dịch chí báu nhưng ít nhiều gì cũng làm cho hẳn tăng thêm nội lực! Bằng không hẳn đâu cần phải cướp lấy Tử Nhiệt hoa Địa Linh? Hẳn cần phá hủy ngay tại đây là đủ rồi!

Có vẻ không tin Tư Đồ Ngọc bảo :

- Được! Muội sẽ đi tìm khắp quanh đây! Để xem hẳn có hủy hoại hoặc vất bỏ trở lại hay không? Chỉ khi biết chắc là hẳn đã mang theo, muội mới tin vào nhận định của Thạch huynh.

Đột nhiên Tư Đồ Ngọc thay đổi cách xưng hô, điều đó khiến Thạch Hiểu Đông phải nôn nao trong lòng.

Vì thế nàng đã bỏ đi một lúc khá lâu nhưng mãi sau đó chàng mới nhận biết!

Tự cười bản thân, chàng nghĩ :

- “Người giờ đây chỉ là một phế nhân không hơn không kém, người có tư cách gì để nghĩ rằng nàng muốn thân cận với người? Chỉ là vọng tưởng thôi, người rõ chưa?”

Mọi chuyện tưởng như là tầm thường, nào ngờ đó lại là điều tối hệ trọng!

Tối hôm đó, cả ba người cùng đến với chàng! Và trong tay Tư Đồ Ngọc là một nhánh cỏ dại héo úa.

Đưa ra cho chàng nhìn, nàng hỏi :

- Thạch huynh có nhận ra nhánh cỏ dại này không? Liệu có phải Địa linh...

Chàng cướp lời :

- Gọi là Tử Nhiệt hoa, hoa phải có màu tím sẫm!

Tư Đồ Ngọc xòe luôn hàn tay còn lại để chàng nhìn thấy một đóa hoa màu tím sẫm cũng héo úa không kém.

- Hai phần này nằm cách nhau không xa! Mọi người nghĩ không phải là một?

Vì chàng không thể cất tay động chân, Đoàn Như Hồng Bạch liền nhận lấy và đưa chúng đến gần mũi chàng :

- Mùi vị thế nào, Đông nhi? Có cùng một mùi vị và giống với Tử Nhiệt hoa Địa Linh mà Đông nhi đã biết không?

Chàng hít nhẹ và nhận ra mùi hương quen thuộc :

- Đúng là Tử Nhiệt hoa Địa Linh! Không lẽ hán không...

Đoàn ngũ sư cô xua tay :

- Chúng ta không cần tìm hiểu nguyên nhân khiến hán đã vất lại! Chúng ta chỉ cần biết một điều, Đông nhi có dám mạo hiểm không?

Chàng cười buồn :

- Có gì mà không dám? Chẳng phải Đông nhi kể như kẻ đã chết rồi ư?

Đoàn Như Hồng Bạch nhăn mặt, tỏ ý không muốn nghe những lời chán nản từ miệng chàng Kha nhị sư bá lên tiếng :

- Hãy còn điều này nữa, Đông nhi! Tư Đồ, à không, là Ngọc nhi muốn Đông nhi tiếp nhận một thỉnh cầu!

Chàng hoang mang :

- Thỉnh cầu?

Tư Đồ Ngọc gật đầu :

- Phải! Mọi người nghĩ rằng vì Thạch huynh đã từng ngấm mình vào Địa Linh Chi Mạch, ít nhiều gì nước ở Địa linh còn tiềm tàng trong nội thể của Thạch huynh.

Chàng chặn ngang :

- Cô nương chớ nên vọng tưởng! Tại hạ tin chắc việc luyện công phu Kim Cương Bát Hoại Thân sẽ bắt thành! Vả lại...

Đến lượt nàng cướp lời :

- Đã hai lần Thạch huynh đoán sai! Lần này Thạch huynh nên nghe mọi người!

Kha Như Lục bảo :

- Đúng đấy, Đông nhi! Huống chi chính ta cũng tin vào lời giải thích của Ngọc nhi!

Chàng kinh ngạc :

- Giải thích về điều gì?

Tư Đồ Ngọc vẫn tỏ ra nhẩn nại :

- Về việc Thạch huynh đã luyện công phu Kim Cương Bất Hoại Thân nhưng chưa đạt!

- Không đạt hay chưa đạt?

Nàng minh định :

- Chưa đạt! Hoàn toàn khác với không đạt!

- Nghĩa là...

- Muội tin vào điều muội nói. Bằng không, Thạch huynh nghĩ xem tại sao khi bị ác nhân đẩy xuống vực, hợp kinh của mọi người tuy có làm đà rơi của huynh giảm hẳn đi khiến huynh không đến nỗi bị gãy vụn tứ chi nhưng huynh lại bị sai lệch bộ vị những kinh mạch?

Chàng đáp :

- Lúc đó tại hạ vốn đã bị ngắt nên không mừng tượng được...

- Nhưng ta lại mừng tượng được vì ta đã từng bị rơi như vậy! Đông nhi, cũng giống với Đông nhi ta gặp may là được nhiều loạt những tầng cây leo dày đặc làm giảm đà rơi! Nhưng khi chạm đất ta cũng bị va đập nhiều và suýt nữa đã chết vì tan xương nát thịt! Còn Đông nhi, đáng lý Đông nhi phải bị gãy vụn tứ chi một khi toàn bộ kinh mạch của Đông nhi bị sai lệch bộ vị! Đằng này tứ chi nguyên lành nhưng kinh mạch lại sai lệch là tại sao? Phải chăng như Ngọc nhi giải thích, nhờ Đông nhi có luyện qua công phu Kim Cương Bất Hoại Thân, tuy là chưa đạt, nhưng cũng nhờ đó nên tứ chi của Đông nhi chịu đựng được những va đập! Nếu là vậy tại sao Đông nhi không tiếp tục luyện công phu đó nếu Ngọc nhi sẵn lòng trợ giúp?

Ít nhiều bị thuyết phục, Thạch Hiểu Đông bảo :

- Nếu muốn luyện ít ra tiểu diệt cũng phải quy hồi toàn bộ chân nguyên đang tản mát về lại đan điền! Nhưng đây là điều không thể.

Đoàn ngũ sư cô đưa cho chàng nhìn thấy Tử Nhiệt hoa Địa Linh :

- Có thể hay không có thể Đông nhi còn chưa dùng thử Tử Nhiệt hoa Địa Linh kia mà?

Chàng cười nhẹ :

- Dù có là Linh hoa kỳ thảo, chúng cũng đã héo úa...

Tư Đồ Ngọc nhẹ nhàng :

- Vì thế cô cô lúc nãy có hỏi huynh dám mạo hiểm hay không! Và huynh đã trả lời dám!

Chàng chậm rãi lắc đầu :

- Tại hạ chỉ sợ mọi người quá kỳ vọng rồi lại phải thất vọng nên nói như vậy? Thật ra nếu Tử Nhiệt hoa Địa Linh có công năng diệu được như ta nghĩ, tại sao hẳn vứt bỏ?

Tư Đồ Ngọc mỉm cười :

- Có câu: kẻ thông minh một đời khó tránh khỏi u mê nhất thời! Muội cho đây là trường hợp của hần! Cả huynh cũng vậy!

- Tại hạ như thế nào?

- Huynh rất thông minh, muội thừa nhận điều này! Nhưng bất kỳ ai cũng vậy càng suy đoán sâu xa càng sợ, và càng sợ càng đoán sâu xa! Đoán mãi đâm ra đánh giá đối phương quá cao, cao hơn sự thật hóa thành đoán sai!

Chàng đâm ra khó chịu với lời nói có phần khích bác của nàng :

- Tại hạ thừa nhận tại hạ đã hai lần đoán sai nhưng không vì thế mà cô nương...

Tư Đồ Ngọc nghiêm mặt tôn nghiêm giọng :

- Rốt cuộc huynh dám hay không dám mạo hiểm đây?

Chàng biết đáp thế nào bây giờ? Bảo dám thì sao chàng không dùng thứ Tử Nhiệt hoa Địa Linh, hóa ra đúng với ý đồ mọi người! Còn bảo không dám chẳng khác nào chàng tự hạ thấp chính chàng?

Hiếu được tâm trạng của chàng, Đoàn Như Hồng Bạch lên tiếng giúp chàng có cách hạ đài mà không bẽ mặt :

- Đông nhi, Dĩ An viện có khôi phục uy danh hiển hách hay không là trông mong vào mỗi Đông nhi. Vả lại mối thù của nội tổ Đông nhi, của tiên phụ Đông nhi...

Chàng nóng bừng khắp mặt :

- Sư cô hãy mớm cho Đông nhi!

Không còn gì vui mừng hơn là khích nộ được bầu nhiệt huyết hãy còn đang phượng cương nhưng bị Thạch Hiếu Đông cố tình nhấn chìm vào nỗi đau của một phế nhân, cả Tư Đồ Ngọc lẫn Đoàn Như Hồng Bạch cùng vô nát thân và hoa Địa Linh Tử Nhiệt trong lòng bàn tay của họ!

Với tam mục chân hỏa, chỉ một lúc sau, toàn bộ những gì là Địa Linh Tử Nhiệt hoa chỉ còn là một hoàn tròn và nhỏ bằng đầu ngón tay!

Nhón nhẹ như thế đó thật sự là một linh đan tiên dược, Đoàn Như Hồng Bạch cho vào miệng chàng.

Nuốt xuống khỏi cổ, chàng bảo :

- Nhị sư bá mau giúp Đông nhi ngồi dậy?

Cũng như lần mới rồi, Tư Đồ Ngọc vội tiếp tay Kha Như Lục để đỡ chàng lên, tuy rằng chàng không hề mở miệng nhờ nài!

Phải có một người luôn giữ lấy chàng, Kha Như Lục đảm nhận!

Phải có người vừa xếp hai chân chàng vào nhau theo tư thế tọa công vừa giữ hai tay của chàng vào đúng vị thế, để làm được việc này cả Tư Đồ Ngọc lẫn Đoàn Như Hồng Bạch phải cùng một lúc thực hiện!

Chàng than oán :

- Có là phế nhân mới biết nỗi khổ của một phế nhân!

Lừ mắt nhìn chàng, Đoàn ngũ sư cô bảo :

- Đông nhi đừng đùa nữa, được không? Ta...

Còn chưa nói dứt lời, Đoàn Như Hồng Bạch chợt kêu lên :

- Đông nhi!!

Kha Như Lục vì ngồi ở phía sau, tạo chỗ dựa cho Thạch Hiếu Đông nên không rõ chuyện gì xảy ra bèn hỏi :

- Có gì bất ổn sao, ngũ sư muội?

Tư Đồ Ngọc bình tâm hơn đáp :

- Có lẽ Tử Nhiệt hoa Địa Linh phát huy tác dụng, nhị bá và cô cô chớ hốt hoảng!

Không để chậm, nàng kề miệng vào tai Thạch Hiếu Đông :

- Thạch huynh lưu tâm! Muội bắt đầu đọc lại toàn bộ kinh văn, giúp Thạch huynh luyện Kim Cương Bất Hoại Thân công phu!

Nàng chậm rãi đọc, không cần biết chàng hiện có lưu tâm hay không?

Thời gian để nàng đọc xong toàn bộ kinh văn khẩu quyết không dài lắm nhưng lại quá đủ cho Thạch Hiếu Đông đạt được ý nguyện!

Tư Đồ Ngọc vừa dứt lời liền có cảm nhận toàn thân Thạch Hiểu Đông đột nhiên run bắn lên và toát lên từng nhịp thở nóng hừng hực!

Nàng kêu lên :

- Ôi chao Ngũ cô cô! Thạch huynh... ôi!

Bình! bình!

Một vầng cương kinh từ nội thể của Thạch Hiểu Đông bất ngờ hiển hiện! Và vầng cương kinh đó đủ mạnh để đẩy bắn kêu lên bình bình của Tư Đồ Ngọc và Đoàn Như Hồng Bạch, hai người phải bật ra xa khỏi nơi Thạch Hiểu Đông đang ngồi!

Cũng một cách tương tự đến lượt Kha Như Lục ở phía sau cũng bị vầng cương kinh đẩy bật ra.

Bình!

Phịch!

Ngay trước mắt thấy Thạch Hiểu Đông vẫn vững vàng trong tư thế tọa công. Tư Đồ Ngọc và Đoàn Như Hồng Bạch vội chạy đến giúp Kha Như Lục đứng lên, do Kha Như Lục chỉ còn lại một tay và một chân nên khi ngã rất khó tự đứng lên.

Sau đó họ túm tụm vào một chỗ vừa nhìn chàng vừa thì thầm bàn tán :

- Ngọc nhi! Có phải đó là phản ứng tất yếu khi luyện công phu Kim Cương Bất Hoại Thân không?
- Cô cô, Đông Hải môn bao đời nay nào có ai luyện được công phu này? Ngọc nhi làm sao biết đó có phải hay không phải phản ứng tất yếu?
- Này Ngọc nhi! Người thử suy đoán xem tại sao thân hình của Đông nhi cứ run bắn lên như vậy?
- Nhị bá! Ngọc nhi cũng định hỏi nhị bá câu này! Nhị bá và ngũ cô cô nghĩ sao?
- Ái chà! Đường lối công phu của Đông nhi từ khi luyện U Minh Cửu Môn chương đầu còn là đường lối Dĩ An công phu! Ngũ cô ta cũng chịu thôi?
- Ngũ muội! Theo ta rất có thể đây là diệu lực từ Tử Nhiệt hoa Địa Linh! Muội nghĩ có đúng không?
- Nhị bá! Ngọc nhi không tin như vậy đâu!
- Tại sao Ngọc nhi?
- Nói ra chỉ sợ Nhị bá và Ngũ cô quả trách, thật tâm Ngọc nhi cũng nghĩ như Thạch huynh. Nếu Tử Nhiệt hoa Địa Linh bị xa rời Địa Linh Chi Mạch nhưng vẫn có công năng diệu dụng, tại sao hẳn lại không biết và vứt bỏ?
- Úy, sao lúc này Đông nhi nói như thế Ngọc nhi đã bảo là không phải?
- Nhị bá lượng thứ cho! Đó là cách Ngọc nhi muốn Thạch huynh đừng quá bi quan đến phải tuyệt vọng! Nếu không nói như vậy, Thạch huynh đâu chịu tọa công như trước đây chúng ta đã từng khuyên giải?
- Nghĩ cũng đúng! Nhị sư huynh không là nữ nhân nên không thể hiểu tâm trạng của Ngọc nhi, muội thì hiểu! Có gì chán nản bằng một kẻ thì khuyên giải nhưng người được khuyên giải lại cứ bỏ ngoài tai?
- Nhưng ta vẫn không hiểu tại sao từ nội thể của Đông nhi lại xuất phát cương kinh? Nếu không do Tử Nhiệt hoa Địa Linh thì phải giải thích như thế nào đây?
- Chắc... chắc... Cái đó thì phải chờ Đông nhi tọa công xong, chính Đông nhi sẽ giải thích! Nhị sư huynh hỏi như thế muội đâu có cách nào giải thích?
- Ngũ cô cô! Liệu Thạch huynh tọa công xong sẽ ra sao?
- Úy! Sao Ngọc nhi lại hỏi ta câu này? Chí ít thì Đông nhi cũng không còn là một phế nhân! Ngọc nhi không tin điều này sao?
- Ngọc nhi tin thì bắt buộc phải tin. Nhưng lo thì vẫn phải lo!

- Ngọc nhi lo lắng điều gì?
 - Nhị bá chưa rõ đây thôi! Nhờ Thạch huynh vì không có Địa Linh Chi Mạch nhưng lại miễn cưỡng luyện công phu Kim Cương Bất Hoại Thân, Ngọc Nhi chỉ lo...
 - Tẩu hỏa nhập ma chứ gì? Hà... nếu điều này xảy ra có trách là trách Đông nhi không có phúc phận, Ngọc nhi nào có lỗi gì?
 - Không phải đâu Ngũ cô cô! Nếu Ngọc nhi không bảo Thạch huynh cố luyện, nếu Ngọc nhi không đọc toàn bộ kinh văn cho Thạch huynh, việc phải bị tẩu hỏa nhập ma...
 - Nay Ngọc nhi! Người phải thành tâm trả lời Nhị bá câu này, không được giấu!
 - Nhị bá định hỏi gì?
 - Ngọc nhi sẽ như thế nào nếu Đông nhi quả thật phải bị tẩu hỏa nhập ma?
 - Như thế nào ư? Đề chuộc lại lỗi lầm có lẽ Ngọc nhi sẽ...
 - Sẽ thế nào?
 - Ngũ cô! Lỗi là lỗi của Ngọc nhi, Ngọc nhi cam đành chăm sóc Thạch huynh trọn đời trọn kiếp!
 - Úy! Như vậy chẳng phải Ngọc thi chịu quá nhiều thiệt thòi sao?
 - Nhị bá! Ngọc nhi có thiệt cũng chẳng sao! Đâu bằng việc Thạch huynh vì Ngọc nhi phải thân tàn ma dại?
 - Còn nếu Đông nhi nhờ Ngọc nhi nói khích mà bình an vô sự?
 - Ý của nhị bá là...
 - Là nhị bá muốn hiểu tâm trạng của một nữ nhân là Ngọc nhi một nữ nhân sẵn sàng nhận sự thiệt thòi vì một hậu quả do chính bản thân gây ra!
 - Điều này Nhị bá đâu cần phải hỏi! Ngọc nhi mà thấy Thạch huynh bình an vô sự, đương nhiên Ngọc nhi sẽ vui mừng...
 - Ấy, ta không muốn biết điều này! Ai mà không như vậy? Là ta hỏi khác kia?
 - Khác là khác thế nào, Nhị bá?
 - Là... là... hừ! Ngũ sư muội giúp ta giải thích cho Ngọc nhi hiểu nào! Không lẽ đến Ngũ sư muội cũng không hiểu điều ta muốn hỏi?
 - Ngọc nhi! ý của Nhị bá là thế này: nếu do Ngọc nhi khiến Đông nhi chuốc lấy hậu quả thảm hại, Ngọc nhi cam tâm chịu thiệt, vậy thì nếu cũng vì Ngọc nhi mà Đông nhi bình an vô sự, nghĩa là không phải sống kiếp phế nhân, Ngọc nhi muốn Đông nhi phải đền đáp như thế nào?
 - Đúng, đúng! Đó là điều ta muốn hỏi muốn biết! Thế nào Ngọc nhi?
 - Đền đáp ư? Ngọc nhi chưa hề nghĩ và hầu như là không hề quan tâm đến sự đền đáp.
 - Úy! Đâu có được! Có công thì thưởng, có tội thì phải trừng phạt đó là lẽ công bằng! Nếu Ngọc nhi không nghĩ không quan tâm, hãy để Nhị bá và Ngũ cô cô toan liệu cho!
 - Nghĩa là...
 - Hà... hà... cái này phải để Ngũ sư muội nói thì tiện hơn! Nói đi Ngũ sư muội...
 - Ngọc nhi! ý của Nhị bá là...
 - Này! Đây nào phải ý của ta? Còn là ý của Thẩm đại sư huynh, Tam sư đệ, Tứ sư đệ và Ngũ sư muội nữa chứ! Sao lại trút cả lên mỗi mình ta?
 - Được rồi là ý của tất cả chúng ta! Nghe này Ngọc nhi...
- Bung!

Tiếng chấn động không phải là lớn, nếu không nói là khá nhỏ! Nhưng do không một ai trong ba người chờ đợi được nghe tiếng động đại loại như thế này nên tất cả đều nghe rõ và cùng bàng hoàng sửng sốt!

Họ càng sửng sốt hơn khi nhận định được nguồn gốc xuất phát ra tiếng chấn động bất ngờ nọ.

Đó là từ vị trí Thạch Hiểu Đông đang tọa công, cách chỗ họ đứng gần hai trượng.

Thạch Hiểu Đông vẫn nguyên vi, vẫn tọa công và vẫn nhắm hờ hai mắt!

Vậy từ đâu phát ra tiếng chấn động nọ?

Họ không hiểu và cũng không thể nào giải thích được?

Họ chỉ biết rằng thời gian mà Thạch Hiểu Đông tọa công, có thể tự ngồi một mình không cần ai đỡ hộ, đã ngoài một canh giờ, đó là một thời gian đủ dài cho bất kỳ ai cần tọa công chữa thương nhưng lại như chưa đủ đối với chàng!

Họ di chuyển nhẹ nhàng về phía trước tránh việc làm chàng phải kinh động, để mong nhìn tỏ tường sắc diện của chàng vào những lúc như thế này!

(Vì Tư Đồ Ngọc và Đoàn Như Hồng Bạch phải di chuyển để đỡ Kha Như Lục bị đẩy ngã ở phía sau, nên họ từ nãy giờ vẫn nhìn chàng từ phía hậu tâm nhìn tới).

Sắc diện của Thạch Hiểu Đông hoàn toàn không cho họ biết bất kỳ điều gì đang xảy ra! Khuôn mặt chàng như đang phủ một lớp băng mờ, lạnh cảm như đá tảng, vô biểu cảm như người đang mang diện mạo giả!

Nhịp hô hấp của chàng cũng vậy, nhẹ và mỏng mảnh như tơ, không cho họ biết một dấu hiệu nào dù là khả quan hay thất vọng!

Quá đổi nghi hoặc, Đoàn Như Hồng Bạch nhón chân bước dần đến!

Hiểu ngay định ý của Ngũ sư muội là muốn dò tìm hoặc nhịp thở hoặc mạch tượng của Hiểu Đông, Kha Như Lục đưa tay ngăn lại. Kha Như Lục thì thào :

- Ngũ sư muội cứ khoan tâm và đừng làm Đông nhi kinh động! Theo ta...

Tư Đồ Ngọc bồng chộp tay cả hai và lôi nhanh về phía sau!

Kha Như Lục kinh ngạc :

- Có gì vậy, Ngọc nhi?

Nàng đưa tay chỉ vào nền đất phía trước quanh chỗ Thạch Hiểu Đông đang tọa công :

- Nhị bá và Ngũ cô cô nhìn lại xem! Đây là hiện tượng gì?

Không nhận ra điều nàng muốn hỏi Đoàn Như Hồng Bạch ngơ ngác :

- Là hiện tượng gì? Sao ta không nhận ra?

Kha Như Lục thẳng thốt :

- Ngũ sư muội nhìn kia! Hòn đá nhỏ kia như đang từ từ vỡ ra thì phải?

Đưa mắt nhìn theo ngón tay chỉ của Kha Như Lục, Đoàn Như Hồng Bạch nhìn thấy hòn đá to bằng nửa nắm tay không hiểu tại sao từ từ vỡ ra như có ai đó đang dùng tay với chân lực đủ mạnh để bóp lại vậy!

- Tại sao lại có hiện tượng này?

Kha Như Lục lại chỉ :

- Hòn đá kia cũng vậy! Hòn kia nữa! Cả hòn đá ở phía sau nữa kia?

Tư Đồ Ngọc lẩm bẩm :

- Xem ra, trong phạm vi nửa trượng bao quanh chỗ Thạch huynh ngồi tọa công, những hòn đá phải từ từ vỡ ra! Lại thật!

Miệng lẩm bẩm theo Tư Đồ Ngọc nhưng mắt của Đoàn Như Hồng Bạch thì lại nhìn vào mắt Kha Như Lục!
Đúng lúc đó, Kha Như Lục cũng nhìn lại Đoàn Như Hồng Bạch!

Hai người nhìn nhau như thế được một lúc! Sau vài lượt gật đầu đến phiên họ lúi Tư Đồ Ngọc lúi ra thêm nữa.

Tư Đồ Ngọc ngơ ngẩn :

- Có chuyện gì bất ổn sao Nhị bá, Ngũ cô?

Đoàn Như Hồng Bạch mấp máy môi đôi môi nhưng nào có lấy đến nửa lời thoát ra cửa miệng!

Là nam nhân, ít nhiều gì Kha Như Lục cùng mau mau trấn tĩnh hơn! Kha Như Lục lao thảo cho dù họ đã cách xa Thạch Hiểu Đông đến năm trượng :

- Ngọc nhi! Đó là Cang Khí Hộ Thân! Đông nhi đã có được một bản lãnh thượng thừa của Phi Vân công phu rồi!

- Không sai! Đó là cảnh giới tối cao của Phi Vân công phu như sư phụ thuở sinh tiền từng đề cập! Đông nhi đạt được điều này, việc Dĩ An viện khôi phục trọn vẹn uy danh chỉ còn là vấn đề thời gian! Dưới tuổi vàng, hần sư phụ phải mãn nguyện!

Tư Đồ Ngọc vẫn không hiểu :

- Cang khí hộ thân?

Kha Như Lục gật đầu :

- Phái đạo gia gọi là Tiên thiên chân khí, còn ở bốn môn thì gọi là...

Tư Đồ Ngọc ngắt lời :

- Ngọc nhi hiểu thế nào là Cang khí hộ thân rồi! Nhưng Nhị bá giải thích như thế nào về việc một người hãy còn quá ít niên kỷ như Thạch huynh lại luyện được mức độ công phu này?

Kha Như Lục háo hức :

- Tại sao lại không một khi Thạch Hiểu Đông đã đắc thành Phi Vân công phu đến mức tối thượng?

Tư Đồ Ngọc đăm chiêu :

- Muốn đắc thành đến mức tối thượng của bất kỳ công phu nào cũng vậy, điều kiện tiên quyết theo Nhị bá phải là gì?

- Là...

Đoàn Như Hồng Bạch vội nổi lời khi thấy Nhị sư huynh ngắc ngứ :

- Là phải có ngoài một giáp tý công phu nếu không muốn nói là phải có hai lần như vậy!

Tư Đồ Ngọc càng thêm tư lự :

- Chính là điểm này! Tại sao Thạch huynh có được nội lực này? Phải chăng là do Tử Nhiệt hoa Địa Linh?

Kha Như Lục lẩm bẩm :

- Đúng vậy! Chẳng lẽ Tử Nhiệt hoa Địa Linh dù đã héo úa vẫn có được được lực thần kỳ?

Đoàn Như Hồng Bạch giờ mới hiểu tại sao Tư Đồ Ngọc phải nghĩ suy :

- Nếu là vậy, chẳng hóa ra Giáo chủ U Minh giáo đã tự đánh mất một dịp may hãn hữu của hần sao?

Kha Như Lục bật cười :

- Ha... ha... ha... nếu đúng như vậy U Minh giáo quả đã đến ngày tận diệt!

Có ai đó đột ngột hỏi :

- Có chuyện gì vui mà Nhị sư huynh cười sảng khoái như vậy?

Tất cả cùng kêu lên :

- Đông nhi!

- Đông nhi!

- Thạch huynh!

Chàng đứng lên nhìn họ :

- Phải! Đông nhi đây! Chẳng phải mọi người vẫn chờ đợi Đông nhi có được ngày này sao?

Chàng hỏi Tư Đồ Ngọc :

- Cô nương có thất vọng không, nếu tại hạ nói rằng tại hạ không luyện được Kim Cương Bất Hoại Thân công phu?

Nàng lấp bắp :

- Muội muội không biết nữa.

Nhưng đổi lại cung hỉ Thạch huynh đã luyện thành Càng khí hộ thân!

Chàng kinh ngạc :

- Càng khí hộ thân? Làm gì có? Tại hạ làm sao luyện được mức nội công thượng thừa như cô nương nói?

Kha Như Lục hoang mang :

- Đông nhi chưa luyện được Càng khí hộ thân à, vậy những cái này là gì? Cái này, cái này nữa?

Nhìn những hòn đá tự vỡ ra hãy còn đó, chàng cười thích thú :

- Nhị sư bá lầm rồi, đó là, theo tiểu diệt tự đặt cho danh xưng, Ảo Ảo Phi Vân U Minh cửu thức!

- Ảo Ảo Phi Vân U Minh cửu thức?

Hầu như cùng một lúc cả ba người đều kêu lên như vậy.

Chàng giải thích cho họ rõ :

- Tử Nhiệt hoa Địa Linh vừa vào đến nội tạng, một luồng chân khí liền phát sinh! Tiểu diệt nhân đó công phá vào các kinh mạch bị sai lệch bộ vị, khi toàn bộ số chân nguyên trước đó bị tản mát nay có dịp quy hồi, nội lực của tiểu diệt như được tăng lên gấp bội! Và thế là...

Kha Như Lục xen vào :

- Và thế là cương kinh xuất hiện, đẩy bật ba người bọn ta văng xa gần một trượng!

Đến lúc này ta mới hiểu được nguyên nhân.

Chàng gật đầu :

- Lúc đó tiểu diệt cũng cảm nhận được điều này, còn may là Nhị sư bá chỉ phải một phen hoảng hốt!

Kha Như Lục hồi thức :

- Đông nhi bắt tất phải để tâm! Hãy nói về Ảo Ảo Phi Vân U Minh cửu thức đi!

Chàng tiếp :

- Thật ra với nội lực của tiểu diệt lúc này, nếu tự đả thông được sinh tử huyền quan, việc có được mức nội công thượng thừa Càng khí hộ thân là một điều có thể! Tuy nhiên do sở học của tiểu diệt lại kiêm tu những ba phái cho nên...

Đoàn Như Hồng Bạch ngơ ngác nói chen ngang :

- Sao lại ba phái? Ta thật sự không hiểu?

Chàng chưa kịp giải thích, Tư Đồ Ngọc đã giải thích :

- Muội hiểu rồi! Là Phi Vân, U Minh, và Đông Hải chỉ có thể là ba phái này mà thôi!
- Đông Hải? Không lẽ Đông nhi đã luyện được....

Định nói là luyện được công phu Kim Cương Bất Hoại Thân nhưng chợt nhớ lại lời nói lúc đầu của Thạch Hiểu Đông đã hỏi Tư Đồ Ngọc có thất vọng không một khi chàng không luyện được công phu tối thượng đó, Đoàn Như Hồng Bạch đành bỏ dở câu đang định nói!

Thạch Hiểu Đông không lộ vẻ gì khác ngoài sự nghi nghi hoặc hoặc :

- Đúng là có thêm phần nào từ khẩu quyết Kim Cương Bất Hoại Thân của Đông Hải môn. Nhờ vào phần khẩu quyết này tuY kinh mạch của tiểu diệt vẫn sai lệch bộ vị nhưng nội nguyên chân lực không vì thế mà khó vận hành! Dù chưa biết đây là điều lợi hay bất lợi, trước mắt tiểu diệt đành phải tin rằng có lẽ nhờ điều đặc trị này nên tiểu diệt có thể hợp chung hai chiêu Đệ ngũ và Đệ lục Cửu Môn U Minh chương vào Áo Áo Phi Vân thất thức, một tuyệt kỹ danh trấn võ lâm của nội tổ!

Ngừng lời một lúc để lấy hơi, chàng nói qua đôi tia mắt chớp người tinh quang :

- Có thể nói Áo Áo Phi Vân U Minh cửu thức có một uy lực gấp mười lần Áo Áo Phi Vân thất thức, đồng thời cũng rất có thể hợp chiêu này phải lợi hại hơn Cửu Môn U Minh chương gấp bội!

Không mấy tin vào nhận định có phần chủ quan của chàng, Tư Đồ Ngọc hỏi :

- Nội lực của Thạch huynh đến lúc này đã đạt bao nhiêu năm công phu tu vi?

Chàng đọc được sự nghi ngờ trong tâm tưởng của Tư Đồ Ngọc nên vừa cười cười vừa đáp :

- Nói ra chắc chắn cô nương sẽ không tin! Tất cả đều nhờ công khó của cô nương thành toàn, suốt đời này tại hạ sẽ không bao giờ quên!

Hít mạnh một hơi, chàng làm cho bọn họ ba người cùng sửng sốt qua lời minh định thật quả quyết :

- Nội lực của tại hạ bây giờ đã được ngoài hai giáp tý! Cụ thể là một trăm năm mươi năm công phu tu vi!

31. Đại Âm Mưu Độc Bá Võ Lâm -tử Chiến Cửu Môn U Minh Trận

Một sự biến vô tiền khoáng hậu đang diễn ra!

Chưa bao giờ một Bích Huyết bảo với một uy danh thật khiêm tốn, lại là nơi được xem là trung tâm điểm của toàn thể võ lâm Trung Nguyên hiện nay!

Vì từ xưa chí nay mỗi khi cần có một đại thịnh hội cho quần hùng khắp Tam sơn ngũ nhạc, nơi quần long hội tụ nếu không là Thiếu nhất sơn của phái Thiếu Lâm thì cũng phải là Nam trung sơn của Võ Đang phái.

Thế nhưng lần này thật khác, chính Bích Huyết bảo lại là nơi quy tụ quần hùng!

Tuy nhiên đã nói thì phải nói cho bằng hết, gọi là nơi quy tụ quần hùng nhưng có lẽ do địa thế Bích Huyết bảo không mấy rộng nên số người đang hiện diện chưa phải là toàn thể võ lâm Trung Nguyên.

Dẫu thế việc quần hùng cùng quy tụ tại Bích Huyết bảo không vì việc nhân số không đông mà lại đại thịnh hội bất thành!

Họ không đông nhưng đủ! Có thể nói như một câu trong bí pháp Tôn Tử: quân cần ở tinh chứ không cần ở số lượng.

Thật vậy! Vì hiện giờ số người hiện diện tại Bích Huyết bảo chính là những nhân vật đứng vào hàng Nhất môn chi chủ, là Chương môn nhân của cửu đại phái! Đó là...

- + Thiếu Lâm: Giác Viên đại sư, thay cho Giác Ngộ đã thăm tử tại Di An viện
- + Võ Đang: Thanh Hà đạo trưởng, tân Chương môn khi Thanh Mộc thọ nạn.
- + Hoa Sơn: Tịch Dương Vũ Kiếm Bàng Tiêu.

- + Nga My: Thiếu Phất Loan sư thái.
- + Không Động: Bát Tỷ Du Long La Thiên Địch.
- + Thanh Thành: Cổ Bất Nghị.
- + Tuyết Sơn: Đàm Vô Luận.
- + Côn Luân: Trang Kỳ.
- + Điểm Thương: Khúc Hà Sa.

Còn lại những ai đang hiện diện tại Bích Huyết bảo chính là những thuộc hạ của Bích Huyết bảo, Bảo chủ Đồng Đại Thừa!

Không như ở Dĩ An viện danh trấn thiên hạ gần năm mươi năm, bao quanh Bích Huyết bảo là sự bố phòng cực kỳ cẩn mật do chính Thiếu bảo chủ Bích Huyết bảo Đồng Đại Lâm đồn đốc!

Việc Đồng Đại Lâm không chết trong cỗ xe song mã ở ngôi miếu hoang, đó là do lòng nhân của Thẩm Như Bích! Và không một ai ngờ rằng liên minh Cửu phái Nhất bảo là do Đồng Đại Lâm chủ xướng với mưu đồ độc nhất vô nhị. Nhưng nếu có ai có thể ngờ được điều này thì nhân vật đó cũng phải hoang mang khi nhìn thấy Đồng Đại Lâm lại tự thân đồn đốc việc tuần phòng chứ không ung dung ngồi trong đại sảnh để cùng thương nghị với cửu đại phái chín vị Chương môn!

Đồng Đại Lâm không cần điều đó khi hắn biết chắc rằng đó chỉ là một chút hư danh! Hắn cần danh phù thực lực chứ không cần danh hão!

Chính vì điều này, khi nhìn thấy Đồng Đại Lâm ung dung đi qua đi lại ngay bên ngoài Bích Huyết bảo, Túy Lúy Cái phụ nhĩ vào tai Thẩm Như Bích :

- Thẩm lão đại người đã có chút lòng nhân không đúng chỗ đúng người rồi! Nhìn tiểu tử đi qua đi lại Túy Lúy ta thật xót mắt!

Thẩm Như Bích cười nhẹ :

- Lão Túy Lúy đâu cần phải nóng vội! Đối với hắn, họ Thẩm ta muốn lấy mạng lúc nào không được.

- Xì...! Ngày nào chưa phá vỡ được cái liên minh quái quỷ này ngày đó Thẩm lão đại người đừng hòng chạm đến tiểu tử dù chỉ là một sợi tóc.

Thẩm Như Bích lắc nhẹ đầu :

- Chuyện chưa đến chưa thể nói trước! Thế nào? Mọi người đến đủ chưa?

Túy Lúy Cái đưa mắt nhìn lướt qua :

- Hầy còn lão Tạ, tứ sư đệ của người và tề Bang chủ nữa là đủ!

Một âm thanh nhỏ như tiếng muỗi kêu chợt đưa đến tai Túy Lúy Cái và Thẩm Như Bích :

- Ta đến đã lâu rồi! Họ Thẩm kia, Tứ sư đệ người sao chưa đến?

Thẩm Như Bích thán phục :

- Hoàng tiền bối thật không hổ danh là ẩn long! Tứ sư đệ do lãnh phân đi Côn Luân là nơi xa nhất nên đâu thể biết tin và tìm đến Bích Huyết bảo nhanh như mọi người?

Bệnh Cái thản nhiên lách người vào giữa Thẩm Như Bích và Túy Lúy Cái :

- Tên Đồng Đại Thừa quá quỷ quyệt, khiến chúng ta phải một phen xối hổng bồng không! Hừ! Môn nhân của các phái đều lưu lại sơn môn! Chúng ta lại lầm tưởng có Chương môn của bọn chúng ở đó nên phải lễ mạo xin được cầu kiến, phải đến lúc đó chúng mới chịu nói Chương môn của bọn chúng đều hội tụ đủ ở Bích Huyết bảo. Nếu biết trước như vậy, chúng ta đâu cần phải phân khai mỗi người một hướng, cứ hợp đoàn và cùng kéo đến Bích Huyết bảo, chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện sao?

Túy Lúy Cái rất muốn cười nhưng lại không dám. Lão chỉ dám nói cạnh khoe :

- Bang chủ chỉ phải đến mỗi một phái là Tuyết Sơn, đầu bằng thuộc hạ phải đi những hai phái Thanh Thành và Diễm Thương ở hai địa phương xa cách?

- Hừ! Người tưởng ta chỉ đi đến Tuyết Sơn thôi sao? Cho người biết ta còn phải dò xét hành tung của tên đạo không ra đạo, Giáo chủ U Minh giáo nữa kia!

Túy Lúy Cái kinh ngạc :

- Bang chủ tìm được hắc sao?

Bệnh Cái gật đầu :

- Chỉ là tình cờ thôi? Ta cũng không ngờ một kẻ có tâm cơ gian xảo như hắc lại phải có ngày thất điên bát đảo!

Thẩm Như Bích nghi hoặc :

- Hoàng tiền bối đã cùng hắc động thủ rồi sao? Hắc kém tiền bối à?

Bệnh Cái nhăn mặt :

- Người đừng nhân cơ hội này nói tức ta! Với thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc” của hắc, ta vẫn chưa tin chắc là có thể khắc chế được hay không! Vả lại, ta đâu cần phải động thủ với hắc nếu liên minh do Đồng Đại Thừa chủ xướng còn đó?

Túy Lúy Cái nôn nóng :

- Vậy Bang chủ có ý gì khi bảo hắc phải thất điên bát đảo?

Bệnh Cái hạ thấp giọng :

- Hai người tin không, vẫn có kẻ táo tợn dám vuốt râu hùm đấy!

- Ai? Không lẽ là lão cuồng Tây Môn Đạo?

- Hừ! Ai thèm nói đến lão cuồng? Đã bảo là cuồng thì lão cuồng đâu cần biết có phải là râu hùm hay không lão cũng táo tợn như thường.

Thẩm Như Bích thở ra một hơi nhẹ nhẽ :

- Hoàng tiền bối...! Hà...

Bệnh Cái hấp háy mắt như muốn cười :

- Được rồi ta nói đây! Hắc đang thất điên bát đảo để truy tìm tung tích chính ái nữ của hắc Tây Môn Tuyết Mai!

Thẩm Như Bích cau tít đôi mày :

- Ai đủ năng lực để thực hiện điều này?

Bệnh Cái đáp :

- Ta chỉ nghi ngờ một người! Nhưng nghĩ lại thì không chắc!

- Ai, Bang chủ?

Bệnh Cái hất đầu về phía trước :

- Bích Huyết bảo!

Thẩm Như Bích lắc đầu :

- Đồng Đại Thừa không dám đâu!

Bệnh Cái hỏi giật giọng :

- Theo người thì do ai?

Thẩm Như Bích đáp :

- Bàn về võ công, chỉ có lão cuồng Tây Môn Đạo?
- Nhưng lão đã cuồng còn bắt giữ ả làm gì?

Thẩm Như Bích nhún vai :

- Còn ai đoán được tâm ý của người cuồng? Văn bối không biết!!
- Hừ! Người...

Có tiếng Giác Hải đại sư nói vọng lên :

- Hoàng tiền bối! Tạ tứ đại hiệp vừa đến!

Bệnh Cái trở lại cương vị của một nhân vật đầu lãnh :

- Đến là tốt! Chúng ta tiến vào thôi?

Thẩm Như Bích kinh ngạc :

- Vào ngay bây giờ sao tránh được sự giao chiến do ngộ nhận?

Lão mỉm cười thần bí :

- Ta đã có chủ trương! Hay là thế này, để ta cùng Túy Lúy Cái vào trước! Tùy theo diễn biến của sự việc, bọn người đi vào sau! Thế nào?

Giác Hải lên tiếng :

- A di đà Phật! Tiểu tăng sẽ đồng hành cùng tiền bối!

Ngẫm nghĩ một lúc Bệnh Cái ưng thuận :

- Cũng được! Đi nào!

Vút! Vút! Vút!

Ba nhân vật Dĩ An viện: Thẩm, Dư, Tạ đành phải tiếp tục ẩn thân và dõi nhìn mọi việc sắp xảy ra.

Đồng Đại Lâm vừa nhìn thấy Bệnh Cái vội vòng tay thi lễ :

- Bang chủ đến thật đúng lúc! Gia phụ vẫn trông chờ lời đáp ứng của Cái bang để thiết lập liên minh Nhất bang Cửu phái Nhất bảo!

Bệnh Cái xua tay :

- Việc đó khoan nói đã! Đồng Đại Thừa đâu? Ta muốn gặp hần!

Kịp nhìn thấy có Giác Hải đại sư cùng hiện diện, Đồng Đại Lâm nhếch môi cười nửa miệng :

- Đại sư cũng quan tâm đến liên minh sao? Đại sư đã xuất hiện chắc chắn bọn người của Dĩ An viện cũng đến! Sao họ vẫn chưa hiện thân?

Khó mở miệng để nói, nhất là phải nói dối, Giác Hải đưa mắt nhìn Bệnh Cái!

Bệnh Cái cười lạt :

- Chưa đến lượt người phô trương tâm cơ và thủ đoạn đâu! Nếu người vẫn chưa gọi phụ thân người ra ngoài này gặp ta, đừng trách ta đường đột đi vào!

Đồng Đại Lâm vẫn ung dung :

- Đâu có gì là đường đột? Gia phụ còn mong được như vậy! Mời!

Hần đưa tay mời nhưng hai chân vẫn không nhúc nhích!

Ý của hần là không cùng vào, hiểu như thế, Bệnh Cái bấm hờ :

- Được! Người tưởng ta không dám vào ư? Đi nào!

Sau cái vẫy tay của Bệnh Cái, Túy Lúy Cái và Giác Hải đại sư đi theo chân.

Vút!

Thấy Đồng Đại Lâm bất ngờ hiện thân ngăn lại, Giác Hải đại sư không chút động dung :

- A di đà Phật! Sao Đồng Thiếu bảo chủ lại ngăn bần tăng?

Đồng Đại Lâm cười nhẹ :

- Trừ phi đại sư nói rõ lập trường của đại sư là quan tâm hay không quan tâm đến liên minh, ngược lại tại hạ cam thất lễ.

Đại sư thoáng lúng túng. Nhưng ngay sau đó, đại sư cũng có được lời đáp :

- A di đà Phật! Đương nhiên là bần tăng rất quan tâm đến liên minh. Bần tăng đi được rồi chứ?

Đồng Đại Lâm khẽ dịch người nhường bước :

- Được rồi, mời đại sư!

Bệnh Cái không bỏ sót bất cứ chi tiết nào khẽ cười nhạt :

- Thân thủ của người kể ra cũng có hạng! Theo ta phụ thân người Đồng Đại Thừa chắc chắn đã thủ đắc khá nhiều điều lợi?

Hắn cúi đầu :

- Bang chủ quá khen! Văn sinh cần phải học hỏi nhiều... ở Bang chủ.

Hắn tỏ vẻ lúng lẫm trước khi nói tròn câu! Điều này khiến Giác Hải đại sư sinh nghi!

Cổ đi ngang hàng cùng Bệnh Cái, đại sư hạ thấp giọng :

- Như hắn muốn ám chỉ hai chiêu U Minh?

Bệnh Cái lắc nhẹ đầu :

- Có ám chỉ cũng không hề gì! Vì dẫu sao khi đối diện với Cửu phái chúng ta cũng phải bộc lộ tất cả!

Bước vào đại sảnh, thoát nhìn qua sắc diện của mọi người, Bệnh Cái có cảm nhận thật kỳ quái! Cứ như mọi người đã biết lão tìm đến với ý đồ gì và cùng biết về hai chiêu U Minh như Đồng Đại Lâm khi này đã ngấm ngầm ám chỉ!

Đồng Đại Thừa vừa nhìn thấy liền lên tiếng phủ đầu :

- Đồng mỗ đã biết đại giá Bang chủ quang lâm! Để khỏi phí thời gian Đồng mỗ xin hỏi ngay Bang chủ thuận hay không thuận việc gia nhập liên minh Thập Nhất chống U Minh diệt Dĩ An.

Câu hỏi vừa thẳng vừa đường đột của bảo chủ Bích Huyết bảo khiến Bệnh Cái khó lòng đối phó!

Bệnh Cái đưa mắt nhìn mọi người, là chín vị Chuởng môn của cửu đại phái (nếu cho Giác Viên đại sư đang có mặt cũng là Chuởng môn nhân môn phái Thiếu Lâm)! Lão cố tình nói chậm và trầm ổn :

- Trước tiên, ta, Bang chủ Cái bang muốn hỏi chư vị đây một điều!

Đồng Đại Thừa cười nửa miệng :

- Bang chủ bắt tất phải phí lời! Tất cả chỉ cần nghe Bang chủ nói ra một chữ thôi!

Là thuận hoặc không!

Bệnh Cái động dung :

- Ta...

Đồng Đại Thừa xua tay :

- Để Bang chủ khỏi phí công, Đồng mỗ xin được nói ngay: mọi người đã biết Bang chủ vừa đắc thủ những hai chiêu U Minh! Nếu Bang chủ muốn biết thái độ của các phái thì thế này: hoặc Bang chủ thuận lời tham gia liên minh, Bang chủ phải thành tâm trao hai chiêu đó cho các phái để gọi là minh chứng cho việc thuận gia nhập, hoặc ngược lại...

Bệnh Cái biến sắc :

- Sao họ Đồng ngươi biết rõ điều này?

Đồng Đại Thừa vờ khiêm tốn :

- Đâu phải chỉ riêng Đồng mỗ biết! Đồng mỗ xin nói tiếp! Nếu Bang chủ nhất tâm nhất ý không thuận việc gia nhập liên minh, các phái sẽ xem Bang chủ là người của U Minh giáo...

- Câ! Ta là nhân vật như thế nào mà họ Đồng ngươi đánh đồng ta với U Minh giáo tà ma?

Đồng Đại Thừa cười khan :

- Hà... hà...! Nếu không là người U Minh giáo tại sao Bang chủ có được hai chiêu U Minh? Trước kia khi các phái bị U Minh giáo ước thúc bằng sanh tử ước họ cũng được chỉ có một chiêu U Minh mà thôi!

Bệnh Cái động nộ :

- Nói như ngươi Giác Hải cũng được hai chiêu U Minh như ta, vậy thì...

- Giác Hải vốn là phản đồ Thiếu Lâm phái! Việc Giác Hải bị U Minh giáo mua chuộc bằng hai chiêu U Minh là điều dễ hiểu!

- Câ! Ngươi không được nói bừa! Hai chiêu đó vốn là do Thạch Hiểu Đông chỉ điểm cho bọn ta, không liên quan gì đến U Minh giáo!

Đồng Đại Thừa nghiêng đầu :

- Thạch Hiểu Đông? Nghe đâu như là người của Dĩ An viện?

Bệnh Cái ưỡn ngực :

- Đúng! Thạch tiểu tử chính là nội tôn của lão Thạch Hồ Lăng, Viện chủ Dĩ An viện!

Đồng Đại Thừa sa sầm nét mặt :

- Là Bang chủ tự nói. Đồng mỗ không hề miễn cưỡng! Chư vi nghĩ thế nào?

Đồng Đại Thừa hỏi là hỏi chín vị Đại chưởng môn!

Đến lúc này, như có hẹn trước chín vị Chưởng môn đồng loạt lên tiếng thật rập ràng:.

- Chống U Minh Diệt Dĩ An! Đã là người của Dĩ An phải nhận lấy cái c... h... ế... t...!

Chấn động toàn thân bởi âm thanh của chữ chết được bọn họ cố ý kéo dài, Bệnh Cái gầm lên :

- Bọn ngươi sao rồi? Phát cuồng cả rồi sao?

Đáp lại tiếng gầm của Bệnh Cái là tiếng di chuyển phương vị của chín vị Chưởng môn.

Vút! Vút!

Trong nháy mắt, vòng vây do chín vị Chưởng môn nhân thiết lập ngay tức khắc giam hãm ba người phe Bệnh Cái vào giữa!

Nhìn họ từ từ dịch chuyển, Bệnh Cái kinh nghi :

- Cửu Cung trận pháp?

Đồng Đại Thừa ở bên ngoài cười lớn :

- Ha... ha... ha...! Phải gọi là Cửu Môn U Minh trận mới đúng! Nếu Bang chủ muốn toàn mạng mau trao ra hai chiêu U Minh!

Tình thế đã đến lúc khẩn trương, Giác Hải đại sư không chờ sự ưng thuận của Bệnh Cái cứ oang oang lên tiếng :

- A di đà Phật! Hai chiêu U Minh này bần tăng ngay lập tức trao cho bất kỳ vị nào trong chư vị chấp thuận rồi bỏ liên minh!

Không nghe ai đáp lại, Giác Hải đại sư gọi to hơn :

- Giác Viên! Sư đệ mau qui hồi sơn môn, sư huynh sẽ trao truyền hai chiêu U Minh cho sư đệ!

Đến Giác Viên cũng không đáp! Tất cả chỉ lặng lẽ di chuyển theo Cửu Môn U Minh trận!

Bệnh Cái vụt tỉnh ngộ :

- Mau mau thoát trận! Họ đã bị Đồng Đại Thừa ám hại rồi!

Đúng lúc đó, Đồng Đại Thừa gầm lên và bật cười đắc ý :

- Phát động! Ha... ha... ha...! Bọn ngươi có biết thì cũng đã muộn rồi. Nghịch ngã giả vong! Thúc thời vụ giả vi tuần kiệt! Ai trong bọn ngươi chịu qui thuận, Đồng Đại Thừa ta quyết không bạc đãi! Ha... ha...

Ngoài dự liệu của bọn người Bệnh Cái, trận pháp Cửu Môn U Minh trận quả là chưa từng thấy!

Chín người ở chín phương vị với chín chiêu “U Minh Đại Đồng Tiểu Di” (giống nhau nhiều, khác biệt ít) ngay lập tức đưa ba người phe Bệnh Cái vào tình huống thập tử nhất sinh Mặc dù ai trong họ cũng đã tinh tiến vô công nhờ vào khẩu quyết kinh văn của hai chiêu U Minh nhưng họ đều thể bì với chín nhân vật của Cửu Môn U Minh trận!

Trận thế biến ảo, chiêu chưởng thần kỳ tất cả đang uy hiếp bọn Bệnh Cái ba người!

Bệnh Cái xuất kinh cùng một lúc với Túy Lúy Cái và Giác Hải đại sư đang đầu lưng vào lão tạo thành thế ỷ giốc!

Vù... vù...

Vù...

Ba tiếng chấn kinh liên vang lên.

Ầm! Ầm! Ầm!

Nếu ba người phe Bệnh Cái không tựa lưng vào nhau có lẽ tất cả phải bị hợp kinh của chín chiêu U Minh chấn lùi!

Trầm giọng, Bệnh Cái chủ xướng :

- Bỏ hai phía tả hữu! Hợp với ta xông thẳng về phía trước! Nào!

Vù... vù...

Vù... Ầo...

Hàng loạt những tiếng chạm kinh liên vang lên :

Ầm! Ầm!

Việc hợp tung của bọn họ ba người hầu như không thu được kết quả khả quan nào!

Có chăng là họ chỉ khê chao đảo thân hình rồi thôi, không đến nỗi bị chín chiêu U Minh đẩy lùi?

Nghiến chặt đôi hàng răng, Bệnh Cái rít lên :

- Đánh!

Vù...

Ầm! Ầm Ầm!

Hoàn toàn bỏ ngổ hậu tâm, ba người phe Bệnh Cái dồn toàn tâm toàn lực về phía chính diện, quyết phá giải Cửu Môn U Minh trận!

Đứng bên ngoài lược trận, Đồng Đại Thừa cười rú lên :

- Ha... ha... ha...! Rồi bọn người cũng phải cạn kiệt chân lực và đi đến tử vong! Sao bằng qui thuận Đồng mỗ để toàn mạng? Ha... ha... ha...

Tiếng kinh phong vẫn vang lên.

Ào... Âm!

Vù... Âm!

Và đương nhiên với bấy nhiêu những tiếng huyền não đó phải vang vọng ra tận bên ngoài Bích Huyết bảo.

32. Bích Huyết Bảo Lưu Mãn Địa -vỡ Mưu Đồ Tìm Đường Tháo Thân

Thẩm Như Bích thất sắc :

- Không ổn rồi! Tam sư đệ, tứ sư đệ! Chúng ta phải xông vào thôi!

Không cần bàn định lại, cả ba vị đại đệ tử của Lão viện chủ Dĩ An viện lập tức tung người lao đi!

Vút! Vút! Vút!

Như chỉ chờ sự hiện diện của họ, Đồng Đại Lâm vừa nhìn thấy họ hiện thân liền đánh giọng hô hoán :

- Lập trận! Giết!

Vút! Vút!

Không biết cơ man nào là người, đều là thủ hạ của Bích Huyết bảo tất cả vừa xuất hiện liền tỏa ra phân khai thành ba nhóm!

Bị cách biệt thành ba nhóm riêng lẻ, đã là cao đồ của Dĩ An Viên bọn họ nào nao núng!

Hơn thế nữa đã từng nhìn thấy thái độ hầu như là trịch thượng của Đồng Đại Lâm lúc dịch thân chặn ngang lối đi vào của Giác Hải đại sư, Thẩm Như Bích đã sẵn chủ trương liền hạ lệnh đồng dục :

- Đánh!

Ngay tức khắc, ở cả ba nhóm liền vang lên những tiếng gào thét xen lẫn với những loạt chạm kinh :

- Phi Vân thập nhị chương! Đỡ!

Ào... Ào...

Âm!

- Xem Phi Vân Chi Pháp!

Viu...

Ào...

Âm!

- Đệ lục chiêu U Minh! Đỡ!

Vù... vù...

Ào... Âm!

Đồng Đại Lâm thoáng bất ngờ trước hành vi tiên phát chế nhân của ba nhân vật Dĩ An viện! Họ xuất thủ nhanh đến nỗi Đồng Đại Lâm chưa kịp ra lệnh cho trận thế phát động!

Bằng lối xuất thủ sét đánh không kịp bưng tai, ba nhân vật Dĩ An viện tạm hải lòng khi nhìn thấy từng nhóm chín người đang bao vây họ nhưng chưa kịp phát động trận thế đã bị loạt khỏi vòng chiến mỗi nhóm đôi ba tên!

Đồng Đại Lâm nóng nảy :

- Người đâu! Mau tiến ra bổ sung và phát động luôn Cửu Môn U Minh trận!

Vút! Vút!

Có không ít người lao ra và nhanh chóng lấp đầy vào những phương vị vừa bị khiếm khuyết.

Nghe đến bốn chữ Cửu Môn U Minh, ba nhân vật Dĩ An viện nhanh chóng đoán được toàn bộ mưu đồ của Bích Huyết bảo! Họ Đồng đã lừa phỉnh Cửu phái chiếm hữu đủ chín chiêu U Minh do mỗi phái có được từ sở học vận dụng vào một chiêu U Minh y như nhau. Và bây giờ hầu như mỗi thuộc hạ của Bích Huyết bảo đều am tường những chiêu này để hợp thành Cửu Môn U Minh trận! Tình thế này chắc chắn cũng là tình thế mà Bệnh Cái và hai nhân vật theo chân đang gặp!

Không dám trì hoãn, ba nhân vật Dĩ An viện lập tức áp dụng đấu pháp cũ: xuất thủ trước khi Cửu Môn U Minh trận phát động!

Thẩm Như Bích rít lên :

- Đánh! Đệ ngũ chiêu U Minh! Đỡ! Đỡ!

Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Tạ Như Hoàng gầm to :

- U Minh chưởng! Phi Vân chỉ! Đỡ! Đỡ!

Vù... Ầm!

Viu... viu... Ầm!

Dư Như Xích cười ngạo mạn :

- Ha... ha... ha...! Lũ cuồng đồ muốn chết! Hãy xem đây!

Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Lần thứ hai việc phát động Cửu Môn U Minh trận kể như bất thành, Đồng Đại Lâm động nộ gào lên :

- Tất cả mau lùi lại!

Tiếp đó, hấn vừa lao đến chắn ngang Thẩm Như Bích vừa hét ầm lên :

- Lão thất phu họ Thẩm! Đỡ!

Vù...

Thẩm Như Bích cười gằn :

- Tiểu tử may được một lần tha chết nay còn dám chường mặt ra ư? Nằm xuống!

Vù...

Trong khi đó, do bọn thuộc hạ Bích Huyết bảo cùng lùi lại theo lệnh Đồng Đại Lâm không còn ai ngăn cản, Dư Như Xích và Tạ Như Hoàng vội lao như tên bắn vào bên trong Bích Huyết bảo!

Trước uy thế kinh nhân của Thẩm Như Bích, gã Đồng Đại Lâm khẽ nạt :

- Chưa chắc đâu, lão họ Thẩm! Xem này!

Bằng một thủ pháp quái dị, Đồng Đại Lâm ngay lập tức tiếp dẫn chưởng kinh của Thẩm Như Bích sang một bên! Và thật là tình cờ đó lại là phương hướng mà Dư Như Xích định lướt ngang!

Thẩm Như Bích cả kinh :

- “Di Hoa Tiếp Mộc”! Dư tam sư đệ...

Ầm!

Hự!

Đang lao nhanh, cực nhanh, Dư Như Xích hầu như thúc thủ trước chưởng kinh của đại sư huynh bất ứng xuất hiện ngay chính diện!

Nhìn Dư Như Xích phải loạng choạng mãi mới có thể té ngã, Thẩm Như Bích đau lòng như đang bị muối xát kim châm!

Vút!

Lao đến đỡ Dư Như Xích vào lòng, Thẩm Như Bích gào lên :

- Tam sư đệ!

Thật bất ngờ, Dư Như Xích bật xô Thẩm đại sư huynh sang một bên :

- Hãy báo thù cho...

Ầm!

Như kẻ phát cuồng vì phải mục kích cảnh tượng tam sư đệ bị Đồng Đại Lâm ám toán dè tiện, Thẩm Như Bích gào lên man dại :

- Đồng tiểu tặc! Ta giết ngươi!

Vút!

Vù... vù...

Đồng Đại Lâm cười lên khinh mạn :

- Ha... ha... ha...! Số của lão hãy còn may, có người chịu thế mạng! Nhưng lần này thì hết rồi! Xem đây!

Hắn lại vận dụng thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc” định tiếp dẫn chưởng kinh của Thẩm Như Bích qua một bên!

Hắn hoàn toàn biến sắc khi nghe tiếng gầm khùng khiếp của họ Thẩm :

- Lần này ngươi chết chắc! Nằm xuống!

Viu...

Hắn kinh hoảng :

- Đông Hải Nhất Thốn chỉ?!! Là tiện tỳ Tư Đồ Ngọc chỉ điểm tuyệt kỹ này cho bọn ngươi?

Vút!

Soạt!

Hắn kịp trăn người né tránh bằng chình khinh thân pháp “Nhất Thốn Quá Hải”.

Thẩm Như Bích bình tĩnh, như có một tia chớp vờ lóe vào tâm trí :

- Hóa ra Tây Môn Tuyệt Mai đã lọt vào tay ngươi? Tiểu dân tặc! Đờ!

Vù... vù...

Lần này, Đồng Đại Lâm hầu như không dám dùng lại thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc”!

Hắn hoành tay phát chưởng đương đầu :

- Xem U Minh chưởng đây!

Vù... vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Công phu thâm hậu hơn, Thẩm Như Bích tiến từng bước vững chắc về phía trước :

- Đệ ngũ chiêu U Minh! Đỡ!

Vù...

Hắn phải lùi theo từng bước tiến của đối thủ có bản lĩnh cao minh hơn :

- Lão thất phu chó bứt người thái quá! Xem chiêu!

Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Thẩm Như Bích vẫn tiến :

- Hừ! Bích Huyết công phu hòa lẫn với U Minh ư? Xem Phi Vân công phu đây!

Vù...

Viu... viu...

Biết thế nguy, Đồng Đại Lâm đánh liều bằng cách nhanh chóng vận dụng thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc” hy vọng họ Thẩm vì bất ngờ sẽ không kịp trở tay!

- Đỡ này!

Phát hiện hắn dùng thủ pháp này, Thẩm Như Bích cố tình làm ra vẻ lơ bộ nên phải giữ nguyên chiêu thức!

Hắn cười lạt :

- Lần này đồ lão...

Và hắn vụt tái mặt khi trông thấy thủ pháp thần kỳ của Thẩm Như Bích!

Họ Thẩm không dùng Đông Hải Nhất Thốn chỉ, vì sợ Đồng Đại Lâm biết được sẽ nhảy tránh? Thẩm Như Bích chỉ cần khê kém hãm lại một chút tốc độ của Phi Vân chỉ, giống như thái độ của người đang biết bản thân đang ở thế hạ phong!

Chỉ đến khi ngọn kình của họ Thẩm vừa bị thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc” của đối phương hướng chéch sang một bên, họ Thẩm mới tận lực đưa chỉ kình Phi Vân nhanh tốc lao đi!

Viu...

Toàn bộ chân lực đều dồn cả vào thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc”, Đồng Đại Lâm kể như bó tay trước ngọn chỉ lợi hại tiếp nối theo sau của Thẩm Như Bích!

Đắc ý, Thẩm Như Bích gầm vang dội :

- C... h... ể... t...!

Viu...

Bất ngờ, một nữ nhân chợt xuất hiện :

- Không được hại mạng phu quân của ta! Đi!

Ầm!

Cùng xuất hiện với nữ nhân lại là một thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc” khác! Ngay lập tức, khi ngọn chỉ kinh Phi Vân chỉ còn cách vùng tâm thất của Đồng Đại Lâm trong gang tấc, thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc” của nữ nhân bất ngờ xuất hiện đã nhanh chóng hướng ngọn chỉ kinh đi chệch phương vị!

Thẩm Như Bích càng thêm phần hận vì chưa thể báo thù cho Dư Như Xích!

- Tiện tỳ gọi ai là phu quân? Đúng là phường mèo mả gà đồng! Đờ!

Trong khi đó, vừa thoát chết Đồng Đại Lâm cười nham nhở :

- Hà... hà...! Ta biết nàng sẽ không hận ta nữa! Hay lắm, Tiểu Mai! Phu thê chúng ta mau hợp lực tiêu trừ Dĩ An viện như ý định của nội tổ mẫu! Hà... hà...

Tây Môn Tuyết Mai không chút đỏ mặt :

- Ván đã đóng thuyền thiếp làm sao giận phu quân được. Hãy diệt trừ lão này trước đã! Đờ!

Vù...

Ào...

Nhìn hợp kinh của đôi nam nữ vô lại, họ Thẩm dù biết đó là Cửu Môn U Minh chưởng cũng không ngại việc chạm chiêu.

Vù... Âm!

Ào... Âm!

Tây Môn Tuyết Mai động nộ vì cả hai tuy hợp kinh nhưng xem ra vẫn không chiếm được thượng phong! Ả rít lên lạnh lạnh :

- Công phu của Dĩ An viện quả danh bất hư truyền! Xem đây!

Vừa rít ả vừa đưa mắt liếc nhìn Đồng Đại Lâm.

Qua câu đối thoại vừa rồi của cả hai, Thẩm Như Bích thầm hiểu rằng việc ả Tuyết Mai bị thất tung khiến Giáo chủ U Minh giáo phải thất điên bát đảo đi truy tìm là do tên tham dâm hiếu sắc Đồng Đại Lâm gây ra!

Câu nói “ván đã đóng thuyền” của ả đã đủ để nói lên rằng ả đã bị thất tiết! Không lấy đó làm hận như Đồng Đại Lâm đã ngờ, giữa ả và gã chừng như hợp ý hợp nhãn, ngư tầm ngư mã tầm mã!

Vì lẽ đó cái liếc nhìn của ả nếu ai khác không hiểu thì gã họ Đồng thừa hiểu!

Do vậy, đúng vào lúc ả rít xong, Đồng Đại Lâm không ngớt lời phụ họa :

- Phải đó! Nếu lão họ Thẩm người thật sự danh phù thực lực thì... đỡ nào!

Vù... vù...

Vù... vù...

Kể tung người hứng, ả và gã một lần nữa lại hợp lực ra chiêu và là nhị chiêu Cửu Môn U Minh chưởng!

Thẩm Như Bích đang phần hận, chỉ muốn ngay lập tức phanh thây xé thịt Đồng Đại Lâm nên không thể nào ngờ giữa cả hai đang âm thầm hình thành quỷ kế!

Lão xuất thủ.

Vù... vù...

Và lão xuất thủ với tận lực bình sinh!

Ào... Ào...

Chờ khi ngọn kinh của họ Thẩm lao ra và lao đến lúc không thể nào thu hồi được, bất ngờ ả hô hoán :

- Nào!

Ả khua khoảng song thủ :

- “Di Hoa Tiếp Mộc”!

Ngay lập tức, ngọn kinh thập thành công lực của Thảm Như Bích phải bị thủ pháp huyền hoặc đó đưa sang một bên!

Không chậm một chút nào, dù chỉ là một sát na, Đồng Đại Lâm nhanh chóng xuất lực.

Vù... vù...

Với liên minh ma quỷ này, ả và gã không những dễ dàng đổi từ thực chiêu sang hư chiêu mà sau đó, khi ngọn kinh của Thảm Như Bích kể như bị vô hiệu hóa. Cả hai còn đặt Thảm Như Bích vào hiểm cảnh!

Thoát thân cũng đã muộn, Thảm Như Bích trợn tròn hai mắt cơ hồ đến rách cả khoe và bật thét lên :

- Ta quyết liều mạng với bọn ngươi! Xem đây!

Viu... viu...

Bằng một sự gắng sức phi thường, Thảm Như Bích ung dung dùng chính thân mình để đón nhận ngọn kinh tối hậu của họ Đồng! Đồng thời, từ hữu thủ và tả thủ của Thảm Như Bích, hai ngọn chỉ kinh Phi Vân liên uy mãnh xuất hiện.

Đang khi đó Tạ Như Hoàng vì nôn nóng lao vào đại sảnh không hề biết đến cái chết đã xảy ra cho Dư tam sư huynh và đương nhiên cũng không biết hiểm cảnh đang xảy đến cha Thảm đại sư huynh, nên kịp thời xuất hiện để tiếp trợ cho phe Bệnh Cái ba người!

Họ đang tự du mình vào tình thế phải tự làm cạn kiệt chân lực của chính họ! Sự xuất hiện bất ngờ của Tạ Như Hoàng ngay tức khắc có hiệu quả!

Tạ Như Hoàng với lòng phần nộ tột cùng bất kể thị phi, bất chấp tiếng đời dị nghị nhắm vào chín vị Chương môn nhân cử đại phái mà gầm lên cực lớn :

- Bọn mê muội đáng phải trừng trị! Lui ra nào!

Vù... vù...

Đồng Đại Thừa ngay khi nhận biết Tạ Như Hoàng, lão bắn khoăn và không nghĩ gì khác ngoài việc ái tử của lão là Đồng Đại Lâm có lẽ đã bị hại, bằng không làm cách nào Tạ Như Hoàng có thể ung dung xuất hiện ở tại đây vào lúc này?

Nhưng ngọn kinh tập kích Cửu Môn U Minh trận của Tạ Như Hoàng có nguy cơ phá hỏng mưu sự của lão khiến lão họ Đồng phải quan tâm nhiều hơn so với sự an nguy của con lão là Đồng Đại Lâm!

Đồng Đại Thừa tung người lao đến :

- Họ Tạ kia! Mau nạp mạng!

Choang!

Vù... vù...

Liếc mắt nhìn thấy Bảo chủ Bích Huyết bảo đang loang vù vù một thanh bảo kiếm có màu đỏ như huyết và từ Bích Huyết kiếm lại xuất hiện một vầng kiếm kinh tương tự như Cửu Môn U Minh chương, Tạ Như Hoàng mai mỉa :

- Hóa ra là Bích Huyết U Minh nhị công phu! Được! Đồng Đại Thừa ngươi muốn đánh thì đánh!

Quát xong, Tạ Như Hoàng khê lách người dịch bộ! Khiến cho kiếm chương hợp tung của Đồng Đại Thừa phải lao thẳng vào hậu tâm của một trong chín vị Chương môn nhân đang giữ vững phương vị của Cửu Môn U Minh trận!

Ào... Ào...

Đã thế, ngọn kinh của Tạ Như Hoàng trước đó vẫn cứ tiếp tục lao đi cho dù họ Tạ đã di chuyển vị!

Vù... vù...

Tất cả cùng nhắm vào Cửu Môn U Minh trận!

Vô hình chung Cửu Môn U Minh trận lâm vào thế bị nội công ngoại kích! Vì từ bên trong hợp lực của Bệnh Cái Túy Lúy Cái, và Giác Hải đại sư vẫn đều đều xuất hiện!

Tiếng chạm kinh rồi cũng vang lên, cho dù Đồng Đại Thừa đang cố gắng tìm cách thu hồ chiêu kiếm chưởng vừa tận lực đánh ra!

Ầm! Ầm! Ầm!

Hự!

Ầm!

Ngay lập tức, Cửu Môn U Minh trận dù không bị phá vỡ nhưng cũng lâm cảnh hỗn loạn!

Không dám chần chờ, Bệnh Cái từ bên trong tung người lao ra.

Vút!

Bao nhiêu phần nộ dồn nén đều được Bệnh Cái tung ra bằng hết qua tiếng gầm kinh thiên :

- Đồng Đại Thừa! Đỡ!

Vù... vù...

Giác Hải đại sư và Túy Lúy Cái cũng nhanh tốc lao ra và hợp với Tạ Như Hoàng vừa xuất hiện, họ chia nhau quân thảo với chín Chưởng môn nhân thật sự đã mê muội thần trí!

Một chống ba, phần thắng đáng lẽ phải thuộc về phía đông người hơn!

Tuy nhiên như đã nói, có lẽ do thần trí của họ đã mê muội và bị Đồng Đại Thừa dùng độc thủ ám muội để hãm hại, họ không biết gì hết ngoài việc dùng đi dùng lại mãi một chiêu U Minh họ đã luyện được!

Cung cách xuất thủ của từng nhóm, mỗi nhóm ba Chưởng môn nhân nếu có đem đến chút lợi hại nào và uy hiếp được một trong ba nhân vật đối phương bị vây đánh thì chỉ là ở lần xuất thủ đầu tiên!

Ầm!

Như Tạ Như Hoàng chẳng hạn, ở loạt chiêu đầu do đích thân ba vị Chưởng môn cùng xuất thủ họ Tạ bị chấn lùi!

Nhưng đến loạt chiêu thứ hai, Tạ Như Hoàng do nổi xung, không cần biết đến việc trước kia giữa họ với nhau đã từng là bằng hữu, cứ tận lực thi thố một trong hai chiêu Cửu Môn U Minh chưởng!

- Đỡ!

Vù... vù...

Ba vị Chưởng môn nhân vẫn thi triển lại chiêu thức vừa thi triển!

Ào... Ào...

Ầm! Ầm! Ầm!

Không còn là Cửu Môn U Minh trận, do nội lực thâm hậu hơn, Tạ Như Hoàng chiếm thượng phong!

Tạ Như Hoàng lại quát :

- Đệ lục chiêu U Minh chưởng! Đỡ!

Ba vị Chưởng môn không thay đổi chiêu thức.

Ào... Ào...

Ầm! Ầm! Ầm!

Ở cả ba nhóm đều xảy ra tình trạng tương tự kết quả, cả chín vị Chưởng môn nhân do bị bức lùi mãi phải lui ra đến tận bên ngoài!

Đến lúc đó Giác Hải đại sư do có từ tâm vội hô hoán :

- Họ đều bị độc thủ của họ Đồng nên không còn sáng suốt! Nhị vị mau tìm cách chế trụ đừng sát hại họ!

Ngay tức khắc, có ba vị Chưởng môn nhân, mỗi nhóm một người liền bị Tạ Như Hoàng, Túy Lúy Cái, Giác Hải đại sư khống chế huyết đạo!

Hự! Hự! Hự!

Định tiếp tục chế trụ huyết đạo của hai Chưởng môn nhân còn lại ngay trước mặt, Tạ Như hoàng kinh tâm động phách khi vô tình nhìn thấy cảnh liêu linh của đại sư huynh Thẩm Như Bích...

Hoàn toàn đắc ý vì sắp sửa diệt trừ được Thẩm Như Bích, nhân vật có thân phận cao nhất ở Dĩ An viện hiện nay, Đồng Đại Lâm chợt bàng hoàng khi nghe từ phía sau có tiếng quát phẫn nộ :

- Họ Đồng kia! C... h... ể... t...!

Vù...

Hồn bất phụ thể, Đồng Đại Lâm dù nuối tiếc khôn cùng cũng phải buông tha Thẩm Như Bích để tự lo cứu thân!

Vút!

Ngỡ phách theo chân Dư tam sư đệ về cứu tuyền, Thẩm Như Bích ngỡ ngác một lúc mới hiểu Tạ tứ sư đệ vừa hỏi điều gì :

- Đại sư huynh không sao chứ? Còn Dư tam sư huynh đâu?

Thẩm Như Bích bừng tỉnh :

- Đồng tiểu tặc định chạy đi đâu? Mau đền mạng tam sư đệ ta!

Vút!

Tạ Như Hoàng vỡ lẽ và nộ khí xung thiên :

- Ả tiện nhân đừng chạy! Đờ!

Vút!

Viu... viu...

Cảnh hỗn loạn bát nháo liền diễn ra ngay bên ngoài Bích Huyết bảo!

Kể từ lúc Đồng Đại Lâm sau khi buộc phải buông tha Thẩm Như Bích và phát hiện có đến chín vị Chưởng môn nhân của cứu đại phái bị phe đối phương khống chế huyết đạo, gã biết ngay tình thế đã đến lúc bất ổn.

Gã nháy mắt làm hiệu cho Tây Môn Tuyết Mai rồi nhanh chóng lao ngược vào bên trong đại sảnh của Bích Huyết bảo!

Kịp phát hiện, lần lượt Thẩm Như Bích và Tạ Như Hoàng đuổi theo bén gót?!

Đến lúc này, chính Tạ Như Hoàng và Thẩm Như Bích buộc phải thừa nhận “Nhất Thốn Quá Hải” thân pháp của Đồng Hải môn do họ Đồng và ả Tuyết Mai đang thi triển quả nhiên là thân pháp độc bộ võ lâm!

Chúng chạy nhanh đến nỗi ngọn chỉ kinh Phi Vân do Tạ Như Hoàng phát xạ theo vẫn phải hụt hẫng vào khoảng không!

Lao vào bên trong, nhìn thấy phụ thân Đồng Đại Thừa dù có bảo kiếm Bích Huyết vẫn bị Bang chủ Cái bang Bệnh Cái dồn vào tử địa!

Xuất kỳ bất ý, Đồng Đại Lâm đang đà lao vào liền xuất chiêu :

- Lão ăn mày không chịu chết! Đờ!

Vù... vù...

Nhanh chóng phụ họa, ả Tuyết Mai cũng rít lên lãnh lút :

- Lão thất phu! Đỡ!

Vù... vù...

Bị tập kích từ phía hậu Bệnh Cái đành phai nhúm người lao vọt lên, nhượng cho hai chưởng kinh của đối phương lao sượt qua!

Thủ đoạn có thừa, ả và gã nào dám thi triển thực chiêu? Cả hai chỉ hư trương thanh thế để dọa dẫm Bệnh Cái hầu đạt ý nguyện!

Ý đồ đã đạt, Đồng Đại Lâm tận lực lao vượt qua và hô hoán :

- Mọi việc hồng bát rồi, phụ thân! Tam thập lục kế dĩ đào vi thượng! Chạy!

Vút! Vút!

Tạ Như Hoàng kịp lao đến, gầm to :

- Còn định chạy à? Đỡ!

Vù...

Đồng Đại Lâm không ngờ chỉ có một chút chậm chân lại bị Tạ Như Hoàng đuổi kịp!

Gã quay đầu nhìn về phía sau phát hiện Thẩm Như Bích đang lao đến!

Gã hét trả lại :

- Là ai chạy cho biết! Xem đây!

Gã khua khoắc song thủ!

Thẩm Như Bích cấp thời nhớ đến nguyên nhân cái chết của Dư tam sư đệ, cũng là từ thủ đoạn này của Đồng Đại Lâm!

Vội tạt người lách tránh, chưởng kinh của Tạ tứ sư đệ bị thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc” của Đồng Đại Lâm hướng đến. Thẩm Như Bích hét lên cảm phần :

- Đề phòng “Di Hoa Tiếp Mộc”! Tiểu ác tặc! Xem Đông Hải Nhất Thốn chỉ đây!

Viu... viu...

Tuy nhiên, Tạ Như Hoàng thì phát chưởng sai phương vị. Thẩm Như Bích phải tạt người lách tránh, bấy nhiêu đó thời gian đã đủ cho Đồng Đại Lâm tung người tháo chạy!

Vút!

Viu... viu...

Nhìn rõ thủ đoạn của Đồng Đại Lâm, từ bên trên Bệnh Cái lẳng không truy đuổi!

- Đúng là phường ác ma! Nằm xuống!

Vút!

Vù... vù Nếu có ai đuổi kịp Đồng Đại Lâm thì chỉ có Bệnh Cái.

Và nếu có ai cứu nguy được cho họ Đồng thì chỉ là Tây Môn Tuyết Mai!

Ả cũng quay đầu nhìn lại và kịp thời thi triển thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc”, làm cho ngọn kinh tối hậu của Bệnh Cái phải chệch sang phương khác?

Ầm!

Nền đá lát ở đại sảnh phải bị vỡ vụn nhiều chỗ do kinh lực của Bệnh Cái, Bang chủ Cái bang quật vào.

Và những mảnh đá vụn bay tung tóe khắp nơi đã là trở lực, ngăn không cho Tạ Như Hoàng và Thẩm Như Bích tiếp tục truy kích.

Trong khi đó, lợi dụng cơ hội ngàn năm có một này, Đồng Đại Lâm và ả Tuyết Mai co chân chạy theo Đồng Đại Thừa!

Mất phương hướng chạy đuổi, do không am tường đường đi lối lại trong Bích Huyết bảo, ba người họ: Bệnh Cái, Thẩm Như Bích và Tạ Như Hoàng đành phải hậm hực đi trở ra bên ngoài!

33. Hiển Lộ Thần Công Hủy Bích Huyết-thu Hồi Y Kinh Giải Kiếp Nạn

Thẩm Như Bích đưa đôi mắt ngầu đỏ vì phần hận nhìn quanh và hỏi bằng giọng lạc hẳn :

- Bọn chúng đâu cả rồi?

Túy Lúy Cái đưa mắt nhìn Giác Hải.

Giác hải đại sư cúi đầu chấp tay :

- A di đà Phật! Phải chăng Thẩm đại hiệp muốn hỏi bọn thuộc hạ Bích Huyết bảo? Thế theo đức từ bi của Phật tổ, bản tăng nào dám lạm sát!

Thẩm Như Bích hỏi như găm lên :

- Mỗ chỉ muốn biết chúng đâu cả rồi?

Kinh ngạc vì sự biến đổi khác thường của đại sư huynh, Tạ Như Hoàng tìm lời khuyên giải :

- Đại sư huynh! Bọn chúng chỉ là hạ nhân nào có tội tình gì? Không lẽ đại sư huynh quên đi lời giáo huấn của ân sư...

Thẩm Như Bích thở hắt ra một hơi :

- Hà...! Ta nào dám quên lời giáo huấn của ân sư, chỉ tại ta giải thích không rõ thôi! Thật ra, ta cần tìm lấy một tên trong bọn chúng!

- Để làm gì, đại sư huynh?

- Bích Huyết bảo chắc chắn phải có bí thất cho bọn chúng ẩn thân. Là ta muốn nói Đồng Đại Thừa và đôi cẩu nam nữ kia! ý của ta là.....

Túy Lúy Cái nhảy nhồm lên :

- Thẩm lão đại nói chí phải! Để ta đi tìm cho! Ta biết lũ chuột nhắt chạy về phía nào rồi!

Vút!

Trong khi chờ Túy Lúy Cái đưa về một tên thuộc hạ Bích Huyết bảo để giúp họ truy tìm nơi ẩn thân chắc chắn phải có của lũ ác ma, Bệnh Cái đắm chiêu nhìn bọn Chưởng môn nhân đều bị khổng chế huyết đạo.!

Lão bảo :

- Giác Hải! Người phần nào tinh thông y lý, hãy thử tìm hiểu xem họ bị độc thủ như thế nào! Bắt đầu từ Giác Viên, hy vọng y sẽ nhìn được người!

Y lệnh, Giác Hải đại sư tiến đến chỗ Giác Viên đang ngồi với thần tình ngơ ngơ ngạc ngạc.

Chưa giải huyết vội, Giác Hải đại sư bắt đầu dò xét mạch tượng của Giác Viên :

- Mạch tượng bình ổn!

Vạch hai mí mắt của Giác Viên, Giác Hải bảo :

- Nhãn quang vẫn bình thường cho dù không tỉnh táo!

Dùng hai ngón tay trở và giữa, Giác Hải đại sư bắt đầu thám sát từng kinh mạch của Giác Viên! Đến não thủy huyết, gần đại chẩm, Giác Hải đại sư kêu khẽ :

- Đây rồi! Thủ đoạn không những cao minh mà còn quá tàn độc!

Bệnh Cái lập tức tiến đến xem xét :

- Là kim châm đả huyết à?

Giác Hải đại sư chậm rãi đứng lên :

- Đây là thủ pháp trên bậc kim châm đả huyết! Thủ pháp kim châm chế huyết này, theo bản tạng biết, đã thất truyền từ lâu! Không hiểu tại sao Đồng Đại Thừa lại luyện được thủ pháp độc ác này?

Cũng bước đến và nhìn, Thẩm Như Bích và Tạ Như Hoàng cùng nhìn thấy ở giữa hai huyết đạo não thủy và đại chẩm của Giác Viên (phía sau đầu) hãy còn nhú ra một phần nhỏ của một kim châm!

Tạ Như Hoàng buột miệng hỏi :

- Chúng ta không rút ra được sao?

Giác Hải đại sư lắc đầu :

- Não thủy và đại chẩm đều được xem là tử huyết! Với thủ pháp này ngọn kim châm chỉ cách hai tử huyết với một khoảng cách cực nhỏ! Chúng ta chỉ cần một ít khinh suất khi rút kim châm ra, hậu quả sẽ khó lường! Đó là chưa kể không biết ở đầu bên trong của kim châm có ẩn chứa một độc chất nào không? Nếu có, dù họ không chết vì kim châm chạm vào tử huyết, họ cũng bị độc chất phát tác dẫn đến tử vong!

Thẩm Như Bích như không nghe bất kỳ lời giải thích nào của Giác Hải đại sư! Vì Thẩm Như Bích sau một lúc ngẫm nghĩ cứ lẩm bẩm :

- Kim châm chế huyết? Là kim châm chế huyết ư? Ta như đã nghe có người nói đến rồi thì phải? Kim châm chế huyết... kim châm chế huyết.

Tạ Như Hoàng lo ngại :

- Đại sư huynh!

Thẩm Như Bích giật mình :

- Tứ sư đệ gọi ta?

- Phải! Vì đệ nghe đại sư huynh cứ lẩm nhẩm mãi.

Thẩm Như Bích khẽ thở dài :

- Thế mới biết người đã ngoại tứ tuần như ta vẫn có những lúc mụ mị! Trước kia, khi Giác Hải đại sư phải một lúc lâu mới nhớ đến những gì Vi Thanh và Không Không lão đại sư đã đàm đạo, ta đây cười thâm sự lẫn lộn của đại sư. Hà...! Đến lượt ta, ta cũng vậy! Rồi ai sẽ cười ta đây?

Tạ Như Hoàng chùng giọng :

- Nào có ai dám cười đại sư huynh? Đại sư huynh bị như thế này chỉ là quá đau lòng vì cái chết của tam sư huynh! Bình nhật, đại sư huynh đâu như thế này.

Bộp!

Thẩm Như Bích bỗng vỗ hai tay vào nhau làm mọi người vừa kinh ngạc vừa hoang mang! Họ chỉ hết kinh ngạc khi nghe Thẩm Như Bích hét toáng lên :

- Ta nhớ rồi! Là Dư tam sư đệ nói cho ta nghe về kim châm chế huyết!

Bệnh Cái nóng nảy :

- Y nói như thế nào?

Còn Giác Hải đại sư thì đưa tay ngăn lại :

- Khoan đã, Thảm đại hiệp! Là Dư tam hiệp nhắc đến thủ pháp này ư? Bần tăng bất chợt nghĩ đến một quái y cũng ở họ Dư, đã tuyệt tích cho đến nay ngoài sáu mươi năm! Không lẽ Dư tam hiệp chính là...

Thảm Như Bích gật đầu vài lượt :

- Không sai, không sai! Dư quái y của sáu mươi năm trước chính là vị thân gia hàng thúc bá tổ của Dư tam sư đệ! Và thủ pháp này cũng truyền đến Dư quái y là hết!

Bệnh Cái chun mũi :

- Cái gì là hết? Vậy bọn chúng đang bị điều gì đây? Không phải là kim châm chế huyết sao?

Giác Hải đại sư cười hiền từ :

- Ý của Thảm đại hiệp không phải như vậy! Vì thủ pháp này thật sự đã thất truyền! Như đại hiệp vừa nói, bần tăng hiểu như thế này, không biết có đúng hay không? Phải chăng Y kinh có liên quan đến thủ pháp này vốn được tàng chứa ở Dĩ An Viên! Sau đó khi Dĩ An viên bị...

Thấy Giác Hải ngập ngừng không dám nói, Thảm Như Bích tiếp lời nhưng thật khẽ :

- Đại sư đoán quả nhiên đúng! Khi Dư tam sư đệ được ân sư thụ nhận, có mang theo quyển Y kinh này! Sau khi xem qua, ân sư không nói gì chỉ lẳng lặng trả lại cho Dư tam sư đệ! Đoán được tâm ý của ân sư, từ đó Dư tam sư đệ chỉ dám xem quyển Y kinh đó là một kỷ vật tổ truyền và không bao giờ dám theo Y kinh tập luyện!

Tạ Như Hoàng kêu lên :

- Hóa ra khi bốn viện bị lũ ác ma U Minh hủy diệt, họ Đồng đã âm thầm tìm kiếm bí kíp chân kinh và đắc thủ được Y kinh của Dư tam sư huynh?

Thảm Như Bích gật đầu :

- Đúng vậy! Kể ra họ Đồng đã nợ Dư tam đệ những hai mối thù!

Tạ Như Hoàng đưa mắt nhìn thi thể của Dư Như Xích và gào lên :

- Tam sư huynh! Đệ nhất định phải báo thù cho sư huynh! Quyển Y kinh kia đệ cũng sẽ thu hồi, tránh cho sư huynh dù đã chết cũng là tội nhân thiên cổ!

Tiếng gào bi thương của Tạ Như Hoàng vừa dứt từ phía xa bỗng có tiếng gào vang trả lại :

- Tạ tứ sư đệ vừa nói gì? Tam sư đệ đã sao rồi? Ai đã giết tam sư đệ?

Thảm Như Bích nghe khắp người chấn động buộc phải kêu lên :

- Kha nhị sư đệ! Ngũ sư muội đâu, Đông nhi và Ngọc nhi đâu?

Vút!

Như một tia chớp lóe, sừng sững giữa mọi người đương diện là một trang nam nhân tuấn tú!

Chậm hơn trang nam nhân nọ một quãng khá xa: Kha Như Lục, Đoàn Như Hồng Bạch và Tư Đồ Ngọc cùng lần lượt hiện thân!

Đối với những nhân vật đang hiện diện sẵn tại Bích Huyết bảo, sự xuất hiện và thân thủ cực kỳ khinh linh của trang nam nhân nọ đã là một hiện tượng kỳ bí đến quái dị! Và sự quái dị còn tăng lên thập bội khi mọi người mục kích phong thái hoàn toàn trầm ổn của trang nam nhân!

Bởi vì, trong lúc Kha Như Lục và Đoàn Như Hồng Bạch đang có tâm trạng đầy bối rối lên phần nộ trước thi thể thảm thương của Dư Như Xích, trong khi Tư Đồ Ngọc dù chỉ một thời gian ngắn ngủi gần gũi Dư Như Xích cũng phải buồn rầu tứ chi vì thảm trạng xảy đến cho họ Dư, trang nam nhân nọ lại hoàn toàn bất động, một sự bất động cam lạng như pho tượng đá!

Trang nam nhân đứng đưng trước cái chết của Dư Như Xích?

Trang nam nhân hoàn toàn xa lạ với họ Dư?

Hoặc trang nam nhân có quen biết họ Dư nhưng cái chết của họ Dư hoàn toàn vô nghĩa đối với trang nam nhân?

Không phải, tuyệt nhiên không phải là như vậy! Động thái của trang nam nhân chỉ có những ai đã là nhân vật từng trải mới thấu hiểu sự thống khổ tột cùng đang xảy đến cho trang nam nhân!

Dù trang nam nhân đang bất động trên nét mặt không có bất kỳ một biểu hiện nào chứng tỏ sự đau khổ nhưng trong thâm tâm lại là những trận cuồng phong bão tố!

Cao niên nhất trong những người đương diện là Bệnh Cái, đến lão cũng phải khâm phục phong thái hoàn toàn trầm ổn, một sự trầm ổn đến khiếp người của trang nam nhân!

Và theo lão đoán, chắc chắn một lúc nữa đây, khi trận cuồng phong bão tố trong lòng nam nhân nọ bộc phát, đó sẽ là một cơn thịnh nộ lôi đình không biết đến thế nào mà lường!

Thế nhưng, cũng chính lão là nhân vật cao niên nhất cũng phải bàng hoàng không thể tả khi lão nhìn thấy trang nam nhân nọ bất ngờ hít mạnh một hơi thật dài, thật dài!

Tiếp đó, lúc trang nam nhân mở miệng phát thoại, âm sắc của trang nam nhân hoàn toàn bình thường, một sự bình thường đến độ quái lạ!

Trang nam nhân hỏi Thẩm Như Bích :

- Đại sư bá! Có phải là do Bích Huyết bảo?

Chung một tâm trạng như Bệnh Cái, Thẩm Như Bích đáp lại trong sự bàng hoàng!

Do đó lời đáp của Thẩm Như Bích rất ngắn gọn :

- Đông nhi! Đúng là Bích Huyết bảo!

Thạch Hiểu Đông, trang nam nhân có phong thái đĩnh đạc khác thường chính là chàng, lại hít thêm một hơi thật dài nữa :

- Bọn chúng phải chăng đã cao bay xa chạy?

Thẩm Như Bích với sự kinh nghi tột cùng đáp :

- Ta...! E rằng chúng hãy còn ẩn nấp quanh đây, một chỗ bí ẩn chúng ta chưa tìm được! Đông nhi...

Thẩm Như Bích định hỏi thêm, để tìm hiểu xem liệu Thạch Hiểu Đông có đang bình tâm tĩnh trí hay không mà có thái độ khác lạ như thế này! Nhưng họ Thẩm chưa kịp hỏi tròn câu, Thạch Hiểu Đông chợt đưa tay ngăn lại! Chàng nhìn vào tòa Bích Huyết bảo sừng sững rồi nói :

- Nếu chúng còn ẩn nấp gần đây chắc chắn Đông nhi sẽ tìm được!

Chàng dứt lời liền bước đến gần hơn nữa, tòa Bích Huyết bảo đồ sộ trước những ánh mắt kinh ngạc của những nhân vật đang quan tâm! Đó là Bệnh Cái, Giác hải đại sư, Thẩm Như Bích, Tạ Như Hoàng và... Tư Đồ Ngọc.

Chỉ có Kha Như Lục và Đoàn Như Hồng Bạch vì quá đau lòng trước cái chết của Dư Như Xích nên không hay biết điều gì!

Những nhân vật đang quan tâm đến chàng lại một phen nữa phải kinh nghi khi nhìn thấy chàng một lần nữa hít một hơi thật dài, dài hơn hai lần trước đó!

Đến khi chân lực đã huy động đủ, chàng trầm giọng bảo mọi người :

- Chư vị xin cẩn trọng!

Cẩn trọng? Tại sao lại cẩn trọng? Cẩn trọng để làm gì? Hay là chàng muốn nhắc nhở mọi người để mọi người lưu tâm, đừng để bọn ác ma Bích Huyết bảo bất ngờ chạy ra, một khi chúng chạy ra chúng chỉ có mỗi một con đường duy nhất mà thôi! Đó là :

chúng phải chết!

Tuy nhiên, không như họ nghĩ, không như họ nghi ngờ, Thạch Hiểu Đông sau khi trầm giọng đề tỉnh mọi người, chàng từ từ nâng cao song thủ và chậm chậm đẩy từ trong người đẩy ra!

Chàng đang hướng về tòa Bích Huyết bảo để phát kinh! Phát kinh để làm gì?

Đây đâu phải lối để tìm xem bọn chúng ẩn nấp ở đâu như chàng vừa khoa trương. Hay chàng thật sự đã không còn bình tâm tĩnh trí nữa?

Ai muốn nghĩ sao thì nghĩ. Chàng vẫn hành động theo chủ định của chàng!

Và kìa...

Từ song chưởng của chàng, lúc được chàng đẩy ra thật thẳng tay, hai ngọn kinh lực khác phạm bất ngờ xuất hiện.

Vù...

Vù...

Hai ngọn kinh như đôi thần long dũng mãnh cứ sầm sập lao vào tòa Bích Huyết bảo uy nghi!

Khi còn cách tòa Bích Huyết bảo chừng nửa trượng, đôi thần long kinh lực đó chọt xoắn vào nhau, hòa nhập làm một, tạo thành hình một trái núi nho nhỏ!

Trái núi nhỏ đó bắt đầu rú rít lên và lay động liên tục.

U... u...

Vù... vù...

Và trái núi bắt đầu chạm khê vào tòa nhà Bích Huyết!

Tòa nhà kiên cố như đang chống lại! Trái núi kinh được Thạch Hiểu Đông tiếp tục chi trì, cứ lầm lủi tiến đến tòa nhà.

Rắc... rắc Tòa nhà như bất lực trước sự lấn áp dần dần của trái núi kinh, bắt đầu lay chuyển.

Mọi người cùng tròn mắt nhìn tòa nhà phải nghiêng dần phần mái về phía sau!

Chàng khê thu bớt chút kinh về, tòa nhà mất đi áp lực phải qui hồi nguyên dạng!

Theo đà tòa nhà lại nghiêng về phía trước tạo sự kinh tâm cho mọi người vì sợ tòa nhà phải sụp đổ và đổ ụp vào mọi người.

Khuôn mặt bất động, đôi chân bất động, Thạch Hiểu Đông vẫn không chút sợ hãi cứ lặng lẽ đứng án phía trước mọi người!

Chờ tòa nhà sau khi nghiêng về phía trước nhưng chưa đủ nghiêng để sụp đổ và đứng trở lại theo nguyên dạng trước đó, chàng lại tăng thêm chân lực!

Trái núi hình như được bổ lực lại bắt đầu xô nghiêng tòa nhà về phía sau!

Rắc.. rắc..

Chàng thu kinh...

Tòa nhà nghiêng trở lại về phía trước và lần này nghiêng ra nhiều hơn.

Đến lúc này, khi tòa nhà bắt đầu dịch chuyển phần trên để trở lại nguyên dạng, Thạch Hiểu Đông bắt ngờ hét lớn :

- Đi!

Theo tiếng hét đanh gọn của chàng, trái núi kinh lại lấn áp tòa nhà và tòa nhà phải nghiêng đi nghiêng mãi về phía sau!

Trong khi mọi người chờ đợi tòa nhà kia rồi phải đổ ụp về phía sau, chàng lại quát :

- Nào!

Ào... Ào...

Trái núi kinh bất ngờ lùi lại rồi biến mất hẳn, khiến toàn bộ tòa Bích Huyết bảo được dịp đổ nghiêng hẳn về phía trước.

Lần này thì đúng là thậm nguy, cực nguy, chỉ nguy! Bởi, tòa nhà nghiêng như thế này để tránh khỏi việc phải đổ ụp về phía trước và đương nhiên tòa nhà đổ sẽ đè bẹp mọi người nếu tất cả không nhanh chân nhảy lùi lại thật xa!

Nhưng Thạch Hiểu Đông quả có đởm lược phi phàm nên mới đứng vững nguyên vị và không sợ tòa nhà đổ thẳng vào chàng!

Mọi người phải một phen sợ mất vía! Khí thế của tòa nhà đang nghiêng về phía trước cứ như có ai đó từ phía sau đang vận lực như chàng để đẩy bật tòa nhà về phía mọi người!

Tư Đồ Ngọc đến lúc này mới hiểu rõ ý đồ của chàng! Nàng không nín nhịn được đành phải bật ra một tiếng kêu như nhắc nhở và cũng chính là như nàng đang thực hiện điều đó chứ không phải Thạch Hiểu Đông đang thực hiện :

- “Di Hoa Tiếp Mộc”!

Không sai, Thạch Hiểu Đông quả nhiên có ý đồ này.

Cùng với tiếng hô hoán không tự chủ của Tư Đồ Ngọc, Thạch Hiểu Đông xem tòa nhà như một ngọn kinh đang được đối phương quật thẳng vào chàng, ngay lập tức chàng thi triển thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc”.

Ào... Ào...

Rắc... rắc...

Ầm! Ầm! Ầm!

Bằng biện pháp cực kỳ hữu hiệu đó, có thể nói là Thạch Hiểu Đông đã hốt nguyên tòa Bích Huyết bảo và ném nó sang một bên Tòa nhà phải đổ ụp và hoàn toàn vỡ vụn trước thủ pháp và ý định lợi hại của chàng!

Nếu tiếng hô hoán của Tư Đồ Ngọc chưa đủ để đưa Kha Như Lục và Đoàn Như Hồng Bạch trở lại thực tại thì khi cả tòa nhà Bích Huyết bảo gặp phải sự cố độc nhất vô nhị, cả hai không thể không trở lại thực tại.

Cả hai ngơ ngác rồi hoang mang!

Cả hai bừng tỉnh rồi reo hò ầm lên :

- Áo Áo Phi Vân U Minh cứu thức quả là thiên hạ đệ nhất công phu?

- Nội lực phi phàm! Một trăm năm mươi năm công phu tu vi quả là nguồn nội lực quán tuyệt nhân trần!

Dù không hiểu hay không muốn hiểu, tất cả mọi người đương diện đều phải hiểu rằng đó chính là một sự thật hiển nhiên không một ai có thể chối cãi được! Một sự thật độc nhất vô nhị của võ lâm đương đại!

Thế nhưng, chàng không trông chờ được mọi người tán dương!

Chàng làm cho họ mau chóng trở lại thực tại bằng một câu nói rất minh bạch :

- Bọn chúng không ẩn nấp ở đây! Nếu có, chúng phải chạy ra!

Mọi người nghe thế cùng đưa mắt nhìn bãi trống trước mặt, nơi mới đó không lâu đã từng là tòa nhà Bích Huyết bảo nguy nga! Giờ đây, ở nơi đó đến một bóng người cũng không thấy xuất hiện!

Một âm thanh từ xa đưa đến :

- Có đây rồi! Ta đã đưa được một tên thuộc hạ Bích Huyết bảo về đây rồi! Ôi chào!

Túy Lúy Cái vừa quay trở lại với một tên Bích Huyết bảo môn hạ! Và cả hai hoàn toàn ngơ ngác vì không còn nhìn thấy tòa Bạch Huyết Bảo đâu nữa.

Vấn tất ít lời giải thích cho Túy Lúy Cái nghe những gì vừa xảy ra, Thẩm Như Bích bắt đầu tra vấn tên thuộc hạ Bích Huyết bảo :

- Như người biết, ở đây có bí đạo hoặc bí thất nào không?

Tên nọ hãy còn bàng hoàng trước một sự việc hoàn toàn khó tin nên cứ lắp bắp :

- Tiểu nhân... tiểu nhân...

- Có hay không có?

Thẩm Như Bích khẽ nạt khiến gã tỉnh hồn :

- Có... có một bí đạo!

- Ở đâu?

Hắn đưa tay và chỉ loạn trên nền nhà Bích Huyết bảo :

- Ở... có thể là ở đây hoặc ở kia! Tiểu nhân không biết nữa! Phải chi tòa nhà vẫn còn tiểu nhân có thể chỉ đích xác.

- Hừ! Nếu còn tòa nhà chẳng phải người sẽ lợi dụng những cơ quan ám tàng để tìm đường lẫn trốn sao?

Hắn bối rối :

- Cái đó... cái đó...

Túy Lúy Cái vỗ vào vai hắn :

- Này, chất độc mà ta vừa cho người uống không phải loại độc được tầm thường đâu! Người không muốn giải được ư?

Hắn kinh tâm :

- Lão nhân gia...

Túy Lúy Cái phì cười :

- Ta đã hứa quyết không nuốt lời! Nào! Lối vào bí đạo ở đâu?

Hắn nhanh tay chỉ :

- Ở chỗ đó!

Nhìn thấy chỗ hắn chỉ chính là một vuông đá lát như bao vuông đá khác, Túy Lúy Cái cười lạnh :

- Làm sao người nhận ra đó là lối vào bí đạo?

Hắn sợ sệt :

- Đó là vuông đá thứ tư tính từ ngoài tính vào! Và là thứ ba từ tả sang hữu!

- Thật không?

- Phải! Tiểu nhân nào muốn bị lão nhân gia hại chết?

Túy Lúy Cái hất hàm :

- Người tự đến và nhắc vuông đá sang một bên! Thực hiện xong, ta lập tức trao giải được cho người!

Hắn xằng xái :

- Được! Tiểu nhân sẽ thực hiện ngay, chỉ mong lão nhân gia...

Túy Lúy Cái gật đầu :

- Người yên tâm! Bình sinh Túy Lúy Cái ta chưa bội tín bao giờ!

Hắn bước vội đến và khom người vỗ mạnh vào vuông đá hai lượt.

Binh! Binh!

Qua âm thanh vọng lại, cho thấy dưới phiến đá chính là bí đạo vì âm thanh cứ âm âm mãi.

Hắn quay lại nhìn mọi người không hiểu để làm gì.

Rồi hắn lại vỗ vào vuông đá một lần nữa thật mạnh cùng với tiếng gầm giận dữ :

- Chết này!

Ầm!

Vuông đá vỡ vụn và từ phía dưới phun bắn lên từng cuộn vân vụ màu lam tuôn mịt mù.

Thạch Hiểu Đông kịp kêu lên :

- Độc vụ! Mau bế khí!

Vút!

Chàng lao vào vòng độc vụ màu lam!

Có tiếng cười ngạo mạn của tên kia vang ra :

- Ha... ha... ha...! Lão cái thói tha định lừa phỉnh ai vậy? Độc của lão là độc giả, độc của bổn bảo mới là độc thật! Ha... ha... Oa!

Mọi người nghe hắn đột nhiên kêu lên một tiếng thảm thiết, biết ngay là hắn vừa bị Thạch Hiểu Đông hạ thủ!

Sau âm thanh đó, giữa vòng độc lam vụ hoàn toàn im lặng! Và Thạch Hiểu Đông cũng không thấy xuất hiện!

Có tiếng Tư Đồ Ngọc khê kêu lên :

- Thạch huynh có tấm thân bách độc bất xâm! Có ngại là ngại cho những vị Chưởng môn không thể nào bế khí?

Vút!

Thạch Hiểu Đông bất ngờ xuất hiện! Như đã nghe những gì Tư Đồ Ngọc vừa nói, chàng nhanh nhẹ đưa chín vị Chưởng môn nhân ra khỏi phạm vi của độc lam vụ!

Sau đó, chàng trao cho Thẩm đại sư bá một quyển kinh sách cũ nát.

- Bí đạo ăn thông đến triền núi! Bọn chúng đã thoát từ lâu! Đông nhi nhặt được vật này, có lẽ bọn chúng đánh rơi trong lúc chạy!

Buồn vì tin này nhưng Thẩm Như Bích lại mừng khi cầm lấy quyển kinh sách :

- Là Y kinh của Dư gia?

Đưa cho Giác Hải đại sư, Thẩm Như Bích nói :

- Đại sư! Bọn họ có cơ hội phục hồi nguyên trạng! Chỉ cần chờ diệu thủ của đại sư mà thôi!?

Xem qua khắp lượt, Giác Hải đại sư thở ra một hơi dài nhẹ nhõm.

- A di đà Phật! Ổn rồi, độc lam vụ vừa rồi là tiêu hồn độc và cũng là khắc tinh của thất hồn độc do Đồng Đại Thừa dựa theo Y kinh hạ thủ vào người bọn họ! Bần tăng chỉ cần rút những mũi kim châm là xong!

Nhân họa đắc phúc chín vị Chưởng môn nhân lần lượt khôi phục thần trí lẫn võ công!

Nhìn thấy Giác Hải, Giác Viên biến sắc lo sợ!

Sau đó tự nhiên Giác Viên nói ra lời :

- Sư huynh, à không... Phương trượng! Đệ tử tự biết tội, xin được hồi sơn, tự giam mình vào Sám Hối Động!

Giác Hải khoan nhân, gật đầu :

- A di đà Phật! Phật tổ từ bi sẽ tha thứ cho những ai sớm nhận ra lỗi lầm và phục thiện. Hay lắm! Sư đệ có thể tự hồi sơn! Ta mong sư đệ đừng để ta phải thất vọng!

Giác Viên cúi đầu lạy tạ và quay người bỏ đi!

Đàm Vô Luận phái Tuyết Sơn và Cổ Bất Nghị phái Thanh Thành gọi với theo :

- Đại sư chậm chân đã!

Cả hai đưa mắt nhìn mại người, lần lượt nói :

- Sau sự biến này, Đàm mỗ hết cả hứng thú! Nay xin từ biệt, Đàm mỗ từ nay sẽ thoát ẩn giang hồ.

- Ân cứu mạng này kiếp sau Cổ Bất Nghị nguyện đáp trả! Cáo biệt!

Vút! Vút!

Nhìn bọn nọ ba người phải thất thểu bỏ đi, những người còn lại càng thêm căm phẫn U Minh giáo và nay có thêm Bích Huyết bảo.

34. Võ Liên Minh Tái Lập Liên Minh -người Thủ Đoạn Gặp Kẻ Thủ Đoạn

Trong một động thất tối âm u trên triền núi, qua một lớp dây leo chằng chịt hướng về phía đã từng là Bích Huyết bảo, ba đôi mắt thất thần đang lo lắng nhìn nhau.

Họ lao vào :
Họ ào ào :

- Bọn người nhìn kỹ chưa? Có phải tiểu tử họ Thạch không?

- Đúng là Thạch tiểu tử, phụ thân! Không ngờ... không ngờ tiểu tử lại có bản lĩnh siêu phàm vào bậc này?

- Hừ! Bích Huyết bảo chính là tâm huyết bao đời nay của Đồng gia! Mối thù này không trả không được!

- Đồng bá bá làm cách nào báo được thù một khi công lực của hắc kị như là thiên hạ cái thế?

- Kìa, Tiểu Mai? Sao nàng lại gọi phụ thân ta là bá bá? Không phải giữa nàng và ta...

- Đại Lâm! Lúc này là lúc nào người lại tơ tưởng đến chuyện trăng hoa? Chỉ vì người không chuyên tâm khổ luyện, Đồng gia chắc chắn sẽ do người hủy hoại.

- Kìa, phụ thân! Sao phụ thân lại trách hài nhi? Đáng lý ra phụ thân phải cảm kích hài nhi mới đúng!

- Súc sinh! Ta làm gì phải cảm kích người?

- Hì... hì...! Vậy ước nguyện của phụ thân là gì kể từ lúc phụ thân cố tình không để lộ Bích Huyết kiếm quyết?

- Ta...

- Phụ thân không tiện nói vì có mặt Tiểu Mai chứ gì? Không sao, để hài nhi nói vậy!

- Người...! Te cấm người không được nói nhảm nói cuội!

- Bá bá không nói, tự tiểu nữ cũng đoán được!

- Nha đầu! Người biết gì mà nói?

- Kìa, phụ thân? Phụ thân cứ để nàng nói! Biết đâu đây là cơ hội tốt cho phụ thân?

- Cơ hội gì chứ?

- Hủy diệt Dĩ An viện tận gốc rễ, báo thù việc Thạch tiểu tử tàn phá Bích Huyết bảo!

- Người nói cứ như người đã có kế sách kỳ mỹ vậy.

- Hài nhi không dám! Nhưng, sao phụ thân không để Tiểu Mai có dịp giải bày?

- Ta...! Được rồi! Muốn nói gì thì nói đi!
 - Bá bá! Có phải bá bá lo sợ nội tổ mẫu bội tín nên không thổ lộ kiếm quyết Bích Huyết?
 - Ta không chờ nha đầu người hỏi câu này.
 - Được! Tiểu nữ không hỏi nữa. Chỉ có điều nội tổ mẫu và gia phụ vẫn chưa tin chắc có thể dùng kiếm quyết của Bích Huyết thay cho Đề lục chiêu Cửu Môn U Minh chương cho đến nay vẫn khiếm khuyết.
 - Hừ! Thay được hay không được, ta tự biết! Nha đầu người đừng mong dò hỏi ở ta điều đó!
 - Phụ thân! Tiểu Mai nói là nói thật lòng, phụ thân chớ nghi kỵ! Vả lại, từ khi biết phụ thân có thể lập thành trận Cửu Môn U Minh, nàng đã có ý thán phục và muốn thỉnh cầu thân phụ!
 - Thỉnh cầu điều gì?
 - Muốn giữa phụ thân và Giáo chủ U Minh giáo thành tâm hiệp lực!
 - Hừ! Ta...
 - Ồ! Mọi người xem kìa? Như bọn chúng đang dò tìm bí đạo?
 - Cứ cho chúng tìm! bọn chúng sẽ biết thủ đoạn của ta!
 - Hay lắm! Thuật dụng nhân của phụ thân quả là hữu hiệu. Phen này chắc chắn tất cả bọn chúng sẽ phải tiêu hồn vì Tiêu Hồn Độc.
 - Đồng ca chớ đắc ý! Thạch tiểu tử như không ngại Tiêu Hồn Độc của Đồng ca kia kìa.
 - Hừ! Hắn thật sự là đại kinh địch của tất cả chúng ta! Đến độc mà hắn cũng không kiêng dè, đây quả là điều đáng sợ! Phụ thân nghĩ sao?
 - Nếu ta nhìn không lầm, tên thủ hạ vừa bị Thạch tiểu tử hạ sát chính là Vu Nhị!
- Đại Lâm! Sau này người hãy tự thân đưa cho thê tử của Vu Nhị một ít ngân lượng! Có như thế chúng thuộc hạ còn lại mới chịu liều mình vì bốn bảo.
- Hải nhi nhớ rồi! Ồ! Phụ thân xem kìa! Như Thạch tiểu tử vừa tìm được vật gì trong bí đạo thì phải?
 - Úy! Là Y kinh?! Chắc... chắc... vậy là bọn Chương môn nhân ngu muội kia phen này được giải cứu rồi!
 - Phụ thân sao lại nói như vậy?
- Bọn họ hãy còn trúng phải Thất Hồn độc kia mà?
- Hừ! Người đâu am tường Y kinh như ta! Người nhìn đi! Không phải tất cả đang lần lượt tỉnh lại đó sao?
 - Lại là do Thạch tiểu tử! Phụ thân! Nếu phụ thân không mau chóng quyết định, không hợp lực với U Minh giáo, hải nhi e rằng...
 - Hừ! Hợp lực? Liệu lão đạo Thanh Vân có thật tâm như nha đầu vừa nói không?
 - Bá bá yên tâm! Chỉ cần kiếm quyết Bích Huyết thật sự có thể thay thế cho chiêu Cửu Môn U Minh thứ sáu, tiểu nữ tin chắc nội tổ mẫu và gia phụ nhất định thật tâm.
 - Hà... Hà... Muốn biết rõ điều đó, trừ phi ta có đủ tám chiêu kia! Khi đó, hừ, đừng nói là Thạch tiểu tử, vô lâm Trung Nguyên sẽ bị ta khuất phục.
 - Bá bá đã đồng ý việc hợp lực?
 - Ta...
 - Phụ thân xem kìa! Như Giác Viên, Đàm Vô Luận, Cổ Bất Nghị đang bỏ đi thì phải?
 - Hừ! Chúng muốn chết nên mới tách ra như vậy?
 - Ý của phụ thân là...
 - Rồi ta sẽ nói sau! Theo ta!

Vút! Vút! Vút!

Buộc phải đi vòng vì sợ phe Thạch Hiểu Đông phát hiện, mãi hai canh giờ sau bọn họ mới đến được nơi cần đến!

Đồng Đại Thừa thất sắc khi nhìn thấy ba nhân vật mà lão đang có mưu đồ và vì họ mà lão phải đi đến đây đều bị không chế huyết đạo!

Cạnh ba nhân vật nọ là người mà lão không ngờ lại gặp! Lão kêu lên :

- Giáo chủ?!!

Không sai, trước mặt lão là nhân vật kỳ bí vẫn che kín chân diện qua lớp da người có sắc màu vàng bùng!
Nhân vật đó hừ lạnh :

- Chưa hết đâu, Đại Thừa! Lão thử nhìn phía sau xem!

Lão quay lại và bàng hoàng!

Bằng một thân thủ bất phàm, Thái giáo chủ lão phu nhân không hiểu đã xuất hiện từ lúc nào đang không chế huyết đạo Đồng Đại Lâm. Bên cạnh mục là ả Tây Môn Tuyết Mai đang nở một nụ cười kín đáo khó hiểu!

Thái giáo chủ từ từ buông Đồng Đại Lâm ra, miệng bảo :

- Họ Đồng người bất tất phải hoảng sợ! Vì nếu cần, một mình lão thân cũng đủ lấy mạng phụ tử người hai người! Hy vọng người hiểu thành ý của lão thân!

Đồng Đại Thừa nghi hoặc :

- Lão phu nhân muốn ám chỉ điều gì? Đồng mỗ tại sao lại phải hiểu thành ý của lão phu nhân?

Từ phía sau giọng nói của Giáo chủ Minh Giáo vang lên :

- Đồng bảo chủ? Bảo chủ đừng nghĩ bốn giáo có phần nhân nhượng mà cho rằng bốn giáo sẽ vì thế lệ thuộc Bảo chủ. Trừ phi Bảo chủ không muốn tự tay báo thù cho Bảo chủ phu nhân, mười tám năm trước đã bị Thạch Thừa Phong sát hại!

Đồng Đại Thừa không giấu được nét mặt kinh ngạc khi quay lại đối diện với Giáo chủ :

- Sao Giáo chủ am tường chuyện này?

- Hừ! Bảo chủ bất tất phải hỏi! Chỉ cần Bảo chủ không phủ nhận là được rồi.

Đồng Đại Thừa đành phải hỏi thẳng :

- Nếu Đồng mỗ giao kiếm quyết Bích Huyết ra, đổi lại sẽ là thế nào?

Giáo chủ U Minh giáo cười nhẹ :

- Như vậy có phải hơn hay không? Được! Đã thế bản nhân cũng thẳng thắn đáp lại? Nếu Bảo chủ thành tâm đưa ra kiếm quyết Bích Huyết thì đổi lại Bảo chủ chắc chắn sẽ có hai điều lợi.

- Hai điều lợi nào?

- Thứ nhất, bản nhân và Bảo chủ sẽ là thông gia! Vì thế của Bảo chủ sau khi nhất thống thiên hạ sẽ là ngang bằng chứ không thấp hơn bản nhân!

Đưa mắt nhìn Đồng Đại Lâm đang phồng mũ đứng bên cạnh Tây Môn Tuyết Mai, Đồng Đại Thừa không mấy hứng thú :

- Còn điều thứ hai?

- Đã là thông gia, những gì của bản nhân đương nhiên cũng là của Bảo chủ! Tám chiêu U Minh kia...

Đồng Đại Thừa thở gấp :

- Giáo chủ chấp thuận chỉ điểm cho Đồng mỗ tám chiêu U Minh chăng?

Giáo chủ U Minh giáo cười rộ lên :

- Ha... ha... ha...! Một khi đã là thông gia giữa chúng ta nào có những chuyện gọi là riêng tư, phải che giấu? Đương nhiên Bảo chủ sẽ đắc thủ đủ tám chiêu U Minh!

Đồng Đại Thừa đưa chân dịch về mé tả ba bước, đoạn quay lại để có thể dễ dàng xem xét được nét mặt của Thái giáo chủ lão phu nhân!

Sau đó lão hỏi :

- Lão phu nhân có ý gì về việc này?

Mụ cười như thể đã biết họ Đồng đang suy nghĩ điều gì! Mụ bảo :

- Bình sinh lão thân hành sự bất chấp thủ đoạn! Do đó lão thân chưa bao giờ biết thế nào là giữ chữ tín!

Đồng Đại Thừa biến sắc :

- Ý của lão phu nhân là...

- Người chờ nghe lão thân nói xong đã! Đó là lão thân nói cách đối xử của lão thân đối với bất kỳ ai không trong vòng thân tộc! Trái lại, nếu Bảo chủ đã là thông gia với tiểu nhi, kể như là người thân tộc, lão thân đã hứa quyết không sai lời! Lão thân tán thành việc trao đổi kia!

Đồng Đại Thừa nghe nhẹ cả người!

Lão quắc mắt nhìn Đồng Đại Lâm :

- Người sao còn đứng đó? Mau đến hành lễ và gọi Giáo chủ là nhạc phụ đi!

Uốn ngực và sải dài từng bước chân phấn khích, Đồng Đại Lâm vội sụp người hành lễ :

- Nhạc phụ tại thượng xin nhận đại lễ của tiểu tể!

Ung dung nhận lễ xong, Giáo chủ U Minh giáo nhẹ giọng trách :

- Cũng may là người trông thuận mắt Tiểu Mai, bằng không, tội người dùng thủ đoạn lên bắt giữ và xâm phạm tiết hạnh Tiểu Mai, bản nhân quyết không tha.

Rùng mình khắp lượt, Đồng Đại Lâm lạy như tể sao :

- Nhạc phụ gia đại lượng, tiểu tể về sau quyết không tái phạm.

- Hừ! Chuyện về sau để sau hãy nói! Vả lại đến lúc đó chính Tiểu Mai sẽ có biện pháp với người nếu người dám tái phạm? Mau qua hành lễ với nội tổ mẫu của người!

Đồng Đại Lâm bước qua hành lễ.

Nhận lễ xong, Thái giáo chủ lão phu nhân buột miệng than :

- Rất tiếc nội tổ phụ của người giờ diên loạn nên không thể cùng chúng ta được dịp nhận lễ của nội diệt tể! Hà...

Bỗng dưng được đứng ngang hàng với Giáo chủ U Minh giáo, nghĩ đến viễn ảnh sẽ có một thân võ học cao minh nếu được tiếp nhận đủ tám chiêu U Minh, Đồng Đại Thừa chợt trở nên người độ lượng. Lão nói :

- Lão phu nhân yên tâm! Bệnh tình của Thái giáo chủ, tiểu diệt...

Xua tay ngăn lại như không cần nghe và không cần biết chủ đích của Bảo chủ Bích Huyết bảo là gì, Giáo chủ U Minh giáo lên tiếng :

- Việc không để muộn. Chúng ta nhân lúc này nên tiến hành trao đổi công phụ! Để được công bằng Tiểu Mai sẽ nói rõ khẩu quyết của tám chiêu U Minh cho lệnh lang! Còn Bảo chủ thì đọc kiểm quyết Bích Huyết cho bản nhân? Bảo chủ nghĩ sao?

Đồng Đại Thừa xoa hai tay vào nhau :

- Giáo chủ nói không sai! Nhưng ở nơi này e bất tiện?

- Bảo chủ muốn thế nào?

Lão đáp :

- Chờ tìm được nơi kín đáo, chúng ta sẽ tiến hành!

Giáo chủ U Minh giáo ứng thuận và đề xuất :

- Bản nhân nghĩ đến một nơi, không hiểu ý của Bảo chủ thế nào?

- Là nơi nào, xin Giáo chủ cứ nói!

- Khu mộ tháp!

- Sao lại là khu mộ tháp?

Giáo chủ U Minh giáo trầm ngâm một lúc mới nói :

- Vì một chút lăm lăm bản nhân phải trả giá! Công lực của Thạch tiểu tử giờ quá thâm hậu! Qua đó bản nhân đoán rằng hắn sẽ không bao giờ nghĩ chúng ta lại chọn khu mộ tháp làm chỗ tạm dung thân! Tương kế tựu kế ở một nơi yên tĩnh như khu mộ tháp chúng ta dễ bề khổ luyện công phu. Sau đó, hợp lực của chúng ta sẽ thừa đương đầu và tận diệt Dĩ An viện.

Đồng Đại Thừa thoảng nghĩ ngờ :

- Nhưng Đồng mỗ lại không thể xuất nhập khu mộ tháp.

Giáo chủ U Minh cười nhẹ :

- Bảo chủ yên tâm! Ngay lúc này Bảo chủ sẽ tinh thông U Minh Hồn Mang trận như bản nhân đã tinh thông!

Nói dứt lời tự thân Giáo chủ U Minh giáo liền ngồi xuống! Dùng những mẩu đá nhỏ làm vật biểu trưng. Giáo chủ U Minh giáo thản nhiên giải thích cách xuất nhập U Minh Hồn Mang trận.

Thành tâm thành ý của U Minh giáo chủ xem ra đã đủ minh chứng, Đồng Đại Thừa chợt hỏi :

- Giáo chủ nghĩ sao nếu chúng ta đưa cả Giác Viên, Đàm Vô Luận, và Cổ Bất Nghị cùng vào khu mộ tháp?

Tỏ rõ sự tinh tường, Giáo chủ U Minh giáo hỏi lại :

- Có phải Bảo chủ vẫn muốn tái lập Cửu Môn U Minh trận?

Đồng Đại Thừa kinh ngạc :

- Sao Giáo chủ đoán được?

Bật cười Giáo chủ đáp :

- Có gì đâu! Từ khi bản nhân biết Bảo chủ quyết định lên bácm theo ba tên này, bản nhân dễ dàng đoán ra ý định của Bảo chủ!

- Giáo chủ ngay từ đầu đã bácm sát Đồng mỗ ư?

Giáo chủ U Minh giáo gật đầu :

- Bảo chủ thử nghĩ xem nếu không phải như vậy bản nhân cần gì khống chế họ giúp cho Bảo chủ?

- Giáo chủ cũng đã mục kích Thạch tiểu tử phá hủy bốn bảo?

- Có! Do đó bản nhân mới biết bản lãnh của Thạch tiểu tử là thế nào?

- Nghĩa là những gì Đồng mỗ đã nói ở động thất, Giáo chủ cũng biết rõ?

- Đương nhiên! Nếu không nghe, bản nhân làm gì dám đường đột bácm tiểu nữ thuận mắt lệnh lang?

Càng lúc càng kinh ngạc, sau cùng Đồng Đại Thừa vừa hỏi vừa kinh sợ :

- Sao lúc đó Giáo chủ không xuất hiện trừng trị tội mạo phạm của Đồng mỗ?

Giáo chủ U Minh giáo thở ra nhè nhẹ :

- Thoạt đầu bản nhân cũng định như vậy, nhưng sau đó, vì tiểu nữ, bản nhân đành thay đổi!

Hóa ra lòng dạ của Giáo chủ lại độ lượng ngoài nhận định của Đồng mõ!

- Hà! Bản nhân biết giải thích như thế nào đây! Tiểu nữ từ sớm đã mất đi tình mẫu tử! Một khi tiểu nữ đã ưng ý lệnh lang, bản nhân sao nỡ lòng nào tạo khổ cảnh cho tiểu nữ?

Đồng Đại Thừa chợt bảo :

- Mỗi thâm tình của Giáo chủ khiến Đồng mõ phải khâm phục! Để thâm tình thêm trọn vẹn, Đồng mõ nguyện chữa trị bệnh tình cho lệnh tôn.

Giáo chủ U Minh giáo khẽ lắc đầu :

- Gia phụ không phải như người lâm bệnh bình thường mà là...

Đồng Đại Thừa ngắt lời :

- Là do luyện nhằm kinh văn giả! Điều này Đồng mõ đã biết! Và Đồng mõ tự cho là trị được.

- Bảo chủ khoan hãy nói chắc! Sự việc e chẳng dễ như Bang chủ nghĩ!

Lão vẫn khẳng khái :

- Đồng mõ đã xem kỹ Y kinh của Dư Quái Y! Trường hợp của lệnh tôn Đồng mõ xin đoán chắc! Chỉ cần Giáo chủ có cách nào không chế được lệnh tôn, việc còn lại do Đồng mõ lo liệu Vỗ hai tay vào nhau Giáo chủ U Minh giáo cười dài :

- Phần đó bản nhân đã lo xong! Mong Bảo chủ chớ sai lời! Ha... ha...ha...

Kinh ngạc, Đồng Đại Thừa hỏi lại :

- Lo là lo như thế nào?

Giáo chủ ung dung bảo :

- Chúng ta cứ đến khu mộ tháp ắt sẽ rõ!

Đồng Đại Thừa ngơ ngẩn một lúc mới hiểu? Hóa ra ngay từ đầu Giáo chủ U Minh giáo chỉ muốn nhờ lão chữa trị cho lão cuồng Tây Môn Đạo khỏi cuồng loạn. Nhưng hễ nói ra là lệ thuộc là quỵ lụy sẽ có dịp cho lão bắt bớ.

Do vậy, Giáo chủ U Minh giáo ngay lúc đầu đã đặt vấn đề kết thông gia trước, sau lại thần nhiên chỉ vẽ cho lão lối xuất nhập khu mộ tháp! Đã là thông gia, lại chịu chia sẻ sự bí ẩn ở khu mộ tháp cho lão, lão nói thế nào để từ chối việc chữa trị cho lão cuồng Tây Môn Đạo? Còn việc trao đổi võ công đó lại là sự trao đổi công bằng, nếu không muốn nói là lão được lợi nhiều hơn Giáo chủ U Minh giáo!

Thán phục sự suy tính đầy tâm cơ của Giáo chủ U Minh giáo, họ Đồng cười rũ ra :

- Ha... ha... ha...

Cùng cười theo phụ họa, Giáo chủ U Minh giáo ung dung đi trước mở đường :

- Ha... ha... ha...

35. Quần Ma Ẩn Tích Khởi Mưu Đồ-vô Lâm Tề Tự Hội Diệt Ác Ma

Phát hiện Giác Viên không hề quay về sơn môn, Giác Hải đại sư lập tức thông tin đến Cái bang.

Vài ngày sau, Bệnh Cái, Túy Lúy Cái, Giác Hải đại sư và Thanh Hà đạo trưởng cùng tìm đến Dĩ An viện.

Vừa chạm mặt, Bệnh Cái lập tức oang oang lên tiếng :

- Ta đã huy động toàn thể bang đồ truy tìm tung tích hoặc di thể có Giác Viên! Hừ! Giác Viên như không hề hiện diện trên dương trần! Đã thế, cả Đàm Vô Lượng lẫn Cổ Bất Nghị cũng biệt vô âm tín! Các người nghĩ thế nào?

Đáp lại, Thẩm Như Bích cũng có phần nào khẩn trương :

- Hoàng tiền bối! Bọn tiểu đệ cũng lùng sục khắp nơi nhưng không thể nào phát giác hành tung của Đồng Đại Thừa và đôi cầu nam cầu nữ kia! Kể cả hành tung của mục Lâm Tử Hà và Giáo chủ U Minh giáo cũng không thấy! Tình thế này phải có điểm bất thường.

Thanh Hà đạo trưởng lên tiếng :

- Chư vị! Qua dò xét lại, bản đạo giờ đã rõ Giáo chủ U Minh giáo đúng là do Thanh Vân cải dạng! Dựa theo di thư của gia sư lưu lại mà bản đạo cố tình tìm hiểu Thanh Vân có tính danh thật sự là Tây Môn Khuyết!

Tạ Như Hoàng cau mày :

- Tây Môn Khuyết? Tính danh này dường như có điều bất ổn!

- Sao lại bất ổn?

Để đáp lại câu tra gạn của Bệnh Cái, chính Túy Lúy Cái lên tiếng :

- Thói thường ai cũng muốn cốt nhục của họ có tên nếu không là mỹ miều khả ái cũng phải biểu thị một ý nghĩ tốt đẹp nào đó! Gọi là khuyết chắc chắn phải có ẩn ý!

Đoàn Như Hồng Bạch cười gằn :

- Còn ẩn ý gì ngoài việc mục bị khuyết đi danh vị Viện chủ phụ nhân?

Thẩm Như Bích gạt gù còn Kha Như Lục thì lẩm bẩm :

- Lập luận của ngũ sư muội có thể là xác đáng! Chẳng trách cho đến giờ, mục vẫn cầm hận bốn viện đến tận xương tủy!

- Hừ! Ai bảo mục lẳng lơàn trác nết, cứ...

Ngắt lời Tạ Như Hoàng, Đoàn Như Đồng Bạch bảo :

- Còn có Ngọc nhi ở đây. Tứ sư huynh ít nhiều gì cũng nên giữ ý!

Tư Đồ Ngọc lạnh giọng :

- Hạng phản đồ như mục, tứ bá có thóa mạ cũng còn nhẹ! Ngọc nhi còn muốn giết mục để tế trước mộ gia sư.

Giác Hải đại sư lên tiếng :

- A di đà Phật! Muốn gì thì muốn chư vị đừng quên rằng mục đích của chúng ta là phải truy tìm được bọn ác ma trước đã!

Đến lúc này, Thạch Hiểu Đông mới lên tiếng!

Chàng nói :

- Một khi đã tìm khắp nơi vẫn không phát hiện được bọn chúng, vẫn bối chột nghĩ đến một nơi khác.

Kha Như Lục hỏi giật giọng :

- Đông nhi nghĩ ngờ nơi nào?

Chàng đáp :

- Khu mộ tháp!

- Khu mộ tháp?

Hầu như tất cả cùng hỏi chỉ một câu tương tự khiến Thạch Hiểu Đông không thể không giải thích rõ :

- Vì có nơi nào khiến bọn ác ma ung dung ẩn thân không sợ bị phát hiện, chỉ có thể là khu mộ tháp! Chư vị tiền bối thử nghĩ xem: từ khi tin về khu mộ tháp lan truyền khắp giang hồ làm gì có người xông vào rồi lại đi trở ra an toàn?

- Vậy còn người, không phải người đang ở cạnh bọn ta đây sao?

Chàng mỉm cười với lão Bệnh Cái :

- Bang chủ quên rồi sao? Văn bối đã nói chỉ nhờ may văn bối mới thoát được U Minh Hồn Mang trận! Cho đến tận lúc này văn bối vẫn chưa có cách nào hiểu được rõ tận tường cách xuất nhập trận pháp đó.

Bệnh Cái gay gắt :

- Vậy tại sao người lại nghĩ bọn chúng chọn khu mộ tháp làm chỗ ẩn thân?

Chàng cười nhẹ :

- Có một điều có lẽ chư vị tiền bối chưa biết! Trên chín tấm Tử lệnh bài, được gọi chung là Cửu bài U Minh, ở mỗi tấm ngoài khẩu quyết kinh văn của một trong chín chiêu Cửu Môn U Minh chương hãy còn có một phần chú giải do chính U Minh Thần Quân lưu lại! Đó là phần giải thích lối di chuyển chỉ từ ngọn tháp này đến ngọn tháp kế tiếp liền đó! Với một Tử lệnh bài giả sử là Đề lục Tử lệnh bài, chư vị chỉ có thể thông tỏ lối di chuyển xuyên trận để đi đến ngọn tháp thứ bảy! Tương tự với Đề thất Tử lệnh bài chư vị sẽ có cách tìm đến ngọn tháp thứ tám!

Bệnh Cái ngơ ngác :

- Nói như người, do Giáo chủ U Minh giáo có tám tấm Tử lệnh bài, hầu như hẳn thông thuộc toàn bộ lối xuất nhập của khu mộ tháp?

Chàng nửa thừa nhận nửa phủ nhận :

- Hẳn khiếm khuyết mất một Tử lệnh bài! Tuy nhiên trong tay hẳn lại có Họa Tháp Đồ nên hẳn có thể từ đó mà bổ sung cho phần khiếm khuyết.

Thẩm Như Bích hỏi :

- Như Đông nhi nói, liệu hẳn có thể từ tám chiêu U Minh để tìm ra chiêu U Minh còn lại không?

Chàng trầm giọng :

- Như nội tổ giải thích, nếu nắm đủ thông tuệ, chắc hẳn sẽ tìm ra!

Tư Đồ Ngọc lo sợ :

- Thạch huynh! Lúc đó sẽ như thế nào? Liệu uy lực của Cửu Môn U Minh chương đủ chín chiêu có bằng hoặc hơn Áo Áo Phi Vân U Minh cửu thức của Thạch huynh không?

Chàng thở ra nhẹ nhàng :

- Ngọc muội hỏi chi câu này? Ta làm sao nói trước được khi sự việc chưa xảy ra?

Tuy nhiên, dù sao ta cũng còn hơn hẳn về phần nội công.

Giác Hải đại sư chợt hỏi :

- A di đà Phật! Nói như Thạch thiếu hiệp, một khi chúng ta cứ ẩn mãi trong U Minh Hồn Mang trận, chúng ta không thể làm gì được chúng?

Chàng hấp háy mắt nhìn đại sư :

- Phải chăng đại sư có ý nghi ngờ bọn chúng đang bắt giữ lệnh sư đệ Giác Viên?

- A di đà Phật! Bần tăng đâu còn cách giải thích nào khác?

Chàng gật đầu như tán thành cách nghĩ này của đại sư!

Sau đó chàng nói :

- Nếu muốn, chúng ta cũng có cách buộc chúng phải xuất hiện.

- Là cách nào?

Lại là câu hỏi của tất cả mọi người buộc chàng phải giải thích :

- Với bản lãnh của văn bối hiện giờ, văn bối sẽ xông vào khu mô tháp bằng cách nhảy từ ngọn tháp này đến ngọn tháp kia. Bị động chúng chắc chắn phải chạy tóa ra như ong vỡ tổ.

Bệnh Cái xua tay :

- Không được! Vì rất mạo hiểm! Người không tinh thông bằng bọn chúng, ta e kẻ phải chạy chính là người.

- Nếu văn bối phá hủy cả chín ngọn tháp thì sao? Liệu U Minh Hồn Mang trận có vì thế mà tự hóa giải không?

Vốn am tường trận đồ, Thanh Hà bảo :

- Có hay không là còn tùy vào từng loại trận pháp! Phải chi có cách này chúng ta biết qua loa cách sắp bày trận pháp thì hay biết mấy!

Chàng chụp lấy câu này để hỏi vội :

- Ở quý phái phải chăng khá am tường trận thế kỳ môn?

- Vô lượng thọ Phật! Sao thiếu hiệp lại hỏi câu này?

Chàng đáp :

- Cũng xem chung một Họa Tháp Đồ nhưng Thanh Vân thì hiểu còn gia nội tổ thì không.

- Thiếu hiệp đa đã xem qua Họa Tháp Đồ?

Túy Lúy Cái phì cười :

- Cái gì mà xem với không xem? Nguyên thủy Họa Tháp Đồ là vật truyền gia của hần mà!

Chàng mỉm cười thừa nhận :

- Là do Đông Hải thần ni ban tặng cho tiên phụ! Sau đó văn bối đã cất giữ ít lâu trước khi bị Tam Thủ Khoái Cước trộm mất rồi lại lọt vào tay Thanh Vân.

Không quan tâm những lời giải thích của chàng, Thanh Hà bảo :

- Nếu còn nhớ, thiếu hiệp thứ lập lại xem!

- Như nội tổ của chàng từng làm chàng theo đó sắp bày lại cho mọi người cùng xem.

Xem qua một lúc khá lâu, Thanh Hà nhăn tít đôi mày rồi lại bảo :

- Đây là ngọn tháp thứ sáu, thiếu hiệp hãy giải thích lối di chuyển đến tháp thứ bảy thử nào.

Không những chỉ làm như Thanh Hà yêu cầu, chàng còn giải thích lối di chuyển từ ngọn tháp thứ năm đến tháp thứ sáu (Vì chàng đã từng nhìn qua Đồ ngũ Tử lệnh bài).

Mọi người cùng nhăn nhó mỗi khi Thanh Hà nhăn nhó, thở ra khi Thanh Hà thở ra và phấn khích khi nghe Thanh Hà reo lên :

- Được rồi! U Minh Hồn Mang trận quả lợi hại!

Đưa mắt nhìn chàng, Thanh Hà bảo :

- Nếu thiếu hiệp phá hủy cả chín ngọn tháp, U Minh Hồn Mang trận đúng là Hồn Mang trận! Ngược lại, nếu thiếu hiệp chỉ phá hủy ngọn thứ hai, thứ năm và thứ tám, chắc chắn U Minh Hồn Mang trận sẽ tự bị phá giải.

Chàng gật đầu do đã ghi nhớ :

- Văn bối rõ rồi! Việc xông trận đồ văn bối đảm trách, chư vị tiền bối chỉ cần đứng cho bọn ác ma kịp thoát thân là đủ.

Bệnh Cái lên tiếng trước :

- Tên Giáo chủ phản người? Mụ họ Lâm do ta đảm nhận.

Đưa tay chỉ vào từng người Bệnh Cái bố trí :

- Ả Tiểu Mai là do Tư Đồ nha đầu! Gã họ Đồng giao cho người Thẩm Như Bích!

Lão họ Đồng thì giao cho tam huynh muội bọn người: Kha, Tạ, Đoàn đảm nhiệm. Những người còn lại thì tùy cơ ứng biến, hoặc nhân đó giải thoát cho Giác Viên, Đàm Vô Luận và Cổ Bất Nghị.

Thẩm Như Bích chột hỏi :

- Nếu có cả lão cuồng thì sao, tiền bối?

Bệnh Cái phân vân :

- Lão cuồng ư? Chắc gì lão có ở đây?

Thạch Hiểu Đông vụt nói :

- Giả sử có lão cuồng ở đó, mọi người cố tránh đừng thi triển thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc”! Còn để đối phó với lão văn bối nghĩ, chúng ta nếu tránh được thì tốt hơn.

Bệnh Cái lắc đầu quây quây :

- Đã gọi lão là lão cuồng, công phu của lão lại đột ngột tăng tiến cho dù lão đã luyện nhằm kinh văn giả do ta ngụy tạo, một khi lão đã ra tay, chúng ta dù muốn tránh e cũng không được!

- Vô lượng thọ Phật! Bần đạo có ý này: để một phen hành động diệt trừ tận gốc rễ bọn quần ma chúng ta nên hiệp lực cùng các phái.

Túy Lúy Cái lập tức phản bác Thanh Hà đạo trưởng :

- Đạo trưởng quên rằng hai Chưởng môn hai phái Tuyết Sơn và Thanh Thành đã biến mất không chút tin tức cùng một lúc với Giác Viên ở Thiếu lâm sao?

Thanh Hà mỉm cười :

- Bần đạo nào dám quên! Tuy nhiên, ý của bần đạo là thế này: Cửu phái mất hai chỉ còn lại bảy vị Chưởng môn. Nếu được bổ sung thêm hai nữa trong chư vị, chúng ta lập lại trận thế Cửu Môn U Minh. Với cách dùng gậy ông đập lưng ông như thế này, chúng ta có thể dễ dàng khống chế được tất cả, kể cả lão cuồng Tây Môn Đạo.

Bệnh Cái nhăn mặt :

- Chờ mọi người đến đông đủ rồi lại phải tái lập Cửu Môn U Minh trận cho tình huống, chẳng phải là quá chậm sao?

Thẩm Như Bích xen lời :

- Chậm thì có chậm nhưng để diệt trừ bọn ác ma chúng ta có cần tắc mới vô ưu!

Văn bối tán thành định ý này.

Để dễ thuyết phục Bệnh Cái, Thanh Hà giải thích thêm :

- Cửu Môn U Minh trận do chúng ta lập sẽ có uy lực cao hơn nhiều so với trận do Đồng Đại Thừa đã lập. Thứ nhất, chúng ta sẽ có đến hai chiêu U Minh cho mỗi người!

Thứ hai do tất cả cùng có thần trí sáng suốt, chứ không bị kim châm chế huyết làm cho u mê, trận thế thêm phần linh hoạt biến hóa.

Thạch Hiểu Đông lo ngại :

- Nếu là hai chiêu U Minh, phần công phu tương đồng sẽ ít hơn so với mỗi người chỉ có một chiêu! Văn bối e U Minh Cửu Môn trận sẽ không lập được.

Thanh Hà lại mỉm cười :

- Thạch thiếu hiệp yên tâm! Trận thế chắc chắn sẽ tăng uy lực một khi được bản đạo là người tinh thông phần nào trận thế kỳ môn chủ trì.

Đưa mắt nhìn mọi người, Thanh Hà nói tiếp :

- Hiện giờ U Minh giáo và Bích Huyết bảo có dã tâm như thế nào, quần hùng các võ phái đều biết rõ! Việc lập trận để tiêu diệt kẻ thù chung bản đạo nguyện tận tâm tận lực.

- Vẫn chưa đủ!

Nghe Tạ Như Hoàng đột nhiên nói như vậy, Thanh Hà thoáng biến sắc.

Tạ Như Hoàng bật cười :

- Ha... ha... ha...! Đạo trưởng bất tất phải lo ngại? ý của Tạ mỗ không phải nhắc đến lỗi lầm của đạo trưởng đạo nào. Thực ra, điều chưa đủ ở đây là đạo trưởng còn phải bày vẽ cho mọi người biết cách xuất nhập U Minh Hồn Mang trận. Đối với bọn ác ma, chúng ta có tiên lượng tất cả không phải thừa.

Vỡ lẽ, Thanh Hà trở lại với sắc diện bình thường.

Mọi việc càng trở nên gấp rút khi bảy vị Chương môn nhân của bảy phái tề tựu đông đủ! Những nhân vật không phải luyện Cửu Môn U Minh trận cũng ráo riết đào luyện công phu! Kể cả Tư Đồ Ngọc cũng chỉ điểm mọi người cách khắc chế thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc”.

Riêng Thạch Hiểu Đông ngày càng trầm trở vì khẩu quyết kinh văn Kim Cương Bất Hoại Thân, một môn công phu có thể nói ở Đông Hải môn là một phái duy nhất có khẩu quyết vẫn chưa có ai luyện được từ lúc khai sáng cho đến tận lúc này!

* * * * *

Tiết Đoan Ngọ lại đến! Thời gian đã là một năm tính từ lúc U Minh giáo lần đầu xuất hiện dùng lời ma mỵ để lừa phỉnh giang hồ và hủy diệt Dĩ An viện.

Và khác với Tiết Đoan Ngọ năm trước quần hùng tuy cũng tề tựu nhưng là tề tựu đông đủ ngay phía trước khu mộ tháp.

Nhìn trùng trùng điệp điệp những ngôi mộ cắm đang bao quanh chín ngọn tháp sừng sững, Thạch Hiểu Đông không thể không có những tâm trạng nôn nao.

Đã sáu năm kể từ khi chàng là đứa bé lần đầu nhìn thấy chín ngọn tháp. Và cũng là hơn một năm sau cái chết thảm của nội tổ, Lão viện chủ Dĩ An viện, một nhân vật trụ cột giúp võ lâm Trung Nguyên gìn giữ đạo nghĩa.

Chờ các phái, các nhân vật hữu danh lần lượt bố trí xong vị trí, Thạch Hiểu Đông bắt đầu hành động.

Như đã sắp đặt, chàng vờ như không hề biết cách xâm nhập trận đồ, bất ngờ tung người lao như bắn về phía ngọn tháp thứ năm.

Vút!

Mục kích thân thủ bất phạm của chàng, quần hùng thêm tin tưởng vào thắng lợi chắc chắn phải đạt được.

Hạ thân ngay đỉnh tháp, không chút chần chừ chàng lao xuống chân tháp.

Đối với quần hùng đang nhìn vào, khu mộ tháp chợt biến đổi, và bóng nhân ảnh của Thạch Hiểu Đông hoàn toàn biến mất giữa khu mộ tháp.

Họ đều chờ đợi hoặc là tín hiệu của chàng hoặc bọn ác ma vì kinh hoảng sẽ chạy tóa ra.

Tuy nhiên, thời gian trôi đi đã lâu nhưng xem ra ở khu mộ tháp vẫn hoàn toàn bình lặng. Một tự bình lặng đáng ngờ và thật là đáng sợ.

Tâm trạng phấn kích của quần hùng vui dần đi, vui đến tuyệt vọng.
Trong khi đó tại khu mộ tháp...

36. Chút Sai Lầm Trúng Kế Ác Ma -đạo Tiêu Ma Vương Loạn Giang Hồ

Một tràng cười vang lên như chào đón sự xuất hiện của Thạch Hiểu Đông :

- Ha... ha... ha...! Người đến hơi muộn đấy, Thạch tiểu tử! Bọn ta chờ người đã lâu rồi.

Vút! Vút! Vút!

Thạch Hiểu Đông động tâm.

Trước mặt chàng, một Cửu Môn U Minh trận đang nhanh chóng hình thành. Và đối phương đang có đủ chín nhân vật cho chín phương vị của trận thế.

Và chàng hoàn toàn bất ngờ khi lần lượt nhận diện cả chín nhân vật nọ: Giáo chủ U Minh giáo đang lộ lư sơn chân diện mục là lão đạo Thanh Vân; mụ Lâm Tử Hà, Thái giáo chủ phụ nhân; Đồng Đại Thừa, Bảo chủ Bích Huyết bảo; Đồng Đại Lâm, kẻ đã hãm hại Tam sư bá Dư Như Xích; ả Tây Môn Tuyết Mai, Thiếu giáo chủ U Minh giáo!

Đó là năm nhân vật Thạch Hiểu Đông tin chắc là sẽ hội diện trong khu mộ tháp.

Bốn nhân vật còn lại dù chàng cũng đã ngờ trước là sẽ có mặt nhưng sắc diện của bốn nhân vật này mới là điều khiến chàng phải bất ngờ..

Ba nhân vật đã được Giác Hải đại sư cứu tỉnh giờ đang u mê thần trí: Giác Viên, Đàm Vô Luận, Cổ Bất Nghị.

Và nhân vật cuối cùng vốn mê loạn giờ lại hoàn toàn tỉnh táo: Lão cuồng Tây Môn Đạo.

Lão Tây Môn Đạo cười lạnh :

- Bất ngờ lắm ư, tiểu oa nhi? Người sẽ còn bất ngờ nhiều nếu biết lão hủ đang chuẩn bị cho người điều gì!

Lão vẫy tay :

- Phát động!

Không là mảnh long ắt không quá giang, Thạch Hiểu Đông tự tin vào nội lực có đến một trăm năm mươi năm công phu tu vi của chàng, càng thêm tự tin và sự tinh thông Cửu Môn U Minh trận, chàng ung dung đứng nhìn trận thế phát động.

Chậm rãi, chàng quát hỏi :

- Đã chuẩn bị xong chưa? Động thủ đi!

Tây Môn Đạo lạnh giọng khế nạt..

- Ngồi muốn chết! Đánh!

Vù... vù...

Nhìn chín phương vị bắt đầu xoay chuyển, Thạch Hiểu Đông ung dung đạp bộ và vung tay xuất lực :

- Đỡ!

Vù... vù...

Muốn tốc chiến tốc thắng, ngay chiêu đầu chàng liền tận lực bình sinh!

Ngọn kinh phong với uy lực cực kỳ mãnh liệt khi xuất hiện lập tức lao vút vào vàng hợp kinh của Cửu Môn U Minh trận.

Vù... vù...

Ào... Ào...

Ầm! Ầm!

Điều bất ngờ đầu tiên xảy đến! Ngọn chướng với một trăm năm mươi năm công lực của chàng không thể đẩy lùi đối phương đừng nói là thắng lợi.

Tây Môn Đạo bật cười dòn dã :

- Hãy còn nhiều bất ngờ lắm, tiểu tử! Đánh!

Vù... vù...

Nhìn lại kỹ hợp chướng của phe đối phương chín người, chàng phát hiện có đủ chín chiêu U Minh cho chín phương vị.

Điều này có nghĩa là bọn ác ma đã từ tám chiêu U Minh để tìm ra một chiêu duy nhất đã khiếm khuyết.

Lợi hại hơn là bọn chúng chín người thi triển đủ chín chiêu để đạt được mức tối thượng là Cửu Môn U Minh hợp chướng.

So về nội lực, chín người bọn ác ma nếu cộng dồn lại đương nhiên phải có ngoài ba trăm năm công phu tu vi, chỉ tính bỏ đồng mỗi tên có ngoài ba mươi năm công lực.

Nội lực đó dù bất đồng nhưng vẫn là một nội lực đáng kể. Chẳng trách ở lần chạm chiêu đầu tiên chàng chỉ đạt mức bình thủ.

Một hợp chướng vừa tinh kỳ biến ảo lại vừa có nội lực nhất mực uyên thâm, bọn ác ma kể như hoàn toàn chiếm lợi thế. Đó là chưa nói sự biến hóa lợi hại của Cửu Môn U Minh trận được chính lão đạo Thanh Vân vốn tinh thông trận đồ đã cố công đào luyện!

Biết thế kém rõ rệt, Thạch Hiểu Đông buộc phải nghĩ đến việc đánh động quần hùng.

Hướng vào ngọn tháp thứ năm ngay bên cạnh, Thạch Hiểu Đông bất ngờ thi triển thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc” tiếp dẫn hợp chướng của đối phương cho lao vào ngọn tháp.

Vù... vù...

Đoán biết ý đồ của chàng, Giáo chủ U Minh giáo gầm lên :

- Thu chiêu!

Bằng những hành động rập ràng, hợp chướng kia đồng loạt được bọn ác ma thu hồi.

Không ngờ lão đạo Thanh Vân có tâm cơ quỷ quyệt, mọi ý đồ của chàng đều bị lão đoán biết và chặn đứng, Thạch Hiểu Đông quay ngoắt người quật chướng vào ngọn tháp.

Chỉ cần ngọn tháp bị phá hủy, trận thế U Minh Hồn Mang dù có thay đổi nhưng cũng là tín hiệu đánh động quần hùng.

Giáo chủ U Minh giáo gằn giọng :

- Người đừng mong toại nguyện ý đồ! Đờ!

Vù... vù...

Biết hợp chướng lại xuất hiện và sẽ uy hiếp sinh mạng từ phía sau, Thạch Hiểu Đông vẫn giữ nguyên chiêu thức khi phải bật tung người lên cao.

Vút!

Vù... vù...

Nhanh hơn chàng, mục Lâm Tử Hà từ bên trên cất giọng nạt xuống :

- Chạy đi đâu? Đờ!

Ào... Ào...

Thoáng bất ngờ chàng vội lẳng không lao tạt về bên tả.

Vút!

Tây Môn Đạo cười lớn :

- Ha... ha... ha...! Có lão hủ đây, tiểu oa nhi! Hạ thân xuống nào.

Vù... vù...

Còn chút chân lực, Thạch Hiểu Đông khẽ uốn thân về bên hữu.

Một tiếng quát phản nộ vang lên, ngăn chàng dịch về bên hữu :

- U Minh Bích Huyết! Đỡ!

Vù... vù...

Động nộ, chàng đành phải thu ngọn chưởng đang định đánh nát ngọn tháp thứ năm để dùng chính chưởng đó quật vào lão Đồng Đại Thừa vừa thi triển U Minh Bích Huyết!

Vù... vù...

Ào... Ào...

Ầm! Ầm!

Nếu lão Đồng Đại Thừa không có Đồng Đại Lâm và ả Tây Môn Tuyết Ma kịp tung chưởng cứu nguy, lão khó mong thoát chết!

Chàng hạ thân xuống với ngọn tháp vẫn cứ sừng sững.

Tây Môn Đạo vụt hô hoán :

- Mau vây lấy tiểu tử! Lập trận!

Vút! vút!

- Phát động! Đánh!

Sau hiệu lệnh điều động của Tây Môn Đạo, trận thế lần này thật sự phát động theo đúng nghĩa của trận thế! Là Thạch Hiểu Đông lâm vào thế bị vây hãm giữa trận Cửu Môn U Minh.

Biết đối phương đã chuẩn bị sẵn như quần hùng các võ phái cũng đã chuẩn bị, chàng không thể không cẩn trọng.

Vừa đạp bộ theo Cửu Cung bộ vị, chàng vừa tận dụng mọi sở học.

Song chưởng phân khai chàng cùng lúc đương đầu với hai phía tả hữu :

- Nhất thức Phi Vân U Minh! Đỡ! Nhị thức Phi Vân U Minh! Đỡ!

Vù... vù...

Vù... vù...

Tiếng chạm kinh liên vang dội.

Ầm! Ầm!

Chàng nhú màY kinh ngạc! Về phía tả, dù chàng phải chạm chưởng với đối phương năm người nhưng dường như hợp chưởng ở phía tả không có uy lực bằng hợp chưởng phía ngược lại.

Nhận ra trong năm nhân vật ở phía tả có sự hiện diện của hai vị Chưởng môn và thêm Giác Viên nữa là ba, đây là ba nhân vật đang bị u mê thần trí do thủ pháp kim châm chế huyết của Đồng Đại Thừa, Thạch Hiểu Đông vui mừng vì vừa phát hiện điểm yếu duy nhất của trận thế.

Vờ như không biết chàng lại phân khai song thủ để cùng đối phó với hai loạt hợp chưởng ở cả hai phía.

Vù... vù...

Ào... Ào...

Ầm! Ầm!

Như điều vừa phát hiện chàng nhanh chóng lạng người về phía hữu :

- Đỡ!

Vù... vù...

Hợp chương ở phía hữu liền xuất hiện.

Ào... Ào...

Ước lượng đúng khoảng cách, Thạch Hiểu Đông dùng tả thủ xô kinh về mé tả :

- Đỡ!

Vù... vù...

Hợp chương ở mé tả đương nhiên phải xuất hiện để đương đầu.

Vù... vù...

Ào... Ào...

Bất ngờ, chàng tung người lên cao.

Vút!

Sợ hợp chương từ hai phía sẽ chạm nhau một khi Thạch Hiểu Đông dùng đấu pháp này, lão Tây Môn Đạo gầm lên :

- Thu chiêu!

Đã một lần mục kích đấu pháp này của bọn ác ma, tương kế tựu kế, Thạch Hiểu Đông nhanh tốc trầm người xuống và lao nhanh về phía có Đàm Vô Luận, Cổ Bất Nghị và Giác Viên đang u mê thần trí.

Vút!

Đoán được định ý của chàng, Giáo chủ U Minh giáo khẩn trương :

- Đồng lão huynh mau ngăn tiểu tử lại, hấn muốn khôi phục thần trí cho ba lão u mê kia.

Đồng Đại Thừa gầm vang :

- Ngươi muốn chết!

Chàng nạt lại :

- Lão muốn chết thì có! Đỡ!

Vù... vù...

Ào... Ào...

Người còn lại trong năm người bên mé tả là ả Tây Môn Tuyết Mai vụt hô hoán :

- Thất, Ngũ, Lục mau đánh!

Vù.. vù...

Như được đào luyện, ba kẻ u mê thần trí ngay lập tức vung chương, cùng một lúc với ả Tiểu Mai.

Vù... vù...

Không lường được tình huống này, Thạch Hiểu Đông đành phải buông bỏ ý định phá giải thủ pháp kim châm chế huyết cho ba nhân vật kia. Vả lại, dù chàng có muốn phá giải đi nữa, giả như trong kim châm cũng có tẩm độc, chẳng phải là chàng vô tình sát hại bọn họ sao?

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Nương theo dư kinh vừa phát sinh, Thạch Hiểu Đông tung người lên cao thật cao.

Từ trên đó chàng phát xạ ngọn chỉ kinh đầy uy lực vào đỉnh tháp.

Tiên đoán được hành vi của chàng, lão đạo Thanh Vân lao lên :

- Tiểu tử! Đỡ!

Vù... vù...

Chàng vội trăm người xuống và quát ầm lên:.

- Lão đã trúng kế ta rồi! Đỡ!

Vù... vù...

Bằng thế Thái Sơn áp đỉnh, Thạch Hiểu Đông khiến Giáo chủ U Minh giáo phải lâm vào cảnh ngộ chí nguy.

Tây Môn Đạo, mục Lâm Tử Hà cùng lao lên :

- Súc sinh! Đỡ!

- Tiểu oa nhi đáng ghét!

Vù... vù...

Ào... Ào...

Ầm! Ầm!

Bị hợp kinh đẩy ngược lên cao, chàng cười lên vang dội :

- Ha... ha... ha...! Phải như thế chứ! Ha... ha... ha...

Chàng ung dung đặt chân lên đỉnh tháp. Và không như bọn ác ma nghi ngờ, chàng không hề quật chưởng để phá hủy ngọn tháp.

Ngược lại, với toàn bộ một trăm năm mươi năm công lực chàng âm thầm dồn cả vào tấn Thiên Cân Trụ.

Đỉnh tháp lung lay dưới sức nặng ngàn cân do chàng vận dụng.

Biến sắc, Giáo chủ U Minh giáo bỗng gào lên :

- Mau phá hủy toàn bộ những ngọn tháp kia!

Vút! Vút!

Như tia chớp lóe, phe đối phương chín người thì có sáu bóng người lao vút đi.

Thạch Hiểu Đông tái mặt trước diễn biến bất ngờ này.

Bằng hiệu lệnh này chứng tỏ lão đạo Thanh Vân không những đã biết việc U Minh Hồn Mang trận ngay lập tức sẽ rối loạn mà lão còn muốn nhanh chóng tiến hành điều đó bằng cách kịp thời phá hủy cùng một lúc tám ngọn tháp kia, cũng như chàng đang phá hủy ngọn tháp thứ năm...

Dưới tấn thiên cân trụ của chàng, ngôi tháp đổ xuống.

Rào... rào...

Chàng tung người lao đi, ngăn cản bọn ác ma không cho chúng thực hiện ý đồ.

Vút!

Thạch Hiểu Đông biến sắc trước ba bóng nhân ảnh lao đến ngăn lối chàng.

Vù... vù...

Ào... Ào...

Đàm Vô Luận, Cổ Bất Nghị và Giác Viên đại sư do thần trí thác loạn cứ phản ứng theo bản năng! Họ tung chưởng U Minh vào chàng!

Không nỡ động thủ, chàng vội uốn người lảng không vượt lên ba ngọn kinh của họ.

Vút!

Đúng lúc đó, sáu ngọn tháp cùng đổ ụp.

Rào... rào...

Ầm! Ầm!

Trận thế biến đổi, Thạch Hiểu Đông chợt hoang mang vì nhanh chóng mất đi phương hướng Điều bất lợi vẫn tiếp diễn.

Trận thế bỗng biến đổi nhanh hơn! Trước mắt chàng, lúc thì những vách núi sừng sững bao bọc tứ phía, lúc thì cuồng phong gió giạt khiến căn khôn như bị hung thần lay chuyển.

U... u... u...

Biết hai ngọn tháp cuối cùng cũng bị bọn ác ma triệt phá khiến U Minh Hồn Mang trận biến đổi thành trận Hồn Mang, Thạch Hiểu Đông thất thần kinh tâm.

Dù đã lường trước bất kỳ những biến chuyển nào, chàng lại không hề lường được tình thế này phải xảy ra.

Mọi việc đều có nguyên nhân của nó. Có ai ngờ rằng bọn ác ma lại tiếp tục làm thác loạn thần trí của Đàm Vô Luận, Cổ Bất Nghị và Giác Viên đại sư ba người?

Có ai ngờ bọn chúng lại đủ năng lực hóa giải mức độ cuồng tâm của lão Tây Môn Đạo?

Không ai ngờ được việc này nên ngay từ đầu Thạch Hiểu Đông phải bị lúng túng vì Cửu Môn U Minh trận!

Tiếp đó, cũng không hề có ai lường được tâm cơ và thủ đoạn khôn lường của lão đạo Thanh Vân U Minh giáo chủ! Hẳn xem ra tình thông trận đồ còn hơn sư huynh hẳn là Thanh Hà đạo trưởng thập bội! Và hẳn vì có tâm cơ, vì tình thông trận đồ nên không những đoán biết ý đồ của chàng mà còn ung dung biến đổi U Minh Hồn Mang trận thành trận Hồn Mang vô tiền khoáng hậu.

Chính vì những điều không ai ngờ đến đó, giờ đây, Thạch Hiểu Đông phải bị vây hãm không lối thoát trong Hồn Mang trận.

Chàng mau chóng bình tâm lại, chờ sự xuất hiện hoặc những chiêu chưởng tập kích của bọn ác ma chắc chắn phải có.

Chàng thầm hy vọng rằng chỉ cần chớp bắt được bất kỳ ai trong bọn ác ma, không kể ba nhân vật bị thác loạn thần trí, qua kẻ bị bắt giữ đó chàng có cơ may thoát thân.

Cũng tương tự như vậy chàng cũng hy vọng rằng ở bên ngoài khi phát hiện trận thế biến đổi, Thanh Hà đạo trưởng sẽ mau chóng nghĩ được cách phá trận. Thanh Hà đạo trưởng sẽ gấp rút tìm đến chàng và đưa chàng ra khỏi trận.

Thời gian cứ trôi, bọn ác ma không xuất hiện cũng không có bất kỳ động tĩnh nào.

Cũng vậy, Thanh Hà đạo trưởng cũng không hề thấy bóng dáng.

Càng chờ càng nôn nóng, cuối cùng chàng tỉnh ngộ :

- Nguy tai! Vây hãm được ta, bọn chúng đương nhiên mất đi một đại kinh địch.

Phải chăng bọn chúng đang gây khốn đốn cho mọi người bên ngoài trận?!

Càng nghĩ càng tin chắc vào nhận định này, Thạch Hiểu Đông vì lo lắng cho mọi người đành phải nghĩ cách tự cứu.

Chàng cha hề dám di dời bên trong trận cho dù chỉ nửa bước chân. Giờ đây, chàng ngồi xuống! Cố bình tâm, chàng nhớ lại những gì chàng đã biết về U Minh Hồn Mang trận! Chàng dần dần nhập định với tâm trí luôn nghĩ suy tìm cách giải phá Hồn Mang trận thập phần kỳ bí.

* * * * *

Quần hùng ở bên ngoài sau một lúc nôn nao chờ đợi đều xông vào khi phát hiện bóng dáng Thạch Hiếu Đông trên đỉnh tháp thứ năm.

Họ cùng nhìn thấy thân hình chàng thấp dần xuống cùng với đỉnh tháp vỡ vụn dần.

Thanh Hà đạo trưởng vọt kêu to :

- Nguy tai! Tình thế nghiêm trọng.

Thạch thiếu hiệp buộc phải phá hủy trận đồ!

Đã sắp xếp đâu đó tất cả cùng vận lực chờ sẵn. Họ cùng chờ bọn ác ma rồi sẽ tóa ra như dự định.

Thẩm Như Bích lại kêu và là kêu thất thanh :

- Nguy rồi! Cả sáu ngọn tháp sao cũng bị phá hủy? Đông nhi đâu thể hành động như vậy?

Tư Đồ Ngọc tỉnh ngộ :

- Sáu ngọn tháp cùng bị phá hủy một lúc, chắc chắn là do bọn ác ma thực hiện!

Chúng ta hãy xông vào tiếp cứu Thạch huynh.

Thanh Hà đạo trưởng chép miệng :

- Không kịp rồi! Toàn bộ chín ngọn tháp đều bị phá hủy! U Minh Hồn Mang trận đã hóa thành trận Hồn Mang. Thanh Vân quá quý quyết.

Kha Như Lục gào lên :

- Làm sao bây giờ? Thanh Hà đạo trưởng mau mau xông vào giải cứu Đông nhi.

Thanh Hà hoàn toàn bối rối :

- Vô lượng thọ Phật! Bấy lâu nay bản đạo vẫn luôn nghĩ cách giải phá Hồn Mang trận để đề phòng vạn nhất! Nhưng...

Bệnh Cái gầm lên :

- Phá được hay không phá được? Nói!

Thanh Hà ủ rũ :

- Bản đạo bất tài, không phá được!

Đoàn Như Hồng Bạch rú lên :

- Đông nhi!

Như một hiệu lệnh, sáu vị Chương môn nhân, kể cả Giác Hải đại sư bất ngờ cùng gào lên hoảng loạn.

- Bọn ác ma đang xông ra kia!

- A di đà Phật! Lão cuồng sao lại hết cuồng?

- Nguy tai! Sao không thấy Thạch thiếu hiệp?

- Ôi chao! Thân thủ của bọn chúng sao nhanh đến vậy?

Bệnh Cái mơ hồ hiểu được điều gì đã và đang xảy ra, lão gầm lớn, áp chế quần hùng :

- Mọi người không được hoảng loạn! Chia nhau ra giao chiến với bọn chúng!

Thanh Hà! Phần ngươi hãy xông trận Hỗn Mang, mau đưa tiểu tử họ Thạch ra ngoài này giúp mọi người! Tiến lên đi!

Vút! Vút!

Bệnh Cái vừa xông lên liền gặp chính Giáo chủ U Minh giáo lao đến đón đầu :

- Lão ăn mày hôi thối kia! Vận số lão đã đến rồi! Nạp mạng nào!

Vù... vù...

Bệnh Cái phồng miệng lúng búng nói những lời thóa mạ khó nghe :

- Tên tiểu đạo thối tha! Đến bây giờ ngươi mới dám chui đầu ra từ lỗ tròn của mũ đại thâm đại loạn kia à? Đỡ!

Vù... vù...

Ào... Ào...

Ầm! Ầm!

Bệnh Cái rung động trước ngọn chưởng không ngờ quá lợi hại của lão đạo Thanh Vân thối tha! Lão thịnh nộ lôi đình lướt đến.

Vút!

Vù... vù...

Trong khi đó, Tư Đồ Ngọc hoàn toàn phấn uất khi chạm mặt mũ Lâm Từ Hà :

- Phản đồ! Mũ còn chưa nạp mạng à? Đỡ!

Vù... vù...

Mũ Lâm Từ Hà cười giảo hoạt :

- Tiện tỳ, là ngươi phải theo chân mũ ni Đông Hải mới đúng! Đỡ!

Vù... vù...

Ào... Ào...

Ầm! Ầm!

Tư Đồ Ngọc không mấy tin vào diễn biến vừa xảy ra! Nàng nhờ có hai chiêu U Minh nên vô công tăng tiến nhưng xem ra vẫn không là đối thủ của mũ phản đồ.

Nàng bị chấn lùi và kịp thức ngộ hiện cảnh. Nàng đành dùng thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc” xen lẫn với Đông Hải Nhất Thốn Chi để vừa chi trì trận đấu vừa đưa mắt lướt nhìn toàn cục diện.

Nàng nhìn thấy sáu vị Chưởng môn nhân đang cùng Tạ Như Hoàng, Đoàn Như Hồng Bạch và Túy Lúy Cái lập thành Cửu Môn U Minh trận để chỉ vây khốn một mình lão cuồng Tây Môn Đạo.

Lão không còn cuồng nữa vì thực chất lão đang ung dung tiến thoái giữa Cửu Môn U Minh trận.

Còn Thẩm Như Bích thì hùng hống hổ hổ lao vào Đồng Đại Lâm vốn là kẻ tử đối đầu.

Trong khi đó ả Tây Môn Tuyết Mai lại tha hồ đùa bỡn khích nộ Kha Như Lục chỉ còn độc nhất mỗi một cánh tay và một chân.

Ngược lại, Thanh Hà như quên đi sự phân phó của Bệnh Cái cứ lẫn xả vào lão Bảo chủ Bích Huyết bảo Đồng Đại Thừa như muốn trả lại mối hận ngày nào.

Nàng vội nghĩ :

- "Thế là hết! Kha nhị bá, Thanh Hà, cả hai đầu phải là đối thủ của đối phương có bản lĩnh thâm hậu hơn! Ta và Bệnh Cái lão tiên bối e cũng chung tình trạng! Hà...!

Chỉ mong sao Thạch huynh mau mau xuất hiện! Bằng không, hậu quả rất khó lường!”

Nàng không dám nghĩ đến trận giao chiến giữa Cửu Môn U Minh trận và lão Tây Môn Đạo. Vì càng nghĩ đến nàng càng nhìn thấy đủ mọi điều bất lợi. Sự ung dung của lão Tây Môn Đạo đủ để nói lên tất cả! Nàng còn trông mong gì chín nhân vật nọ sau khi kìm chế Tây Môn Đạo sẽ nhanh chóng tỏa ra tiếp trợ mọi người! Ngược lại, nàng đang lo sợ rằng ở trận giao chiến đó kết quả càng thảm hại hơn.

Nàng đang còn một tia hy vọng mỏng manh. Đó là Thảm Như Bích sớm kết thúc Đồng Đại Lâm để nhanh chóng tìm được phương lược hay nhất giúp quần hùng.

Nàng nghe mục Lâm Tử Hà quát :

- Tiện tỳ! Người gọi ta là phản đồ vậy ai là kẻ đem thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc”

truyền bá khắp thiên hạ? Đỡ!

Vù... vù...

Giữa nàng và mục Lâm Tử Hà đều rình rập nhau từng cơ hội! Cả hai cùng tinh thông thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc” nên khó lừa được nhau! Có chăng mục Lâm Tử không dám dùng thủ pháp đó trước vì chỉ sợ Tư Đồ Ngọc dùng Đông Hải Nhất Thốn chỉ hãm hại.

Ngược lại, do nàng cứ vận dụng mãi “Di Hoa Tiếp Mộc” khiến mục phải nhiều phen phí lực vô ích nên càng đánh mục càng phần hạn.

Mục luôn tìm lời khích nộ nàng, hy vọng nàng vì quá giận sẽ chấp nhận cùng mục đối chiêu! Chỉ có như thế mục mới có cơ hội tận diệt nàng!

Nghe mục nói như thế, buộc lòng nàng phải mắng mục :

- Bình sinh gia sư vốn xem kẻ ác như kẻ thù. Ta có điểm chỉ mọi người thủ pháp này cũng là hợp tâm nguyện một đời của gia sư. Mục có đởm lược thì dùng thủ pháp đó xem nào.

Khích nộ nàng, không ngờ bị nàng khích nộ trở lại, mục uất ức :

- Tiện tỳ! Người tưởng ta không có cách nào giết người được ư? Xem đây!

Vù... vù...

Nàng tặc lưỡi :

- Chà... chà...! Có là Cửu Môn Minh chưởng cũng chỉ vô ích thôi! Xem này!

Nàng tiếp dẫn ngọn chưởng của mục sang một bên.

Ào... Ào...

Ầm! Ầm!

Mục lao đến như tên bắn.

Vút!

Mục quát thật lớn :

- Bích Huyết U Minh chưởng! Đỡ!

Vù... vù...

Nàng khê dịch người nhờ “Nhất Thốn Quá Hải” thân pháp.

Vút!

Nàng đùa bốn mục :

- Hóa ra bản thân mục cũng phải quy lụy Đồng Đại Thừa để có Bích Huyết kiếm quyết ư? Đáng tiếc, cũng là vô ích! Đi nào!

Vù... vù...

Ào... Ào...

Ầm! Ầm!

Bị nàng liên tiếp làm cho hai chiêu phải ra vô dụng mù điên tiết :

- Tiện tỳ! Đỡ!

Vù... vù...

Nàng lắc vai tránh chiêu.

Vút!

Và bất ngờ nàng xuất thủ :

- Thì đỡ này!

Viu... viu...

Nhìn thấy Đông Hải Nhất Thốn chỉ đang được nàng phát xạ, mù cả mừng :

- Là người muốn chết! Đỡ!

Vù... vù...

Mụ không dám vận dụng thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc”! Mụ đang thi triển Cửu Môn U Minh chương, định đả bại nàng nếu thật sự nàng dám cùng mụ đối chiêu!

Ào... Ào...

Xuất kỳ bất ý, nàng hướng ngọn chỉ kinh về phía ả Tây Môn Tuyết Mai cứu nguy cho Kha Như Lục mà nàng loáng thoáng trông thấy.

Đồng thời nàng dùng thân pháp “Nhất Thốn Quá Hải” để lao đi.

Vút!

Ngọn kinh mất mục tiêu của mụ liền rơi xuống nền đất.

Ầm! Ầm!

Cả giận, mù đuổi theo!

Vút!

Mụ quát lên the thé :

- Tiện tỳ sao lại chạy? Đứng lại nào!

Tư Đồ Ngọc sau khi bất ngờ xạ kinh khiến ả Tây Môn Tuyết Mai mất đi cơ hội hạ thủ Kha Như lục, nàng lao đến phát chiêu.

- Ả Tây Môn xấu xa! Đỡ!

Vù... vù...

Đoán biết thái độ của Tư Đồ Ngọc, Tây Môn Tuyết Mai xuất kinh chặn lại :

- Nội tổ mẫu để ả cho hài nhi! Tiện nhân! Đỡ!

Vù... vù...

Mụ Lâm Tử Hà được dịp phát tiết, liền cười lên the thé :

- Hé... hé... hé...! Tên phế nhân kia! Nằm xuống nào!

Vù... vù...

Tư Đồ Ngọc kịp nghĩ lại! Lo sợ cho Kha Như Lục khó bề đương đầu với mụ Lâm Tử Hà, nàng vội tiếp dẫn chưởng của Tây Môn Tuyết Mai sang hướng của mụ.

Ả Tuyết Mai bực tức thét lên :

- Lại là “Di Hoa Tiếp Mộc”! Hừ! Đỡ!

Vù... vù...

Ả phát xuất thêm một kinh nữa, quyết hạ thủ Tư Đồ Ngọc cho bằng được.

Tư Đồ Ngọc đành phải nhảy tránh.

Vút!

Trong khi đó, ngọn kinh của mụ Lâm Tử Hà gặp phải chưởng kinh của Tây Môn Tuyết Mai do Tư Đồ Ngọc dùng thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc” đưa đến!

Ào... Ào...

Ầm! Ầm!

Tiếp đó mụ bị Kha Như Lục dùng độc thủ quật chưởng vào.

Vù... vù...

Mụ ngấm nhìn Kha Như Lục và nẩy một độc kế.

Mụ vươn tay xuất kinh đỡ chưởng của Kha Như Lục.

Ào... Ào...

Ầm! Ầm!

Hự!

Đúng như Tư Đồ Ngọc nhận định, Kha Như Lục từ khi là phế nhân, võ công bị suy giảm, không thể đương đầu với mụ Lâm Tử Hà.

Nhìn thấy Kha Như Lục loạn choạng té ngã, Tư Đồ Ngọc lao đến và hét ầm lên :

- Chớ hại mạng người! Đỡ!

Vù... vù...

Tuy nhiên, do mụ Lâm Tử Hà đã sẵn có ý định, mụ nhanh tốc thi triển “Nhất Thốn Quá Hải” thân pháp để lao về phía Kha Như Lục như tên bắn.

Vút!

Mụ chop lấy Kha Như Lục và dùng chính thân hình của họ Kha để đỡ vào chưởng kinh của Tư Đồ Ngọc :

- Người còn không thu kinh!

Tư Đồ Ngọc choáng váng vì không ngờ gặp phải thủ đoạn này của mụ họ Lâm.

Nàng phải thu kinh về.

Bật cười, mụ lao đi.

- Ha... ha... ha...

Vút!

Tư Đồ Ngọc vội đuổi theo vì chưa rõ mụ muốn làm gì Kha Như Lục.

Vút!

Như ác ý vừa nghĩ ra, mụ lao thẳng về phía Thẩm Như Bích.

Đưa thân hình Kha Như Lục ra cho họ Thẩm nhìn thấy, mặt mày rít lên :

- Nhị sư đệ của người đây này! Ha... ha... ha...

Thẩm Như Bích giật nảy mình! Thế là Thẩm Như Bích lộ sơ hở.

Đồng Đại Lâm nhanh tay quật kinh :

- Thầm lão tặc! Chết!

Vù... vù...

Mụ Lâm Tử Hà lợi dụng lúc Thẩm Như Bích bị bối rối vì chưởng kinh tối hậu của Đồng Đại Lâm, mặt mày gầm lên :

- Trúng!

- Hự!

Không thể nào kịp trở tay, Thẩm Như Bích nhanh chóng bị mụ Lâm Tử Hà chế trụ huyết đạo.

Tư Đồ Ngọc càng thêm thất kinh tận lực lao vào mụ Lâm Tử Hà :

- Đỡ!

Vù... vù...

Và nàng một lần nữa phải thu chiêu khi bị mụ Lâm Tử Hà đưa thân hình Kha Như Lục vào đúng chưởng kinh của nàng.

Trong khi đó, như hiểu được ý đồ của Thái giáo chủ lão phu nhân, Đồng Đại Lâm thay vì hạ thủ lại chộp lấy Thẩm Như Bích.

Hắn nhanh chóng lao về phía phụ thân hắn đang vờn đuổi Thanh Hà lão đạo.

Vút!

Khi đến đủ gần, hắn ném Thẩm Như Bích vào ngay Thanh Hà :

- Chộp lấy nào!

Vụt!

Thanh Hà đang luống cuống trước bản lãnh cao thâm của Đồng Đại Thừa, giờ lại càng thêm bất ngờ khi nhìn thấy Thẩm Như Bích bị ném ngay vào bản thân!

Theo bản năng, Thanh Hà đành đưa cả hai tay chộp lấy Thẩm Như Bích.

Tiếng hô hoán đề tỉnh của Tư Đồ Ngọc đến lúc này mới lọt tai Thanh Hà :

- Đạo trưởng đừng lầm mưu bọn chúng!

Đã muộn! Và dù không muộn đi nữa Thanh Hà đạo trưởng đâu thể nào không chụp giữ Thẩm Như Bích?

- Hự!

Thanh Hà ngay lập tức bị Đồng Đại Thừa chế trụ huyết đạo.

Cũng lúc đó, do có ả Tây Môn Tuyết Mai bất ngờ tập kích, Bệnh Cái vì phân tâm phải bị Giáo chủ U Minh giáo quật cho một kinh cật lực.

- Lão ăn mày hôi thối! Nạp mạng đi nào!

Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Oa!

Nhìn qua cục diện Tư Đồ Ngọc vội hoành người tháo chạy trước khi bị bọn ác ma phát giác.

Vút!

Phấn khích trước kết quả đạt được, Đồng Đại Thừa, Đồng Đại Lâm cùng chớp lấy Thẩm Như Bích và Thanh Hà đạo trưởng! Cả hai vội động thân lao theo mục Lâm Tử Hà vẫn đang khư khư giữ Kha Như Lục.

Bọn chúng ba người cùng lao về phía Cửu Môn U Minh trận là nơi duy nhất còn đang giao chiến.

Lúc đó khi Bệnh Cái đã hồn du địa phủ, Giáo chủ U Minh giáo và Tây Môn Tuyết Mai cũng lao đến như đồng bọn.

Đứng ở bên ngoài Cửu Môn U Minh trận mục Lâm Tử Hà bất ngờ quát lên :

- Dừng tay!

Không hiểu là điều gì đang xảy ra, chín người đang lập thành Cửu Môn U Minh trận vội vàng dừng lại.

Nhanh và độc ác không thể tả, sau cái lách mắt ra hiệu của mục Lâm Tử Hà, bọn ác ma ở bên ngoài liền xuất ý ra tay chế trụ huyết đạo của năm trong số chín nhân vật lập trận.

Hự! Hự! Hự!

Phịch! phịch! Phịch!

Bốn nhân vật còn lại tròn mắt kinh ngạc, bất động như hóa đá.

Và khi họ hiểu ra sự thế thì đã bị lão Tây Môn Đạo vươn tay khống chế tất cả.

Hự! Hự!

Phịch! Phịch!

Điểm qua nhân số, mục Lâm Tử Hà rít lên :

- Ả Tư Đồ Ngọc đã trốn thoát! Mau đuổi theo!

Lão Tây Môn Đạo cười lên ngăn lại :

- Không cần đâu! Nha đầu đó đâu quan trọng bằng tiểu tử ở trong kia! Ha... ha... ha...

Nhìn theo tay lão, bọn ác ma vẫn thấy Hồn Mang trận im lìm, chưa thấy động tĩnh gì của Thạch Hiểu Đông.

Dù không nói ra nhưng qua việc mục Lâm Tử Hà lưu lại, không nghĩ đến chuyện đuổi theo Tư Đồ Ngọc nữa cho thấy bọn chúng quả nhiên đã từng xem và đang xem Thạch Hiểu Đông là một đại kinh địch thật sự.

Giáo chủ U Minh giáo vẫy tay :

- Phụ thân nói không sai! Nào tất cả cùng tiến vào tận diệt tiểu tử!

Xua tay ngăn lại, Tây Môn Đạo cười khẩy :

- Cũng không cần như vậy! Ta đã có cách khác hay hơn và không ngại tiểu tử nhân đó trốn thoát.

Quay sang Đồng Đại Lâm, Tây Môn Đạo hát hàm hời :

- Những món quà của lão Vũ Văn Mộ Điền người cất đâu rồi?

Đồng Đại Lâm thoáng lúng túng :

- Nội tổ lão nhân gia muốn hỏi món gì?

Lão quắc mắt :

- Vu Hồi Lân Hỏa đạn!

Quá đổi kinh hãi, Đồng Đại Lâm lú lú :
- Lão nhân gia quả là thần thông quảng đại. Không có gì có thể che giấu được lão nhân.

- Người cất ở đâu? Mau đem cả ra đây!

Bị lão Tây Môn Đạo quát nạt, Đồng Đại Lâm đành chạy đi một lúc rồi quay lại!

Trên tay hắn là một bọc to tướng!

Nếu trong bọc đó đúng là Vu Hồi Lân Hỏa đạn thì phải có không ít hơn một trăm hoàn.

Hắn cố phân minh để giải thích hành vi lén lút của hắn :

- Lúc lão Đại Ngạc Vương bị thảm tử, hài nhi lục soát khắp Dĩ An viện và tìm thấy những món này của lão! Hài nhi vì chưa nghĩ ra cách dùng nên vẫn...

Tây Môn Đạo mắng át đi :

- Một lần thì không sao, nếu còn lần sau, hừ!

Sau đó lão bảo Đồng Đại Lâm :

- Ở đây chỉ có ngươi là biết sử dụng những món này! Ta nói có đúng không? Hừ!

Dem ném tất cả vào Hồn Mang trận nhanh lên!

Từ vách núi Cửu Cung gần đó, sau một gập đá, Tư Đồ Ngọc nhìn thấy tất cả! Và nàng hoàn toàn không hiểu gã Đồng Đại Lâm đang thi hành điều gì? Nàng chỉ biết gã cứ đi vòng quanh khu mộ tháp, hiện đang là Hồn Mang trận đang vây hãm Thạch Hiểu Đông! Vừa đi gã vừa ném vào những vật tròn và đen vào tận bên trong trận đồ!

Sau đó, ngoại trừ lão Tây Môn Đạo và mục Lâm Tử Hà còn lưu lại, bốn tên ác ma kia bắt ngờ bỏ đi.

Chúng đang hăm hở quay lại với thật nhiều những cành cây khô vốn có sẵn ở chân núi Cửu Cung và Nhất Trụ Phong.

Nhìn chúng lần lượt xếp chỗ cây khô vào quanh trận, hết lượt này đến lượt khác, nàng hiểu :

- "Là Vu Hồi Lân Hỏa đạn của Vũ Văn đại thúc! Đại thúc đã tạo phản và bây giờ di vật của đại thúc lại hãm hại chính Thạch huynh của ta! Trời già sao lại cay nghiệt?"

Thạch huynh? Vì muội muốn báo thù cho tất cả, muốn thay võ lâm diệt trừ ác ma, nhìn huynh phải thảm tử muội đành mang tiếng bội bạc, tham sanh ụy tử! Thạch huynh!

Ngay khi báo thù xong, muội nguyện cùng xuống suối vàng với huynh!"

Nhắm mắt khấn nguyện thầm, bên tai Tư Đồ Ngọc liền nghe hàng loạt những tiếng chấn động thi nhau nổ rền như những tiếng sấm!

Không cần phải mở mắt nhìn Tư Đồ Ngọc cũng mừng tượng được những gì đang xảy ra.

Gọi là Vu Hồi Lân Hỏa đạn vì hỏa dược này sau khi được bố trí xong chỉ cần chủ nhân của nó dùng chân lực đúng và đủ là dễ dàng kích nổ Lân Hỏa đạn. Có như thế, kẻ dùng Vu Hồi Lân Hỏa đạn mới không bị ảnh hưởng của chấn động.

Với cả trăm hoàn Vu Hồi Lân Hỏa đạn, Tư Đồ Ngọc mừng tượng cả khu mộ tháp tức khắc bị phá hủy! Sau đó, cũng do Vu Hồi Lân Hỏa đạn, một vành đai lửa do những cành cây khô phát hỏa sẽ ngăn cản Thạch Hiểu Đông thoát ra nếu chàng vẫn chưa bỏ mạng vì Vu Hồi Lân Hỏa đạn.

Nhìn vành đai bằng lửa cao hơn mười trượng và sâu vào trong cũng xấp xỉ mười trượng lại bao giáp vòng khu mộ tháp, lòng Tư Đồ Ngọc cứ như kim châm muối xát.

Ánh hỏa quang lấp loáng khiến đôi mục quang của nàng hoa đi.

Nàng hoa mắt đến phải ngất đi!

Nàng nào biết rằng bọn ác ma còn ném mãi những cành cây khô vào càng sâu càng tốt bên trong trận.

Và sau hai canh giờ giữ vững ngọn lửa nhưng không thấy Thạch Hiểu Đông xuất hiện, bọn ác ma sau hàng loạt những tràng cười đắc ý mới chịu bỏ đi.

Lửa vẫn cháy!

Khu mộ tháp vẫn đỏ lửa!

Và Thạch Hiếu Đông mãi vẫn không xuất hiện!

37. Trong Tử Cảnh Phát Sinh Kỳ Tích -kim Cương Bất Hoại Diệt Dâm Tà

Ngay loạt nổ đầu tiên khiến toàn hộ Hồn Mang trận phải kinh biến như đang cơn địa chấn, Thạch Hiếu Đông choàng tỉnh lại.

Chàng nghi hoặc đứng lên nhìn ra tứ phía. Khung cảnh trước mắt chàng hoàn toàn trống không, không còn những ảo giác như trong trận đánh lẽ phải có. Ngược lại, chàng như được khai mở nhãn quang để thoáng nhìn thấy những ngôi mộ địa nhấp nhô tứ phía!

Chàng thoáng nghĩ :

- “Hồn Mang trận bị giải phá? Do ai? Phải chăng là Thanh...”

Ầm! Ầm! Ầm!

Chàng vừa nghĩ đến đây những ý nghĩ hãy còn rời rạc chưa minh bạch thì hàng loạt những tiếng chấn động nữa lại vang lên.

Đất dưới chân chàng cứ nhấp nhô như trời như sụt, như đất bằng bỗng dậy sóng.

Tiếp đó, có nhiều tiếng chấn động nữa tiếp tục xuất hiện! Trong đó, có một tiếng chấn động khá gần chỉ cách chàng chưa đầy hai trượng!

Ầm! Ầm! Ầm!

Dù đang long đầu hoa mắt vì tiếng chấn động quá kinh khiếp, chàng còn kịp có ý nghĩ :

- “Là Vu Hối Lân Hỏa đạn như ta đã nghe nói? Vậy là bọn ác ma sau khi chế ngự mọi người định dùng biện pháp này tiêu diệt ta?”

Chàng nhún người định lao đi?

Ầm! Ầm! Ầm!

Thêm một loạt chấn động nữa! Lần này chàng bị dư lực của những chấn động hất bay về một phía!

Thịch!

Chàng nặng nề rơi xuống!

Sau đó đang cơn váng vất, chàng mơ hồ cảm nhận có những luồng nhiệt khí rất nóng đang từ khắp nơi vây phủ lấy chàng.

- “Lửa! Chúng dùng hỏa công? Ôi chao, ta nguy mất!”

Ầm! Ầm! Ầm!

Những tiếng chấn động vẫn liên tiếp phát nổ đưa từng luồng khí cực nóng phủ chụp thân chàng!

Chàng gượng cười ngồi lên nhưng rồi chàng chỉ có thể há miệng để hít lấy hít để nhưng luồng khí cứ như chàng sắp sửa bị chết vì ngột!

- “Đúng là hỏa công! Xem ra nhiệt khí này còn nóng hơn nước ở Tỷ Ngộ Nhiệt Trì thập bội!”

Đang nghĩ như thế chàng nhìn thấy một ngọn đuốc bùng sáng đang chạy gần chỗ chàng đang nửa nằm ngồi.

- A... a...

Nếu không có tiếng la hét thảm thiết từ ngọn đuốc đang phừng phừng nọ, Thạch Hiếu Đông chưa chắc đã nhận ra đó là một ngọn đuốc bằng thân người, ngọn đuốc sống!

- “Là ai trong bọn Đàm Vô Luận, Cổ Bất Nghị và Giác Viên đại sư? Chỉ có họ mới bị bọn ác ma bắt cận nhân tình để mặc cho chết mà không cứu!”

Hai ngọn đuốc sáng nữa tiếp tục lao ngang vị trí của chàng.

- A... a...

- A... a...

Chàng thầm kinh tâm :

- “Rồi ta cũng phải như họ? Cao xanh ơi cao xanh! Nếu Thạch Hiểu Đông này có được một chút không khí trong lành chắc chắn sẽ vận dụng được chân khí! Ô hô, có lẽ nào ta lại gặp cảnh ngộ khốc liệt này.”

Vậy là ba nhân vật: Đàm Vô Luận Cổ Bất Nghị và Giác Viên đại sư phải nhận lấy vận mệnh dành cho họ! Còn chàng?

Thạch Hiểu Đông vì như người chết ngạt nên chàng không thể nhấc được tứ chi!

Tứ chi của chàng hoàn toàn rũ liệt vô phương nhích động!

Trong khi đó, đến lúc này chàng mới nhận ra, quanh tứ bề ở chỗ nào cũng có những ánh lửa.

Với một trận hỏa công như thế này, Thạch Hiểu Đông hoàn toàn bế tắc!

Nhiệt khí từ tứ phương vẫn phủ chụp lấy chàng? Tóc tai se lại, y phục khô dòn, toàn thân nóng bỏng, Thạch Hiểu Đông còn phải chịu đựng sự thống khổ của người bị ngạt vì thiếu thanh khí!

Đúng vào lúc chàng hoàn toàn bó tay và phải phó thác cho số mệnh, một tia sáng bỗng lóe lên trong tâm trí chàng!

Chàng long mắt ngồi sáng và vận dụng tàn lực để ngồi lên.

Lâu thật lâu chàng mới hoàn thành ý định.

Lạ thật, vào lúc này chàng lại tọa công! Tọa công để làm gì? Hay chàng cho rằng trước sau cũng phải chết thiêu nên chàng phải chọn vị thế thích hợp để chết? Chết cho xứng đáng một hậu nhân duy nhất của Viện chủ Dĩ An viện? Hay cho xứng với một nhân vật đã từng có một nguồn nội lực kinh hồn bạt tụy là một trăm năm mươi năm công phu tu vi? Là thế nào cũng được.

Chỉ có điều y phục của chàng rồi cũng bốc cháy! Y phục cháy, cả tóc cũng cháy nhưng thân hình chàng vẫn bất động.

Chàng đang là ngọn đuốc sáng, sao chàng không đau đớn không kêu la như bao người khác cùng cảnh ngộ?

Chàng đã mãn nguyện vì một cái chết có vị thế xứng hợp với chàng?

Có lẽ thế vì chàng mãi mãi vẫn ngồi bất động, dù y phục rồi cũng cháy hết.

* * * * *

Lúc tỉnh lại, nơi Tư Đồ Ngọc đang phóng mắt nhìn chỉ còn là một vành đai toàn than hồng rực đỏ. Sâu hơn nữa, chỗ vành đai đó không thể bao phủ hết, lại là một bãi trống không và toàn một màu đen kịt.

Tít trên cao, cao thẳm có thể nhìn thấy được, Tư Đồ Ngọc rơi lệ khi nhìn thấy hàng vạn những vì tinh tú đang nhấp nháy!

Màn đêm đã buông phủ từ lâu!

Thời gian cho trận hỏa công cháy tàn, còn lại những than hồng đã là ngoài năm canh giờ?

Có ai sống được suốt thời gian đó trong một nơi nóng khủng khiếp như thế đó?

Không có ai cả! Kể cả Thạch Hiểu Đông có đến một trăm năm mươi năm công phu tu vi.

Tư Đồ Ngọc rầm rức khóc, thương tiếc khóc, phẫn hận khóc, kể cả khóc cho tội phạm một hồng nhan.

Nàng khóc bao nhiêu, những vì tinh tú lấp lánh sáng tỏ đến bấy nhiêu: Có nghĩa là đêm đã khuya lắm rồi! Giờ Tý chẳng?

Nàng khóc mòn mỏi hơn! Càng mòn mỏi với nàng, những hòn than hồng ở dưới kia, những vì tinh tú ở tít trên kia cùng mòn mỏi theo nàng! Đêm dần tàn cùng với sức lực của bản thân nàng tàn dần!

Nàng thiếp đi trong mê mệt cũng như màn đêm đã mệt mỏi!

Vầng dương về rọi chiếu những tia sáng nhợt nhạt, đủ để xua tan bóng đêm, đủ để ru nàng vào giấc ngủ tằm tức đầy mộng mị.

Nàng choàng tỉnh như vầng dương thật sự tỉnh dậy!

Bãi đất trống trong tầm thị tuyến của nàng cho dù đang được rọi sáng bởi vầng dương nhưng không hề cho nàng hay bất kỳ một dấu hiệu nào khả quan, hy vọng.

Với chút dorm lực cuối cùng, nàng nói với chính nàng :

- Không lẽ ta để chàng tử vô địa táng?! Không được! Nghĩa tử là nghĩa tận! Có nhìn thấy chàng chết thảm như thế nào ta mới thêm dũng khí để sống để báo thù!

Chàng ơi! Sao chàng nỡ bỏ thiếp vô vô một mình? Chàng không biết thiếp đã thắm trao trọn con tim này cho chàng sao! Chàng ơi... hỡi chàng!

Có dorm lực để nói lên chính tiếng nói thổn thức của con tim bấy lâu nay vì e ấp thẹn thùng phải che giấu, Tư Đồ Ngọc đương nhiên có dorm lực để chạy như bay từ vách núi Cửu Cung đến tận bãi đất trống đã từng là khu mộ thấp.

Vượt qua vành đai than hồng giờ đây tàn lụi, nàng choáng váng khi nhận thấy một thi thể cháy cong queo.

Chàng ư?

Nàng lão đảo ngả nghiêng, phải cố lắm mới không quỵ ngã.

Chưa tin đó là chàng, người nàng thắm yêu, Tư Đồ Ngọc chấp chới bước đi như trong cơn mộng mị.

Phịch!

Nàng vấp ngã vì một vật chắn bất chợt ở dưới chân.

- “Là chàng?! Không phải! Tuyệt nhiên không phải chàng!”

Nàng thắm hy vọng như vậy khi phát hiện vật chắn đó chính là một thi thể khác cũng cháy xém đến không nhận diện được.

Nàng có lý do để hy vọng! Bởi trong Hỗn Mang trận đánh lẽ chỉ có một mình chàng bị vây khốn rồi bị hại bởi trận hỏa công, đằng này có đến hai! Có hai tất phải có ba hoặc hơn nữa!

Vì nàng vừa nhớ ra có đúng ba nhân vật mãi cho đến lúc này vẫn chưa thấy tung tích! Phải chăng đó là họ

- Đàm Vô Luận - Cổ Bất Nghị - Giác Viên đại sư?

Có được chút phấn khích hy vọng, Tư Đồ Ngọc bước đi nhanh hơn.

Thi thể thứ ba liền được nàng nhìn thấy. Đến lúc này chẳng còn lý do gì để Tư Đồ Ngọc ngóng tìm thêm một thi thể nữa!

Tuy nhiên, điều đó lại xảy ra!

Trước mắt nàng, khuất sau đồng đồ nát của một ngọn tháp nào đó là thi thể của chính người mà nàng vừa trông vừa không trông để thấy!

Phịch!

Nàng khụy người xuống, tuyệt vọng!

Nàng há hốc miệng định gào lên cho thỏa cơn đau lòng dày vò tâm trí cùng thân xác nàng!

Thế nhưng nàng kịp dừng lại những tiếng gào dù miệng vẫn còn há hốc.

Bởi cùng trước mắt nàng tuy chính là hình hài thật sự của chàng nhưng sao thân thể của chàng vẫn nguyên vẹn?

Gọi là nguyên vẹn vì hình hài đó thật sự vẫn nguyên lành! Tay đủ, chân đủ, da thịt đủ! Chỉ có y phục là không còn!

Tư Đồ Ngọc hoang mang không hiểu là chàng chưa chết hay đã chết!

Nếu chết, tại sao chàng không chết thiêu đến không nhận diện được như ba thi thể kia?

Nếu chưa chết sao chàng vẫn ngồi yên bất động và là ngồi yên trong tư thế tọa công và trong tấm nhục thể như đứa trẻ sơ sinh?

Nàng ngẩng nhìn chàng thật kỹ, thật tỉ mỉ mà không biết thế nào là thẹn như bao nữ nhân khác trong trường hợp này.

Nàng nào nhìn thấy gì ngoài những làn ngang sẹo dọc khắp thân hình chàng trừ ở khuôn mặt!

Nàng biết qua lời kể của Vũ Văn Mộ Điền, đó là kết quả của lần tra tấn khốc liệt phi nhân tính của Giao chủ U Minh giáo ở tại Tỷ Ngộ Nhiệt Trì.

Ngoài những vết hằn thù đó, cho dù nàng cố công tìm kỹ đến đâu đi nữa cũng không thể nào tìm thấy bất kỳ vết cháy xém nào trên thân thể chàng!

Nàng như muốn bật thét lên :

- “Là Kim Cương Bất Hoại Thân? Chỉ có công phu này mới giúp chàng nguyên vẹn hình hài dù đã chết! Chàng ơi! Chàng đã thành công rồi! Chàng đã luyện được Kim Cương Bất Hoại Thân! Chao ôi! Thành công để làm gì khi chàng không còn nữa?”

Nếu có điều gì đó khiến nàng không bật thét lên thì đó chính là một tia hy vọng thật mỏng manh vừa đến với nàng :

- ”Biết đâu chàng chưa chết? Biết đâu chàng đang cần ta cứu giúp? Biết đâu...

Biết đâu...”

Còn nhiều những câu hỏi “biết đâu” đã vô tình giúp cho nàng dừng bật thét!

Hy vọng tăng nhiều, dũng lực cũng tăng nhiều. Tư Đồ Ngọc di chuyển đến gần Thạch Hiểu Đông.

Nàng khẽ chạm vào da thịt của chàng.

Lạnh toát! Cơ thể của Thạch Hiểu Đông không chút nào ấm áp của cơ thể sống!

Tuy nhiên, sự mềm mại đang có trên da thịt của chàng ngay lập tức đưa đến cho nàng một nhận thức.

- “Phải chăng đây là Quy Tức đại pháp? Môn công phu đã thất truyền từ lâu?”

Se sẽ đưa tay đến gần mũi của chàng, nhịp tim của nàng chợt hẫng.

- “Có hơi thở! Dù nhẹ, dù mỏng như tơ nhưng đó chính là hơi thở? Chàng vẫn sống?! Đây có là Quy Tức đại pháp hay Kim Cương Bất Hoại Thân gì đi nữa, chàng thực sự vẫn sống! Chàng ơi! Thiếp còn nỗi vui mừng nào hơn nếu như chàng vẫn sống!!”

Không một chút chần chừ, Tư Đồ Ngọc vội vàng khuôn từng phiến đá từ đồng đổ nát của một ngọn tháp! Nàng chồng chất những phiến đá lên với nhau tạo thành một vòng đai an toàn bảo vệ Thạch Hiểu Đông.

Nàng đủ tâm trí để hiểu rằng trong cảnh thập tử nhất sinh giữa sự công phá của Vu Hồi Lân Hỏa đạn và trận đại hỏa công, Thạch Hiểu Đông không còn cách nào khác để tự bảo toàn tính mạng nên chàng phải tọa công! Chàng đã vận dụng một loại công phu nào đó nàng chưa minh bạch để chi trì sự sống.

Và nếu đó là Quy Tức đại pháp công phu, chàng phải bảy bảy bốn mươi chín ngày mới có thể từ từ hồi tỉnh. Hãy còn bốn mươi tám ngày nữa!

Còn nếu là Kim Cương Bất Hoại Thân công phu, chàng có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào. Có thể chỉ một lúc nữa chàng sẽ tỉnh, cũng có thể là một tuần trăng, mười tuần trăng hoặc lâu hơn!

Thế nào cũng được, dù sao chàng cũng phải cần có người bảo vệ trong lúc này, trong lúc chàng hoàn toàn như một đứa bé -Cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng - Bất kỳ ai nếu muốn cũng thừa sức giết chàng chỉ sau một cái cắt tay hoặc động chân.

Vả lại với toàn thân không một mảnh vải che đậy như chàng, chỉ ít nắm mồ đá do nàng vừa kiến tạo cũng tạm đủ cho chàng che thân, không phải ngượng ngùng nếu chàng tỉnh lại và nhận ra có người khác phải đang làm hộ pháp cho chàng.

Bằng cơ trí mẫn tiệp, Tư Đồ Ngọc hành sự thật chín chu.

Chính vì lòng hy vọng và tin chắc thế nào chàng cũng sống lại với nàng, khi kiến tạo nắm mồ đá, Tư Đồ Ngọc hoàn toàn không hề mang tâm trạng đau thương. Bằng không, đây chính là hành động cuối cùng của nàng dành cho người thương yêu giờ đã ra đi vĩnh viễn! Nàng lập mộ không phải cho người chết mà là đi bảo vệ cho người sống.

Trở trời và mai mả! Khu mộ địa đầy ắp những nắm mồ là nơi an giấc nghìn thu cho người đã chết! Thế nhưng giữa trùng trùng điệp điệp những nắm mồ đó lại có một nắm mồ đang giấu kín một người rõ ràng hãy còn tại thế.

Hành vi phản thường của Tư Đồ Ngọc vô tình lọt vào nhãn quang tinh tường của một nhân vật không đợi chờ xuất hiện.

Y lao đến thật nhẹ nhàng.

Vút!

Y cười giễu cợt :

- Ha... ha... ha...! Ta đã đoán đúng! Nàng nhất định phải đến đây!

Tư Đồ Ngọc long mắt nhìn y :

- Đồng Đại Lâm! Người đến đúng lúc đó! Chỉ có một mình ngươi thôi sao?

Đồng Đại Lâm đưa ánh mắt tà dâm ngắm nghía nàng :

- Một mình ta không đủ cho nàng sao? Ha... ha... ha...! Đã hai phen nàng thoát được tay ta, lần này, nàng hoàn toàn là của ta rồi! Ha... ha... ha...

Hỏi là hỏi để dò xét thực lực, khi biết chắc y chỉ đến một mình, Tư Đồ Ngọc khoan tâm và nói :

- Là ta thuộc ngươi hay mạng sống của ngươi sẽ thuộc về ta? Đỡ!

Vù.. vù...

Đồng Đại Lâm cười khích nộ :

- Trông kia! Nàng càng giận càng xinh đẹp! Ta chỉ thích những mỹ nhân hung hăng như nàng bây giờ thôi! Hà... hà...

Y ung dung thi triển “Di Hoa Tiếp Mộc” thủ pháp, tiếp dẫn ngọn kinh của nàng sang một bên.

Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Tư Đồ Ngọc phẫn nộ :

- Mụ dâm loạn dám truyền thủ pháp này cho ngươi? Đáng chết!

Vù... vù...

Y cười ngả ngón :

Nàng đoán sai rồi! Là phu nhân của ta, là đại nương của nương tử chỉ điểm cho ta! Thôi nào, nương tử! Nàng vùng vẫy chỉ vô ích thôi! Ha... ha... ha...

Đang cười, y ngậm miệng lại!

Vội hoành thân tránh sang một bên, Đồng Đại Lâm nạt đùa :

- Đông Hải Nhất Thốn chỉ! Nương tử định giết phu quân thật sao?

Ầm!

Tư Đồ Ngọc kịp đổi chưởng sang chỉ lực, không ngờ thân thủ của y lợi hại hơn trước kia nhiều!

Bi y gọi là nương tử và tự nhận là phu quân, Tư Đồ Ngọc thế là bị y khích nộ :

- Ác tặc! Ta giết ngươi! Đờ!

Vù... vù...

Y cười nửa miệng :

- Muốn giết phu quân, nương tử chưa đủ tư cách đâu! Hay nàng cho ta không bằng một mảy may tên tiểu tử nàng vừa an táng? Xem đây!

Vù... vù...

Y ung dung đối chưởng như không xem Tư Đồ Ngọc đủ tư cách đối đầu với y thật.

Ào... Ào...

Ầm!

Bị chấn lùi đến phải rúng động châu thân, đến bây giờ Tư Đồ Ngọc mới biết thân thủ của Đồng Đại Lâm hoàn toàn cách biệt so với trước kia! Và là cao thâm uyên ảo hơn, không phải kém như lúc trước.

Y cười ngạo mạn :

- Thế nào? Ta đủ tư cách để là phu quân của nàng chưa, nương tử? Hãy ngoan ngoãn nào!

Vút!

Y lao đến.

Nàng thất thanh :

- “Nhất Thốn Quá Hải” thân pháp?

Và nàng cũng động thân dịch chuyển, quyết không để lọt vào tay kẻ tà tâm!

Vút!

Y thích thú :

- Với Cửu Môn U Minh chưởng đủ chín chiêu, sở học của ta hoàn toàn khác trước! Cứ chạy đi, nương tử! Đến khi nàng mệt lả nàng buộc phải hiến dâng cho ta! Ha... ha... ha...

Nghe thổ lộ, Tư Đồ Ngọc mới hiểu nguyên nhân khiến quần hùng phải một phen đại bại. Chẳng lẽ trách Thạch Hiểu Đông dù có thân nội lực một trăm năm mươi năm công phu cũng phải bị cầm chân mãi trong khu mộ tháp! Và chẳng trách chàng phải tìm cách chi trì mạng sống trong cơn tử cảnh :

Nàng cố tình chạy xa dần nắm mộ đang che giấu tấm hình hài và chút sinh cơ nhỏ nhoi của Thạch Hiểu Đông.

Vút!

Đồng Đại Lâm thì khác! Y là kẻ bại hoại nên dễ dàng hấp thu thủ đoạn đê tiện của mụ ác bà Lâm Tử Hà.

Y bỗng dừng lại và không đuổi theo Tư Đồ Ngọc nữa.

Bất ngờ y kêu lớn tiếng :

- Nếu nàng nhất định chạy đi, nàng thử đoán xem ta sẽ làm gì với thi thể của tiểu tử kia nào?

Y cố tình nói cho nàng nghe! Vì đã nghe, nàng phải học tốc lao trở lại :

- Ác tặc! Là người buộc ta phải liều mạng với người! Đỡ!

Viu... viu...

Y đặc ý :

- Ái chà? Lại là Nhất Thốn Đông Hải chỉ? Xem đây!

Vù... vù...

Viu... viu...

Ầm!

Đã chuẩn bị sẵn, Tư Đồ Ngọc nương theo sóng kinh của lần chạm chiêu để thi triển thân pháp “Nhất Thốn Quá Hải” và chạy vòng quanh thân y!

Vút!

Y bật cười :

- Có thể chứ! Nàng chạy gần như thế này ta mới có dịp ngắm nhìn vóc dáng mỹ miều của nàng! Ha... ha... ha...

Y cũng chạy như nàng!

Vút!

Kể trước người sau cả hai vô tình chạy quanh nắm mồ đang che kín Thạch Hiểu Đông.

Nhìn theo bóng dáng mờ ảo của họ, khó có thể biết giữa họ ai đuổi theo ai?

Phải một lúc lâu sau đó, khi y đã thu hẹp dần khoảng cách mới thấy chính là y đang đuổi sau nàng.

Đang chạy nàng kêu thầm :

- Đây không phải là kẻ sách hay!

Biết đâu với kẻ thủ đoạn như y, có khả năng y sẽ bất ngờ làm kinh động đến chàng.

Đang nghĩ nàng nghe y bảo :

- Nương tử có biết ta đang trù tính một việc gì không? Cứ như Thái giáo chủ lão phu nhân vậy, ta định quật mồ tiểu tử kia và hành hạ y...

Uốn mình vọt lên cao, từ trên cao nàng quất ngược xuống :

- Người mất hết nhân tính rồi chăng? Đỡ!

Vù... vù...

Y đình bộ, cười dòn dã :

- Là ta được lão phu nhân giáo huấn mà!? Xem đây!

Trong cơn phẫn nộ khi quật chưởng xuống nàng quên mất một điều hệ trọng.

Còn y thì không quên bao giờ!

Y ung dung thi triển thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc”, hướng chưởng kinh phần nộ của nàng vào ngay nắm mộ đá của Thạch Hiểu Đông!

Vù...

Nàng định thu kinh nhưng đã muộn.

Ầm!

Nàng thất sắc khi nhìn thấy thân hình Thạch Hiểu Đông bị chấn kinh làm lay động.

Đồng Đại Lâm cũng phải lay động mục quang khi kêu tên :

- Ôi chào! Tiểu tử sao vẫn nguyên vẹn hình hài?

Nhân cơ hội hiếm có này, Tư Đồ Ngọc bắt thần nhắm vào y phát xạ chỉ kinh.

Viu... viu...

Kịp thời phát hiện y động nộ :

- Tiện tỳ! Ta giết ngươi trước rồi sẽ dày vò ngươi sau! Đỡ! Đỡ!

Vù... vù...

Vù... vù...

Do phải quay người để diện đối diện với Tư Đồ Ngọc hầu thực hiện theo lời vừa nói, y hoàn toàn không hay biết ở sau lưng y đang diễn ra điều gì!

Y chỉ thoáng kinh ngạc khi nhìn thấy đôi mục quang chợt thất thần của Tư Đồ Ngọc. Cho đó là sự kinh sợ của nàng trước lời dọa nạt của y, y như mũi lòng :

- Nàng yên tâm! Nếu nàng ngoan ngoãn hầu hạ ta, ta đoán chắc sẽ...

Linh đài huyết của y như có một vật gì đó chạm vào khiến y sinh nghi.

Cũng lúc đó, một giọng nói lạnh như băng chợt rót vào tai y :

- Sẽ như thế nào, Đồng Đại Lâm?

Rùng mình kinh hãi, y kêu và không dám tin là kêu đúng :

- Thạch Hiểu Đông?

Âm thanh kia đáp lại chỉ một âm gọn lỏn :

- Đúng!

Vụt!

Toàn thân y vụt xoay nhanh và là tự xoay thành vòng quanh thân y.

Một hấp lực kỳ bí buộc y không thể không quay.

Đang quay như thế, cùng một lúc y có hai cảm nhận! Cảm nhận thứ nhất y dù đang quay nhanh nhưng cũng biết y phục của y đang được ai đó cởi ra. Cảm nhận thứ hai, y nhận thức được hình ảnh lơ lửng vừa đập vào mục quan của y chính là Thạch Hiểu Đông thật sự!

Cùng với hai cảm nhận này y cũng kịp thời có ngay một ý định.

Thật nhanh y thực hiện theo ý định vừa nảy ra.

Vù...

Y chợt động hữu chưởng vỗ nhanh vào vùng tâm thất của Thạch Hiểu Đông, đúng vào lúc thân hình của y xoay đến đối diện với chàng.

Y đắc ý khi nghe chưởng kinh của y thật sự chạm vào nhục thể Thạch Hiểu Đông.

Ầm!

Y lại tiếp tục xoay quanh thân cho đến lần thứ hai nhìn được Thạch Hiểu Đông. Y lại có hai nhận thức cùng một lúc.

Nhận thức thứ nhất: Thạch Hiểu Đông, hoàn toàn bình chân như vại.

Nhận thức thứ hai: không những chàng bình ổn mà giờ đây trên tấm thân trần trụi của chàng đang được chính y phục của y che đậy.

Cùng với hai nhận thức đó, y kịp thời lại có một ý định khác.

Y thực hiện ý định là tự nhìn vào bản thân y.

Y tái sắc đến nhợt nhạt.

Dù y hãy còn kín đáo nhờ vào mảnh vải nhỏ cuối cùng nhưng tự y cho rằng y đang trong trạng thái đáng tử hống.

Y vòng hai tay như muốn che thân!

Thạch Hiểu Đông cười lạnh :

- Hạng người như ngươi còn gì sĩ diện mà người sợ?

Y đang nghĩ đến điều này! Vì thế, hai tay định vòng che thân liền được y nhanh tốc xuất thủ.

Tả thủ nhắm vào Khí Hải huyết, hữu thủ vỗ mạnh vào Đan Điền huyết, hai tử huyết này đương nhiên là của Thạch Hiểu Đông!

Bình! Bình!

Thạch Hiểu Đông trên người nhận đủ hai kích của y.

Y bủn rủn tứ chi khi mừng tưởng rằng song thủ của y vừa vỗ vào hai tảng đá cứ trơ trơ.

Nhận thức cuối cùng chợt đến với khi y buột miệng gào lên :

- Kim Cương Bát Hoại Thân?

Chàng đáp gọn :

- Đúng!

Hữu thủ của chàng chớp động vỗ ngay xuống Thiên Linh Cái của y.

Vù...

Tư Đồ Ngọc vụt kêu lên :

- Khoan hãy giết y!

Kêu thì kêu, Tư Đồ Ngọc hầu như không bao giờ tin rằng trên đời này lại có người đang xuất thủ ở một khoảng cách quá gần như vậy lại có thể dừng lại như nàng vừa kêu.

Tuy nhiên, nàng không còn hiểu nàng đang có một tâm trạng như thế nào nữa lúc nhìn thấy hữu chưởng của chàng thật sự đã dừng lại và chỉ cách Bách Hội huyết của Đồng Đại Lâm trong đường tơ kẽ tóc!

Hự!

Tư Đồ Ngọc trở lại thực tại khi nghe họ Đồng kêu lên một tiếng đau đớn.

Biết hẳn đã bị chàng phé bỏ võ công, Tư Đồ Ngọc liền miệng tra vấn hẳn :

- Nói mau! Quần hùng đang bị bọn người giam giữ ở đâu?

Y nào muốn đáp, nhưng với ánh mắt đầy uy hiếp của nàng, y buộc lòng phải đáp :

- Ở Dĩ An viện.

Nàng run rẩy toàn thân :

- Như người vừa nói, phải chăng mẹ ác bà đã quật mộ Lão viện chủ Dĩ An viện?

Sắc diện của Thạch Hiểu Đông không còn trở trở như gỗ đá nữa sau khi nghe nàng hỏi câu này.

Chàng nghe Đồng Đại Lâm đáp mà cảm phần :

- Phải!

Chàng quát hỏi :

- Mẹ muốn làm gì di thể của gia nội tổ?

Y bỗng cười lên man dại :

- Còn làm gì nữa nếu không phải để hành hạ và báo thù? Ha... ha... ha...

Bộp!

Không chút xót thương chàng quật vỡ thủ cấp của Đồng Đại Lâm.

Đưa tay cho Tư Đồ Ngọc, chàng không giấu được sự khấn trương :

- Ngọc mau đưa tay cho ta.

Đoán được ý định của chàng, nàng đưa tay ra.

Vút!

Như bóng u linh mờ nhạt giữa ban ngày, bóng nhân ảnh của cả hai liền mất hút!

38. Thần Công Tuyệt Đỉnh Diệt Ác Ma -thăm Trạng Kinh Hoàng Dĩ An Viện

Đã nghe Tư Đồ Ngọc thuật lai toàn bộ những gì đã xảy ra, ngay khi đến Dĩ An viện và nhìn thấy cổ quan tài màu đen của nội tổ thật sự đã bị mẹ ma bà quật lên, đặt trước Dĩ An viện, Thạch Hiểu Đông chỉ muốn ngay lập tức hiện thân để diễn khai một trường huyết sát!

Tuy nhiên, một diễn biến kỳ lạ bỗng phát sinh khiến Thạch Hiểu Đông phải thay đổi ý định.

Ngay phía trước Dĩ An viện, một vòng tròn toàn là người của các phái đang chú mục nhìn vào khoảng đất trống ở trung tâm.

Đứng đầu các phái có đúng chín nhân vật! Trong số đó có bảy vị Chương môn nhân là Giác Hải -Thiếu Lâm, Thanh Hà - Võ Đang, Nga My -Thiệt Phất Loan sư thái, Hoa Sơn -Tịch Dương Vũ Kiếm Bàng Tiêu, Không Động - Bát Tỷ Du Long La Thiên Địch, Côn Luân - Trang Kỳ, Điểm Thương - Khúc Hà Sa.

Còn hai nhân vật đứng đầu hai phái Tuyết Sơn, Thanh Thành do Đàm Vô Luận, Cổ Bất Nghi đã chết ở khu mộ thấp nên đây có lẽ là hai nhân vật được mẹ ma bà Lâm Tử Hà lựa chọn!

Cả chín nhân vật này đều đưa hữu thủ ra phía trước với mỗi người một tấm U Minh lệnh bài còn gọi là Tử lệnh bài!

Còn một nhân vật nữa cũng cầm một tấm Tử lệnh bài thứ mười. Đó là Túy Lúy Cái ở Cái bang.

Đứng cạnh cổ quan tài một bên là lão Tây Môn Đạo đang vận y phục bằng gấm với lệnh bài Giáo chủ U Minh đeo trước ngực! Sau lão Tây Môn Đạo là Đồng Đại Thừa với lệnh bài phó Giáo chủ U Minh! Bên còn lại của cổ quan tài là mẹ ma bà Lâm Tử Hà uy nghi với lệnh bài cũng là Giáo chủ U Minh.

Đây là điều kỳ lạ thứ nhất được Thạch Hiểu Đông và Tư Đồ Ngọc nấp bên cạnh cùng phát hiện! Bọn chúng không lưu giữ nữa chức danh Thái giáo chủ và Thái giáo chủ phụ nhân U Minh giáo, tại sao?

Phải chăng là vì lão đạo Thanh Vân, Tây Môn Khuyết, nguyên Giáo chủ U Minh giáo đang cùng Thiếu giáo chủ Tây Môn Tuyết Mai đã có điều gì lầm lỗi nên phải mất đi chức vị Giáo chủ và hiện phải quỳ ngay phía trước cổ quan tài?

Đó là điều kỳ lạ thứ hai!

Điều kỳ lạ thứ ba cũng là điều sau cùng là đồng quỳ phục phía trước cổ quan tài, Thảm Như Bích, Kha Như Lục, Tạ Như Hoàng và Đoàn Như Hồng Bạch và đưa mắt nhìn Tây Môn Khuyết và Tây Môn Tuyết Mai vừa dần dần nước mắt!

Khê án Tư Đồ Ngọc phục xuống, Thạch Hiểu Đông dùng bí pháp truyền âm nhập mật bảo nàng :

- Sự tình này hoàn toàn ngoài dự liệu của chúng ta, mọi người không nên vọng động.

Tư Đồ Ngọc gật đầu với nét mặt hoàn toàn hoang mang.

Mọi việc sáng tỏ dần khi cả hai nghe mẹ ma bà ra lệnh :

- Đưa hình cụ cho lão thân nào!

Nhanh tay, Đồng Đại Thừa vừa đặt vào tay mẹ ma bà một ngọn trường tiên có gắn đầy những móc câu sắc bén vừa lầu bầu :

- Tiểu nhi Đại Lâm không biết đã lẩn đâu mất! Đúng là không biết sống chết! Đợi khi xong việc, thuộc hạ nhất định sẽ trị tội y!

Nhận lấy ngọn trường tiên được mẹ gọi là hình cụ, mẹ cười nhẹ :

- Hắn là đứa trẻ ngoan, rất có tâm cơ! Có lẽ hắn đoán được chuyện hôm nay, vì sợ liên lụy với lũ cầu tạp chúng hắn cố tình lánh mặt, như vậy cũng hay, lão thân đâu thể trách phạt hắn.

- “Mẹ mắng ai là cầu tạp chúng? Nếu là Tây Môn Khuyết, không lẽ mẹ mắng chính mẹ?”

Vụt! Chát!

Đang ngẫm nghĩ, ngọn trường tiên trên tay mẹ bỗng loang loáng quật thẳng vào thân thể đang quỳ của Tây Môn Khuyết khiến Thạch Hiểu Đông hết sức sửng sờ!

Vụt! Chát!

Vụt! Chát!

Chàng nhìn và mừng tượng cảnh tượng hôm nay chính Tây Môn Khuyết cũng đã tra tấn gã họ La, Mao Sơn tam quỷ bằng chính nhục hình như bây giờ.

Cũng một nhát roi là năm bảy mẩu thịt nhỏ bị móc câu sắc bén giật ra khỏi thân hình của người bị nhục hình.

Mỗi một mẩu thịt bay đi là có một tia máu nhỏ vọt phún ra! Nỗi đau này chàng nghĩ, Tây Môn Khuyết có hứng chịu cũng là quá đúng so với những hành vi ác độc và tàn khốc trước kia, hắn đã gây cho nhiều người. Trong số đó cũng có chàng!

Vụt! Chát!

Vụt! Chát!

Vụt! Chát!

Toàn trường cùng im bật để lắng nghe và nhìn thấy những gì đang khai diễn. Họ cũng đã y như vậy, khi trước kia, tại Dĩ An viện này Tây Môn Khuyết buộc họ phải mục kích việc hắn hành xử gã họ La trong Mao Sơn tam quỷ Mọi việc hoàn toàn giống như trước! Có khác chăng là khác ở ba điều!

Điều thứ nhất: kẻ mà mẹ hành xử chính là cốt nhục của mẹ.

Điều thứ hai: không một tiếng kêu la nào từ miệng của kẻ hứng chịu nhục hình vang ra khiến cho không khí toàn trường chừng như đặc lại.

Điều thứ ba: cứ mỗi lần ngọn trường tiên được mẹ ma bà vung lên là mỗi lần bốn vị cao đồ của Lão viện chủ Dĩ An viện phải oằn người như chính họ đang hứng chịu chính ngọn trường tiên đó.

Mẹ càng quật càng nhanh.

Vụt! Chát!

Vụt! Chát!

Vụt! Chát!

Vụt! Chát!

Không nghe Tây môn Khuyết kêu la, mụ như điên tiết Và chính mụ phải mở miệng :

- Cậu tạp chủng! Người không van xin à?

Vụt! Chát!

- Người sao không gọi một tiếng mẫu thân như bao lần trước?

Vụt! Chát!

- Người câm à?

Vụt! Chát!

- Câm này! Câm này!

Vụt! Chát!

Vụt! Chát!

Không đạt ý nguyện vì Tây Môn Khuyết nhất định không mở miệng, mụ bỗng đổi biện pháp!

Mụ lại vung tay!

Vụt! Chát!

Đối tượng của mụ lần này là Tây Môn Tuyết Mai.

Mụ vừa quật vừa thét :

- Cả người nữa, người là dòng giống của loài tạp chủng! Người thử kêu xem, liệu có giống tiếng kêu của loài tạp chủng không?

Vụt! Chát!

Vụt! Chát!

Vụt! Chát!

Thoạt tiên, Tây Môn Tuyết Mai cũng có thái độ như phụ thân ả là Tây Môn Khuyết!

Ả dù đau đớn đến xương tủy do bị từng cái móc câu sắc bén rút ra khỏi cơ thể từng mẫu y phục cùng với da thịt nhưng ả vẫn cố cắn răng chịu đựng!

Nhưng sau đó, ả buộc phải mở miệng. Ả mở miệng không phải để kêu la hoặc van xin nội tổ mẫu của ả! Ngược lại, là ả thóa mạ và nguyền rủa :

- Mụ ma bà ty tiện! Mụ ma bà dâm loạn! Bấy lâu nay bọn cô nương đã làm mụ!

Mụ muốn đánh thì đánh, mụ đừng bao giờ chờ nghe bọn cô nương van xin mụ! Mụ là thứ hạ lưu! Mụ lăng loàn mụ trác nết.

Vụt! Chát!

Vụt! Chát!

Vụt! Chát!

Tây Môn Khuyết bất ngờ lên tiếng! Lạ thay, hắn lên tiếng không phải xót thương cho ái nữ bị nhục hình -Bằng không, hắn vì thế phải mở miệng van xin - Hắn cũng không lên tiếng để thóa mạ mẫu thân hắn như ái nữ hắn đang thóa mạ! Trái lại hắn tấn dương ái nữ :

- Mắng hay lắm! Mắng nữa đi, thóa mạ nữa đi,Tuyết Mai!

Vụt! Chát!

Vụt! Chát!

Vút! chát!

Mụ điên tiết thật sự, bắt đầu quật một lúc cả hai người! Khi bên này, lúc bên kia!

Khi thì nội diệt của mụ hứng chịu nhục hình lúc thì ái tử của mụ nhận chịu.

- Măng này!?

Vụt! Chát!

- Thóa mạ này!

Vụt! Chát!

- Cầu tạp chủng! Tiểu cầu tạp chủng!

Vụt! Chát!

Vụt! Chát!

Toàn thân Tây Môn Khuyết và Tây Môn Tuyết Mai cơ hồ nhuộm huyết!

Và càng lạ lùng hơn, lão Tây Môn Đạo không vì thế mà đau xót để khuyên ngăn mụ họ Lâm.

Ngược lại, lão càng nhìn càng nghe càng phấn khích!

Bất ngờ, mụ thét lên :

- Giải Á huyết cho bọn kia!

Động Đại Thừa hiểu là mụ ra lệnh cho lão! Lão lao đi và nhanh chóng lao trở lại nguyên vị!

Ngay khi được giải khai Á huyết - Ngoại trừ Đoàn Như Hồng Bạch lên tiếng - Ba nhân vật đệ tử của Lão viện chủ Dĩ An viện hoàn toàn câm lặng.

Đoàn Như Hồng Bạch mở miệng đã tru tréo lên từng tràng dài :

- Mụ dâm loạn! Mụ mới là cầu tạp chủng! Mụ thử nhìn lại mụ xem, mụ nghe lại giọng nói của mụ đi, mụ có khác gì loài cầu tạp chủng chẳng?

Vụt! Chát!

Vụt! Chát!

Thạch Hiểu Đông chực chờ sẵn, chỉ cần mụ ma bà vung ngọn trường tiên về phía tam vị sư bá và vị sư cô duy nhất của chàng, chàng ngay lập tức sẽ ra tay.

Nhưng không, mụ không dă động gì đến bọn họ! Mụ vẫn quật vun vút vào hai kẻ đang bị mụ hành xử.

Đoàn Như Hồng Bạch lại gào lên :

- Thật uống cho ta đã từng gọi mụ là sư nương, đã từng kính nể mụ như một sư nương! Hạng cầu tạp chúng như mụ đến loài độc xà còn kém xa! Mụ cứ đánh ta cứ hành hạ ta đi!

Vụt! Chát!

Vụt! Chát!

Mục kích đã chán chê, nghe đến chán chường nhưng Thạch Hiểu Đông lẫn Tư Đồ Ngọc đều không hiểu là điều gì đang xảy ra! Hà cớ gì mụ lại có thái độ này? Tại sao mụ đối xử với cốt nhục của mụ như thù nhân? Tại sao mụ phải trút hận vào người thân của chính mụ?

Chỉ khi mụ lên tiếng, lần này chàng và nàng cùng hiểu :

- Ha... ha... ha... Lão thân đâu cần hành hạ lũ môn đệ bọn người cho phí lực? Lão thân hành hạ bọn chúng cũng là cách hành hạ cân nào bọn người! Ha... ha...ha...! Thạch Hồ Lăng ơi Thạch Hồ Lăng! Lão có nhìn thấy cốt nhục của lão đang chịu đau đớn như thế nào không? Ha... ha... ha...

Chàng hoang mang ngỡ như đang nằm mơ! Tư Đồ ngọc cũng hoang mang nào kém.

Vụt! Chát!

Vụt! Chát!

- Ha... ha... ha...! Ta có lỗi, lão xử phạt ta! Vậy cốt nhục của lão phải chịu sự báo ứng thay lão! Ha... ha... ha...

Vụt! Chát!

Vụt! Chát!

Chàng rung động khắp châu thân :

- “Không lẽ Tây Môn Khuyết là cốt nhục của nội tổ? Sao lại ở họ Tây Môn? Có lẽ nào tính danh của hần là Khuyết, thật sự hàm ý này?”

Mụ lại cười vang dậy :

- Ha... ha... ha...! Khi ta bị lão trục xuất khỏi Dĩ An viện, lão nào biết ta đã mang cốt nhục của lão cùng đi với ta? Ta đã giữ kín tất cả và chỉ chờ cơ hội duy nhất này thôi? Ha... ha... ha...

Chàng trầm giọng thật lạnh, thật thấp :

- Ngọc muội khoan hãy xuất hiện! Chờ ta đã!

Dứt lời, chàng ung dung tiến ra!

Sải từng bước dài trầm ổn và chắc nịch, Thạch Hiểu Đông không muốn mọi người vì quá hoang mang tạo cơ hội thoát thân cho lũ ác ma.

Chàng trầm ổn bước đi, vươn tay vệt đám người đang vây kín thành hình tròn!

Mọi người xông xáo!

Quần hùng xông xáo!

Bốn vị đệ tử của Lão viện chủ Dĩ An viện phát hiện sự ôn xáo của quần hùng bèn quay đầu nhìn lại!

Mụ cũng nhìn thấy chàng cùng một lúc với lão Tây Môn Đạo và Đồng Đại Thừa.

Chàng vẫn trầm ổn bước đi!

Bọn ác ma nhìn thấy chàng tuy ngạc nhiên nhưng đều nhếch môi cười khinh bỉ.

Bởi, đôi mục quang của chàng và cách xuất hiện của chàng như muốn nói rằng sau trận Hỗn Mang và tiếp đó là trận hỏa công, chàng dù toàn mạng nhưng công phu có lẽ đã không còn!

Sau cái nhếch môi cười khinh bỉ, mụ ma bà tiếp tục vụt ngọn trường tiên vào Tây Môn Khuyết và Tây Môn Tuyết Mai!

Vụt!

Ngọn trường tiên chưa kịp chạm vào bất kỳ ai, chàng nhanh chân bước đến hứng lấy!

Chát!

Không có bất kỳ một mẩu thịt nào văng ra đến một giọt máu cũng không có!

Mụ ma bà chưa kịp nhận ra sự thế, mụ cũng chưa kịp tỏ lộ sự kinh ngạc. Thạch Hiểu Đông vừa quay lưng về phía mụ vừa khom người lần lượt giải huyết cho tất cả những ai đang phải quỳ trước cổ quan tài!

Chát! Chát! Chát Sau ba tiếng chạt chát chúa, khô khan nhưng vô dụng, Thạch Hiểu Đông đã giải khai huyết đạo cho những ai cần giải khai.

Chàng đứng lên, bảo họ :

- Chư vị lùi lại cả đi! Đừng lo cho tiểu diệt!

Trong khi cả sáu người cùng lùi lại, họ lùi một cách yếu ớt như họ không còn võ công, mục ma bà như đã đoán ra lập tức gầm lên the thé :

- Người đã luyện được Kim Cương Bất Hoại Thân?

Vút!

Vừa gầm mục vừa nhanh tay quạt thẳng ngọn trường tiên vào cổ quan tài!

Vù...

Chàng nhanh tay chớp lấy ngọn trường tiên, trước khi nó chạm đến cổ quan tài.

Chàng khê giạt và gầm lên :

- Mục muốn chết ư?

Vút! Vút!

Biết nguy, Tây Môn Đạo và Đồng Đại Thừa bất ngờ tung người tẩu thoát!

Chàng khê nạt :

- Đứng cả lại nào!

Buông ngọn trong tiên cho rơi xuống đất, chàng dùng cả hai tay chớp thật mạnh vào hư không và là hướng về phía hai bóng nhân ảnh của hai lão ác ma!

Vút! Vút!

Thân thủ của hai lão ác ma này là thế nào, quần hùng đều biết rất rõ! Thế nhưng với hai cái thộp của chàng, hai lão ác ma đang lao đi như bị một hấp lực cực kỳ mãnh liệt lôi tuột trở lại!

Mục kích được thân thủ này của chàng, mục ma bà nhân lúc chàng sơ hở liền tận lực bình sinh quạt một kinh vào chàng!

Vù... vù...

Ào... Ào...

Mọi người tròn mắt đứng trơ người nhìn Thạch Hiểu Đông tưởng như không phát hiện một ngọn kinh ám toán của mục ma bà.

Ầm!

Thạch Hiểu Đông chỉ khê lùi lại!

Cùng lùi với chàng, hay nói đúng hơn là cùng di chuyển theo phương hướng với chàng là hai bóng nhân ảnh của hai lão ác ma đang bị chàng dùng hấp lực Hư Không Nhiếp Vật lôi chúng quay lại!

Trước tình thế hoàn toàn bất ổn này, hai lão ác ma cố gỡ thủ đoạn gian xảo một lần cuối.

Bị chàng lôi ngược lại, đang lơ lửng trên không hai lão vụt xoay người lại và cùng một lúc gầm lên :

- Tiểu tử phải chết!

- Súc sinh muốn chết! Đỡ!

Vù... Vù...

Ào... ào...o Thạch Hiểu Đông khê trụ bộ và hít đầy một hơi thanh khí.

Hai ngọn kinh uy mãnh liền ập đúng vào phương vị của chàng!

Ầm! Ầm!

Chàng khẽ lay động thân hình, nhưng vẫn hoàn toàn bình ổn!

Chàng lạnh lùng nhìn hai lão ác ma đang sợ sệt hạ thận!

Mụ ma bà thấy trước mắt điều gì sắp xảy đến cho mụ, mụ đâm liều lĩnh!

Mụ lao toàn thân vào cổ quan tài với song chưởng vươn thật cao!

Vù... Vù...

Ào.. Ào...

Mụ điên tiết phát kinh, quyết phá hủy di thể Lão viện chủ Dĩ An viện, đã từng là trạng phu của mụ một lần cuối rồi có chết cũng hã dạ!

Thạch Hiểu Đông không chút động dung, chàng bất ngờ há miệng quát lên một tiếng kinh thiên động địa :

- Dừng tay!

Tiếng quát với toàn bộ chân nguyên nội lực một trăm năm mươi năm công phu của chàng có một khí thế và uy lực thật khiếp đảm!

Toàn bộ thân hình của mụ bị tiếng quát mang nội lực chấn vào liền nhũn xuống!

Buông xuôi hai tay, mụ không thể nhẫn nhịn tiếp tục thực hiện ý định cuối cùng trong đời mụ!

Phịch!

Nhìn ba nhân vật ác ma đang co rúm khiếp sợ bằng cái nhìn của hổ dữ đối với miếng mồi ngon, chàng ung dung bảo mọi người :

- U Minh giáo, Bích Huyết bảo đáng phải chết trăm lần! Chư vị xin lùi lại cả cho!

Mọi người tuy chưa hiểu chàng định làm gì lũ ác ma nhưng cũng rùng mình lùi cả lại!

Tiếp đó, chàng gọi Tư Đồ Ngọc :

- Ngọc muội! Nhờ muội di dời áo quan của gia nội tổ sang một bên!

Vút!

Lao vào, lao ra, khi Tư Đồ Ngọc đã mang cổ quan tài đi, giữa đường trường là trung tâm điểm của vòng người chỉ còn lại ba nhân vật cùng hung cực ác và chàng là nhân vật có bản lãnh phi phàm!

Đến lúc đó, chàng xạ mắt nhìn bọn ác ma và bảo :

- Ta không còn gì để nói với bọn ngươi! Hành vi tàn ác của bọn ngươi đến thần Phật cũng phải phẫn nộ. Ta cho bọn ngươi một cơ hội. Tây Môn Đạo, lão sẽ rõ công phu Đông Hải môn. Lâm Tử Hà, mụ sẽ biết uy lực của công phu Dĩ An. Còn ngươi, Đồng Đại Thừa, Đồng Đại Lâm đã chờ sẵn ngươi ở cõi U Minh rồi! Hợp lực lại nào! Động thủ đi!

Chỉ một chiêu thôi đó!

Lạnh lùng nhìn bọn ác ma đang lơ lơ lảo lảo nửa tin nửa ngờ, chàng lại tiếp :

- Nhớ đừng bỏ chạy! Kẻ nào bỏ chạy sẽ mất đi cơ hội công bằng quyết đấu.

Không tin, chạy thử đi!

Không kẻ nào dám thử! Thử làm gì khi chúng đã biết bản lãnh Hư Không Nhiếp Vật của chàng là thế nào?

Có cơ hội còn hơn là không còn một cơ hội nào dù chỉ là cỏ con!

Quần hùng yên lặng chờ đợi một sự biến chưa từng xảy ra từ ngàn xưa đến tận ngàn sau!

Không như Tây Môn Đạo và mộ Lâm Tử Hà đang vận toàn lực vào song chưởng, lão Đồng Đại Thừa từ khi biết hậu quả chắc chắn chính là cái chết đã phải vận dụng đến sở học thành danh của Bích Huyết bảo.

Lão cho tay vào bọc áo và khi lôi ra chính là thanh Bích Huyết kiếm! Thanh kiếm này vừa ngắn hơn các loại trường kiếm thông thường vừa là thanh báu kiếm cực kỳ sắc bén.

Đọc được tâm tưởng của Đồng Đại Thừa, chàng biết lão định dùng đến lợi kiếm, hy vọng sẽ phần nào chuyển bại thành thắng, một khi Bích Huyết kiếm có thể khắc chế được bản thân chàng với công phu tối thượng Kim Cương Bất Hoại Thân, như lão vừa biết, vừa mục kích!

Chàng gần khẽ từng tiếng một :

- Động thủ đi! Đến lúc rồi!

Ngay lập tức :

- Súc sinh! Xem Cửu Môn U Minh chưởng hợp chiêu! C... h... ể... t...!

- Tiểu tử họ Thạch kia! Lão thân quyết hủy diệt ngươi! Nạp... mạng...

- Thạch Hiểu Đông, ngươi phải chết! X... e...m kiếm!

Vù... vù...

Ầo... Ầo...

Veo... veo...

Như lời hô hoán, công phu của Tây Môn Đạo quả có chỗ khác thường! Có khi phần kinh văn ngẫu tạo của Bệnh Cái trên Đệ lục Tử lệnh bài đã đem đến cho lão một kết quả bất ngờ! Bằng không, lão đâu dám khoa trương cho Cửu Môn U Minh chưởng hợp chiêu.

Luồng lực đạo cực kỳ uy mãnh từ tâm chưởng của lão với tận lực bình sinh liền nhanh chóng hòa quyện vào chưởng chiêu của hai kẻ đồng bọn còn lại.

Vù... vù...

Chưởng công của mộ Lâm Tử Hà nếu có kém phần uy mãnh so với chưởng của tên gian phu Tây Môn Đạo thì bù lại ngọn chưởng này lại thập phần biến hóa.

Có lẽ chính vì sự biến hóa của chiêu chưởng do mộ vung ra đã là tác nhân khiến hợp lực của ba kẻ ác ma hòa quyện lại làm một.

Hợp lực đó tăng thêm phần lợi hại khi giữa chưởng kinh U Minh còn có thêm kiếm kinh U Minh Bích Huyết đang được Đồng Đại Thừa tận lực thi triển.

Cuồn cuộn giữa hai loạt sóng kinh là đạo kiếm quang có màu đỏ chói lọi! Và màu đỏ đó vừa là lực dẫn đạo cho hai loạt sóng kinh kia vừa được sức công phát của hai loạt sóng kinh kia điều dẫn lao đến!

Ầo... Ầo...

Véo... véo...

Quần hùng dù đã biết Thạch Hiểu Đông có bản lãnh tối thượng qua công phu Kim Cương Bất Hoại Thân, nhưng giờ đây nhìn thấy hợp lực của ba nhân vật đại ma đầu đại ác ma có khí thế kinh nhân hãi tục như vậy tất cả không thể không lo lắng cho sinh mạng của chàng và cũng là lo lắng cho vận hội toàn bộ võ lâm Trung Nguyên sau đó.

Nếu chàng không là đối thủ, không thể diệt bỏ được lũ ác ma, chẳng phải đại kiếp nạn của võ lâm Trung Nguyên cũng còn đó sao?

Họ lo sợ cũng phải! Vì chính Tư Đồ Ngọc đã quá rõ bản lãnh của chàng cũng phải lo lắng đến rụng rời tay chân kia mà?

Tuy nhiên, Thạch Hiểu Đông đương nhiên còn phải rõ bản thân chàng hơn bất kỳ ai! Chàng dám cho lũ ác ma một cơ hội có nghĩa là chàng đã nắm chắc phần thắng.

Đúng lúc phải ra tay, chàng bất ngờ gầm lên như tiếng sấm động giữa trời quang :

- Lũ ác ma phải chết! C... h... ể... t!

Chàng xoay tròn hữu thủ...

Có nhiều người khe khẽ kêu lên :

- Sao lại là “Di Hoa Tiếp Mộc”??

Quả nhiên là Thạch Hiểu Đông đang thi triển thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc” qua lần xoay tròn hữu thủ đang thực hiện!

Phải chăng như chàng vừa bảo lão Tây Môn Đạo: “Lão sẽ rõ công phu Đông Hải môn” nên chàng không thể không thi triển thủ pháp này?

Chàng muốn tiếp dẫn hợp lực của lũ ác ma đi đến đâu? Nhắm vào ai? Để làm gì?

Không ai hiểu kể cả Tư Đồ Ngọc là hậu nhân đích thực của Đông Hải môn - Đông Hải thần ni!

Theo cái xoay tròn của hữu thủ, tả thủ của chàng sau khi được ước lượng vừa thời điểm vừa khoảng cách cũng được chàng nhanh chóng vẩy ra.

Lại có tiếng người suýt soa :

-Ồ...! Là Phi Vân thập nhị chương của Dĩ An viện.

Vậy là đã rõ, chàng đang dùng đủ hai loại công phu của hai phái Đông Hải và Dĩ An để thực hiện cho bằng được lời chàng vừa nói với lão Tây Môn Đạo và mẹ ma bà Lâm Tử Hà.

Bọn chúng phải biết rõ sự lợi hại của hai loại công phu này để phải chết cũng vì hai loại công phu này, ý chàng là thế chẳng?

Vù... vù...

Ào... Ào...

Véo... véo...

Chàng không hề ngoa ngôn cũng không làm cho quần hùng thất vọng, ngược lại, tất cả đều được một lần đại khai nhãn giới! Bởi vì, ngay khi hữu thủ của chàng xoay đủ tròn, toàn bộ hợp lực của lũ ác ma lập tức bị ảnh hưởng của chính thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc”.

Và sự ảnh hưởng này không phải tiếp dẫn hợp lực kia đi đâu cả, tất cả đều quay ngược lại hướng về phía những ai đã xuất phát ra hợp lực đó chính là lũ ác ma.

Cách vận dụng thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc” của chàng là cách vận dụng chưa ai dám nghĩ đến, không nói đến có ai đủ năng lực và bản lĩnh để thực hiện!

Bọn ác ma kinh tâm tán đởm.

Quần hùng reo hò! Tất cả đều thán phục khi mục kích cảnh tượng này!

Vù... vù...

Ào... Ào...

Véo... véo...

Chưa hết, lúc hợp lực được lũ ác ma quật ra thật nhanh thì khi buộc phải quay ngược về bọn chúng do thủ pháp “Di Hoa Tiếp Mộc”, lại được ngọn kinh Phi Vân thập nhị chương của chàng tiếp trợ nên lao đi phải nhanh hơn bội phần!

Trong nháy mắt, điếu gì đến phải đến!

- A... a...

- Không ngờ... nguy mất...

- Ta không tin... a... a...

Ầm! Ầm!

Coong!

Véo... véo...

Đúng là chỉ trong một nháy mắt mà thôi! Vì trước đó đương trường vẫn nguyên hiện, thì ngay một sát na sau đó ba kẻ đại ác ma, đại ma đầu đại gian phụ dâm phụ hoàn toàn biến mất khỏi tầm nhìn của mọi người!

Có còn lại chẳng là ba đôi chân dù đang nguyên vị vẫn run lên bần bật vì đột nhiên phải bị chủ nhân lia bỏ.

Quần hùng mau chóng nhớ lại, giữa mấy tiếng chấn kinh dường như có tiếng vỡ vụn của thanh Bích Huyết kiếm vốn được Đồng Đại Thừa sử dụng.

“Phải chăng” -Tất cả thẳm tự hỏi - “Thanh Bích Huyết kiếm bị kinh lực chấn vỡ vụn đã vô tình tiện ngang phần hạ thân của ba kẻ đại gian đại ác kia?”

Có phải vì thế mà, may mắn thay, hãy còn ba đôi chân bị tiện ngang đầu gối tại đương trường, làm bằng chứng cho quần hùng phải tin rằng lũ ác ma thật sự đã bị hợp lực của chính bọn chúng quật nát thành tro bụi, không còn dấu tích?

Không ai không dám không tin điều đó cho dù tất cả đều đang chờ được nghe một câu gì đó đại loại là lời minh định do chính Thạch Hiểu Đông phát ra.

Chàng ngẩng mặt lên trời lẩm bẩm :

- Hoàng thiên hữu nhân! Tà bất thắng chính!

Chỉ một câu nói như vậy đã quá đủ đối với những ai đang chờ đợi.

Tất cả được dịp để hò reo :

- Tà bất thắng chính!

Hoàng thiên hữu nhân!

- A di đà Phật!

- Vô lượng thọ Phật!

Trong đó có tiếng một nữ nhân buột miệng kêu lên khe khẽ :

- Ồ...! Thạch huynh...

Khe xoay người về phía đó vì biết đó là âm thanh bâng hoàng do chính Tư Đồ Ngọc phát ra.

Chàng chưa kịp đưa mục quang đến chỗ của Tư Đồ Ngọc thì chạm phải hai ánh mắt khác lạ của Tây Môn Khuyết và Tây Môn Tuyết Mai đang nhìn chàng.

Chàng thoáng bối rối, nhìn lại họ.

Chàng không biết nên gọi như thế nào mới phải? Là Tây Môn Khuyết hay Thạch Khuyết, là Tây Môn Tuyết Mai hay Thạch Tuyết Mai?

Chư vị sư bá sư cô của chàng sao không một ai lên tiếng để gọi cho chàng một cách xưng hô cho thích hợp?

Họ vẫn nhìn chàng!

Không thể không lên tiếng - Trừ phi chàng khinh khi họ vì họ đã từng là ác nhân - Thạch Hiểu Đông lấp bấp gọi và gọi thật khẽ :

- Bá bá... Thư thư...

Phải! Nếu Thạch Khuyết thật sự ở họ Thạch, thật sự là cốt nhục của nội tổ và mẹ Lâm Tử Hà, lão chính là thân huynh của phụ thân chàng. Chàng gọi lão là bá bá hoàn toàn tương xứng.

Thạch Tuyết Mai là ái nữ của bá bá chàng còn biết gọi gì khác hơn ngoài hai chữ thư thư?

Chàng đứng lặng người chờ họ gọi lại chàng là Đông nhi và Đông đệ!

Cũng chờ như vậy, quần hùng cùng im lặng!

Đây quả là một thảm cảnh khốc liệt, một nghịch cảnh cho Dĩ An viện.

Lão mấp máy môi không biết bao nhiêu lần mới phát thành âm thanh.

Lão không gọi chàng là Đông nhi mà chỉ để nói rằng :

- Người... người thử nhìn lại người kìa.

Quái lạ! Lão muốn gì?

Kinh nghi, chàng đưa mắt nhìn xuống!

Chàng kinh tâm nhưng phút chốc lại bình tâm. Có lẽ khi này Tư Đồ Ngọc gọi chàng là vì chuyện này! Một mảnh vỡ nào đó từ Bích Huyết kiếm đã lao qua thân chàng khiến phần ngực áo phải rách ngang, rũ xuống, phơi bày phần da thịt đầy những lằn ngang sọc dọc.

Chàng nghe bá bá chàng cười như khóc và lúng búng trong miệng :

- Chỗ rách thật khéo! Hắc... hắc... phụt!

Thoáng bàng hoàng, chàng nhìn lên, kịp nghe ngũ sư cô của chàng gào thật thê thiết :

- Thạch sư ca sao phải hủy mình?

Từ cửa miệng của Thạch Khuyết, máu và những mẩu thịt vụn cứ trào ra! Bá bá của chàng đã tự nhai nát đầu lưỡi để quyên sinh!

Chàng luống cuống không biết nên chạy đến đỡ lão hay cứ đứng yên mà nhìn.

May thay, chàng nghe Thẩm đại sư bá của chàng nửa nói nửa than :

- Chết hay lắm! Chết phải lắm! Hắc đã giết thân đệ Thừa Phong và chính hắc hủy diệt phụ thân hắc! Chết là hết! Ha... ha... ha...! Sư phụ! Tiểu sư đệ! Ha... ha... ha...

Hai vị sư bá còn lại của chàng cùng với ngũ sư cô phải lo dìu đỡ đại sư bá. Vì đại sư bá của chàng phải đau lòng lắm mới mở miệng nói và cười như vậy.

Đúng lúc quần hùng nhốn nháo vì thảm cảnh, có tiếng Tư Đồ Ngọc quát lên :

- Tuyết Mai, dừng..

Bên cạnh thân hình vừa gục đổ của bá bá chàng - Thạch Khuyết - Tuyết Mai vờ nhào xuống như muốn ôm chầm thi thể của phụ thân nhưng thực ra nàng vừa tự đập đầu vào đỉnh đá nhọn, cũng là tìm đến cái chết! Nàng sống sao được khi nàng cũng đã từng là ác nhân và phụ thân nàng là hạng người giết thân đệ hủy diệt phụ thân?

39. Chút Sơ Suất Đưa Đến Thảm Cảnh-giang Hồ Yên Thoái Ẩn Lui Chân

Dù Dĩ An viện đã trở lại một Dĩ An viện như thuở nào, dù uy danh vẫn lẫy lừng như xưa, dù vẫn là nơi được xem bất khả xâm phạm của võ lâm đương đại, nhưng bầu không khí ở Dĩ An viện lại trầm mặc khác thường.

Còn là khác thường hơn khi từ ngoài cho đến tận bên trong nội sảnh Dĩ An viện đều chẳng đèn kết hoa chuẩn bị cho ngày đại hỷ của tân Viện chủ Dĩ An viện Thạch Hiểu Đông, không khí trầm mặc này nào phải là không khí cần phải có cho ngày đại hỷ?

Tại hậu viện, bầu không khí trầm mặc khác thường chính là xuất phát từ đây, có sáu bóng người đang đứng lặng như những pho tượng.

Họ đứng đối diện với ba nấm mộ!

Một to lớn uy nghi, nơi mộ chí có ghi :

“Thạch Hồ Lăng, nguyên Viện chủ Dĩ An viện chi mộ. Lập mộ: nội tôn Thạch Hiểu Đông.”

Nấm mộ thứ hai thật tầm thường và chỉ là nấm mộ đắp bằng đất có cắm mộ chí :

“Bất hiếu tử Thạch Khuyết chi mộ”

Không có tên người lập mộ.

Nấm mộ thứ ba dù không uy nghi bằng nấm mộ thứ nhất nhưng cũng được lập bằng những phiến đá thật tinh tươm.

Mộ chí có ghi :

“Biểu thư Thạch Tuyết Mai chi mộ. Lập mộ: biểu đệ Thạch Hiểu Đông.”

Người đứng đầu trong sáu người khẽ lên tiếng :

- Đông nhi quả đại lượng! Được như thế này, là đại sư bá như ta cũng phải ngưỡng mộ.

Người đứng cuối hàng lên tiếng đáp lại :

- Đại sư bá quá khen! Bối phận diệt nhi, Đông nhi đâu thể phiên trách trưởng bối!

Người đứng kế người đứng đầu huơ huơ cánh tay độc nhất :

- Quên đi mối thù của song thân, nếu không phải đại lượng, Đông nhi sẽ không có nghĩa cử này!

Cùng sóng vai với người đứng cuối cùng hàng là một nữ nhân!

Nữ nhân lên tiếng :

- Thạch huynh có được hành động cao đẹp này, chính Ngọc nhi cũng phải thán phục nói gì chứ vị sư bá và ngũ sư cô!

Đứng ngay trên hai người đứng cuối, cũng là một nữ nhân! Nữ nhân đó cười nói :

- Được Ngọc nhi gọi ta là ngũ sư cô, ta thật an tâm cho Dĩ An viện sau này!

Nữ nhân trước đó khẽ hỏi lại :

- Sao ngũ sư cô lại nói như vậy? Ngọc nhi vẫn là Ngọc nhi, cho dù có gọi là ngũ cô cô hay ngũ sư cô gì cùng vậy!

Nữ nhân kia lại cười :

- Chính vì điểm này ta mới có sự an tâm! Nếu Ngọc nhi vẫn là Ngọc nhi ta còn ao ước gì hơn cho Dĩ An viện?

Còn một người chưa hề lên tiếng. Đến lúc này người đó mới mở miệng :

- Ngọc nhi! Từ nay ngươi đã là Viện chủ phụ nhân, tâm tính như ngươi ta tin rằng chuyện lầm lẫn năm xưa của...

Người đứng đầu hắng giọng :

- Tạ tứ sư đệ sao lại so sánh như vậy? Ngọc nhi khác hẳn mẹ họ Lâm, chúng ta đều biết rõ điều này!

Người còn một tay bỗng nhảy ra khỏi hàng người, cho thấy chỉ có một chân độc nhất :

- Ha... ha... ha...! Đã biết rồi thì không cần phải nói! Ngọc nhi, Đông nhi! Lại đây nhị sư bá bảo.

Hai người đứng cuối hàng liền song song tiến đến :

- Kha nhị sư bá xem ra vẫn khang kiện! Sao nhị sư bá không lưu lại Dĩ An viện cùng Đông nhi?

Nhìn vào nam nhân vừa nói, vị phế nhân họ Kha chợt gọi :

- Thạch Hiểu Đông!

Nam nhân nọ chỉnh sắc mặt :

- Đông nhi chờ nghe giáo huấn.

Nhìn chằm chằm vào chàng một lúc lâu, nhân vật họ Kha bật cười :

- Khá lắm! Vẫn kính trọng trưởng bối như ngày nào, Kha Như Lục ta đâu cần phải lưu lại Dĩ An viện? Ha... ha...ha...

Người đứng đầu lại hắng giọng :

- Kha nhị sư đệ sao lại đùa cợt vào lúc này? Ta tưởng nhị sư đệ phải giáo huấn Đông nhi điều gì đó mới phải! Hừ!

Kha Như Lục cúi đầu vẻ hối lỗi :

- Thảm đại sư huynh trách đúng lắm! Đệ sai rồi!

Nhân vật đó xua tay :

- Đủ rồi! Là đại sư huynh, Thảm Như Bích ta đôi lúc phải khắc khe, chư đệ muội chớ phiền trách!

Hai nhân vật còn lại, một nam một nữ vội tranh nhau lên tiếng :

- Tạ Như Hoàng đệ nào dám phiền trách đại sư huynh!

- Đúng đó! Đoàn Như Hồng Bạch muội còn mong được đại sư huynh giáo huấn tài bồi.

Thảm Như Bích lại xua tay :

- Chư đệ muội đều không phải hạng mục vô tôn trưởng, bấy nhiêu đó đủ cho đại sư huynh như ta không phải hổ thẹn với ân sư! Đủ rồi, bắt tất phải đa lễ!

Quay sang Thạch Hiểu Đông, Thảm Như Bích bảo :

- Hay tin Đông nhi cùng Ngọc nhi gá nghĩa, trở nên phu phụ bọn ta dù bát phương tứ hải cũng phải kíp kíp quay về.

Đứng cạnh Thạch Hiểu Đông, Tư Đồ Ngọc nhanh miệng :

- Nếu đã vậy, sao đại sư bá chưa kíp uống rượu mừng đã vội bỏ đi?

Thạch Hiểu Đông thấy có dịp, cũng nói thêm vào :

- Chư vị sư bá, sư cô! Dĩ An viện vẫn đêm ngày trông ngóng! Vội ra đi như thế này phải chăng Đông nhi đã có điều gì không phải?

Thảm Như Bích lắc đầu :

- Đông nhi yên tâm! Nếu có gì không phải, không đúng thì chính là bọn ta đã không đúng không phải.

Thở ra một hơi dài, Thảm Như Bích tiếp :

- Từ khi giang hồ thôi sóng gió, bọn ta bỏ đi không một lời từ biệt, Đông nhi có hiểu nguyên nhân không?

Hỏi xong, chính Thảm Như Bích lại nhìn về phía nắm mộ đắp bằng đất.

Tư Đồ Ngọc buột miệng hỏi :

- Là do cái chết của Thạch bá bá?

Thảm Như Bích gạt đầu :

- Không sai! Năm xưa, lúc phát hiện mộ họ Lâm có hành vi trái đạo, đó cũng là lúc ân sư bọn ta phải tọa quan. Hà...! Bọn ta vì thương ân sư không thể không cáo giác! Nào ngờ....

Kha Như lục tiếp lời :

-...Bọn ta nào ngờ mụ đang mang cốt nhục của ân sư! Do đó...

Tạ Như Hoàng nổi tiếp :

- Thảm trạng tương tàn tương sát của Dĩ An viện dẫn đến việc thân huynh giết thân đệ, nhi tử cố tình hãm hại phụ phân, tất cả đều bắt nguồn từ lỗi lầm của bọn ta!

Đoàn Như Hồng Bạch kết thúc :

- Bọn ta tự thẹn với Dĩ An viện. Bọn ta dù có muối mặt cũng không dám tự nhận là người Dĩ An viện! Ngọc nhi! Mọi việc trong ngoài ở Dĩ An viện, bọn ta trông mong Ngọc nhi cùng đảm đương với Đông nhi! Có như thế dù ở thâm sơn cùng cốc bọn ta vẫn cảm kích Ngọc nhi! Cáo biệt!!

Vút! Vút!

Thấy tất cả vội bỏ đi Tư Đồ Ngọc gọi theo thầm hy vọng :

- Ngày mai là ngày đại hỷ! Chỉ lưu lại một ngày cũng không được sao?

Có tiếng Kha Như Lục đáp vọng lại :

- Đông nhi đừng quên, như trước kia ta đã ngấm ngầm ám trợ ở Ly Sơn, bọn ta sẽ mãi luôn như vậy.

Thạch Hiểu Đông lẩm bẩm :

- Kha nhị sư bá nói đúng! Năm xưa, nhị sư bá vẫn luôn ám trợ mẫu thân và Đông nhi! Cáo biệt!HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuu-thap>